AUTOBUS

Andílek

Václav Semerád

© 2003 Václav Semerád

Pro čtenáře od 9 do 99 let

Tato kniha je o Oldovi, chlapci se správným srdcem.

Prázdniny

»Vstávej, lenochu!«

»Ale mami! Ještě chvilku! Vždyť jsou prázdniny!«

Kdo by to neznal! Jaká necitelnost, budit někoho o prázdninách! To by se mělo zakázat! A přísně! Nejlépe nějakým zákonem. Nebo aspoň vyhláškou...

»Prázdniny neprázdniny! Čert prázdniny neuznává. A chce ven!«

Matka se nedala oblomit a černý pejsek jí přizvukoval nedočkavým kňučením.

»Ach jo!« vzdychl si Olda a nemotorně a neochotně se vybatolil z pelechu.

Ten pes! Kdyby si o něj Ježíškovi nepsal! Kdyby nesliboval, co všechno a jak ochotně pro pejska neudělá..! Teď mu ovšem nezbylo nic jiného než popadnout z nočního stolku brýle a zavrčet, že už jde...

Oldovi bylo letos dvanáct let, Čertovi teprve dva. Byl to pokojový pes, černý voříšek. Rodiče mu pejska pořídili ochotně pod podmínkou, že se o něho bude poctivě starat. Přísnější otec tvrdil, že synkovi trocha té zodpovědnosti neuškodí a učit se jí má každý odmala.

Čertík netrpělivě poštěkával v očividné radosti. Nabídku venčení dosud nikdy neodmítl, ani když byl blahobytně rozvalený v křesle, odkud jinak nerad ustupoval. Zato Olda se strojil rychle, ne aby psisku vyhověl, ale aby to už měl za sebou.

Konečně se Olda obul a sáhl na věšák pro vodítko. Čertík se zatvářil rozmrzele. Ach jo, hovořily psí oči, co jsem zase provedl? Zkoušel pohazováním hlavy aspoň oddálit zacvaknutí karabinky na obojku, ale bylo mu to platné stejně málo, jako Oldovi výmluva na prázdniny.

»Drž,« napomenul Olda psa. Psík se zklidnil, karabinka cvakla. Pes smířený s osudem se zase začal těšit, dávaje to najevo vrtěním ocasu.

»Uvařím ti zatím kakao, to máš rád,« pokoušela se matka syna uchlácholit.

Olda ale v té chvíli neměl náladu, aby to ocenil. Pohodil vzdorně hlavou, popadl klíče a s letmým »Čau!« vyšel z bytu.

Čertík poštěkával radostí celou dobu, než se dostali před dům. Teprve venku ukončil psí jásání a začal se soustředěně věnovat čtení psích zpráv. Občas se zastavil a přidal k nim své mínění. Dokud držel nožičku nahoru, Olda se zastavil, aby psíka nerušil. Pak ale nedbal na psí výčitky a táhl kamaráda rychle dál.

Pane, nač tak rychle? prosily psí oči. Ještě si očuchám tady ten roh, nevidíš, jak je ze všech stran krásně popsaný? A jsou to tak důležité zprávy!

Olda nevnímal psí vzpírání a táhl psíka energicky dál. Byl silnější a Čertovi nezbylo než se podvolit, ačkoliv dal občas aspoň symbolicky najevo svou nechuť, zejména když míjeli bez nejmenší zastávky důležité psí pamětihodnosti. Až když zabočili přes rušnou ulici, psík náhle

zavětřil a ze zvířete trpně vlečeného jako na porážku se stal rázem tažný pes, za kterým jeho pán stěží vlaje vzduchem.

Vše odpuštěno, jásaly psí oči, to si dám líbit!

Znamenalo to, že místo obvyklého kolečka kolem paneláků míří páníček do nedalekého lesoparku. To je lepší než sídliště a procházka se k veliké psí radosti podstatně prodlouží.

Po ránu byla jindy rušná ulice téměř pustá. Na přehledném přechodu Olda mrknutím zaregistroval dvě auta, ale byla příliš daleko, než aby na ně museli čekat. Přešli rychle silnici a užší stezkou mířili mezi stromy. Brzy kráčeli po měkkém jehličí. Čertík se občas zastavoval, aby si přečetl důležité zprávy a občas k nim i něco přidal, ale celkově se držel vpředu. Ani pohledem se nepokoušel páníčkovi navrhnout odepnutí vodítka. Volné pobíhání psů tu bylo zakázáno a psík dávno věděl, že je marné žadonit o výjimku. Stačilo, že tu měl tolik ranních zpráv a vidinu výjimečně dlouhé pěší túry!

Zakrátko byli v lese tak hluboko, že neslyšeli hluk ze silnice. Jednak byl po ránu mizivý provoz, ale bylo to i tím, že mezi nimi a silnicí bylo už několik desítek metrů hustého mlází, účinně tlumícího zvuky. Olda zatím setřásl nabručenost a vykračoval si opět s chutí. Konec konců, chodit se psem po lese nebyly žádné galeje. Navíc se tu potkával se známými tvářemi, ačkoliv po ránu, v sobotu a navíc o začínajících prázdninách jich bylo méně než jindy.

Nejprve potkali Kateřinu s jejím boxerem Rexem, ale dočkali se od ní jen povýšeného opětování pozdravu. Aspoň že tak, pomyslel si Olda. Odpověď na pozdrav byla mezi pejskaři věc slušnosti, i když se znali jen podle jmen psů. Nebýt Kateřina jeho spolužačka, byl by ji znal jen jako ***Rexovu paničku***. Kateřina byla pyšná na Rexův průkaz původu, Čerta po straně nazývala podvraťákem, ale na druhé straně neriskovala nepozdravit a už vůbec ne na pozdrav ani neodpovědět. Dobře věděla, že bude muset po prázdninách s Oldou vydržet v jedné třídě celý další školní rok.

Cestička se trochu vinula a nafoukaná Katka i s Rexem po ní brzy zmizeli za zelenou stěnou nízkého mlází. Olda s Čertem šli dál, k Oldovu oblíbenému nevysokému vršku, odkud byl pěkný rozhled. Čertovi s jeho přízemními zájmy to bylo jedno, takže neprotestoval.

Jak ten pes dokáže kmitat s čumákem těsně u země a neurazit si ho o nejbližší kořen? mudroval Olda, ale tuto otázku nevyřešil ani minule a nedělal si iluze, že by ji vyřešil v tomto desetiletí, takže ji nakonec jako vždycky nechal otevřenou.

Svah do kopce zvládli v pohodě, Čert dokonce dokázal táhnout páníčka nahoru. Nahoře totiž bylo nepřeberné množství zpráv, pejsků i jejich páníčků sem chodilo víc, občas to tu bylo viditelně označkované i lidmi. Olda tak nazýval místa, obsypaná špačky od cigaret. Na rozdíl od psích značek byly tyhle lidské trvanlivější, přečkávaly deště, kdy zmizí veškeré psí značení, pro lidi beztak neviditelné, a podstatně se redukují i psí hromádky, které v lese nikdo neuklízí. Proč taky, když do přírody vlastně patří, říkal si Olda.

Nahoře bylo ticho. Nikdo tu nebyl, ale soudě podle úzkého proužku dýmu, vinoucího se téměř kolmo vzhůru z čerstvého nedopalku, tomu tak nebylo dlouho. Na druhé straně vršku stromy nerostly, takže tu byl pěkný výhled. Kromě toho tu byla nevysoká převislá skalka, kde se dal v nouzi přečkat i nenadálý déšť, ačkoliv tento přírodní úkryt nebyl dokonalý a úporný slejvák by člověka brzy promáčel.

Olda se zastavil a zadíval se do dálky. Připadal si tu jako kapitán plachetnice. Listí mu nahrazovalo plachty, převislá skála byla kapitánským můstkem, rozsáhlý lesopark se změnil v moře a vzdálenější les v pevninu, obvykle kýžený ostrov pokladů. Ta loď nikdy k žádnému ostrovu nedoplula, ale to bylo asi dobře, eliminovalo to možné zklamání, neboť za lesnatým břehem nevyčnívaly skály, ale vrcholky dalších paneláků.

Jak Olda říkal, cíl není tak důležitý, jako cesta k němu.

Tuhle moudrost si kdysi přečetl ani nevěděl kde, ale zalíbila se mu. Hodila se mu, vždyť jeho ***lesní plachetnice*** byla přímo ideálním symbolem cesty k nedosažitelnému cíli!

Čert se zaujal očicháváním viditelných i neviditelných stop. Občas k nim cosi přidal, ale nespěchal. Vyhovovalo to oběma. Olda mohl nerušeně snít a Čert nepřišel zkrátka. Nikoho by nenapadlo, že je to Oldovo oblíbené místo ke snění. Čuchající pes byl snad dostatečně výmluvnou odpovědí na případnou otázku, co tu dělají. Takovou otázku může položit jen evidentní blb, takže ji vlastně nikdo položit nemůže, říkal si Olda. A jistě právem.

V této pohodové chvíli se ale stalo něco, co Oldu dokonale vyvedlo z míry. Něco, co by neočekával ani v nejbujnějším snění. Spíš by se z křoví vynořil jednonohý pirát Janek Silver a nabídl mu místo v posádce.

První strnul Čert. Psi mají bystřejší smysly a kromě toho pro ně pracují instinkty, které člověk už celá tisíciletí úspěšně potlačuje. Pes ztuhl a postavil se do pozoru, ostře štěkl, pak ale trochu zacouval a jakoby se celý schoulil.

Na skalce před Oldou vzplála na okamžik podivná záře. Záblesk Oldu donutil zavřít oči a zakrýt si je rukou, ale rychle se přinutil oči otevřít, aby aspoň něco viděl.

Záře rychle zeslábla a zkondenzovala se do oválného tvaru. Od toho úvodního záblesku to netrvalo ani vteřinu, když se uprostřed jasu zjevila lidská postava, zahalená do bílé látky, stejně bílé jako bylo to za ní. Bylo to něco jako obrovská mravenčí kukla s divně roztřepeným povrchem, pokrytým něčím, co připomínalo bílá peříčka.

Potom jas pohasl. Olda na okamžik spatřil bledou tvář, obklopenou nádhernými zlatými vlasy, za nimiž se nacházela složená, oslnivě bílá – labutí křídla.

Anděl? To snad ne? řekl si, ale jen v duchu, aby to podivné zjevení nezaplašil.

Překrásná tvář se na něho líbezně usmála.

Čert se ale vzpamatoval jako první. Zavrčel, vycenil tesáky a začal nenávistně štěkat, až se Olda otřásl. Trhl vodítkem, aby Čert zmlkl. Co se tomu psisku nelíbí, proč tolik zloby?

Záře pohasla, oslnivě bílá křídla úplně zmizela. Pět metrů před Oldou a psem stálo dítě. Neuvěřitelně krásné, usmívající se dítě, menší než Olda, oblečené do sněhobílé kombinézy, na nohou stejně bílé cvičky. Zdálo se, že z něho sálá pocit bezpečí a klidu.

Čert měl ale na to jiný názor. Jakmile k nim dítě vykročilo, začal opět štěkat, vyváděl jako smyslů zbavený. Dítě okamžitě strnulo.

»Neboj se mě...« spíš ucítil než uslyšel Olda. »Nechci ti ublížit...«

Ačkoliv byla ta slova tak smířlivá a mírumilovná, Oldovi se zježily vlasy. Při pohledu na Čertův naježený hřbet měl neblahé tušení, jak asi vypadá jeho vlastní hlava. Tím spíš, že to dítě ve skutečnosti nepromluvilo ani slovo. Les byl neuvěřitelně tichý. Nedoléhal sem hluk automobilů ani jiné zvuky, slábnoucí dým z nedopalku se už zase vinul kolmo vzhůru na znamení úplného bezvětří. Dítě to ticho neporušilo, jen se usmívalo, ale přece jasně slyšel ta utěšující slova. Nebo to nebyla slova?

Pak opět pocítil, ne, ani teď nic neslyšel, ačkoliv si na to začal dávat pozor až úpěnlivě, ten předchozí pocit bezpečí a klidu.

Naježený pes vrčel, ale zdálo se, že se pozvolna, pořád ještě nedůvěřivě uklidňuje.

»Co tu vy dva děláte?« pocítil jasně otázku.

Odkudsi z podvědomí se mu vynořilo, že by takovou otázku ještě před chvílí považoval za evidentně debilní. Teď už mu to vůbec tak evidentní nepřipadalo.

»Co tu děláš ty?« odpověděl opatrně protiotázkou.

Olda sem sice patřil, patřil sem i Čert, ale odkud pochází to podivné dítě, když se tu tak neobvyklým způsobem objevilo? Venčení psa muselo být evidentní každému... no, každému možná ne... jen každému zdejšímu...!

»Nerozumím ti...« znejistělo dítě. »Zkus myslet jasněji.«

»Odkud jsi? Co tu děláš?« zeptal se Olda dítěte tak prostou otázkou, jak jen to šlo.

Dítě neodpovědělo, jen se očividně zamyslilo.

»Dorozumíváte se zvuky, že?« zeptalo se Oldy na něco úplně jiného.

»Jak jinak?« vyhrkl.

»Nerozumím ti ani pojem,« řeklo dítě smutně, opět aniž by otevřelo ústa. Vlastně, a to Oldovi došlo až teď, do této chvíle mluvil jen on. Pes štěkal a dítě bylo zticha. A přece mu Olda rozuměl. Nebo aspoň tomu, co mu vyvstávalo přímo v hlavě, ačkoliv to asi mělo do slov hodně daleko.

»Máš aspoň chuť domluvit se?« pocítil další tichou a přitom velice naléhavou otázku. Rozuměl jí, ale odkud se mu do hlavy dostala? Vždyť tu bylo ticho až neskutečné. Otázka ale skutečná byla, a nepochyboval ani o jejím smyslu, ani o původci.

»Mám,« odvětil dychtivě.

»Nerozumím ti ani pojem,« opakovalo dítě ještě víc posmutněle. »Musíme na to jinak... Cítím, že mi rozumíš, ale já tobě ne... Zvuky nejsou dobrý prostředek dorozumění, škoda... Musíme na to jinak. Jak dáváš najevo souhlas? Zkus vyjádřit svým zvukem pojem ANO, to si snad zapamatuji. Jen ten jeden pojem, prosím.«

»Ano,« vyhrkl Olda.

»A teď NE, jako když nesouhlasíš!«

»Ne,« vyhrkl Olda.

»Opakuji, dorozumíváte se zvuky, že?« ptalo se naléhavě dítě.

Olda to až teď pochopil. Lidé spolu samozřejmě mluví slovy, ale co je tohle? V hlavě mu vyvstávají slova nesložená z hlásek, rozumí jim, ale – lidská slova to nejsou!

Buď jak buď, měl bych odpovědět, napadlo ho.

»Ano,« odpověděl rychle na poslední otázku.

»Znáte i jiný způsob dorozumívání?« zeptalo se dítě.

Olda si samozřejmě vzpomněl na rádiové vlny a televizi a soustředil se na odpověď.

»Ano,« odvětil.

»Výborně!« rozjasnila se tvář dítěte. »Zkus mi něco sdělit jinou cestou, tvým zvukům nějak nerozumím...«

Teď se zase zarazil Olda. Rádio a televize jsou jaksi mimo jeho možnosti. Co jiného by ale mohl použít, než zvuky?

Náhle dostal nápad.

»Čerte! K noze!« řekl a současně udělal prstem k zemi jasné gesto.

Pes si otráveně, ale poslušně sedl v domnění, že nastala méně oblíbená drezúra.

Pak Olda udělal jen gesto: ***mrtvej pes***! Pes poslušně padl na bok.

»Aha, rozumím ti,« trochu zesmutnělo dítě. »Jak vidím, i tvůj zvířecí kamarád rozumí řeči těla. To je ale vhodné jen k předávání jednoduchých pojmů, na domluvení to nestačí. Nic jiného neumíš?«

Olda se krátce zamyslel. Pak mu došlo, že to dítě má asi pravdu.

»Ne,« zavrtěl hlavou.

»Vystačíme si tedy pro začátek s tím, co máme,« ustoupilo dítě. »Stačí, když mi budeš odpovídat ano–ne, nějak už to zvládneme.«

Povzdech dítěte nebyl skutečný, odehrál se jako všechno v duchu, ale Olda z něj vycítil trpnou odevzdanost. Přemýšlel na plné obrátky, ale bezvýsledně. Odpovídat jen ***ano*** a ***ne*** je jistě lepší než nic, ale bylo by to přece jen trochu málo.

Najednou dostal nápad.

Shýbl se, zvedl klacík a v rychlosti namaloval do hlíny před sebou obrázky dvou paňáců a jednoho psa. Kolem jednoho pajduláka nakreslil paprsky, znázornění podivné záře, ve které se dítě zjevilo.

»Á, obrázky?« rozjasnilo se. »Velice dobrý nápad! Vypomůžeme si tím, s obrázky bude rozhovor jistě lepší...«

Povzbuzen úspěchem ukázal Olda na panáka bez aury.

»Olda,« představil se.

»Nerozumím ti,« zarazilo se dítě. »Má to být označení tvého druhu – ANO – nebo tebe samotného – NE?«

Oldovi chvíli trvalo, než pochopil, jak musí odpovědět.

»Ne!« řekl, aby vystihl druhou možnost, že je to jeho jméno.

»Také používáme označení,« souhlasilo dítě, aniž pohnulo hlavou nebo rty. »Jako druh si říkáme lidé a já se jmenuji Bísiája.«

První slovo, lidé, nebylo v žádné pozemské řeči. Nebyly v něm hlásky.

Olda chápal, že si tak ty bytosti říkají. No jasně, lidé, či prostě myslící bytosti podobné člověku. To samé se přece hodí i na lidi... Země...

Druhý pojem byl ale jméno, to bylo zřejmé. Neskládalo se mu v hlavě do ničeho, co by chápal. Dokonce se mu zdálo, že má hlásky.

»Ty jsi Bísiája?« vyslovil to nahlas a ukázal prstem na dítě.

»ANO, Bísiája.«

Jako kdyby dostal ránu. Poprvé od svého objevení dítě otevřelo ústa a vyslovilo nějaká slova. Nejprve pozemské, které jen opakovalo po Oldovi, ale použilo je správně. Druhé slovo ale bylo jméno, pokud to dobře chápal. Bylo vyslovené jinak, než jak je vyslovil on, ale také tak jasně a srozumitelně. Ano, byly v něm hlásky.

Hlas dítěte byl ale tak neuvěřitelně melodický a krásný, až se Olda zatetelil krásou.

»Odkud jsi?« vyhrkl.

»Nerozumím,« objevilo se mu opět v hlavě, aniž by se z pootevřených úst dítěte cokoliv ozvalo. »Neznám tvé zvuky a ty můžeš odpovídat ano–ne, nebo kreslit. Dokážeš to nakreslit?«

Zamrzel se na sebe, s kreslením to u něho nebude valné. Ale měl by to aspoň zkusit.

Popošel k další rovné ploše udupané cestičky a s vypětím všech sil nakreslil, co znal.

Slunce s paprsky, kolem něj oběžné dráhy s kroužky–planetami. Na třetí planetu umístil panáka jako sebe.

Dítě zvolna přistoupilo několika hebkými kroky blíž, skoro na dosah ruky.

»Slunce, Merkur, Venuše, Země, Mars...« ukazoval Olda na příslušné kroužky.

Po tváři dítěte přeběhl úsměv.

»Snad ti rozumím,« odvětilo opět beze slov. »Jestli to dobře chápu, je to obraz blízkého kosmického okolí, i když je těžké vtěsnat tři rozměry do dvou... Vícerozměrný prostor se dá do plochy zobrazit ještě obtížněji. Nevím, jestli to chápu správně, ale předpokládám, že se mě ptáš, odkud jsem – ANO, nebo je tomu jinak – NE?«

»Ano!« vyhrkl dychtivě Olda.

Vzápětí vytřeštil oči.

Dítě pokynulo rukou. Stranou od cestičky se jen tak ve vzduchu vznášela půlmetrová koule, dalo se bez dlouhého uvažování pochopit, že je to Země. Pak se prudce zmenšila do velikosti tenisového míčku. Okamžik nepohnutě visela, pak se rozdvojila. Tím to neskončilo, začaly z ní vystupovat další a další Země, zprvu uspořádané do kruhu či elipsy, ale brzy se začaly proplétat víc a víc. Dvacet Zemí... třicet... padesát... Pořád se objevovaly další, až nad cestičkou visel úžasný hrozen Zemí. Sto, nebo dvě stě? Bylo jich zkrátka moc.

»Tady vidíš jedno z trojsvětových klubek,« vysvětlovalo klidně dítě. »Víc se jich nedá přehledně zobrazit. Asi tě neuspokojím, ale náš svět je dál. Ačkoliv i to je neurčitý pojem, všechny světy jsou naskládané jeden v druhém a mají společné těžiště.«

Oldovi vířily ty nesrozumitelné pojmy hlavou jako vyplašené hejno vrabců. Nic z toho nechápal. Jen mu došlo, že to dítě je asi návštěvník z hodně velké dálky. V duchu zasakroval, když si uvědomil, že to nedokáže říci ani slovy ***ano–ne***, ani pomocí obrázků.

»Umíte už také přecházet mezi světy?« zeptalo se ho dítě.

»Ne,« odvětil zklamaně Olda.

»Takže tahle klubka neznáte?« zeptalo se pro jistotu.

»Ne,« potvrdil Olda.

»To opravdu není kloudný rozhovor,« mračilo se dítě. »Rozumíš mi, dobře to cítím, ale já tobě ne... Asi udělám lépe, když další jednání přenechám povolanějším. Přiznám se, na tak obtížný kontakt nemám dost zkušeností.«

»Škoda!« vyhrkl rychle a smutně Olda.

Dítě se na něho pátravě podívalo.

»Je ti líto, že odejdu?« ucítil měkký dotaz.

»Ano! Nemůžeš se chvilku zdržet, Bísiájo?« vyhrkl Olda, ačkoliv dobře věděl, že mu to krásné dítě neporozumí nic kromě vlastního jména.

»Slibuji ti, že se vrátím rychle,« řeklo dítě a usmálo se. »Váš svět je od našeho daleko, ale teď už o něm budeme vědět a světy, kde žijí lidé nám podobní, jsou ve velké oblibě.«

»Počkej aspoň chvilku,« prosil Olda podivného návštěvníka.

Bylo mu teď v jeho blízkosti tak dobře, že by dal nevím co za to, aby to chvíli vydrželo.

»Také se mi nechce odejít,« usmálo se zlatovlasé dítě měkce, »ale vždyť se brzy vrátím! A čím dřív odejdu, tím dřív budu zpátky.«

Olda chvíli uvažoval. Když se Bísiája vrátí a najde možnost, jak rozhovor urychlit, bude rozloučení krátké a výhody jistě převáží.

»Ano,« řekl po chvilce. »Kdy se vrátíš?«

»Nerozumím ti,« připomnělo mu dítě.

Ukázal na slunce, prosvítající korunami stromů, pak rukou naznačil, jak postupuje na své dráze oblohou.

»Jde ti o čas?« pokoušelo se dítě hádat.

»Ano!« vyhrkl, potěšen tím porozuměním.

Nad cestičkou opět vyvstal obraz zeměkoule, tentokrát velký zhruba jako kopací míč. Olda si až teď povšiml, že to není Země. Přesněji, byla to Země, ale ne naše. Kontinenty na ní vytvářely jiné obrazce než na školním glóbu. Současně se objevilo zmenšené sluníčko, malý obraz Země pomalu obkroužilo do jedné čtvrtiny a zastavilo se.

»Čtvrt dne,« upřesnilo to dítě svými neslovy.

»Ano!« vyhrkl rychle Olda, potěšený tím, že to odloučení nepotrvá dlouho.

»Dobře, ale trochu odstup,« požádalo ho dítě. »Nemůžeš stát tak blízko, brána kolem sebe potřebuje volný prostor.«

Poodstoupili oba, každý na opačnou stranu. Kolem dítěte opět vyvstala ta podivná zářící křídla, pro která je málem považoval za anděla. Až teď bylo vidět, že se křídlům jen podobají. Rozzářila se, pak vzplála, ale vzápětí zhasla.

Dítě nezmizelo. Místo toho odskočilo směrem k Oldovi jako kdyby dostalo elektrickou ránu. Pokleslo v kolenou a zůstalo klečet na zemi.

»Tam – tam...« obrátilo se k Oldovi se zděšeným výrazem.

»Co je?« staral se Olda.

»Tam je žár,« řeklo dítě. »Nevím proč. Je tam žár. Není vidět, ale spaluje.«

*****

Trosečník

Olda příliš nechápal, co se stalo, jen se dovtípil, že návštěvníkovi něco nevyšlo. Něco, co ho samotného zaskočilo až ke zděšení a bezradnosti. Neočekával, že by to pochopil, když to zřejmě nechápal ani vesmírný cestovatel.

»Mohu ti nějak pomoci?« obrátil se na něho, ačkoliv tušil, že mu návštěvník nerozumí ani slovo. Vlastně mu šlo spíš o soucitný tón hlasu, ze kterého se dala vycítit ochota pomoci.

»Přihodilo se něco nepříjemného,« obrátilo se k němu dítě už zase s vlídným úsměvem, jako by se nic nestalo. »Cesta k vám není přímá a zdá se, že se něco vyšinulo... Je to pro mě nepříjemné, ale budu se muset ve vašem světě ještě chvilku zdržet.«

»Tak pojď k nám domů,« nabídl Olda dítěti.

»Nerozumím ti,« zachmuřilo se trochu.

Olda se vrátil k prvnímu obrázku. Přimaloval ke svému panákovi dvě větší postavičky a všechny obkreslil obrysem domu. Pak naznačil, že by k nim měl obrázek Bísiáji přijít.

»Ty nejsi hotový člověk?« podívalo se na něho udiveně dítě. »Anebo je vás ve vašem světě více druhů? Ano – jsi mládě, ne – více druhů?«

»Ano,« souhlasil rychle Olda.

»To jsme dva,« podotklo dítě. »Ani já nejsem hotový člověk.«

»Pojď tedy se mnou...« navrhoval rychle Olda. Že je návštěvník dítě, to už pochopil, takže ho jeho přiznání ani nevyvedlo z míry.

»Nerozumím ti...« povzdychlo si v duchu dítě. »Musím se tě ale zeptat, mám správný dojem, že mě zveš k těm velkým? A očekáváš jejich souhlas?«

»Ano! Ano!« skoro vykřikl Olda. I když to druhé ***ano*** bylo zřetelně s nižší jistotou.

»Ach jo,« povzdychlo si dítě. »No, za pokus to stojí. Mohli by si třeba vědět rady.«

Zvedlo se z kolen a postavilo. Pořád bylo o hlavu menší než Olda a ten se nepřestával v duchu divit, jak je mohli rodiče, jistě nějaké má, pustit samotné na takový výlet.

Také Čert pochopil, že nastal čas odchodu. Po pravdě řečeno, zprávy v dosahu vodítka měl už přečtené. Cizí dvounožec sice vypadal přátelsky a s jeho páníčkem se zřejmě o něčem dobře bavil, ale jeden jako druhý nebrali na psíka ohled. Teď, když nastal čas odchodu, vycítil příležitost ukázat jim, kdo tuhle smečku povede. Ačkoliv se jindy snažil cestu domů všelijak zpomalovat, tentokrát napínal vodítko, jako kdyby se domova nemohl dočkat.

Pěšinka hustým mlázím nebyla dlouhá, brzy byli u silnice. Návštěvník se obezřetně držel za Oldou, ale bez něho by byl určitě ztracený. Ani by se nerozhlédl, klidně by vstoupil do silnice přímo pod nejbližší auto. Naštěstí jela jen dvě a Olda stačil popadnout návštěvu za bílý hábit a zarazit ji.

Ačkoli ten oděv zvenčí vypadal hladký, ve skutečnosti byl huňatý a hebký jako samet, nebo jako plyšový medvěd. Znamenalo to, že jeho nositel je útlejší než se zdálo. Kdo tak malé děcko pustil bůhvíkam do vesmíru? pomyslel si Olda, ačkoliv sám nevypadal o mnoho starší.

Nebezpečnou ulici přešli v pohodě, ale na rohu narazili na Jarču s jejím kokršpanělem Danem a oba psi na sebe začali, jako pokaždé, zuřivě štěkat.

»Nechte toho,« pocítil náhle Olda, ačkoliv to bylo zřejmě určeno oběma psům.

A stal se div. Dva zuřiví soupeři, kteří nikdy nevynechali příležitost cenit na sebe zuby, přestali štěkat a v klidu se obešli. Na věčný mír to nevypadalo, ale aspoň na čestné příměří.

»Ahoj, Oldříšku,« odvětila Jarča udiveně. »Viděl's to? Oni se ani neporvou!«

»Ty zíráš, já zírám,« odvětil Olda ležérně, ačkoliv měl správné tušení souvislostí.

»Hele, co je to za nového kluka?« nedala zvědavost Jarče. »Vypadá skoro jako holka.«

»To je bratránek Béďa,« zalhal rychle Olda. »Je u nás na prázdninách.«

»On už chodí do školy?« podivila se okázale Jarča. »Řekla bych, že je ze školky.«

»Do toho se nepleť,« odsekl jí Olda a táhl Bísiáju dál.

Dítě nejspíš nechápalo, o čem se ti dva baví, ale když Olda vykročil k domovu, kráčelo poslušně za ním. Důvěra k bytosti možná podobné, ale přece jen trochu odlišné, to je odvaha, pomyslel si Olda. Je to tak ale lepší, případnou nedůvěru by asi neměl čím rozptýlit.

Bez dalších potíží došli k paneláku. Čert se hned hrnul po schodech nahoru, ale Olda se přece jen po svém hostu ohlédl, zda ho následuje. Ten ale nezaváhal a byl jim v patách.

Olda otevřel klíčem dveře bytu.

»Můžu si na chvilku pozvat kamaráda?« zahalekal do prázdné chodbičky.

»Když nebudete dělat nepořádek!« dala si z kuchyně ihned podmínku jeho matka.

Čert, odepnutý z vodítka, vyrazil vpřed. Čich mu zvěstoval, že v kuchyni probíhá velice slibný jev, zvaný vaření. Nejspíš to bylo kakao slíbené Oldovi, ale kdo ví, třeba přitom něco na zem upadne i pro pejska.

»Dá si ten tvůj kámoš kakao?« zeptala se z kuchyně matka. »Udělám mu taky.«

»Já nevím,« zarazil se Olda.

Uvědomil si, že opravdu nemůže za svou návštěvu rozhodovat a zeptat se jí? Jak?

»Když tak jo, to se nezkazí,« podotkl nakonec dvojsmyslně.

Pravda, když návštěvě kakao zachutná, dobře. Když ne, dá si sám ***obětavě*** dva hrnky.

Zatáhl dítě do svého pokojíku, posadil ke stolu a vytáhl z knihovničky několik velikých dětských naučných knih. Nejlepší by byl slovník, uvažoval, ale slovník česko–andělský se asi nikde na světě nenajde. Obrázky budou to nejlepší, co se dá vymyslet.

Dítě si knížku zvědavě prohlíželo. Po chvilce pochopilo, jak její listy obracet a dostat se tak k dalším obrázkům. Moc se u nich ale nezdržovalo a zakrátko knížku prolistovalo.

»Zajímavé,« řeklo, aniž otevřelo ústa. »Také jsme kdysi používali podobné obrázky, ale to už je hodně dávno.«

Olda se trochu zamračil. Textu si dítě zřejmě vůbec nevšimlo. Snažil se jeho pozornost připoutat k písmenkům, ale nějak se mu to nevedlo.

Panebože, říkal si rozmrzele, já se tak dostat do vesmíru na nějakou cizí planetu, kde by mě sami domorodci chtěli naučit jejich řeč a písmo, to bych se jinak snažil!

Dítě opatrně odložilo třetí knížku.

»Tady je to kakao!« ozvalo se ode dveří.

Oldova maminka postavila opatrně na stůl podnos se dvěma hrnky kakaa. Byla ze všech maminek nejkrásnější, ale vypadala velice překvapeně, když spatřila, koho si to Olda přivedl.

»Kdo je to, Oldříšku?« zeptala se syna. »Toho jsi u nás ještě určitě neměl!«

»Neměl,« přiznal Olda. »Je to přece anděl! Nevidíš?«

»Ta přezdívka mu docela sedí,« řekla matka. »Pro tentokrát vám to uznám, ale příště mi nelži. Kdyby tak opravdu nevypadal, byl by to hloupý vtip. A nedělejte tu randál.«

Usmála se a odešla.

Dívali se za ní, jak odchází. Bísiája s pochopitelným zájmem, Olda vytřeštěně. Proboha, napadlo ho, jak jen to mohlo tak lehce projít?

Náhle si uvědomil, že Bísiája nemá na sobě andělský bílý šat, ale košili a kalhoty, stejně jako Olda. Z andělské podoby mu zůstal jen obličej a hříva zářivých vlasů, ale nebyly už zlaté jako v první chvíli, kdy je prozařovalo nepozemské světlo. Teď byly jen čistě žluté, ale to už nevypadalo tak neskutečné, aby se to nedalo chápat i pozemsky.

»Bísiájo...« nedokončil otázku.

»Vypadám teď víc jako vy?« pocítil jeho protiotázku.

»Ano,« přiznal ještě trochu zmateně.

»Smím ti... něco nabídnout?« vnímal ihned další. »Naučím tě ***našiřeč***. Je to jednodušší, než abys mě ty učil vaši. ***Našiřeč*** zvládne i zvíře, ale vy sami ji očividně neumíte.«

Olda trochu strnul. Naučit se andělskou řeč... což o to, lákavé by to bylo. Ale i když sám před malou chvilkou návštěvníkovi v duchu vyčítal chybějící snahu o dorozumění, teď v něm samotném převážila opatrnost.

Horečnatě uvažoval. Pak ho něco napadlo.

»Čerte!« zavolal na psa. A hvízdl, aby to pes vzal vážně.

Černý psík přiběhl celkem ochotně, v kuchyni se beztak nic zajímavého nedělo.

»Zkus to nejdřív na něm,« ukázal Olda rezolutně. Konec konců, k takovým účelům se přece pokusná zvířata používají...

»Aha, chceš to vyzkoušet...« pochopilo dítě trochu zaraženě.

»Ano,« řekl Olda.

»Jak myslíš...« řeklo dítě. »Není to ale obvyklé. Nemá se to dělat, to zvíře přitom získá na inteligenci, ale... když to jinak nejde... Trváš na tom?«

»Ano,« řekl rezolutně Olda.

Psík se na povel přišoural blíž, už ne tak ochotně. Pochopil, že páníčkové nejeví smysl pro hru, spíš z toho koukala drezúra. Ne že by byla tak obávaná jako tresty, ale nedalo se ani tvrdit, že by ji pes měl v lásce.

»Chceš se naučit mluvit se svým člověkem?« cítil Olda, ačkoliv to bylo očividně určené psovi. »Jestli chceš, štěkni.«

K Oldovu údivu Čert okamžitě štěkl a pak vyčkával, co bude dál. To zvíře rozumělo, co se po něm chce!, došlo Oldovi. Řeč které rozumí zvířata, to by přece nebylo marné!

»Skoč ke mně,« poručilo psovi v duchu dítě.

Psík vyskočil návštěvě do klína a stočil se do klubíčka.

Páni, takhle poslušný pes! zajiskřily Oldovi oči. To by spolužáci čubrněli!

»Neboj se, neublížím ti,« měkce a chlácholivě uklidňovalo zvíře nebeské dítě. Pes mu kupodivu rozuměl a držel jako přibitý. Zdálo se, že se ti dva jen mazlí, navenek to vypadalo, jako kdyby dítě šeptalo psovi něco zajímavého do ucha.

Pak ale Olda nestačil sledovat, co se děje. Jako když v magnetofonu během přehrávání zapnete rychloposuv, tak nějak na něho zapůsobila záplava, ozývající se někde uvnitř hlavy, jako skoro všechno, čím se návštěvník projevoval. Tentokrát ale ničemu nerozuměl, bylo to příliš nahuštěné a nesrozumitelné.

Pak to přestalo, ale dítě ani pes se nehýbali.

»Vadilo ti někdy, že ti tvůj kamarád nerozumí?« zeptalo se najednou dítě vyčkávavě.

Než ale Olda zareagoval, ozvala se mu v hlavě odpověď.

»A jak! Je to strašné, jak mě nechápe!«

Olda strnul. Otázku očividně pokládal návštěvník z vesmíru, ale odpověď, ozývající se kdesi v hlubině jeho hlavy, očividně pocházela – od psa!

»Často si nerozumíte?« politovalo psa nebeské dítě.

»Skoro nikdy!« postěžoval si černý psík a olízl se. »Pes si chce něco očichat a člověk ho táhne pryč. Na hloupém kusu kůže! Sám nic necítí, ale druhým potěšení znemožní, necita!«

»Cože?« vybuchl Olda. »Já že jsem necita?«

»No vidíš,« podíval se psík vyčítavě na návštěvu. »Ty tomu jeho štěkání rozumíš? Já ani za blechu. Ještě že ses tady objevil. Myslel jsem, že nás chceš pokousat, ale spletl jsem se, promiň! S člověky je to vůbec hrozné!«

»Často ti něco nedovoluje?« zeptalo se psa dítě.

»Skoro pořád,« potvrdil pes se zadostiučiněním. »I když jiní člověci jsou ještě horší, pes u nich nemá zastání. S tímhle se to dá vydržet, maso mi občas dává, natočí do misky vodu z pramene ve zdi, obejde se mnou pár místeček... jiní mi ani kůži z buřta nedají. Člověci jsou hrozně nespravedliví! Když se to tak vezme, i ten můj je pěkný necita!«

»Jedeš!« vyhrkl na něho Olda.

»No vidíš,« řekl pes. »Umí jen rozkazovat! Tuhle mě táhl kolem řeznictví... on snad ani ty hory masa necítí! Ne aby počkal, až je aspoň nosem sežeru! Teď mám jít pryč, no vidíš, jaká je s ním domluva? Na jedno ***půjdeme ven*** má víc zákazů než chlupů na nohou.«

»Čeho jsem se to dočkal!« zaúpěl Olda. Dítě i pes se na něho zadívali nechápavě.

»Nerozumíme ti,« přiznalo po chvilce nepozemské dítě. »Ale zdá se, že rozumíš svému zvířeti lépe než předtím. Je tomu tak?«

»Ano!« vyhrkl Olda.

»Myslíš, že by se choval lépe, kdybyste si rozuměli?« obrátil se andílek opět na psa.

»Nevím,« uvažoval Čert. »Až mě ale bude zase odstrkovat, povím na něho, že chodí do skříně na čokoládu!«

»A dost! Zalezeš!« obořil se Olda na psa.

»No vidíš,« postěžoval si pes andílkovi. »Mám si jít lehnout pod stůl, zrovna když se mi nechce. Tak je to skoro pořád. Když se chce pes mazlit, člověk ho odmrští. Stížnosti jsou tady nejen zakázané, ale i trestané.«

»Já chci taky umět tu řeč!« řekl odhodlaně Olda.

»Nerozumím ti...« znejistělo nebeské dítě. »Ale chtěl bys umět naše dorozumívání, ano nebo ne?«

»Ano!« řekl rychle Olda. »Nelíbí se mi, že to umí pes a já ne!«

»Rozuměl jsem ti jen ANO. Mám to chápat jako souhlas?«

»Ano!« opakoval rychle Olda.

»Nemusíš se toho obávat. Když to zvládne pes, proč ne ty?«

»Ano!« popoháněl andílka Olda.

»Dobře,« souhlasilo dítě. »Na klín se mi ale nevejdeš, lehni si tady.«

Olda si rychle odložil na stůl brýle, opatrně si lehl na pohovku a nebeské dítě se k němu sklonilo.

»Neboj se, neublížím ti,« uklidňovalo ho měkce a chlácholivě, jako prve to zvíře.

Náhle pocítil podivné bodnutí pod uchem a současně se mu zatočila hlava. Padl na něho strach. Bodnutí do krku? To přece dělají upíři! A on tak ochotně a důvěřivě...

Chtěl vyskočit, ale dříve než se mu to podařilo, cítil, jako by v něm všechny svaly naráz zhadrovatěly. Nemohl pohnout ani jedním prstem. Se stále stoupající hrůzou cítil, jak mu cosi ostrého, horkého a kluzkého vniká pod uchem do hlavy.

»Neboj se, neublížím ti, to přece nebolí,« opět cítil to měkké, chlácholivé uklidňování.

Oldu to ale neuklidňovalo. Ten upír mu vysaje krev a změní ho na cosi sobě podobného. Jak jen mu mohl tak důvěřovat? Ale co pes? Ačkoliv... i v knihách se píše, že upíři zvířatům poroučí co je napadne, kdo chce tvrdit, že toho nemohl využít?

Hlava mu třeštila, cítil v ní hrozný tlak, ale vědomí neztratil. Do hlavy mu vnikalo stále hloub a hloub cosi neznámého a to ho plnilo zoufalstvím. Jak jen mohl uvěřit...!

Pak najednou pocítil opět tu záplavu pocitů. Porouchaný magnetofon mu cosi přehrával tak zrychleně, že z toho nic nechápal, tentokrát mu to ale bušilo v hlavě jako nějaký obrovský zvon a vzbuzovalo to v něm další a další hrůzu. Takhle hloupě...

Konečně cítil, jak se to neznámé COSI pomalu vysouvá zpátky, ven z jeho hlavy. Co to bylo? Upíří zuby? Ne, ty přece prokousnou jen krční tepnu. Jazyk se k tomu už vůbec nehodí. Co to na něho ten mimozemský netvor má?

Pak pocítil olíznutí. Jako kdyby ho pod uchem olízl pes. Mimozemšťan se narovnal. Snad už dokončil, co zamýšlel, utěšoval se Olda.

»Ano,« ucítil v té chvíli jeho bezhlasou odpověď. »Konečně ti rozumím. Jistě nebudeš litovat, že jsi svolil.«

»To... to už teď umím...?« pomyslel si Olda. Posadil se a dal nohy na zem. V hlavě mu pořád trochu hučelo, ale pozvolna to přestávalo.

»Umíš,« potvrdil mu mimozemšťan. »Když si na něco jasně pomyslíš, tvá myšlenka se přenese ke mně i jinam. Budeš si muset trochu nacvičit směrování, ale to už je maličkost.«

»Co si mám nacvičit?« zeptal se Olda a nasazoval si brýle.

»Směrování,« opakovalo nebeské dítě. »Když si něco pomyslíš jen obecně, vnímají to všichni kolem tebe, nejen ten, komu to chceš sdělit. Musíš se naučit myslet tak, aby tě vnímali jen ti, které určíš. Nechceš přece zbytečně rušit všechny kolem. Kromě toho se při správném směrování myšlenky přenášejí na větší dálku.«

»I kolem světa?« ožil Olda.

»Obvykle dál, někdy až přes dva až tři sousední světy,« dostal odpověď.

»To bych... to bychom si mohli povídat, i když budeš zpátky doma!« vyhrkl Olda.

»Ne, to už bys chtěl příliš,« zarazilo ho vesmírné dítě. »Už v sousedním vesmíru je to slabé a každá další hranice vjemy zeslabuje. V dalším vesmíru je to jen věcí náhody. Na náš svět vede mnohem složitější cesta, než aby se tam cokoliv přeneslo.«

»Zato ti budu konečně rozumět i já,« připojil Čert svůj příspěvek k výčtu výhod. »Víš ty vůbec, jak je pro psa těžké pochopit, co mu chceš?«

»Ty rošťáku!« pomyslel si Olda. »Kdo mi to před chvílí vyhrožoval žalováním? Kdo má přitom víc másla na hlavě? Jak to bylo předevčírem s tou loužičkou na chodbě?«

»Kdo večer předtím zapomněl na venčení?« ohradil se Čert. »Já ne, připomínal jsem se důrazně. Kdo se ale místo venčení koukal na bedýnku s obrázky a odstrčil mě, kdykoliv jsem přišel? Kdo to měl potom vydržet až do rána?«

»Protože dávali zajímavý film,« ospravedlňoval se Olda. »Kdo to ale ráno musel utřít?«

»Kdyby bylo venčení, nebylo by utírání,« trval na svém Čert. »Beztak jsi to utřel, aby to paní nepoznala a nehubovala tě. Dobře ví, jak rád zapomínáš na své povinnosti. Ostatně, bylo to jen na chodbě a ne na koberci, dávno nejsem štěně.«

»Tak dost!« napomenulo je nebeské dítě. »Přestaňte si vyčítat skutečné i domnělé křivdy a smiřte se. Teď to snad bude mezi vámi lepší.«

»Jen aby!« pochyboval psík.

»Olda se bude víc snažit,« navrhlo smířlivě dítě. »A ty se jistě lépe připomeneš.«

»Bude mi rozumět i naše paní?« ptal se pejsek váhavě.

»Každý, na koho se obrátíš,« ujistilo ho dítě. »Neměl bys ale ostatní lidi obtěžovat. Zdá se, že v tomto světě není obvyklé, aby se zvířata s lidmi dorozumívala.«

»To tedy není,« souhlasil Olda. »Jestli bude často žalovat...«

»Pak je nejlepší rada: nemít co tajit,« nadhodilo nebeské dítě.

Olda si v té chvíli uvědomil, že to bude mít i stinné stránky. Užalovaný pes nemusí být žádná velká výhoda. A nemít co tajit? To může s vážnou tváří navrhovat leda anděl! Zvlášť když nemá ponětí o životě na Zemi!

»Vidíš! A právě to by mě zajímalo,« ožil Oldův návštěvník. »Potřebuji se nějak šikovně seznámit s vaším světem a s vašimi zvyky. Uznej, není to k závidění ocitnout se znenadání v úplně cizím světě.«

»Mě by zase zajímalo, jak ses sem dostal,« pomyslel si Olda.

»To by bylo dlouhé vysvětlování,« opáčilo dítě. »Jak už víš, je to složitější.«

»Dobře,« spokojil se Olda. »Ale něco mi snad říct můžeš. Například jak se dostáváš z jednoho světa na jiný? Myslel jsem si, že na to potřebuješ něco... nějakou bránu či co... Tady jsem ale nic takového neviděl.«

»Veliké brány jsme používali asi tak před sto tisíci lety,« přikývlo dítě. »Zpočátku to ani jinak nešlo. Teď už jsme trochu dál a bránu si dnes nosím v sobě.«

»Ty máš v žaludku nějaký stroj?« nevěřil Olda.

»Proč v žaludku?« usmálo se dítě.

Najednou měl Olda pocit, jako kdyby jeho host trochu... zprůhledněl. A nebyl to pouhý pocit, jeho šaty i tělo opravdu zprůhledněly. Jako kdyby měl před sebou ducha. Uvnitř jeho těla se začaly zvolna objevovat jednotlivé orgány. Olda najednou jasně viděl pomalu tlukoucí srdce, to pak opět zmizelo a objevily se plíce... Prostě přestaly být průhledné. Na to, že byly trochu zahalené v jakémsi mlžném oparu, byly překvapivě ostře viditelné.

Páni, mít tohle ve škole, to by bylo zajímavé vyučování!

»Částečná průhlednost patří do běžného vybavení,« souhlasilo dítě. Při těch myšlenkách se mu pod žaludkem objevil jakýsi nepříliš velký tmavohnědý orgán. Olda jen zalitoval, že ve škole lidské tělo ještě nebrali, takže se na to díval značně zmateně.

»Tohle je ***idarchon***,« ukázalo si tam dítě poloprůhledným prstem.

»A tady ***slýrib***,« předvedlo mu další divný orgán, umístěný až nahoře nad plícemi. Pak se ale zase rychle zneprůhlednělo.

»Odpusť mi, ale průhlednost vyčerpává a já musím silou šetřit,« omlouvalo se.

»Tak mi aspoň řekni, co to je?« smlouval Olda.

»Jen ti chci ukázat, co teď používáme. ***Slýrib*** je naše současná ***brána***. Umožňuje nám přechod z jednoho světa do druhého. Před statisíci lety jsme na to měli velké stroje se stálou obsluhou a obrovskou spotřebou energie, dnes je to běžné vybavení každého z nás.«

»A to druhé, ***idarchon***, nebo jak se to jmenuje?« zajímal se Olda.

»Čím je pro žaludek jídlo, tím je pro ***idarchon*** energie,« řeklo dítě. »Stahuje ji pro naše potřeby z okolí. Díky tomu máme energii na létání... a tak...«

»Jů, to je bezva,« obdivoval to Olda.

»Kdysi jsme je také neměli,« ujišťovalo ho dítě. »Ale to je už příliš dávno a nikdo už se na ty pradávné časy nepamatuje.«

Nedalo ale Oldovi čas a začalo se zvědavě vyptávat. Olda jeho zájem chápal. Musí být přece úžasné ocitnout se znenadání na neznámé planetě, i když je to dvojník Země, a sám si pokládal za velkou čest pomáhat svému hostu orientovat se u nás.

»Tak dlouho že se učíte?« divil se andílek. »Na tak skrovné vědomosti že se musíte učit několik let? To je podivné...«

Olda mu tedy vykládal, co všechno už se ve škole naučil. Čtení, psaní, počty...

»Jenom?« podíval se na něho divně andílek. »Na tohle potřebuji jednu paměťovou pihu a hodinu na adaptaci, jak je možné, že nad tím strávíte tolik let?«

Oldu to zarazilo.

»Jak vy se vlastně učíte?« zeptal se andílka.

»To, čemu říkáš učení, to u nás nemáme,« pokrčil docela lidsky rameny. »Tomu říkáme mechanické vědomosti a na to máme paměťové pihy. Přiložíš si pihu za ucho, přilípne se tam a do druhého dne zmizí. V noci se z ní všechny mechanické vědomosti přestěhují do tvé hlavy a je to. Stačí trochu to procvičit a je vystaráno. Učíme se jen tomu, co se do mechanických znalostí nevejde: tvořit, jásat, cítit...«

»Takové učení bych si taky dal líbit!« povzdychl si Olda.

»Náhodou mám docela slušné vědomosti z biologie,« pochlubil se andílek. »Už sis toho mohl všimnout. Kdybys chtěl nějaké mechanické vědomosti získat, klidně si o ně řekni.«

»Jaké?« zasvítily Oldovi očka.

»Samozřejmě jen běžné mechanické,« omlouval se už předem andílek. »Kontaktní ***jadkl*** už ode mě máš, do zítřka bys mohl znát všechno.«

»I dějepis?« sondoval Olda.

Andílkovi chvíli trvalo, než si ujasnil pojmy.

»Samozřejmě že ne,« ujistil Oldu opatrněji. »Vědomosti svázané s tímhle světem ode mě nedostaneš, sám je přece nemám. Mohu ti věnovat jen co platí všude stejně. Matematika je stejná ve všech vesmírech až na jupiterské, ale ty jsou beztak pod obzorem.«

»Aspoň to,« povzdychl si Olda trochu zklamaněji. Takže se bude muset bez andělské pomoci dál učit nejen dějepis, ale i zeměpis, češtinu a jazyky... no, aspoň že ty počty...

»Nevěš hlavu,« napomínal ho andílek. »Na zdejší poměry to bude určitě velký skok.«

Pak ho ale upozornil, že tu paměťovou pihu musí nejprve vypěstovat a to chvíli potrvá. Když to půjde dobře, měla by být hotová zítra.

Olda nabídl návštěvě kakao, ale andílek se omluvil, že jíst nebude.

»Dokud pořádně neznám zdejší bakterie, nenuť mě jíst,« požádal Oldu. »Mohl bych je spálit xerim, ale tuhle možnost si schovávám na horší časy. Bakterie jsou v každém vesmíru, můj oblek mě proti nim chrání, ale riziko je už to, že dýchám.«

»Co by se ti mohlo stát?« vyzvídal Olda.

»Někde nic, jinde hodně,« řekl andílek neurčitě. »Na většinu běžných světů můžeš jít bez obav, ale jinde by ses mohl rychle změnit v páchnoucí hromádku rosolu. Jsou tím proslulé zejména venušské světy. Tady nic nebezpečného neočekávám, ale nezlob se, když si raději jakékoliv jídlo aspoň zpočátku odpustím.«

»Nebudeš mít hlad?« zajímal se Olda.

»První den jistě ne,« tvrdil andílek.

Olda tedy s chutí snědl obě snídaně a odnesl nádobí do kuchyně.

»Půjdete ven?« zeptala se ho matka.

»Jistě,« řekl Olda.

»Vezměte s sebou Čerta,« připomněla mu.

Olda na to neřekl ani slovo. Jednak ho zajímalo, jak se bude pes projevovat venku. Což se ho takhle zeptat, co tam pořád čuchá? Za druhé, nechat psa doma by nebylo moc taktické, stačilo připomenout si jeho užalované vyhrůžky. Bude lépe mít ho pod kontrolou.

Čert pochopitelně nebyl proti. Nabídku venčení pes nikdy neodmítá.

Andílek byl, jak jinak, zvědavý. Konečně by měl porozumět zdejším záhadám!

Oldu napadlo, že je to krásný paradox, kráčet s andělem a čertem... Mikuláš je přece tak daleko... Ale pomyslel si to jen slabě a snažil se, aby to nešlo ven. Jak se zdálo, ani pes, ani andílek si toho nevšimli.

Vyšli z paneláku a zamířili k lesoparku. Andílek měl teď na sobě kombinézu podobných barev jako Olda. Od pasu nahoru napodoboval barvou Oldovu košili, dolů jeho kalhoty. Pásek měl jen barevně naznačený, ale to se dalo rozpoznat až zblízka.

»Tady pozor,« varoval oba Olda. »Tohle je rušná silnice, jezdí tu spousta aut. Musíme ji přecházet opatrně a dobře se dívat, aby nás některé neporazilo.«

»Auta, to myslíš ty stroje, co se tady pohybují?« upřesňoval si to andílek.

»Jistě,« souhlasil Olda. »Vy auta nemáte?«

»Nevím,« připustil neurčitě andílek. »Nejspíš ne. K čemu jsou dobrá ta vaše?«

»Na ježdění,« vysvětloval ochotně Olda.

»A strašně smrdí,« přidal se Čert.

»Že nevoní, to chápu,« přiznal andílek, když kolem nich přejel těžký tahač. »Ta vůně patří mezi středně příjemné. Ale co je to ježdění?«

»No, když se potřebuješ někam přemístit...« uvažoval rychle Olda.

»Aha...« pochopil andílek. »Přemísťovadlo. A jiné nemáte?«

»Máme,« řekl Olda. »Vlaky, letadla... a lodě...«

Představil si přitom rychlík na kolejích a jumbo–jet, vznášející se z ranveje.

»Jestli to dobře chápu, jsou to všechno přemísťovací stroje, jen různého druhu,« chtěl upřesnění andílek. »Přesněji stroje, které se samy přemisťují a vás přitom berou s sebou.«

»Jo, přesně tak,« souhlasil Olda. »Vy takové nemáte?«

»Měli jsme,« souhlasil andílek. »Ale hodně dávno. Pohyblivé stroje nejsou výhodné. U nás je nejprve nahradily pevné stroje, které tě pošlou kam si přeješ, ale samy zůstávají na

místě. Pak všechno nahradily ***vdudegy***. Když máš přemísťovadlo přímo v sobě, nepotřebuješ na to žádné neohrabané stroje.«

Olda se na něho podíval s údivem. Tyhle bytosti jsou opravdu zvláštní. Místo používání strojů mění samy sebe, těžko říci, co je výhodnější?

Silnici přešli v pohodě a zamířili do lesa. Cestička zde byla užší než chodník, černý psík proto vedl konvoj, Olda kráčel za ním, andílek opět skupinu uzavíral.

»Tomu kolem nás říkáme lesopark,« vysvětloval Olda. »Je to taková větší oblast zeleně ve městě.«

»Už jsem si všiml, že žijete v jeskyních, i když zřejmě umělých,« přikývl andílek.

»Vy nemáte ani domy?« ohlédl se na něho nedůvěřivě Olda. »Kde vlastně bydlíte?«

»Všude,« opáčil andílek.

Olda měl náhle pocit, že se ocitl v jiném světě. Byla to jen představa, ale velice věrná. Kolem byli lidé podobní jeho návštěvníkovi. Jedna skupina, čítající dvě desítky lidí, seděla v kruhu a zřejmě něco zpívala, podobně jako u nás trampové u ohně, jen ten oheň mezi nimi chyběl. Druhá vzdálenější skupina obsadila košaté větve velkého stromu. Nebylo znát, zda také zpívají, nebo se zabývají něčím jiným. Vjem ale zmizel stejně rychle, jako se objevil.

»No dobře,« připustil Olda. »Ale neříkej mi, že se pořád bavíte jen zpěvem. Co když prší, nebo je vůbec špatné počasí? A v noci, spíte vůbec? A když ano, kde?«

»Jistěže v noci spíme,« přitakal andílek. »Ale na to nepotřebujeme jeskyně.«

Oldovi nakrátko blikla hlavou představa člověka, spícího jen tak pod stromem.

»Někteří naši lidé také nikde nebydlí,« poznamenal k tomu s vážnou tváří. »Někteří prý dokonce schválně. Ostatní je ale většinou litují.«

»Proč?« usmál se andílek. »Co je krásného na vašich jeskyních?«

»To pochopíš, až bude ošklivo, zima a déšť,« věštil mu Olda. »V takovém domě je pak sucho, teplo a klid, večer i světlo.«

»Na to snad nepotřebuješ obrovskou jeskyni, nejspíš nepřenosnou,« usmál se andílek.

»Je to nejlepší řešení,« opáčil trochu dotčeně Olda.

»Vás nenapadlo pořídit si menší, snadno přemístitelný úkryt, kde by bylo sucho a teplo, ale bez nevýhod velkého kamenného monstra?«

»Někteří lidé to také tak provozují,« ustoupil Olda. »Takovým menším domečkům na kolech říkáme karavany.«

»Proč na kolech?« zajímal se andílek.

Olda si zkusil představit karavan. Tušil už, že andílek z jeho představy získá nejrychleji správný dojem o podstatě věci.

»Aha...« podotkl andílek. »Něco menšího... nemáte? Tohle se asi dá přemisťovat, ale ne bez dalšího těžkého přemisťovacího stroje.«

»Pak si můžeš vzít na záda stan a vyrazit na výlet pěšky,« řekl rychle Olda a hned si to co nejjasněji představil.

»No vidíš...!« rozjasnil se andílek. »To přece vypadá nejlépe, ne?«

»Ne,« usadil ho Olda. »Pěší túry se stanem jsou krásné, ale nedají se provozovat po celý rok. Stan je něco jako nouzový dům, ale opravdu jen nouzový. Někam přijdeš, přespíš a ráno jdeš dál. Na nic víc to není.«

»To ti nestačí?« opáčil andílek udiveně.

»Když je špatné počasí, zima, déšť, vítr, nebo v zimě sníh, brzy poznáš, že tě stan před vším neuchrání.«

»To bude asi chyba toho stanu, ne?« opáčil andílek. »My totiž máme něco podobného, ale nikoho už ani nenapadne žít v jeskyni, jako vy.«

»Domy nejsou jeskyně,« opáčil uraženě Olda. »To se nedá srovnávat. V jeskyních bývá vlhko, zima a vůbec... co máš proti domům?«

»Nic,« ustoupil andílek. »Jen si myslím, že domy mají k ideálu daleko. Jak je vlastně přemisťujete? Asi jen ty malé, s kolečky. A ještě na to potřebujete další stroj.«

»Máme i karavany s motorem, ty jezdí samy,« podotkl Olda a představil si takový, co nedávno viděl u kamaráda o pár ulic dál.

»Pěkné monstrum!« podotkl andílek. »Jistě má desetinásobnou hmotu než ty!«

»Přidej,« souhlasil Olda. »Ale zato je tam všechno, i vlastní kuchyně a záchod.«

»A to je co?« zarazil se andílek.

»Kuchyně... tam se připravuje jídlo,« intenzivně si představoval Olda. »A záchod... to je ...pro opačné potřeby...«

Zarazil se při představě, jak má tohle sdělit andělu. Ta představa ho ovšem napadla, ale nebyl si jistý, že se zrovna hodí do konverzace s návštěvou, ke všemu z vesmíru.

»Aha,« ještě více se usmál andílek. »Řekněme problém s odpady, je to tak?«

»Jo,« suše přikývl. Současně mu došlo, že si to nejspíš představil až příliš jasně, takže to svému návštěvníkovi předal ve vší syrovosti. Měl by si dávat pozor, co... si pomyslí.

»To snad nevadí,« utěšoval ho andílek, ale kolem úst mu pohrával pobavený úsměv. »My sice o tomhle moc nediskutujeme, ale pořád nás to spojuje se zvířecí říší... Samozřejmě by to šlo vyřešit jinak, ale nemáme k tomu zatím důvod, takže ani vůli...«

»Tos' mě potěšil,« oddychl si Olda. »Už jsem se obával, že jste na baterky...«

Andílek sice hned nechápal, ale po Oldově představě pohybující se hračky a především baterií, které se do ní musí vkládat, mu to asi došlo.

»No... tak primitivní zdroje energie bys snad nečekal,« usmál se na Oldu. »I když něco z toho v přírodě platilo a platí dosud. Odněkud musíš získávat energii, abys ji mohl používat. Buď z jídla, nebo ***idarchonem***.«

»...to je to, co máš v sobě a vypadá to jako... jako játra?« sondoval opatrně Olda.

Po pravdě řečeno, kdyby jim doma maminka občas neusmažila játra na cibulce, nejspíš by ani netušil, k čemu by měl ten podivný orgán andělů přirovnat.

»Játra přece slouží k něčemu podobnému,« opáčil andílek. »Jenže s nižší účinností.«

»Ty bys dokázal úplně nejíst?«

»Skoro,« přikývl andílek. »***Idarchon*** prudce snižuje naši závislost na energii z potravy. Kdybychom nepotřebovali i něco jiného než energii... možná bychom se bez první vyživovací soustavy dávno obešli. Potravu ale potřebujeme jako zdroj materiálu. Když nebudu jíst dvacet dní, ve vašem světě se mi nejspíš nic nestane, máte tu volné energie dost. Ale nejíst půl roku nebo rok, to už by se nepříznivě projevilo. Potřebuji přece ještě hodně vyrůst!«

»Páni!« opáčil obdivně Olda. »Dvacet dní nejíst! Já bych zemřel hlady už po týdnu!«

»***Idarchon*** tě zbaví únavy, na kterou tělo obvykle reaguje hladem,« pokračoval andílek. »Nedostatek živin se projeví až později.«

»A žízeň?« zajímalo Oldu.

»To bývá pocit nedostatku vody,« tvrdil andílek. »Záleží, jak s ní tělo hospodaří. Když používáš vodu jako většina suchozemských živočichů k ochlazování odpařováním, pocítíš její nedostatek brzy. Předpokládám, že bez ***idarchonu*** ještě neumíte řídit teplotu jinak.«

»Takže se andělé nepotí?« pomyslel si nedůvěřivě Olda.

»Ne,« potvrdil andílek. »Sneseme celý rozsah teplot kapalné vody od mrazu do varu.«

»Větší mráz a větší horko ne?«

»Tam si vypomáháme oděvem jako vy,« připustil andílek. »Moje oblečení snese do jisté míry mráz i oheň, zejména když si je dám až přes hlavu.«

Sáhl si dozadu za krk a přetáhl si přes hlavu cosi jako těsnou, neplandavou kapuci. Až na to, že ji tam předtím neměl.

»Dobrý,« kvitoval to Olda. »To nevypadá špatně.«

»Nevypadá,« opakoval andílek, ale trochu zesmutněl. »Na běžné cestování to stačí. Jen nevím, jestli s tím vystačím i tady.«

»To by se snad dalo vyřešit,« uvažoval Olda v duchu, což ovšem bylo totéž, jako kdyby uvažoval nahlas. »Tady se s extrémními teplotami nesetkáš. Jídlo... jestli ti jde o baktérie, my si jídlo beztak většinou vaříme, to bakterie nesnesou. Když vynecháš studená jídla, budeš mít pořád dost velký výběr.«

»Jídlo mě zatím neznepokojuje,« zlehčoval to andílek. »Zajímalo by mě až po půl roce, tak dlouho tu snad ani nebudu.«

»A když ano?« nadhodil Olda.

»Nestraš,« reagoval andílek trochu prudší myšlenkou.

Došli mezitím na místo, kde se ráno objevil. Čert se nadšeně vrhl ke krajním stromům, kde byly jistě čerstvé psí zprávy, kdežto andílek se zastavil na místě, kde se prve objevil.

»Zkusím, jestli už to přestalo,« navrhl nerozhodně.

»Počkej chvilku,« rozmlouval mu to Olda.

»Čím dřív se mi podaří vrátit domů, tím dřív budu zase tady...« ujišťoval ho andílek.

Na jeho pokyn Olda i s Čertem trochu odstoupili. Opět se rozzářila ta podivná zářící bílá křídla, ale opět vzápětí rychle pohasla.

»Je to tam pořád,« zesmutněl andílek.

»Co je tam?« ptal se ho s účastí v myšlence Olda.

»Žár,« řekl andílek. »Žár, co není vidět, ale spaluje, takové... zlé světlo, rozumíš mi? Je zlé samo o sobě a dvojnásob, když nevím, proč tam je. To je na tom nejhorší.«

»Má to být... radioaktivita, nebo něco takového?« uvažoval Olda, co ho napadlo.

Zkusil si představit, co věděl o radioaktivitě: něco spalujícího, vyzařujícího z kamene.

»To bude asi ono,« souhlasil andílek, když Olda skončil s demonstrací svých představ. »Na některých světech se to vyskytuje. Ale tam, kam chci jít, nic takového nemá co dělat!«

»Co to ale znamená?« uvažoval Olda prakticky. »Myslíš, že je to něco přechodného? Asi ano, když to tam předtím nebylo. Pak by bylo nejjednodušší počkat u nás, až to přestane.«

»Asi máš pravdu, bylo by to nejjednodušší,« připustil andílek. »Nestabilní cesty skutečně existují a mění se, ale čekání, až to přestane, odporuje našim zkušenostem. Bývá tomu přesně naopak, ty cesty nakrátko vznikají a nadlouho mizí. Nevím, co by mě mohlo potkat horšího.«

»Tady ti těžko poradím,« povzdychl si Olda. »Jiná cesta od nás nevede?«

»Jistě vede,« pomyslel si andílek. »Z každého světa vedou přinejmenším dvě cesty, to je nejmenší možný počet, většinou jich bývá víc. Já ale znám jen jednu cestu zpátky, právě tudy. Ostatní cesty vedou do neznáma, o kterém nevím vůbec nic.«

»Do neznáma jsi přece šel už k nám,« utěšoval ho Olda.

»Ne tak docela,« opravil ho andílek. »Mám takovou prastarou mapku...«

Z propletence čar a podivných navlečených korálků, který Olda vzápětí v duchu spatřil, rozhodně nebyl moudrý. Raději začal uvažovat jiným směrem. Pokud se sem andílek dostal podle nějaké staré mapy, to by přece znamenalo, že tady u nás na Zemi už kdysi nějací jiní andělé byli. Ta andělská křídla... zřejmě neslouží k létání, ale ta podoba...

»Máš pravdu, ale neřeknu ti, kdy to bylo,« souhlasil s jeho nevyřčenými, i když jasnými myšlenkami andílek. »Kdysi dávno tady byl můj bratr. Dvě cesty na té mapě se pravidelně mění, jedna vždycky trvá šest tisíc let a na dva tisíce let mizí, druhá má dobu opakování ještě delší, něco kolem šestnácti tisíc let. Bráška tady byl tak nějak, před dvěma tisíci lety.«

»Samozřejmě za předpokladu, že váš rok je totéž co náš,« podotkl Olda, aby zakryl údiv nad věkem andílkova bratra. Je to vůbec možný? pomyslel si už jen pro sebe.

»Víš Oldo, rok je jediné, co v našich světech souhlasí,« usmál se andílek. »Jednotlivé světy se různě rychle otáčí, den na nich proto trvá různou dobu, ale něco mají společné a to je

těžiště, slunce a dobu oběhu kolem slunce. Rok trvá na všech světech stejně dlouho. Může se jenom jinak dělit. Náš rok trvá čtyři sta dva dny, které ještě dělíme na šestnáct dílů.«

»Náš rok trvá tři sta šedesát pět a čtvrt dne, dny dělíme na dvacet čtyři hodiny,« vysypal ze sebe Olda.

»Takže jedna naše hodina je zhruba o třetinu delší než vaše,« usmíval se andílek. »Pro první přiblížení postačí vaše hodiny násobit třemi a dělit čtyřmi, to by mohlo stačit.«

»Vida, jak se rychle dohodneme,« liboval si Olda.

»Kdyby šlo jen o tohle,« zasmušil se trochu andílek.

Ačkoliv měl andílek jistě lepší možnosti, vypadalo to na pěkný průšvih. Oldu napadlo, co by asi dělal na jeho místě?

*****

Přehrada

»Nepůjdeme jinam?« navrhl Čert, který mezitím očichal všechno, co ho zajímalo.

»Půjdeme,« souhlasil andílek. »Tady nejsme nic platní...«

»To bych štěkl,« tvrdil Čert. »Teryna tu byla naposled včera, Dick mě nezajímá a Bety sem chodí až odpoledne. Tady opravdu nejsme nic platní. Pojďme na louku támhle ke stromu, tam jsou vždycky čerstvé zprávy!«

Andílek i Olda se současně usmáli. Čertovy starosti na jejich hlavy! Pak ale všichni tři vykročili po cestičce dolů s vršku, směrem k rozložitému osamělému stromu uprostřed velké louky. Šťastný a spokojený pes jako vždy vpředu.

»To je dobře,« pomyslel si Olda, »že máme stejné výrazy tváře...«

»Nejen to,« přidal andílek. »Člověku podobných bytostí je více. Nejsme jediní, kdo se vám tak podobáme.«

»Až na pár vnitřních orgánů...« podotkl Olda.

»Ty přece nejsou přírodní,« opáčil andílek. »Ty jsme vytvořili uměle. Nebo si myslíš, že by v přírodě sám od sebe vznikl orgán jako je ***idarchon***? To je skoro nemožné.«

»Proč nemožné?« oponoval mu Olda. »Máš takový v sobě, tak jaképak nemožné?«

»Protože nemůže vzniknout,« trval na svém andílek. »V přírodě všech světů vzniká jen to, co se může vyvinout postupně, většinou specializací nějaké části těla. Pak ale ta část musí být schopná mít takovou funkci od začátku, i když zprvu v nedokonalé podobě. Tak vznikly u ryb ploutve, z nich se na souši vytvořily nohy, až to u nás skončilo úspěšným nástrojem zvaným ruka. ***Idarchon*** se ale nemá z čeho vyvinout.«

»Proč ne?«

»Potíž je v tom, že ***idarchon*** buď je, nebo není,« tvrdil andílek. »Žádný přírodní orgán neumí zpracovat volnou energii. Takže tu schopnost nemůže ani rozvíjet.«

»A vy jste to zkrátka vyřešili, že?«

»Vyřešili,« souhlasil andílek. »Teď už je ***idarchon*** životaschopný, má svou funkci, už se nemusíme obávat, že by zakrněl a zmizel. Navíc jsou všechny naše orgány dědičné, nemusí se dětem stále dodávat, ty se už tak narodí.«

Došli mezitím k velkému stromu uprostřed louky. Čertík se jal jeho kmen ze všech stran očichávat, ale Olda v diskusi s andílkem úplně zapomněl na předsevzetí zeptat se psa na jeho čichové dojmy.

»Tady občas lezeme do větví,« ukazoval andílkovi na šikmé větve, po kterých se dalo vylézt do koruny stromu.

»Tak se tam podíváme, ne?« nadhodil andílek.

»Čert tam nevyleze,« upozornil ho Olda. »Psi na to nemají předpoklady.«

»Tak počká dole,« navrhl andílek. »Však on neuteče. Že máš dole co dělat?« obrátil se na psíka.

»Ňaf,« souhlasil pes nahlas. »Když tam nahoře nebudete dlouho...«

K Oldovu překvapení se andílek lehce vyhoupl na nejnižší větev a než se nadál, byl ve výšce. Olda měl co dělat, než se k němu došplhal. Usadili se každý na jedné šikmé větvi proti sobě a chvíli se rozhlíželi.

»Zajímavé,« pomyslel si andílek. »Ačkoliv na stromy můžeme létat, rádi na ně šplháme jen tak, rukama nohama. Říká se, že už naši předkové žili na stromech. Prý jsme se k tomu jen po mnoha tisíciletích vrátili.«

»Vy žijete na stromech?« sondoval opatrně Olda.

»Ve stromech máme pocity bezpečí,« řekl andílek. »Stromy jsou pevnou částí přírody, protože mají kořeny. Ve světě Lutyjotu se stromy dovedou od země odtrhnout a pohybují se, ale bezpečí v nich není, spíš naopak. Jsou to dravci lidožroutské povahy, raději pryč od nich.«

»Naše stromy nikomu neškodí,« řekl ulehčeně Olda. »Tady můžeš mít pocit bezpečí. Samozřejmě do prvního deště...«

»Co ti vadí na dešti?« naježil se andílek. »Mám přece kokon, ty jsi mu prve říkal stan!«

»Tady?« podivil se Olda.

»A kde jinde?« opáčil andílek. »Všechno své nosím s sebou!«

Nějak nepostřehl z čeho to vzniklo, uniklo mu, že by andílek dával ruku do kapsy, natož aby něco vytahoval. S obdivem ale pozoroval, jak před andílkem na silné větvi stromu vyvstal ovál... čeho vlastně? Vypadalo to jako veliká podlouhlá mýdlová bublina, jen méně zřetelná. Bylo to tak duchovité, jako když andílek prve zprůhledněl.

»Zkus si to!« pobídl ho andílek. »Nejlépe se do toho nastupuje z boku.«

»Tak mi to ukaž,« požádal ho Olda.

Andílek se trochu prohnul dozadu a nasunul se bočně do bubliny. Jak Olda pochopil, ze strany byla průchozí či co... Teď to vypadalo, že v té bublině leží na čemsi neviditelném.

»Pojď sem,« lákal Oldu. »Snad se nebojíš? Neboj se, vydrží to víc než si myslíš!«

Olda si pro jistotu na tu bublinu nejprve sáhl. Až na pocit, jako kdyby si rukou obalenou igelitem sáhl do vody, nic necítil. Z boku to bylo prostupné, dole to pružilo jako nafukovací lehátko. Zkusil se tam vsoukat a po chvilce se mu to podařilo.

»Teď se tu zavřeme,« pomyslel si andílek. »A pověz mi, dalo by se tu přespat?«

Leželi teď vedle sebe zdánlivě na ničem a přece bezpečně. Olda podle hmatu poznal, že boční otvor bubliny, kterým se vsoukali dovnitř, se změnil v neviditelnou pružnou stěnu.

»Vidíš,« pomyslel si andílek. »Na přespání je to ideální. Vypadnout se z toho nedá, na zem to s námi nespadne, nad sebou máme listí a oblohu, v noci i hvězdy, ale kdyby pršelo, nezmokneme a v zimě by nám také bylo příjemně.«

»U nás není obvyklé spát ve větvích,« opáčil myšlenkou Olda. »Ale na trampování by to vážně bylo senzační. A kdybys tu chtěl přespávat, nikdo by tě tu ani nehledal.«

»Protože na to nejste zvyklí,« souhlasil andílek. »Nevadí. Půjdeme ještě někam jinam? Jak se tak koukám, náš čtyřnohý kamarád nás už netrpělivě vyhlíží.«

Olda neprotestoval. Ležet tu bylo příjemné, ale... čas setkání s mimozemšťanem by se dal jistě využít lépe než k bezcílnému povalování.

Andílek si ***kokon*** na své straně otevřel, Olda zase nepochopil jak, a hadím pohybem vyklouzl zpátky na větev. Olda to zkusil po něm. To ***nafukovací nic*** klouzalo, ale nakonec se mu přece jen podařilo bezpečně přistát na větvi.

Kokon zmizel stejně překvapivě jako se objevil. Olda ani nepostřehl, že by jej andílek uklízel, neměl ale čas na vyptávání. Jeho nový kamarád seskakoval dolů z větve na větev jako veverka, měl co dělat, aby mu stačil. Byla by to ostuda opozdit se, na tomhle stromě byl přece doma on a jeho návštěvník tu byl poprvé.

»Nešlo by to bez té šňůry?« žadonil psík při pohledu na vodítko, odložené u kmene.

»Nebudeš utíkat?« zkusil to po dobrém Olda.

»Copak jsem někdy... já vím, utekl jsem,« přiznal Čert se svěšeným ocasem. »Když ale Baryna zrovna hárala! To snad pochopí každý...«

»Rozmysli si to,« navrhl mu dobrácky Olda. »Utečeš, bude vodítko. Na dlouho. Když neutečeš, můžeme to příště zkusit zase bez vodítka.«

»Dneska neuteču,« sliboval horlivě pes. »Ostatně, hárá jen Rita, je zavřená na balkóně, to beztak nemá cenu...«

Vodítko vzal tedy Olda jen tak do ruky a vyšli spolu napříč velikou loukou. Černý psík vesele pobíhal před nimi, honil neexistující motýly, zkrátka vyváděl. Olda s Bísiájou šli chvíli

mlčky. Olda se pokoušel přemýšlet jen tak pro sebe, co to může být za podivnou radioaktivitu hned vedle Země a co to pro jeho nového kamaráda opravdu znamená. Párkrát přitom zachytil andílkovy myšlenky. Týkaly se stejného problému, asi ho to trápilo víc než Oldu. Jistě, pro něho to mělo význam znemožnění návratu domů.

Volným krokem došli k vodní nádrži, kde se koupalo několik dětí. Olda svému novému kamarádovi ochotně ukazoval všechny místní zajímavosti, vzhledem k obyčejné louce jich ale mnoho nebylo. Navíc sám sebe přistihl, že nezná jména některých stromů, kolem kterých šli. Mrzel se za to na sebe a myslel si to občas příliš zřetelně, takže se na tváři Bísiáji objevoval čas od času shovívavý úsměv.

Konečně byli u nádrže a zastavili se na břehu těsně u vody.

»Doufám, že mě tam dnes nechceš zase hodit,« podíval se Čert na Oldu podezíravě. »Já sice plavat umím, ale nerad!«

»Neboj se, už to vím a zkoušet to nebudu,« usmál se trochu Olda. »I když by ti to možná prospělo, koupání zbavuje psy zápachu.«

»Chceš snad tvrdit, že smrdím?« urazil se pes.

»Koupel by ti neuškodila,« zaryl si Olda.

»Tak už se nechte,« rozsoudil je andílek. Měl navrch i nad Oldou, ačkoliv byl menší.

Najednou je zaujal jakýsi křik.

Třicet metrů od břehu se kdosi plácal ve vodě a křičel o pomoc. Podrobnosti se na dálku ztrácely, ale bylo to zřejmě nějaké dítě.

»Co se děje?« zeptal se andílek rychlou myšlenkou Oldy.

»Někdo se tam topí!« vyhrkl stejně tak rychle Olda. »Rozumíš? Nemůže se udržet nad vodou a hrozí mu...«

»Aha!« odvětil lakonicky andílek.

Prudce se odrazil od břehu do vody. Ale místo paraboly, která by končila ve vodě, jak Olda najisto očekával, klouzalo jeho tělo vodorovně metr nad vodou, jako kdyby měl křídla! Vzdálenost k topícímu se dítěti přeletěl za pár vteřin, trochu se shýbl, popadl ruku vyčnívající z vody, trhnutím vytáhl topící se dívenku, pak změnil směr a opsal oblouk ke břehu. Naletěl až k Oldovi, složil před ním bezvládné tělíčko do trávy, sám dopadl na všechny čtyři a rychle se v kleče sklonil k zachráněné.

»To nic nebude,« obrátil se k Oldovi po chvilce.

Dívenka se rozkašlala, ale už se zřejmě začínala vzpamatovávat.

»Co teď?« obrátil se andílek na Oldu o poznání nerozhodněji. »Co děláte v podobných případech dál?«

»Jestli je všechno v pořádku, můžeme jít,« navrhl Olda.

To se mu ovšem jen zdálo. Houf dětí, které je obklopily, byl jiného názoru. A zejména Máňa Hadrbolcová z Oldovy třídy, která se tu koupala s ostatními.

»Oldo, viděl's to?« obrátila se na spolužáka. Zřejmě se jako všichni neodvážila oslovit přímo andílka, což jí nebránilo pasovat se za mluvčího všech. »On opravdu letěl vzduchem?«

»Co by neletěl, když je to anděl?« řekl nahlas Olda, jakoby to bylo něco normálního.

»Anděl?« vyhrkla Máňa. »To myslíš vážně?«

»Samozřejmě že ne,« odvětil klidně Olda.

»Nedělej z nás blbečky,« urazila se Máňa. »On opravdu letěl vzduchem! Každý to tu musel vidět, ne?«

»Když to viděl každý, co se ptáš mě?« odmítl ji Olda. »Já jsem viděl totéž co ty.«

»Ale přišli jste přece spolu,« podtrhla Máňa vítězně jiný, rovněž všeobecně známý fakt.

»No a?« opáčil klidně Olda. »Tři jsme přišli, tři odejdeme.«

»Kde máš koho třetího?« vyjela si na něho zle Máňa.

»Přece tady Čerta,« ukázal Olda na psa.

»Kdo tady mluví o nějakém psisku?« ohrnula nos Máňa.

To ale neměla dělat.

»Řekla o tobě, že jsi ***nějaké psisko***,« soustředil se Olda myšlenkou na Čerta. »Měl bys na ni zaštěkat, že nejsi jen tak ***nějaký*** pes.«

»Ať si trhne levou zadní,« pomyslel si psík uraženě. »Jen ať si jde zase hladit Rexe, ať ji zase kousne, jako tuhle.«

»Ježišikriste!« vyjekla Máňa. »Ten pes... vážně mluví!«

Čertík zřejmě svůj názor nenasměroval správně na Oldu a nechtěně oslovil všechny.

»Pes a mluví?« podíval se Olda na Máňu udiveně, jakoby právě spadla z višně.

»Všichni to přece slyšeli, ne?« otočila se rychle k ostatním.

Trochu znejistěla, když si všimla, že na ni všichni hledí udiveně a snad i soucitně...

Oldovi to došlo dřív. Čert to nasměroval dobře. Oldovi to sděloval, o Máňu se otřel jen jako mimochodem. To by se snad ještě dalo vyžehlit.

»Tak nevím,« povzdychl si nahlas, aby to slyšeli všichni. »Nemáš ty nějaké... vidiny?«

Byl to asi nejlepší možný tah na odvrácení pozornosti. Všichni kolem se soustředili na Máňu. Kdo Čerta nevnímal, musel si teď myslet, že Máně přeskočilo. Čímž se do jisté míry překryl všeobecný údiv nad vzdušně–záchrannou produkcí Bísiáji.

»Jdeme,« obrátil se Olda nahlas na andílka a pískl i na Čerta.

»Copak, copak,« ohradil se Čert. »My už se nebavíme? Už se zase jenom píská?«

»Pískám, aby to vypadalo nenápadně,« usadil psa rychle Olda. Směroval to na psa i na Bísiáju, aby dal oběma najevo, že by bylo dobré opustit pole pozornosti.

»Tak promiň,« opáčil pes.

»No jo, ten pes vážně mluví!« zastal se Máni Igor Krsek, výrostek o hlavu větší než Olda. Olda ho trochu znal ze školy, ale Igor chodil o dvě třídy výš.

»Zatrápenej pes,« pomyslel si Olda, ale jen k Čertovi a Bísiájovi. »Proč budí pozornost tolika lidí? Nechte mě a už si radši nic nemyslete, já to nějak srovnám.«

»Ach jo!« povzdychl si nahlas. »To bylo vážně tak dobrý?«

»Co bylo dobrý?« vyštěkl na něho Igor.

»Břichomluvectví,« odsekl pohotově Olda. »Musíš uznat, že to vypadalo dobře, ne? Po pár hodinách cvičení to snad není tak špatný.«

»Ty jsi břichomluvec?« podívala se na něho Máňa vytřeštěně jako na dvouhlavé tele.

»Jistě. S některými lidmi je škoda slov,« pomyslel si Olda všesměrově a tak zřetelně, jak to šlo, aby ho zachytili všichni.

Chvilku všem trvalo, než si v hlavách trochu urovnali, že Olda při tom neotevřel ústa.

»No jó, dobrej!« pochválil Oldu uznale Igorův kamarád ze školy, kterého znal Olda jen pod přezdívkou Fred.

»Břichomluvectví, to nic není,« mávl rukou Igor. »Ale tady ten vážně letěl vzduchem. Já to viděl!«

Ukázal přitom prstem na Bísiáju, jako kdyby ho obviňoval z něčeho nepřístojného.

»Já to taky viděla!« přidala se k němu hned Máňa.

»My taky!« ozvali se další.

Olda se rozhlédl. Z toho nebude lehké vyklouznout! Ale co, zkusit se dá leccos, hlavně aby se do toho zase nepletl ten prostořeký pes!

»Zajímavý,« řekl nahlas. »Břichomluvectví funguje skvěle, až by člověk lidi přesvědčil, že i pes mluví. Hromadná hypnóza je ale taky perfektní. Všichni by odpřisáhli, že tady někdo lítal nebo chodil po vodě. Ta příručka fakt nemá chybu! To nebyly vyhozené peníze!«

»Chceš snad říct, že jsi nás všechny vodil za nos?« přistoupil náhle k Oldovi Igor. »Hele ty smrade, chceš do držky?«

Přitom popadl Oldu za košili pod krkem. Situace se rázem otočila. Igor byl známé číslo, vyhledával kdejakou záminku, aby mohl předvádět svaly, obvykle na slabších.

»Za co?« hájil se Olda. »To břichomluvectví nebylo dobrý?«

»Za to, že z nás děláš voly!« zavrčel Igor, rozmáchl se a praštil Oldu do nosu.

Olda padl naznak do trávy, z nosu mu crčela krev. Sotva se posadil, zvedl ze země brýle a zděšeně se díval na jedno rozbité sklo. Páni, to zas bude průšvih!

»Máte pěkně barbarské zvyky,« pocítil Bísiáju, ale asi to nebylo míněno jen pro něho.

»Ty chceš taky, co?« obrátil se na něho naježený výrostek.

Otočil se k andílkovi, ale ten najednou zprůhledněl a během vteřiny všem zmizel s očí. Zarazilo to všechny, ale Igor už byl hodně v ráži a nedal se tím ovlivnit.

»Vono ti to nestačilo?« obrátil se opět na Oldu. »Ty s těma halucinacema nepřestaneš? Potřebuješ rozbít hubu ještě víc?«

»Hele, nech ho,« zastala se Oldy nesměle Máňa. »Dyť mu teče červená!«

»Tak ať z nás nedělá voly!« trval na svém zarputile Igor a pokročil ještě blíž k Oldovi.

»Rozbil‘s mi brejle!« ukazoval mu Olda. »Budeš je platit?«

»Tůdle!« řekl Igor. »Rozbil sis je sám! Všichni to viděli! Ale jestli to chceš neprávem na někoho svádět, můžeš dostat ještě víc!«

A napřáhl nohu, aby sedícího Oldu nakopl.

Olda najednou pocítil zezadu trhnutí. Cosi ho prudce popadlo jako do neviditelné sítě, postavilo ho to na nohy, ale tím to neskončilo a táhlo ho to dál a výš, až úplně ztratil půdu pod nohama.

Igor kopl do vzduchu, až se zapotácel. Vytřeštěně se zespodu díval za Oldou, který se vznášel vysoko nad hlavami přihlížejících.

Vedle Oldy se vznášel i Čert, kňučící strachem. Vystoupali nejméně do dvaceti metrů, pak se rozlétli nad nejbližší stromy lesoparku a za okamžik zmizeli zděšené skupince s očí.

Přistáli do koruny jednoho rozložitého stromu. Olda se hned chytil větve a posadil se na jinou, ale než se nadál, měl v klíně i psíka. Zastrčil si rozbité brýle do kapsy, vytáhl kapesník a začal si držet nos, aby mu netekla krev.

Skoro současně se naproti nim objevil Bísiája.

»Tohle se tu děje často?« obrátil se na Oldu zamračený andílek.

»Nevím, co ho to popadlo,« omlouval se Olda. Telepatie naštěstí fungovala, i když si na nose držel ušmudlaný kapesník, celý od krve. Jinak by jen huhňal.

»Také to nechápu,« přiznal andílek. »Ale že by se mi to líbilo, to se nedá tvrdit. I kdyby se to nedělo často, spravedlivé to rozhodně nebylo.«

»To tedy ne,« přiznal Olda.

»Nechceš to ošetřit?« staral se Bísiája. »Umím to, můžeš mi věřit.«

»To nestojí za řeč,« odmítal pomoc Olda. »Už to skoro přestalo...«

Otočil zakrvácený kapesník a zkusil se vysmrkat.

»Netušil jsem, že mě uneseš!« obdivoval andílka. »A dokonce i s Čertem. Na to, jak jsi velký, máš docela sílu.«

»Mechanická práce není velká zátěž,« tvrdil Bísiája. »Průhlednost mě stála energie víc, naštěstí tu máte volné energie dostatek, možná ani nebudu muset tak šetřit.«

»Měl jsem toho habána kousnout,« ozval se nesměle Čert.

»To není to pravé,« zarazil ho Bísiája. »Násilí nevyřešíš jiným násilím.«

»Máš pravdu,« souhlasil nechtěně Olda. »Igor byl silnější, zmlátil by i většího psa.«

»Aha,« podotkl Bísiája nepřítomně. »Takže barbarská Země. To mám radost!«

»Z toho si nic nedělej, nejsou tady všichni takoví,« omlouval se Olda.

»Ale nebude jich málo, když jsme prvního potkali už první den,« opáčil andílek.

»Ze začátku to tak zle nevypadalo,« hájil se Olda.

»První poučka: obyvatelé každého světa jsou ochotní vidět svůj svět v lepším světle, než se skutečně nachází,« uvažoval Bísiája jasně, nijak to neskrýval.

»Druhá poučka: Barbarské světy poznáš podle násilí a nerozhoduje, kde k němu dojde. Dočasné oblasti klidu bývají málokdy stabilní.«

Vnímali to oba, Olda i Čert, jako obžalobu. Ale nemohli nic namítat. Oldův zakrvácený kapesník svědčil o násilí víc než řeči, zapřít se to nedalo.

»Třetí poučka: jednotlivec barbary neovlivní. Při zjištění světa s barbarskou civilizací je třeba přerušit kontakty a sdělit polohu toho světa. Další kontakty povedou zásadně specialisté na barbarské světy. Jo, to přes tu ohnivou přehradu těžko dodržím, když to zpátky nejde.«

Jeho myšlenky byly značně pesimistické a Olda se mu ani nedivil.

»Hele, Bísiájo, z toho si nic nedělej,« utěšoval andílka. »Nabídl bych ti jednu z jistých oblastí klidu u nás doma. Chceš?«

»Nevím,« řekl nepřítomně andílek. »Les by byl možná vhodnější.«

»Tím bych si nebyl tak jistý,« varoval ho Olda. »Musel bys být pořád neviditelný. Když tě nikdo neuvidí, nikdo tě nebude obtěžovat. Když tě tu ale uvidí více lidí, obtěžovat tě budou. Tady není zvykem, aby se děti samy toulaly venku. Hotoví lidé mohou, ale děti se tu vracejí rodičům a když to nejde, zavírají je do domů, aby je vychovávali.«

»No jo, barbaři,« povzdychl si andílek v duchu.

»Vidíš, u nás ti bude líp,« ujišťoval ho Olda. »Budeme muset zpracovat tátu, ale snad nám s tím máma pomůže.«

Nejnižší větve stromu byly příliš vysoko, než aby se dalo bezpečně slézt, ale Bísiája to vyřešil snadno. Čertík i Olda se spolu s ním bez problémů snesli dolů.

»Tohle létání je opravdu skvělé,« liboval si Olda.

»To bych tě mohl naučit,« navrhl mu bezelstně andílek. »Pokud se toho nebojíš. Je to možná trochu nezvyklé, ale já to umím, můžeš mi věřit.«

Oldu tím trochu zarazil. Pravda, první operace nebyla příjemná, i když se dala vydržet. Opravdu ho přitom nic nebolelo, jen ten nepříjemný pocit... Stálo to ale za to, teď už si jen užíval výsledků.

»Čerte, kde jsi?« vzpomněl si najednou na psa.

»Tady,« vynořil se černý psík ze křoví, kde na něho nebylo vidět.

»Půjdeme domů,« oznámil mu suše Olda.

»Už zase?« rozmrzele si pomyslel pes.

»Musíme zařídit, aby máma nechala Bísiáju bydlet u nás,« trval na svém Olda.

»Tak to ano,« obrátil psík. »Musíme být vděční za ty dary.«

»Hlavně ty,« usmál se Olda. Vděční ale byli oba.

Procházeli teď lesem, ale mířili domů. Ještě budou muset přejít velkou louku, napadlo Oldu. Nebylo by dobré potkat tam někoho, kdo byl prve u vody.

»Zdá se, že únik směrem vzhůru je v tomto světě postačující,« usmál se trochu Bísiája. »Kdyby bylo třeba, spolehni se na mě, nenechám tě ohrožovat jinými.«

»Víš...« začal opatrně Olda, »na tohle by ses neměl spoléhat.«

»Proč myslíš?« podíval se na něho tázavě andílek. »Vy přece neumíte létat, ne?«

»Létat ne,« souhlasil Olda, »ale v tomhle světě existují zbraně, víš? To jsou nástroje na ubližování lidem, někdy i zvířatům. Mohou tě zabít i na dálku. Některá zvířata, hlavně ptáci, umí létat, ale před zbraněmi je to neochrání.«

»A když mě nebude nikdo vidět?« uvažoval rychle Bísiája.

»Náhoda je blbec,« pomyslel si rychle Olda. S příliš živou představou myslivce, který střílí na letící kachny a třeba i neúmyslně přitom sestřelí anděla.

»Ach jo,« ozvalo se telepatické vzdychnutí.

*****

Vyjednávání

Cestou domů naštěstí nikoho nepotkali. Byl přece první den prázdnin, navíc dopoledne, lesoparkem se toulali skoro sami. Ti u vody museli být nadšenci, když se tam plácali už před obědem. Na druhou stranu měli výhodu, bylo tam teď větší volno.

Přes silnici přešli také v pohodě, aut tu jezdilo minimálně. Andílek si prohlédl dvě, která projela kolem nich, pak šli dál. Za chvíli už Olda odemykal dveře bytu.

»Tak pojďte, tuláci!« vítala je maminka. »Dáte si svačinku?«

»Nemáme hlad,« ujistil ji Olda.

»Mluv jen za sebe,« zarazila ho. »Návštěva může mít jiný názor.«

»Bísiája taky nemá hlad,« trval na svém Olda.

»Tak ať to hezky řekne sám,« požadovala.

»Víš, mami...« začal Olda, »Za Bísiáju budu asi mluvit já...«

»On neumí mluvit?« zpozorněla.

»Ano i ne,« řekl Olda.

»To bys mi měl vysvětlit, nemyslíš?« podívala se na něho přísně.

»Neumí česky,« přiznal Olda.

»To není spolužák?« zpozorněla ještě víc.

»Není,« přiznal Olda. »Potkali jsme se v lesoparku.«

»Ty sis přivedl domů úplně neznámého kluka?« spráskla rukama. »To svět neviděl!«

»Kdyby jen to,« přiznával postupně Olda. »Bísiája se nemá kam vrátit. Mohl by aspoň na chvilku, na pár dní, bydlet u nás? Jen na pár dní... prosím...«

»Jak to?« zarazila se matka.

»To je strašně složité,« vrtěl hlavou Olda.

»Tím spíš bys mi to měl vysvětlit, nemyslíš?« naléhala.

»No, on to vlastně není člověk,« přiznal Olda.

»A kdo je to, když to není člověk?« zpřísněla.

»Už jsem ti to jednou říkal, mami,« ujišťoval ji. »Bísiája je anděl.«

A bylo to venku, i když si Olda umiňoval, že to mámě podá pokud možno pomalu, aby ji to moc neodradilo.

»Poslyš... nebolí tě hlava?« zvážněla a pokusila se mu sáhnout na hlavu.

»Ne,« ucukl dotčeně. »Mám tě přesvědčit?«

»Jak?« otázala se ho suše.

»Naučil mě andělskou řeč,« pomyslel si Olda, ale směroval to na mámu.

»Co je to za nesmysl?« zamračila se.

»Ty sis ještě nevšimla, jak na tebe mluvím?« upozornil ji. »Všimni si toho, andělská řeč nevychází z pusy.«

»Ale rozumím ti,« zarazila se.

»Té řeči rozumí i zvířata,« ujistil ji. »Čerte!«

Pes byl naštěstí po ruce.

»Čerte, prosím tě, zkus se postavit na zadní nožičky, je to potřeba, aby tu Bísiája zůstal,« požádal psíka.

Pes se poslušně postavil na zadní, i když se tak dlouho neudržel.

»Nebylo by lepší, kdybych se přimluvil sám?« navrhl Oldovi.

»Dobře, Čerte,« souhlasil Olda. »Přimluv se.«

»Paní, ten dvounožec je opravdu moc hodný,« ozval se pes. »Bránil Oldu před rošťáky a předtím vytáhl z vody takovou malou lidskou samičku...«

Jestli do této chvíle připadalo Oldově matce jako sen, teď to dostalo úplně jiný rozměr.

»To ty?« obrátila se na psa nevěřícně. »Jestli opravdu rozumíš, štěkni!«

»On ti nerozumí, mami,« pospíšil si Olda. »Ty přece andělskou řeč neumíš. Já mu to ale řeknu za tebe. Čerte, máma chce, abys štěkl, že opravdu mluvíš.«

»Proč štěkat? Takhle to jde přece líp?« protestoval pes.

»Štěkni, ať je jasné, že za tebe nemluvím třeba já,« vysvětloval mu Olda.

»No když myslíš...« Hňaf!

Oldova maminka se zapotácela.

»Ježíši Kriste! Ten pes snad vážně mluví!« vyjekla zděšeně.

»Tak vidíš...« povzdychl si Olda. »Už mi věříš?«

»Co je to... za tvora?« mrkla matka po andílkovi.

»Není to člověk jako my,« řekl Olda telepaticky, aby mu rozuměli všichni. »Říkám mu anděl a asi je to pravda. Přišel k nám z jiného vesmíru, ale něco se mu nepovedlo a nemůže se vrátit. Je to takový vesmírný trosečník, víš?«

»Neříkáme si andělé, ale Ogdurové,« opravil Oldu andílek.

»Kdoví, co je to za potvoru!« vyhrkla podezíravě, ale andílek jí naštěstí nerozuměl ani slovo, neboť to řekla česky.

»Vidíš přece, že je to dítě, mami,« zaútočil Olda na její city. »Ztratil se na výletě. Teď by se chtěl vrátit, ale nejde to.«

»To ti řekl?« vyhrkla.

»To mi řekl i předvedl,« souhlasil.

»Takže je to... nějaký mimozemšťan?«

»Není mimozemšťan, pochází ze Země,« opravil ji. »Přesněji z obrazu Země v jiném vesmíru. Takových obrazů je prý víc.«

»A jak se sem dostal?«

»Tak dlouho se díváš v televizi na všelijaké hvězdné brány, že bys to měla pochopit,« řekl Olda. »Má vlastní bránu. Podobnou jako na cesty mezi hvězdami.«

»A už ti něco takového ukázal?«

»Ano, ale jen na okamžik. Řekl, že je tam teď radioaktivita, takže se nemůže vrátit.«

»Jak to může vědět?«

»On toho ví moc, já většinu z toho nechápu a pochybuji, že to pochopíš ty,« řekl Olda.

»Co třeba umí?« chtěla vědět.

»Bísiájo, můžeš na chvíli zprůhlednět?« obrátil se Olda na andílka.

Andílek mu vyhověl. Ačkoliv lidskou řeč pořád nechápal a mohl dosavadnímu hovoru rozumět jen z poloviny, sledoval Oldu i jeho matku s pochopitelným napětím.

»Ježíši...« zalapala po dechu, když před sebou viděla jeho průhlednou postavu.

Chvíli bylo ticho. Maminka se přitom pomalu vzpamatovávala.

»Jak často se tu objevujete?« obrátila se po chvilce uvažování na Bísiáju.

»Počkej,« zarazil ji Olda. »Je to přece ještě dítě, nerozumí ti ani slovo.«

Rychle jí vysvětloval, už zase andělskou řečí a nesměrovaně, aby ho mohl po omylu či chybě Bísiája opravit, co věděl o dosavadních návštěvách těchto bytostí u nás, až se dostal do současnosti a do situace vesmírného návštěvníka.

»Chceš tedy tvrdit, že bychom mu měli nabídnout aspoň na nějakou dobu útočiště, než se to vyřeší s jeho návratem?« zeptala se nakonec Oldy.

»Ano,« řekl Olda. »Než si pro něho přijdou rodiče. Snad bys nechtěla, aby se návštěva z vesmíru schovávala v lese a spala v korunách stromů? Bísiája už mi ukázal, že by to pro něho nebylo tak zlé, jak to tady povídám, ale nebude lepší, když bude jako host u nás?«

»Host...« povzdychla si maminka. »Kdybys měl aspoň nějakou jistotu... co když je to jinak? Co když je to netvor, který jen vypadá jako dítě, aby nás oklamal? Třeba má v hlavě červa, hada nebo nějakého slimáka, který ho ovládá...«

Oldu až zamrazilo.

Vzpomněl si, jak mu před pár hodinami také cosi lezlo do hlavy... Měl sice pocit, že se mu to zase vysoukalo ven, ale... je si jistý, že ví všechno? Co je tady jistého? Na chvíli ho to ovládalo, nemohl ani pohnout prstem! To je vážně k zbláznění! Nemá maminka pravdu? Být to opravdu nějaká kosmická obluda! Co když on sám už má v hlavě nějakého červa a teď tady vlastně zrazuje lidstvo...?

»Tak tomu není,« ujistil ho mlčky andílek. Zřejmě si to Olda myslel příliš intenzivně.

Ačkoliv... maminka na to nereagovala, nevnímala ho.

»Nečteš mi nakonec myšlenky?« zděsil se a podíval se na andílka podezíravě.

»Možná je na mě směruješ nevědomky, ale věř mi, je to tvé směrování, ne moje,« opět ho ujišťoval andílek. »Když to myslíš jen na někoho, vnímá to jen ten jeden.«

Pak se otočil k oběma stejně a pokračoval, takže ho vnímali oba.

»Jestli přemýšlíte o nějaké jistotě, nedostanete ji. Forem života je mnoho a s mnohými mají naši experti problémy. Naše seznamy obsahují sto tisíc známých světů. Jen na desetině je život rozvinutý až do myšlení. Necelá dvacetina rozumných bytostí se nám podobá. Z nich jen jedenáctina má podobné genetické základy. Jste jedním z těch zajímavých světů, ale jste příliš daleko. Ne co do vzdálenosti, vždyť naše světy mají společné těžiště, ale co do počtu bran, kterými se sem dostáváme. Cesta sem je proto zdlouhavá. Naši představitelé tu kdysi byli a po zjištění, že nepotřebujete neustálý dohled, odešli jinam, kde byla jejich přítomnost nutnější. Moje cesta je proto... trochu neobvyklá...«

Na chvíli se odmlčel.

»Když s ním umíš hovořit,« obrátila se Oldova matka na syna, »zeptej se ho, jestli má nějaké rodiče. A když ano, jestli o něm vědí! Když tvrdí, že je dítě...«

Olda jí okamžitě vyhověl a přetlumočil její otázky.

»Mám,« přikývl andílek. »Možná už o mě mají starost. Ačkoliv je pravděpodobnější, že o mé zdejší nehodě ještě nevědí...«

»Jak to, že ho k nám pustili, když je ještě dítě?« chtěla přetlumočit matka.

Olda jí to obratem splnil. Maminčiny otázky byly opravdu důležité.

»To bude problém,« povzdychl si v duchu, ale zřetelně andílek. »Oni si myslí, že jsem na výletě ve světě Zogefie za jejich dávným přítelem Bigaelem...«

»Ty jsi... utekl?« vytřeštil oči Olda.

»No... ne tak docela, ale... nebylo to přesně podle domluveného plánu cesty...« připustil andílek.

»Já to tušila!« zaúpěla Oldova matka. »Hned když jste přišli s nápadem, aby tu zůstal! Nevím, jestli jsou jejich matky jako my, ale tady by na takovou cestu žádná dítě nepustila!«

»Když já... já nevím...« povzdychl si andílek. Najednou to bylo jen malé bezradné dítě.

»Jak je to s jeho návratem domů?« chtěla vědět matka.

Když to Olda andílkovi přednesl, andílek zopakoval svůj problém s neviditelným, ale spalujícím žárem ve světě, který se nachází jako na potvoru hned vedle Země lidí. Všechno už Olda znal. Soustředil se na to, zda neobjeví nějaký nesouhlas. Co když si andílek vymýšlí?

Andílek se ale ve výpovědích nepletl. Mohl to mít dobře naučené, ale spíš se zdálo, že nelže a že je to opravdu jen nešťastné dítě.

I když z jiného vesmíru...

*****

Domov

Po tomhle úvodu jim maminka nabídla svačinku a když ji oba svorně odmítli, přičemž andílek znovu vysvětloval, proč v našem světě nemůže jíst, poradila jim, aby se šli projít ven.

»Ukaž mu okolí,« navrhla Oldovi. »Nebojte se, něco vymyslím. A vezměte si psa.«

Sotva za nimi zapadly dveře bytu, uslyšel Olda v tichu mámu telefonovat, nejspíš tátovi. Když průšvih, tak průšvih, nějak se to jistě vyvine.

Čert sice navrhoval další procházku lesoparkem, ale Olda trval na tom, že jim máma přikázala obejít sídliště a jistě ví proč. Andílek nebyl proti, sídliště prý u nich doma neměli.

Chvíli kráčeli jen tak po chodnících. Pak Oldu napadlo ukázat andílkovi obchody. To se ale nelíbilo Čertovi. Reptal, že je pokaždé před obchodem trapně uvazovaný.

»Když slíbíš, že neutečeš, šlo by to i bez uvázání,« podotkl Olda. »Do obchodu ale psi nesmí, proti tomu se nedá nic dělat.«

Změnili tedy směr k nákupnímu centru. Čím byli blíž, tím víc lidí potkávali. Naštěstí si jich nikdo nevšímal. Olda se tomu v duchu podivoval, ale dva kluci se psem nebudili žádnou pozornost. Kdyby tak někdo z lidí tušil, odkud je ten menší blonďáček..! Rozhodně to bylo lepší než nepříjemná pozornost, kterou vzbudili u vody.

Zastavili se až u třetího obchodu a Olda andílkovi ve výkladní skříni ukázal vystavené mobilní telefony. Samozřejmě mu musel vysvětlit, co to je a k čemu je to dobré.

»U nás by byly zbytečné,« podotkl andílek. »Můžeš se přece se mnou domlouvat na libovolnou vzdálenost i bez takové pomůcky.«

»Tímhle ale můžeš volat i jiným lidem,« zastával se mobilů Olda.

»U nás ovládají telepatii všichni,« ujistil ho andílek. »Takže to nepotřebujeme.«

»No, dají se na tom hrát i hry,« pokračoval zaraženě Olda. Když si ale představil, jaké hry na mobilech jsou, sklidil u andílka jen shovívavý úsměv. Najednou si uvědomil, že jeho sen, mít vlastní mobil, je úplně zbytečný. Komu může volat? Domů? Aby řekl mámě, že jde ze školy, na to už nebude žádný mobil potřebovat! Prostě to na dálku sdělí Čertovi a ten to mámě předá. A udělá to jistě rád, protože se sám bude těšit na venčení.

»Když si zapamatuješ její odezvu, řekneš jí to i sám,« poučoval ho andílek. »Našiřeč můžeš klidně používat jednosměrně a odpověď by ti Čertík beztak nezprostředkoval, nikomu mimo tebe nebude rozumět.«

Olda to uznal, nicméně v něm výloha plná nablýskaných mobilů vzbuzovala i nadále respekt. Vedlejší výloha patřila cukrárně, ale nemohl andílkovi nic nabídnout. Kino? Tam pes nesmí a nechávat ho venku celý film by bylo ke kamarádovi sprosté. Oděvy? Těmi andílka jistě neuchvátí a potraviny? Co by tak ještě mohlo návštěvníka z vesmíru zajímat?

Před řeznictvím se zastavili. Ne kvůli andílkovi, ale Čert úpěnlivě žadonil, aby si mohl aspoň jednou dosyta začichat. Takových vůní! Andílek se k němu přidal. Proč mu nevyhovět, když má na tom zájem?

Trochu ale zesmutněl, když se dozvěděl, že maso pochází z jiných tvorů, které lidé pro vlastní jídlo zabíjejí.

»Dá se to pochopit,« připustil po chvilce uvažování. »Když neumíte získat živiny jinak, musíte využívat všech možností, které máte.«

»Vy to neděláte, že?« nadhodil Olda.

»Neděláme,« souhlasil andílek. »Umíme to lépe.«

Olda nakonec projevil pochopení a z vlastního kapesného koupil psíkovi buřt, spíš aby andílek viděl, co to je. Čertík se na to těšil a byl spokojený, když se mohl do pochoutky pustit. Zhltal buřt i s kůžičkou, jen kovové sponky mu Olda prozíravě předem odřízl.

»Ty se ale cpeš,« komentoval Olda psíkovu hltavost.

»Když je to tak dobrý...« olizoval se pes. »Nebylo by ještě?«

»Byl bys za chvilku jako kulička,« řekl Olda.

Pokračovali dál, kolem dalších výloh. Olda nemohl andílkovi vysvětlit, co je to banka. Musel by mu nejprve objasnit smysl peněz, ale andílek je nechápal. Nakonec nechali Čertíka na jeho čestné slovo stát před dalším obchodem a sami vešli dovnitř. Prodávali tam knihy, videokazety a hudebniny. Knihu už andílek v ruce měl, ale Olda doufal, že si tam vyslechnou i nějaké ukázky písniček. Naštěstí tu byl jako doma, zmocnil se jedněch sluchátek a nasadil je andílkovi na uši.

»Aha – hudba!« rozzářil se andílek.

Chvilku ji zaujatě poslouchal a Olda mu přitom vysvětloval, že si mohou po zaplacení odnést stříbrný kotouč s hudbou domů a přehrávat doma, dokonce na lepším zařízení, než jsou zdejší sluchátka. Bohužel všechny tituly vysoce přesahovaly jeho hotovost, ale slíbil mu, že mu doma nějakou hudbu pustí.

Venku přibrali do party Čerta, který tam na ně poctivě čekal, a šli dál.

»Proč si nedojdeš do banky? Vždyť jsi říkal, že si tam lidé chodí pro peníze.«

»Chodí,« souhlasil Olda. »Ale musí tam mít nějaké schované. Já tam jít nemohu, žádné tam nemám.«

»Nač ti je potom banka?« komentoval to andílek.

»Mně? Na nic,« přiznal Olda. »Ale jiní tam peníze mají, vidíš přece, jak tam neustále vcházejí a vycházejí...«

Už nevěděl, kam by svého nového kamaráda zavedl. Sklo a porcelán? To ho jistě bavit nebude. Instalatérské potřeby? Určitě nebude vědět, k čemu to je. Ještě tak bicykly, ale to jsou dopravní prostředky velice primitivního typu, těmi ho nezaujme.

Nakonec se zastavili před porcelánem. Andílek si chvíli se zájmem prohlížel ve výloze vystavené porcelánové figurky zvířátek.

»Tak pojď dovnitř,« navrhl mu Olda.

Prohlíželi si tedy další figurky uvnitř. Andílkovi se zalíbily malé porcelánové kočičky, mohl na nich oči nechat.

»Já ti jednu koupím,« rozhodl se Olda po zjištění, že cena nepřesahuje jeho kapesné.

Vybrali spolu nejhezčí porcelánovou kočičku. Olda předvedl, jak se v obchodě platí, ani si nákup nedal zabalit a vyšli ven.

»Taková zvířátka tu žijí s lidmi,« vysvětloval andílkovi, který si kočičku ještě znovu na světle prohlížel. »Jsou asi takhle velká.«

»Hňaf, kočka,« odštěkl s pohrdáním Čert. »Já je nesnáším.«

»Proč?« zachytil se toho andílek. »Kočky musí být docela hezké.«

»Příšerně smrdí. A jestli to nevíš, psi se s nimi nekamarádí!«

»Ale proč?« ptal se ho andílek.

Čert to ale nevěděl. Jakožto psovi mu to bylo jasné. Kočky jsou prostě pakáž. Nikdy by ho ale nenapadlo někomu to zdůvodňovat.

»Ach jo,« povzdychl si andílek. »Barbarský svět! I ta zvířata jsou tady rozeštvaná!«

Obrátili se k domovu, ale Olda se rozhodl vzít to kratší cestou. Namířili si to mezi šedé paneláky a chvíli šli mlčky.

»Mezi stromy na druhé straně se mi líbilo víc,« pomyslel si jasně andílek. »Ale tady... vážně v každé takové jeskyni žijí lidé?«

Ukázal přitom na paneláky kolem.

Olda ho o tom pyšně ujistil.

»Je vás tu nějak mnoho,« vzdychl si v duchu andílek.

Olda udělal okliku k benzínové pumpě, protože tam bylo vždycky plno aut. Tentokrát měli štěstí, byla tam právě cisterna přivážející benzín do podzemních nádrží. Olda andílkovi všechno zasvěceně komentoval.

»Tolik námahy pro pár tun plechu?« podotkl andílek.

Oldu to zarazilo, ale pak si řekl, že andílek asi nebude mít respekt k dopravním strojům jako takovým. Když se pak dostali až k vystaveným cenám benzínu, Olda se raději omezil na suché konstatování, že se za benzín opravdu draze platí.

S blížícím se domovem zvolňovali. Oldu pořád v kapse tlačily rozbité brýle. Bylo mu jasné, že to před rodiči nezatají, ale rád by tohle téma vytáhl ve vhodnější době.

Andílek měl nápad, aby si na chvilku zašli do lesoparku vyzkoušet bránu. Nemuseli ani daleko, stačilo, když se dostali mezi houští, aby nebudili pozornost.

Další pokus ale dopadl stejně neslavně jako předešlé. Svět za bránou byl nepřístupný.

»Zkusíme to zítra,« pomyslel si andílek s povzdechem.

»Třeba se to v noci srovná,« utěšoval ho Olda. »Já teď hlavně doufám, že se proti nám nepostaví táta. Mámu jsme už nejspíš přesvědčili.«

»Kéž by,« povzdechl si andílek.

Domů došli zvolna a Olda zlehka otevřel dveře do bytu.

»Á, tuláci přišli,« vítala je maminka. »Jdete právě včas k obědu.«

»Bísiája nebude jíst,« řekl Olda.

»Nebude, tak nebude,« pokrčila rameny maminka. »Nutit ho nebudeme, až sám dostane hlad, vezme si.«

Táta doma nebyl, ale dalo se očekávat, že se s ním máma už domluvila.

»Upravíme návštěvě lehátko v pokojíku po Jirkovi,« rozhodla. »Jirka se jen tak nevrátí, do té doby tam můžeme návštěvu umístit.«

Starší bratr Jirka byl právě na vojně a jeho pokojík byl tedy volný.

»Můžeme mu dát lehátko ke mně,« nabízel rychle Olda. »Ať si můžeme ještě večer před spaním povídat.«

»To záleží na jedné věci,« řekla maminka přísněji. »Zeptej se toho svého andílka, jestli je kluk nebo děvče.«

»Samo sebou že kluk!« vyhrkl Olda.

»S tebou bych vážně čumák neměnil,« odfrkl si Čert. »Ty to nevíš? Bísiája je samička, to přece každý pes pozná. Leda by tihle dvounožci voněli úplně jinak, ale to se mi nezdá!«

»Hele, co opravdu jsi?« znejistěl Olda a obrátil se na Bísiáju.

»Čertík má pravdu,« blikla jen slabou myšlenkou. A Olda uviděl svého návštěvníka poprvé zčervenat, jako růžičku.

Samotnému mu ale zatrnulo. Bísiája – holka! Takže ho z té rvačky u vody zachraňovala holka a k tomu o hlavu menší... to snad ne! Panebože, kdo ji pustil samotnou do vesmíru?

»Proč jsi to neřekl... neřekla... dřív?« pomyslel si velice jasně.

»První pravidlo:« řekla rychle. »Na neznámém světě neprozrazovat nic, co by místní obyvatele vyprovokovalo k agresivitě... vyhýbat se srovnávání fyzické síly, zamlčet pohlaví, neukazovat, že nemám místní zbraně, aspoň tam, kde je ještě používají...«

»Nevěříš nám?« vybuchl Olda.

»Už skoro ano...« pomyslela si Bísiája. »Ale úplně ne... jste barbaři a násilí používáte, bijete se navzájem... to jsem přece sama viděla, nepopřeš to!«

Olda si okamžitě uvědomil, že nemá cenu zapírat.

»Najdeš u nás i takové, pravda...« zarazil se. »Ale i my máme důvody k obavám, když s námi nejednáš ...pravdivě...«

»Já jednám pravdivě,« ohradila se zprudka. »Jen... jen na to ještě nepřišla řeč. Kdybych vám už aspoň trochu nevěřila, musela bych to přece zapřít i teď...«

»Tak ty jsi děvče...« řekla Oldova maminka vlídně, ačkoliv jí Bísiája nemohla rozumět. »Uvízlá v neznámém světě... to ti tedy nezávidím...«

Jak vlastně máma poznala, že je to holka? přemýšlel Olda jen pro sebe. Mezitím totiž její slova převáděl na myšlenky, kterým Bísiája rozuměla. Zvuk maminčina hlasu ale působil i sám o sobě a už z jeho tónu bylo znát pochopení.

»Já... nevím,« pomyslela si Bísiája. »Už jsem se nedovoleně podívala na víc světů, ale nikde se mi nepodařilo tak nešikovně se zablokovat...«

»V tom ti nepomůžeme,« řekla maminka. »Cestovat mezi světy neumíme. Ale můžeme ti poskytnout útočiště. Budeš mít u nás svůj pokojíček, kde přečkáš nejhorší. Vytelefonovala jsem to s mužem. Je na cestě sem, ale nebyl proti a také si myslí, že ti musíme pomoci.«

»Nevím,« přemýšlela nahlas Bísiája. »Třeba to nebudu potřebovat. Ale po tom, co se stalo, nemohu vyloučit vůbec nic.«

»Snad to mezi námi přečkáš,« utěšovala ji Oldova maminka. »Uvidíme, co se dá dělat. Třeba jsou i jiné možnosti.«

»Budu vám všem vděčná...« pomyslela si Bísiája.

»Vždyť už jsi nám pomáhala,« ozval se myšlenkou Čertík. »Mě jsi naučila myslet, není to úžasné? Pánovi jsi zachránila nos, tedy, ne že bych toužil létat, ale bylo to zajímavé.«

»A tu malou topící se holku jsi taky vytáhla ty,« přidal k tomu Olda.

»Nechtěla jsem zbytečně ukazovat, že umím létat,« přiznala Bísiája. »Jinak to ale nešlo. Být to dítě na suchu, zvedla bych je i na dálku, ale bylo pod vodou. A nablízku nebyl nikdo, kdo by mohl včas pomoci...«

»Takže nejen andílek, ale hned anděl strážný,« usmála se maminka.

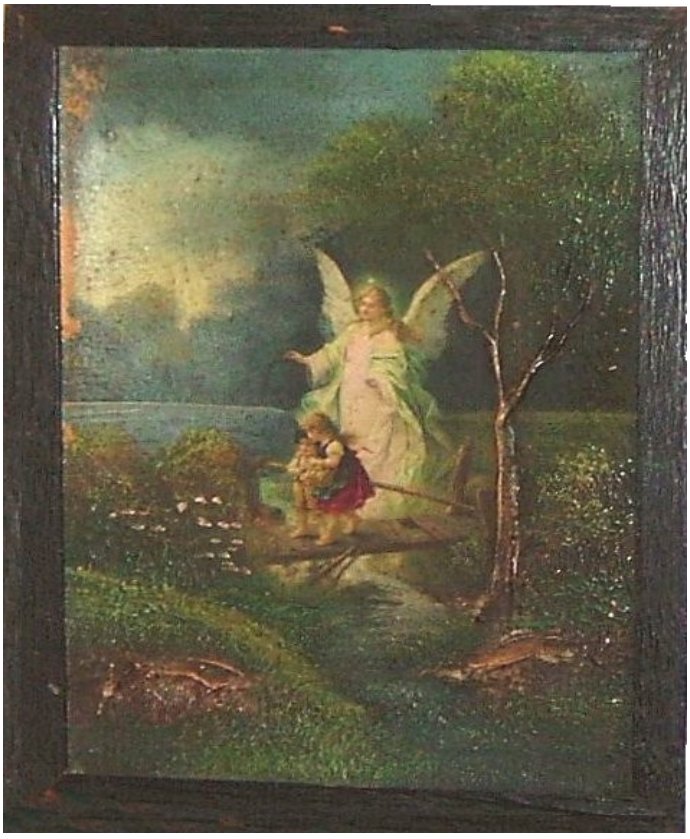

Olda to přeložil do myšlenek a přidal vlastní vzpomínku na obraz anděla strážného nade dveřmi sednice u tety Aničky. Dával tam pozor na dvě malé děti, které před bouřkou vypluly na jezero na malé lodičce..

»Zajímavá představa,« usmála se trochu Bísiája. »Ale obávám se, že falešná. My přece nemáme křídla!«

»Když ses zjevila, měla jsi za sebou něco bílého, co se křídlům hodně podobalo.«

»**Bozgi**?« rozesmála se trochu Bísiája. »Na dálku se to ptačím křídlům podobá, ale jsou to jen ***ognilmiligji*** brány s okolním prostředím... aha, vy to neznáte, že?«

»Neznáme,« připustil Olda. »Ale uznej sama. Jestli tu někdo od vás už kdysi byl, pak se tady určitě objevoval stejně jako ty. Tenkrát byli lidé primitivnější než dnes, není divu, že to považovali za křídla.«

»Je to logické,« přiznala Bísiája. »Vysvětlovalo by to všechno, ale je to jen mýlka, my sami si andělé neříkáme. Buďto si říkáme lidé, nebo Ogdurové.«

»Dobře, to se ještě ukáže,« zarazila je maminka. »Teď je snad jasné, že návštěva vlastní pokojík potřebuje. A ty ji tam nebudeš vyrušovat, rozumíš?«

»Bez obav, mami,« sliboval Olda. »Jestli to nevíš, můžeme se bavit skrz zeď stejně dobře jako z očí do očí.«

»No dobře,« přistoupila na to. »Ale teď další problém. Co bude jíst? Neříkej mi, že nic nejí. Na co by potom měla zuby?«

»To bude trochu problém,« přiznal Olda. »Ona se bojí bakterií. Na některých světech prý dokáží z člověka rychle udělat hromádku rosolu. Oni potřebují jíst méně než my, ale snad by stačilo dobře to uvařit kvůli bakteriím. A nejedí maso...«

»To není přesné,« odvážila se namítnout Bísiája. »Máme umělé maso, jen nepochází ze zabitých zvířat...«

»Tím líp,« souhlasila Oldova maminka. »Takže je to jen otázka chuti? Můžeme to zkusit hned. Oběd mám uvařený a návštěva může něco ochutnat. Nač to odkládat?«

Olda to Bísiáji převedl do myšlenek.

»Zkusit bych to mohla,« přiznala. »Zdejší bakterie se mi nezdají příliš agresivní, už jsem si nějaké otestovala.«

»Čím?« chtěl vědět Olda.

»Mám na to něco...« řekla Bísiája, ale bez podrobností a vysvětlování. Zřejmě o sobě nechtěla prozradit úplně všechno – a vlastně nebylo divu.

Přemístili se tedy do kuchyně a Olda se hrnul prostřít. Usadil Bísiáju ke stolu na Jirkovo obvyklé místo, neboli vedle sebe, pak rozmístil talíře a příbory.

»Máme možná u jídla jiné zvyky než vy, ale to jistě zvládneš,« ujišťoval ji. »V našich krajích nepovažujeme za vhodné jíst rukama, jíme pomocí takových nástrojů. Jinde ve světě mají ty nástroje jiné, ale postačí ti naučit se tyhle...«

»Pravidlo číslo šest:« pomyslela si Bísiája. »Přizpůsobit se místním zvykům, pokud je to možné. Jen doufám, že nejíte lidské maso, to bych nevydržela. Hmyz tu naštěstí nevidím, ten taky jím, jen když to vážně jinak nejde. Jídelní nástroje jsou proti tomu maličkost.«

»Lidské maso? To ti tady opravdu nehrozí,« usmála se maminka. »Polévka je z kostky. Co jsi to říkala o umělém jídle? O polévkových kostkách je to skoro totéž. Navíc je tam trocha zeleniny. Ale pozor, polévka se vařila, může být horká.«

»Děkuji,« kývla hlavou Bísiája, když po obezřetném pofoukávání ochutnala první lžíci. »Je to docela dobré...«

*****

Při polévce se ozval klíč v zámku a otevřenými dveřmi vstoupil Oldův tatínek.

Maminka vstala od stolu a vyšla mu vstříc, Bísiája s Oldou na chvíli přestali jíst.

»Teď se ukáže,« pomyslel si Olda a mrkl na Bísiáju. Ta ale neměla o jeho potutelném mrkání správnou představu a vůbec na to nereagovala.

Tatínek s mámou prohodil na chodbě jen pár slov a hned se hrnul do kuchyně seznámit se s neobvyklou návštěvou.

»Tohle že je anděl?« rozesmál se. »Tohle kotě?«

Když ho ale Olda bez jediného slova telepaticky ujistil, že je tomu tak, tatínek zvážněl.

»Odkdy ovládáš telepatii?« zeptal se syna.

»To mě naučila Bísiája,« tvrdil Olda. »Naučila to nejprve Čerta, ale když jsem viděl, jak ten pes mluví, chtěl jsem to umět také.«

»Ona to může naučit, koho si vzpomene?« zajímal se otec.

»Může,« přisvědčil Olda. »Ale není to jednoduché.«

»Dobře, to si necháme na potom,« usoudil. »Jak vidím, je to opravdu mládě, pokud na ně platí naše měřítka.«

Olda to sotva stačil tlumočit do myšlenek.

»Naši hotoví lidé jsou maličko nižší,« ozvala se Bísiája. »Ale ne o moc. Už jsem viděla, že někteří zdejší lidé jsou vyšší a jiní nižší. U nás nemáme takové... výškové rozdíly. Menší lidé jsou prostě děti.«

»Díky za informaci,« přikývl otec. »Ale raději bych šel k věci. Jak ti můžeme pomoci?«

»Už mi pomáháte, ani nevíte jak!« povzdychla si Bísiája.

»Nemyslím tím, že tě bereme jako návštěvu,« odmítl otec. »Můžeme ti pomoci třeba při návratu domů?«

Bísiája mu tedy, pro Oldu už po několikáté, vysvětlila, že ji ihned po otevření brány zasáhlo jakési záření, v jejím podání jakýsi neviditelný žár.

»Na záření bych si mohl vypůjčit měřidlo,« nabízel se tatínek. »Případně se dá vymyslet nějaké stínění. Doktoři kdysi u rentgenů používali olověné zástěry. Dnes už je nepoužívají, místo toho se snímkuje, ale což takhle vymyslet nějaký olověný oblek?«

Když to Olda jakž takž přetlumočil, Bísiája se zamyslela.

»Nejde o průchod radioaktivitou,« uvažovala. »Ta by mi nevadila, nemusela bych tam přece pobývat dlouho. Problém je, že tam žádná neměla být, když tam předtím nebyla. Spíš se mi zdá, že jsem použila nějakou dočasnou bránu, kterou bych mohla nějaké cesty přeskočit. Možná jsem úplně jinde než si myslím, i když asi nebudu mimo oblast prozkoumaných světů, někdo od nás už tady snad byl, není to tu neznámé. Stává se jednou za dvacet tisíc let, že někdo zabloudí, ale je to opravdu nebezpečné a hrozí přitom, že už se nikdy domů nevrátíte.«

»To by ovšem bylo smutné,« zvážněl Oldův táta.

»Kdybyste znali aspoň své nejbližší paralelní okolí, abych je mohla srovnat s mapami,« posteskla si Bísiája. »Vy ale o branách nevíte vůbec nic a Olda mi kreslil jen kosmické okolí, které je mi skoro k ničemu.«

»V tom ti opravdu nepomůžeme. Co chceš dělat?« zajímal se Oldův tatínek.

»Nechala jsem doma plán své cesty,« pomyslela si Bísiája. »Až mě začnou shánět, musí objevit, kam jsem se chystala a mám naději, že mě tu najdou. Pak by bylo lépe počkat tady než naslepo zabloudit ještě víc.«

»Dobře, poskytnout ti útočiště nebude těžké,« souhlasil otec Oldy. »Kdy odhaduješ, že by tě tu mohli najít?«

»Nevím,« blikla myšlenkou Bísiája.

»Dobrá, tak aspoň dojez polévku,« pobídla ji matka. »Tátovi dáme jídlo také a povídat si budeme, až všechno sníme.«

Postavila na stůl další talíř a nalila polévku. Pak chvíli společně jedli. Jak se dalo čekat, Bísiája dojedla poslední, na pozemské jídlo určitě nebyla zvyklá.

»Kolik ti je vlastně let?« chtěla vědět Oldova matka, když sklízela se stolu. »Vypadáš mladší než Olda. Já jen, že tě rodiče pustili na takovou cestu...«

»Je mi patnáct a rok je u nás stejně dlouhý jako váš, v tom se z principu nelišíme.«

»Tak se podívej, Bísiájo,« řekla matka rezolutně. »Vypadáš sice jako andílek a možná i jsi, ale s pořádným raráškem v těle, to musíš sama uznat. Co když tě budou vaši hledat rok? Nebo dva – tři?«

»To vážně nevím...« vzdychla si nešťastně.

»My tě samozřejmě u nás necháme,« pokračovala matka. »Jak se zdá, jsme asi jediní, kdo může pomoci. A když je člověk jediný, kdo může pomoci, pak pomoci musí.«

»Děkuji,« špitla krátkou myšlenkou.

»Jenže je tu ještě jeden zádrhel,« uvažoval otec.

»Jaký?« vyskočil Olda, sotva to předal Bísiáje.

»Že jsme ti s maminkou připravili prázdninový pobyt, abys nebyl celý rok ve městě,« obrátil se otec přímo na něho.

»Ježkovy zraky! Zase letní tábor?« vyjekl Olda.

»Naštěstí ne, tam by s tebou Bísiája nemohla,« usmála se matka. »Letos to neměl být tábor, ale prázdniny na venkově u tetičky Aničky.«

»Tam by ale se mnou mohla, nebo ne?« sondoval Olda opatrně.

»Buďto tam bude s tebou, zkusíme to domluvit,« sliboval otec. »Nebo bys musel zůstat doma. Někdo by se měl o Bísiáju starat a my oba chodíme do práce.«

»A co já?« ňafl nesměle Čert.

»Vy tři budete parta k pohledání,« usmála se maminka. »U tetičky nebo tady! To se ví, že se dělit nebudete. Tetičce by pes nevadil. Má tam přece ještě boudu po Alíkovi, horší bude,

jestli přistoupí na Bísiáju. Bojím se jen jednoho. Nesmíte tetičce prozradit, kdo Bísiája je. Tetička je věřící, ta by anděla pod svou střechou nestrpěla.«

»To snad ne!« podivil se Olda. »Když je věřící, měla by snad věřit i na anděly!«

»To jistě, ale neuvěří vám, že tenhle rarášek je anděl!« usmála se maminka na Bísiáju. »Asi by to brala jako těžké rouhání. Raději abyste si dávali pozor na pusu.«

»Skoro bych řekl, že bys měla před Aničkou tvrdit, že ti je jenom jedenáct,« obrátil se otec na Bísiáju. »Odpovídalo by to lépe tomu, že jsi menší než Olda.«

»Myslíte?« zeptala se Bísiája, když jí to Olda přetlumočil. »Říkáme si přece Ogdurové, ne andělé. A věk bych snad říkat nemusela, nelíbí se mi lhát.«

»Vypadalo by to pravděpodobněji,« pokrčil rameny. »Dnes tedy budeš u nás, ale zítra se jede k tetičce. A teď si jděte ještě do večeře užít města.«

»Dopadlo to dobře,« pomyslel si Olda, ale směroval to na Bísiáju a ještě na ni mrkl. To gesto ještě neznala, ale Olda cítil, jak si na jeho poznámku ulehčeně vydechla.

»Půjdeme ven?« obrátil se na ni a na Čerta.

»Už jsem někdy odmítl venčení?« vyskočil radostí psík.

Bísiája se jen usmála.

*****

Vyjížďka

Do večera podnikli ještě společný výlet na místo, kde se Bísiája ráno objevila. Brána se ale pokaždé otevřela jen na krátký okamžik. Zákeřná radioaktivita tam ale byla dál.

»Zkrátka katastrofa,« trpně si povzdychla Bísiája.

Olda si zato umanul, že Bísiáju sveze autobusem. Zakoupil jízdenky pro všechny tři, nastoupili a chvíli jeli nazdařbůh městem.

Pro Bísiáju to bylo zajímavé cestování. Pozemský dopravní prostředek neznala, ale brzy pochopila, že sídliště, kde se dosud s Oldou procházeli, je jen malou částí většího města.

Olda jí ukazoval zdejší zajímavosti. Většinu staveb neznala, u nich se nenacházely a na světech, které dosud navštívila, také nebyly.

Čert se během cesty nudil. Ze své pozice toho moc neviděl, ale přemohl se a doufal, že to oba dvounožci později patřičně ocení.

Olda to měl ale ztížené rozbitými brýlemi. Když chtěla Bísiája něco bližšího dozvědět o ***těch divných stavbách před nimi***, viděl je jenom rozmazaně.

»Hele, já tam nevidím,« řekl jí. »Musíme počkat, až přijedeme blíž.«

»Jak to, že tam nevidíš?« podivila se. »Měl bys vidět aspoň tak jako já.«

»Mám rozbité brejle!« přiznal a povytáhl z kapsy jejich trosky. »To bude ještě průšvih, až na to naši přijdou.«

»Na co to je?« zajímala se Bísiája.

»Vy neznáte brejle?« řekl Olda. »To je taková optická korekce, ale potřebuje ji každý, kdo špatně vidí! Jako třeba já.«

»Ukaž!« vyzvala ho a když je dostala do ruky, chvíli si je prohlížela.

»Opravdu je to jen optická korekce?« zeptala se ho, když skončila s prohlídkou.

»Jo,« řekl Olda. »S mýma očima bez brejlí dobře nevidím.«

»A nechceš je spravit?« zeptala se ho.

»Ty umíš slepit sklo, aby to nebylo vidět?« zpozorněl.

Nebylo by marné, aby zrovna tento průšvih odpadl!

»Ne,« řekla. »Spravím ti oči, abys už nikdy žádná skla nepotřeboval.«

»Ty to umíš?« divil se.

»Umím,« přisvědčila. »Ale budu na to potřebovat větší klid, necháme to na doma, ano? V tomhle vozidle to moc hází.«

»Kdyby se ti to povedlo, tím líp,« uvažoval Olda. »To by bylo lepší než spravit brejle. Kdybych je pak nepotřeboval vůbec...«

Vrátila mu je, zastrčil si je do kapsy a jeli dál. Olda konečně zblízka poznal, co je to za budovy a snažil se to Bísiáji vysvětlit. Ta jen pokývala hlavou.

»A to ještě netušíš, jak obrovská města jsou jinde,« holedbal se před Bísiájou Olda.

Chvíli sledovali při práci řidiče, ale ten je na jedné zastávce nerudně upozornil, že děti nemají v přední části autobusu co dělat a ***ten pes*** také ne.

»Mazejte dozadu, spratkové, nebo se neznám!« skončil své kázání.

Oldovi se to ani nechtělo překládat, opsal to tedy vlastními slovy, popadl Bísiáju a táhl ji až dozadu na zadní plošinu. Čert šel uraženě s nimi. Jakýpak on je ***ten pes***?

»*Odpusť mu, otče nebeský, že se choval hrubě k andělu tvému, neboť nevěděl, co činí*,« obrátil se vzadu Olda telepaticky a směrovaně pouze na řidiče.

Řidič dupl na brzdy, zastavil a vykoukl ze své kukaně. Nejspíš chtěl Oldovi vynadat, ale v přední části vozu nikdo nebyl a vykázané děti seděly spořádaně až vzadu.

Autobus se pak rozjel zřetelně pomaleji. Řidič možná přemýšlel, zda po takové záhadné halucinaci smí vůbec řídit.

Olda usoudil, že to mohlo jako ukázka stačit a Bísiája neprotestovala. Proto i s Čertem na příští zastávce vystoupili a přešli na zastávku v protisměru.

»Je to zajímavé,« komentovala to v duchu. »Ale nevím, proč a kam vlastně... jedeme...«

»Vy se nikdy nepřemisťujete jen tak?« zajímal se.

»Skoro pořád,« usmála se. »Ale málokdy bez cíle a ještě abychom se hned vraceli.«

»Říkal jsem ti přece, že to byla ukázka,« opakoval. »Jeli jsme jen tak naslepo, abychom viděli kus města. A vracíme se, abychom byli včas u večeře.«

Čert zatím využil příležitosti a čichově prozkoumal zastávku. Stihl to ale brzy.

»Nikdo tu nebyl aspoň dva dny,« konstatoval.

»Lháři!« nařkl ho Olda. »Tady ty vajgly od cigaret jsou úplně čerstvé.«

»Lidi mě nezajímají,« řekl Čert. »Ze psů tu žádný nebyl! O fenkách nemluvě! Není to tu vůbec zajímavé...«

»To víš, Oldo,« usmála se Bísiája shovívavě. »On má jinou stupnici důležitosti!«

Nastoupili do jiného autobusu a vraceli se. I tento vůz byl poloprázdný. Olda posadil Bísiáju k oknu, aby lépe viděla, sám si sedl vedle ní. Bísiája se vyptávala, ale všechno pečlivě směrovala na něho a on jí stejně mlčky odpovídal. Pro ostatní cestující si jen občas ukazovali. Až jim jedna paní začala cosi signalizovat znakovou řečí pro neslyšící.

»My slyšíme, paní,« obrátil se na ni Olda. V zápalu řeči s Bísiájou ale použil andělskou řeč. Paní okamžitě strnula. Pak začala gestikulovat tím víc.

»Tomuhle my nerozumíme, paní,« zavrtěl hlavou Olda. Pak rychle vysvětlil Bísiáje, že paní chybí sluch a proto používá znakovou řeč. Přiznal také, že sám tento druh řeči neovládá.

Paní se trochu zarazila, ale pak pohotově sáhla do kabelky a vytáhla bloček a tužku. Cosi napsala na vrchní list papíru, odtrhla jej a podala Oldovi. Byl to od ní dobrý nápad, ale dalo se to čekat. Pokud skutečně neslyšela, byla jistě na takovou komunikaci připravena.

»Proč nemluvíte, když umíte mluvit? Jak to, že jsem vás slyšela, když neslyším? Nejvíc by mě ale zajímalo, kde se to dá naučit?«

Olda přelétl papírek očima a vrátil jej paní.

»Nemluvíme zvuky, ale myšlenkami,« řekl. »Neslyšíte nás, ale vnímáte, když se na vás obrátíme. Nikde na světě se to neučí, na to musíte potkat anděla.«

»Nedělejte si z lidí blázny!« napsala jim rychle další vzkaz.

Olda to chvilku překládal Bísiáje, protože chtěla znát smysl toho všeho. Řekl jí, že je paní viděla, jak se spolu domlouvají bez zvuků, proto si myslela, že jsou také hluší. Teď by se ráda naučila andělskou řeč.

»Když nás pozve k sobě, podívám se na ni,« navrhla Bísiája Oldovi, ale nesměrovala to jen na něho, takže to vnímala i hluchá paní. »Naučím ji ***našiřeč***, ale mohla bych při tom také zjistit, proč neslyší a pomoci jí. Potřebovala bych na to jen nějaké klidné místo, kde by nebyl nikdo jiný.«

Paní rychle načmárala další papírek.

»To by se vám hodilo! Abych vás pozvala do bytu! Chcete mě vykrást, syčáci? Měla bych vás oznámit na policii!«

Olda si to přečetl a nevěřil svým očím. Pak to přeložil Bísiáje. Přitom jí vysvětloval, co to znamená ***krást***, proč se to na Zemi považuje za špatnost a co to je policie.

»My ji přece k ničemu nenutíme,« zamračila se trochu Bísiája.

»Můžete mi na okamžik půjčit tužku?« požádal Olda suše paní. Půjčila mu ji, ale značně nedůvěřivě, jako kdyby o ni měla přijít.

Olda na papírek připsal:

»Nestěžujte si na osud! Jedinkrát v životě potkáte anděla – a zaženete ho!«

Vrátil paní tužku i s papírkem. Vytrhla mu oboje z ruky, rychle přelétla očima přes Oldův vzkaz a ještě pod to něco v rychlosti načmárala.

»Vy že jste andělé? To je ale drzost! Styďte se, gauneři!« četl Olda.

»Anděl je z nás jenom jeden,« řekl Olda. »Vaše chyba, že nevěříte. Chraňte si tedy svůj majeteček, ať vás nikdo neošidí. Ale uvědomte si jedno. Taková nabídka se neopakuje...«

Odvrátil se od nerudné paní a věnoval se Bísiáji. Autobus zastavoval na jejich zastávce. Vystoupili a podívali se za nedůvěřivou paní. Ještě se za nimi zle podívala, ale vynadat jim nemohla, přes papírky to jde těžko.

»Proč se tak chovala?« zeptala se Bísiája Oldy, když autobus zavíral dveře. Pomyslela si to ale tak, aby to zachytila i ta nevlídná paní. »Nechtěli jsme přece nic špatného, naopak!«

»Nevím,« řekl Olda také tak. »Říká se, že lidé často pro majetek odmrští i jedinou životní příležitost... Asi na tom něco bude...«

*****

Večeři samozřejmě stihli, dokonce předtím ještě zašli do lesoparku. Bísiája opět trochu posmutněla, když zjistila, že tajemná radioaktivita sousedního vesmíru pořád ještě nezmizela. Olda by ji rád utěšil, ale v tomto směru už řekl všechno a nic víc ho nenapadlo.

Vrátili se tedy do Oldova pokojíku.

»Ukážeš mi ty oči?« požádala Bísiája Oldu.

Posadili se proti sobě. Bísiáje na konci prstu vzplanul plamínek, kterým chvíli Oldovi svítila do očí jako baterkou.

»Zdá se, že potřebuješ opravdu jen korekce,« řekla po chvilce. »Dívej se teď chvíli tady do toho světélka a nelekni se, dotknu se tvých očí. Bolet to nebude, ale necukni sebou.«

Oslněn jasným plamínkem pocítil dotek přímo do oka, ale ani sebou netrhl, nebylo to nic moc. Bísiája to pak zopakovala na druhém oku.

»Ráno budeš vidět jako dřív s těmi brýlemi,« slíbila mu. »Možná líp.«

»To bych ti byl vděčný!« odvětil. »Brejle mi většinou pomáhají, ale také překážejí.«

Mezitím je ale maminka zavolala k večeři. Bísiája se při jídle trochu rozpovídala, na přetřes přišlo i divné chování neznámé postižené paní, která se vlastní podezíravostí připravila o možnost nápravy své vady.

»Opravdu si věříš, že bys jí mohla pomoci?« ptal se přes Oldu opatrně tatínek.

»Věřím,« tvrdila Bísiája. »Nejsem ještě specialista, ale běžné poruchy bych zvládnout měla, to patří do základů biologie.«

»Myslíš si, že je to tak snadné?« sondovala ji maminka.

»Nevím,« přiznala Bísiája. »Nedostala jsem se ani k povrchnímu vyšetření. Vloni jsem ve světě Lutyjotu křísila mrtvé a ostatní by mě umačkali radostí. Nikdy se mi ale nestalo, aby někdo takhle odmítl pomoc. Jste opravdu zvláštní... tedy – aspoň někteří...«

Olda mlčel. Uvažoval o tom, co bude, jestli se mu oči spraví. Oční doktor mu předepsal brýle, ale víc nesvedl a tvrdil, že si na to bude muset zvyknout. Jestli to Bísiája dovede, pak umí víc než odborník studovaný na oči. A jestli nebude brýle potřebovat, spíš mu projdou ty rozbité. Nahlas ale neřekl nic, na to bylo ještě brzy.

Po večeři nastalo rozmisťování ke spaní.

Zatímco byli na výletě, rodiče uklidili Jirkův pokojík. Maminka předvedla Bísiáje, jak si upravit prošívanou deku na spaní a jak ji složit přes den. Omlouvala se, že jí nemůže zapůjčit nic jiného než starší Oldovo pyžamo.

»Děkuji, ale nebudu to potřebovat,« odmítla je Bísiája. »Nechám si, co mám na sobě.«

»U nás není zvykem spát v tom, v čem chodíš přes den,« ujišťovala ji maminka vlídně. »Každý oblek musí občas větrat, nebo budeš za chvilku chodit v zapoceném...«

»Nebude,« odpověděl už při překládání Olda za Bísiáju. »Ogdurové se nepotí.«

»To bych se divila, vypadáte přece hodně podobně jako my.«

Čert to ale potvrdil, musí to přece posoudit nejlépe, má ze všech nejlepší nos. Bísiája už jen dodala, že oba mají pravdu.

»Nechte mi můj oblek,« požádala pevně. »Sama vím nejlépe, co smím a co ne. Neznáte přece vlastnosti našich věcí. Chrání mě to před baktériemi... i jinak...«

»Když myslíš...« ustoupila maminka. »Ale pyžamo si tu nech pro případ potřeby. Chtěli jsme ti zítra před odjezdem koupit nějaké dívčí šaty. Když už jsi děvče, měla bys tak vypadat. Nemusíš je nosit, ale měla bys je mít v záloze.«

»Asi bych vás měla naučit našiřeč,« řekla Bísiája. »Ale Olda vám potvrdí, že to není tak snadné, jak se to řekne. Předem vás musím upozornit, že to může vypadat nepříjemně. Jemu jsem to předem neřekla, ale neměla jsem na vybranou.«

U koupelny se chvíli zastavili, ale Bísiája si jen opláchla ruce, aby neřekli. Nepodařilo se jim přesvědčit ji o výhodách pořádné koupele.

»Snáším vaše bakterie už od rána. Zatím se neprojevily, ale proč jim to usnadňovat?« odmítala všechny nabídky. »Ta voda sice vypadá čistě, ale víte jistě, co v ní je?«

Nepřemlouvali ji tedy. Budiž, i když vypadá jako člověk, nemusí být úplně stejná. Ať se tedy chová podle norem svého světa...

Olda přinesl Bísiáje nějaké knížky, především obrázkové dětské encyklopedie, aby se do nich podle chuti sama podívala. Nechal jí je na stole, pak ji ponechali v pokojíku samotnou a vrátili se do kuchyně.

Teď už jen ve čtyřech, ačkoliv Čerta moc vážně nebrali, promýšleli zítřek, kdy by měl Olda podle původního plánu odjet na venkov k tetičce. Plán se samozřejmě změnil. Místo aby Olda odjel s Čertem poprvé samostatně vlakem, rozhodl tatínek, že pojedou všichni autem. Beztak to musí s tetičkou ještě dohodnout a kdyby je tetička nepřijala, vzal by je hned zpátky.

»Co bude s nákupem šatů?« řekl Olda. Bez Bísiáji mluvil s rodiči raději postaru.

»Koupit jí je můžeme,« rozhodla maminka. »Když je nosit nebude, nemusí.«

»No právě! Pak by byly zbytečné!« dodal Olda.

»Když je nepoužije, můžeme je někomu věnovat,« přidal se k mámě táta. »Kdyby se ale ukázalo, že je potřebuje a nemá, byla by to větší chyba.«

Maminka nakonec rozhodla, že se za ní půjde přece jen podívat.

»Půjdu ti překládat,« nabízel se Olda.

»Nemusíš,« odmítla ho. »A nechoď tam. Co když si právě zkouší to pyžamo?«

»Beze mě ti neporozumí,« upozorňoval mámu rychle.

»Na učené disputace tam nejdu,« řekla máma. »Snad mi může říci, co by potřebovala, o víc nepůjde. Neboj se, žena ženě vždycky nejlíp porozumí...«

Odešla a opatrně zaťukala na dveře pokojíku. Nic se neozvalo, zvukem ani telepaticky. Vstoupila proto. Na posteli ležela Bísiája obličejem dolů a celá se třásla.

»Co je ti, děvenko?« pohladila ji po rameni.

Bísiája se vymrštila, ale když ji poznala, zase sklesla.

Navzdory předchozímu ujišťování, jak andělé perfektně hospodaří s vodou, měla obličej úplně mokrý.

V jednom ale pravdu měla. Nebyl to pot.

Byly to slzy...

*****

U tetičky

Ráno všichni vstali brzy. Olda hned po probuzení zjistil, že vidí jako ostříž i bez brýlí. Zajásal ale jen v duchu. Ještě si nebyl jistý, jestli ty rozbité brýle projdou či ne. Nepotřeboval je teď, ale pamatoval si, že byly dost drahé.

Když maminka vešla do pokojíku vzbudit Bísiáju, našla ji sedět u stolu u rozevřené knížky, jedné z těch, které jí večer přinesl Olda. Nezdálo se ale, že si ji prohlíží. Seděla a jen tak se dívala z okna.

Ráno si sama v koupelně opláchla obličej, takže jen její zarudlé oči svědčily o tom, jak si večer a možná i ráno zabrečela. Nikdo se k tomu ani slůvkem nevracel.

U snídaně si maminka konečně všimla, že Olda nemá brýle. Olda se pochlubil, že mu Bísiája spravila oči tak, že brýle vlastně nepotřebuje.

»To je divné!« divila se maminka, ale nechala to bez dalšího komentáře.

Po snídani se všichni vypravili nakupovat. Čert musel zůstat venku, ale nesl to stoicky, jako nutnost. Uvnitř měla hlavní slovo maminka jako jediná odbornice na dívčí módu. Bísiája se v pozemské módě nevyznala a měla tedy funkci modelu, aby bylo možné posoudit velikost. Po vybrání dvou slušivých šatiček poslala maminka oba muže do drogerie pro pastu na zuby a kartáček, dávala jim na srdce, aby vybrali nějaký měkký, ale bylo jim jasné, že je chce jen vystrnadit, aby nepřekáželi. Měli pak zajít k očnímu optikovi, aby Oldovi přeměřil oči.

Olda sice trnul strachy, ale dopadlo to lépe než doufal. Příjemná paní ukazovala Oldovi písmenka různých velikostí, ale Olda opravdu viděl všechna odshora až dolů.

»Ten kluk není nic pro nás,« usmála se na tatínka. »Leda by chtěl sluneční, máme jich velký výběr.«

»Jak je to možné?« nevěřil tomu tatínek, když zaplatil za změření očí a vyšli ven.

»To Bísiája,« řekl Olda. »Vylepšila mi oči.«

»Kdyby to bylo tak...« povzdychl si i tatínek, zřejmě tomu taky nemohl hned uvěřit.

Došli zpátky do obchodu, popadli balíčky a vraceli se domů. Pak nastalo balení kufrů. Maminka v tom měla z dřívějších prázdnin praxi, jen musela na víko kufru po Jirkovi nalepit zevnitř nový seznam pro Bísiáju. Dohodla se s ní, že se do nových šatů převlékne, až kdyby tetičku napadlo, že chodí nějak dlouho v jednom oblečení.

»Tvrdila jsi přece sama něco o nenápadnosti,« upozornila ji.

Bísiája očividně nerada slíbila, že se tím bude řídit.

Pak nastalo odnášení kufrů do auta.

Bísiája do auta nastupovala zvědavě, ještě nikdy v takovém stroji neseděla, bylo to jiné vozidlo než obrovský autobus. Čert se hnal za ní, ale Olda ho odkázal na jeho oblíbené místo dopředu před nohy maminky.

»Radši bych byl vzadu s vámi,« žadonil pes. »Vepředu pod nohama pes nic nevidí.«

»Vzadu bychom tě mohli přimáčknout,« varoval ho Olda, ale Čert tak dlouho prosil, až mu dovolili přemístit se k nim. Postavil se na zadní sedadlo zády ke směru jízdy, opřel se tlapičkami o okno a těšil se, že konečně za jízdy může koukat ven. Kdoví, třeba cestou uvidí i nějaké psy a mohl by je po psím způsobu pozdravit!

Po rozjezdu bylo ticho. Až po chvíli to táta nevydržel a zeptal se všech, zda se jim dobře sedí a co Bísiája říká na jízdu autem.

»Čertovi je hrozné vedro,« řekla. »Už má jazyk vyplazený a nestíhá se chladit.«

»Čert... Čert... ten to vydrží a rád,« řekl tatínek. »Jde mi spíš o tebe, děvenko!«

»Na tu strašnou váhu to jede docela slušně,« připustila.

»Vy máte auta rychlejší?« vyzvídal.

»Především nemáme žádná,« řekla. »Olda mi už říkal, jak je to tady s dopravou. Pokud jde o rychlost, létáme podstatně rychleji.«

»Hmm... lítáte... a rychleji...« zabručel táta.

Pak jeli chvíli mlčky. Bísiája se zvědavě rozhlížela. Brzy se dostali na úzké silnice, kde moc aut nejelo.

Na křižovatce s hlavní silnicí, kterou se chystali přejet, museli zastavit a dát přednost zprava jedoucímu nákladnímu autu. Hlavní silnice tu mírně zatáčela, ale nákladní auto jelo pořád rovně, přejelo do protisměru a řítilo se – přímo na ně.

»Tati, bacha!« vykřikl Olda. »Couvni!«

Otec zavrčel cosi o pitomcích, zařadil zpátečku, ale v té chvíli motor škytl a zastavil se. Otec nešťastně zalovil rukama po startéru, ale bylo mu jasné, že to nestihne. Kamión mířil na ně jako neskutečné monstrum. Bylo to tak rychlé, že nikdo ani nezačal křičet.

Auto bez běžícího motoru najednou prudce couvlo, až se rodiče vpředu opřeli do pásů, Olda vletěl na opěradlo předního sedadla a Čert spadl pod sedadla.

Jen Bísiája seděla jako přibitá a pevně se opírala zády. Zbledla, ale mlčela.

Nákladní auto prosvištělo těsně před předkem jejich auta. Přerazilo s velkým praskotem dva sloupky, také uražená dopravní značka zavířila vzduchem a tak–tak minula přední sklo. Pak následovala větší rána, když náklaďák narazil do stromu. Přerazil jeho kmen jako párátko a pokračoval do pole. Přitom se nakláněl na bok, až se v poli úplně položil.

»Šílenec!« vyhrkla máma.

»Možná potřebuje pomoc!« vykřikl táta. »Zavolej záchranku! A policii!«

Matka vytáhla mobil, táta otevřel dveře a vyběhl z auta. Od převráceného náklaďáku už ale vrávoral jeho řidič, zřejmě to přežil bez úhony.

»Nestalo se vám nic?« staral se otec.

»To zas bude průser!« chytal se za hlavu řidič náklaďáku.

Jako na zavolanou přijelo policejní auto, to byl opravdu vzor rychlosti. Policisté tvrdili, že jeli nedaleko a poslal je sem rádiem dispečink. Hned se pustili do ohledávání nehody. Dva se zabývali náklaďákem, jeden fotografoval, druhý dával řidiči foukat do detektoru. Další mezitím zpovídal tatínka jako svědka.

»Vy jste sem právě teď dojeli, že? Nebo jste to viděli celé?«

»My jsme stáli tady,« ukazoval mu otec na kraj křižovatky. »Dával jsem mu přednost, ale on jel rovnou na nás. Ještě že se nám podařilo couvnout!«

»No, jestli je to tak, není o čem diskutovat...« hvízdl si policista. »Sepíšeme svědeckou výpověď a můžete jet. Doporučím vám, jeďte hodně opatrně, ať se z rozrušení nevymáznete, ale řeknu vám, až dojedete, odstavte auto a dejte si pořádného panáka, nebo rovnou pět. Máte nárok pořádně se ožrat, všichni jste se podruhé narodili. To byla neskutečná duchapřítomnost, couvnout mu z cesty!«

»To říkáte vy?« zděsila se matka. »Alkohol snad...«

»Milá paní, těch deset tun by z vás nadělalo hromadu zkrvavenejch plechů, to si pište! Máte neuvěřitelnou kliku. Jestli jste původně stáli na kraji hlavní, projel přesně tím místem. Někde támhle by vás za čtvrt hodiny začali hydraulickými nůžkami po kouskách vystříhávat z vraku a můžete mi věřit, že byste se nemuseli dostat ven vcelku, ale po kouskách.«

»Čistá práce,« komentoval nehodu policista, který mezitím znalecky obešel havarovaný náklaďák a pilně cvakal fotoaparátem. »Škoda tak za sto tisíc! Ještě že se nikomu nic nestalo, mohlo to dopadnout hůř.«

Otec i matka podepsali své krátké svědecké výpovědi a mohli jet dál. Pro policisty ani pro řidiče náklaďáku to tak lehce neskončilo, ale to už bylo něco jiného, co mohli dělat?

Než se ale tatínek posadil a upnul si pásy, obrátil se dozadu do auta.

»Bísiájo, že to couvnutí nebylo úplně přirozené!« konstatoval suše.

»Nebylo,« přikývla Bísiája. »Odhadla jsem, že by to auto do nás vrazilo. Při jeho hmotě v něm byla příliš velká setrvačná energie. Bylo lepší uhnout. Šlo by to i nahoru, ale do strany to bylo maličko jednodušší.«

»Ty jsi to odhadla?« podivil se. »Obdivuhodné. To samé říkali policajti, ale přidávali k tomu něco o neskutečné duchapřítomnosti.«

»Asi to tak bude,« přikývla skromně.

»V každém případě jsi byla naším andělem strážným,« konstatoval otec. »Vděčíme ti za životy. Je ti to jasné?«

»Jinak to nešlo,« řekla. »Když se to tak vezme, byla jsem v tom autě s vámi.«

Olda až teď pořádně zbledl...

*****

Pokračovali v cestě pomaleji, ale byli už blízko cíle. Za dalším kopečkem je uvítaly první domky vesnice, kde žila tetička. Auto brzy zastavilo před nízkou venkovskou chalupou s dřevěnými stěnami a taškovou střechou.

Tetička je už čekala.

»Vezeme dětí víc, ale přidáme na ně,« začal otec, když se s ní přivítal.

»Čí je to ďouče?« starala se tetička.

»Oldova kamarádka,« vysvětlovala jí rychle maminka. »Svěřili nám ji na prázdniny, je to trochu narychlo, ale nechtěli jsme je s Oldou od sebe dělit.«

»Staráte se o cizí, jako byste vlastní neměli...« zamračila se trochu tetička.

»Dobře nám za její pobyt zaplatili,« omlouvala se maminka. »Všechny peníze dostaneš, když ji necháš u sebe. Mně ty peníze nepatří, když se starat nebudu.«

»No dobrá,« ustoupila tetička. »Jenže Olda bude spát za pecí, já v komoře, kam ji mám dát? Ďouče přece nemůže s klukem...«

»Jsou to přece děti,« přemlouvala tetičku maminka. »V jejich věku... anebo bys jí mohla dát do komory lavici...«

»Hanba by mě fackovala, takhle odbýt hosta,« vrtěla hlavou tetička. »No, když říkáte, že to nebude dělat neplechu... za pecí je pro dva místa dost, nás tam spalo pět... odneste jim kufr na chodbu... A pojďte všichni na buchty, takové jistě doma nejíte!«

Dva kufry se na chodbu vešly hned. Pak tetička všechny pozvala do kuchyně.

Jen vstoupili, upozornil Olda Bísiáju na obrázek nade dveřmi. Strážný anděl s velkými perutěmi, dvě děti, bouře na obzoru a malá lodička.

Bísiája se jen usmála.

Tetička všechny rozsadila kolem velkého dřevěného stolu a nabídla jim misník buchet. Při buchtách bylo chvilku ticho.

»Jak se vlastně to ďouče jmenuje?« zajímala se tetička.

»Bísiája,« odpověděl jí Olda rychle.

»Prosím tě, co je to za jméno?« pohoršila se tetička. »Takovou svatou neznám! Nemůže mít nějaké... křesťanštější?«

»Nemůžeš znát všechny svaté po celém světě,« vyčetla jí rychle maminka. »To je totiž problém. Bísiája je cizinka, neumí česky. Z naší rodiny s ní umí mluvit jedině Olda. Děti jsou dnes jazykově lépe vybavené než my, takže jí Olda dělá tlumočníka. Chápeš? To je hlavní důvod, proč ty dva nemůžeme rozdělit. Bez něho by byla ztracená.«

»Ovšem. A kdo to spískal? Snad ne Oldík?«

»Tak trochu,« přikývl Olda. »Bísiája je z národa Ogdurů, nejspíš je ani neznáš.«

»O takovém pronárodě jsem ještě neslyšela,« přiznala tetička. »Ale na tom nesejde. Že nemá rozum Olda, to je mi jasné. Ale proč vy?«

»Snad už nás znáš,« usmála se trochu provinile maminka.

»No dobře,« změkla tetička. »Ale jak na ni mám mluvit?«

»Jedině přes Oldu,« ujistil ji otec. »On jí to přeloží.«

»Uvidíme, jestli to bude dělat dobrotu...« brblala dál, ale už jenom aby se neřeklo. Bísiája byla velice hezké děvčátko a tetička se nedokázala dlouho zlobit.

Rodiče se pak rozloučili.

»Měl bys na ni dávat pozor a ne ona na tebe,« řekl otec na odchodu Oldovi.

»To se ukáže,« odvětil Olda kurážně.

Auto se rozjelo a brzy zmizelo za zatáčkou.

Bísiája mávala spolu s Oldou...

*****

»Když už jsi vyfasoval roli kavalíra, Oldíku, měl bys návštěvě ukázat kolem dokola ves, přinejmenším dokud je světlo,« obrátila se na něho rozšafně tetička, sotva rodiče zmizeli za zatáčkou. »Když to do večeře stihnete, dobře. Když ne, zítra je den taky.«

»Jsi zlatá, teti!« vyhrkl Olda.

»Psa zatím uvažte u boudy,« pokračovala.

»Vezmeme ho s sebou,« ujišťoval ji Olda.

»Nevezmete,« řekla tetička přísně. »Hospodského Aran by vám ho zakousl. Pes patří k boudě a tady bude v bezpečí.«

»Čert je náš kamarád,« pokoušel se Olda smlouvat.

»Ať na vás tedy kamarádsky počká,« rozhodla tetička rezolutně. »A uvažte ho pořádně, ať mi nehoní slepice, mohly by přestat nést.«

Olda se tedy obrátil na psíka a s omluvou mu sdělil, že bude muset být přinejmenším první den uvázaný.

»Bez uvázání by to nešlo?« smlouval pes. »A ještě k tomu u boudy!«

»Nešlo,« řekl Olda. »Tetička se bojí, že jí budeš honit slepice.«

»Ani si jich nevšimnu!« sliboval pes.

Olda si jen povzdychl, že kdyby bylo po jeho, nebyl by uvázaný, ale šel by s nimi.

»To vůbec není spravedlivé! Měl bych vás přece bránit!« posteskl si Čertík.

»Tetička říkala, že by tě hospodského Aran zakousl,« ujišťoval psa Olda. »Aran je vlčák, dal by si tě k večeři. Hele, jeden den to vydržíš a pak něco vymyslíme.«

»No dobře,« povzdychl si pes. »Já tu tedy počkám.«

Vyšli z vrátek a zamířili do vsi.

»Tohle dopadlo dobře,« obrátil se Olda na Bísiáju, jakmile byli pár metrů od domku.

»Počkej, zastav se,« požádala ho. »Něco jsem ti včera slíbila.«

»Ani si nevzpomínám,« usmál se na ni.

»Počkej přece... skloň ke mně hlavu... něco ti dám.«

Trochu se k ní sklonil a ona vzala jeho hlavu do dlaní, ale po chvilce ho zase pustila.

»Nalepila jsem ti za ucho paměťovou pihu,« řekla mu. »Ráno budeš umět spoustu věcí. Mohla jsem ti dát jen co sama znám a vybírala jsem jen co bys mohl potřebovat, ale doufám, že budeš příjemně překvapený.«

»Myslíš, že budu umět i matematiku?« zarazil se.

»To je jen základ,« řekla. »Uvidíš. I když, jsou to jen mechanické vědomosti.«

A usmála se na něho.

»Na to, jak o nich mluvíš, se mám na co těšit,« připustil.

Šli pomalu, prohlíželi si vesnici.

»Tady jsou ty vaše jeskyně... nebo jak jim říkáte – domy – menší. Znamená to, že v nich žije méně lidí?« zajímalo ji.

»Ano,« pomyslel si rychle. »Tohle je vesnice. Tady žije v jednom domku jedna rodina. To jsou lidé, co patří k sobě. Domky jsou proto menší.«

»Některé jsou ale ze stromů, nebo ne?«

»Tetička má přece také dřevěnou chalupu,« souhlasil. »Dřív se dřevěné domky stavěly víc než dnes.«

»Stojí tu také více stromů,« všimla si. »Ale vy na nich přece nežijete.«

»My také máme rádi přírodu,« podotkl. »Ale je nás hodně, proto si stavíme města.«

»Kdysi nás bylo víc než dnes,« řekla Bísiája. »Nebylo to ale rozumné. Naštěstí jsme se pak trochu rozptýlili po okolních světech.«

Došli na náves, kam právě přijel autobus. Vystoupili čtyři lidé a autobus se zase rozjel. Cestující se začali rozcházet, každý jinam.

»Vy si i auta děláte tak, aby se vás tam vešlo víc,« pochopila.

»Ano, když jedou všichni po jedné trati, je výhodné, když je veze jen jedno auto, i když větší. Potřebuje méně energie a také stačí, aby řídil jen jeden.«

»No, má to cosi do sebe,« přikývla.

Na návsi stála skupinka pěti dětí a Olda zamířil k nim.

»Nebojíš se, že budou agresivní?« sondovala opatrně Bísiája.

»Nestraš,« odrazil ji. »To bychom měli hodně velkou smůlu. Agresivních je nepatrná část lidí, s většinou vyjdeme po dobrém.«

Navzdory jistotě v hlase se přibližovali ke skupince dětí pomalu, opatrně.

»Hele, ty jsi Olda od Aničky Novotné?« uvítala ho vytáhlejší dívka s pihovatým nosem a dvěma cůpky, oblečená do námořnického pruhovaného trička a krátkých zelených kalhot. »Pamatuji si tě ještě od loni. Neměl jsi ale brejle? A kdo je ta s tebou?«

»To je moje známá,« řekl klidně Olda. »Brejle už nenosím. A ty jsi Cilka Macounová ze statku, že?«

Zdálo se, že přivítání bude klidnější a incident jako ve městě u vodní nádrže nehrozí.

»Jak se jmenuješ?« oslovila Bísiáju Cilka.

»Bísiája,« řekl to za ni Olda.

»Co je to za jméno?« podivila se Cilka. »A nech ji mluvit, nemůže to říci sama?«

»Jaké jméno dostala, takové má,« opáčil Olda. »A mluvit nemůže, neumí česky. Snad to není taková vada?«

»Du jů spík ingliš?« vykročila Cilka na krok k Bísiáji a oslovila ji školskou angličtinou.

»Nerozumí ti,« ujistil ji Olda. »Anglicky neumí ani slovo a nepochopí tě. Nemusíš to na ni zkoušet ani německy. Je z národa Ogdur a její řeč je exotická nejen v Evropě, ale i jinde. Jestli jí něco chceš, řekni to mně, přeložím jí to.«

»Takový národ neznám. Ty její řeč umíš?« vyjekla obdivně Cilka a s údivem se stáhla.

»Tak trochu,« přikývl Olda. »Bísiája to má složitější. Musíme chodit všude spolu, jinak se nedomluví. Ale to by snad nemuselo vadit.«

»A co tu vlastně dělá?« chtěla o Bísiáje vědět Cilka.

»Je u nás na návštěvě,« řekl Olda. »Naši mě chtěli poslat na prázdniny k Aničce, doma by s ní neměl kdo mluvit, proto je tady. Neboj se, překážet rozhodně nebude.«

»Pokud nebude nafoukaná, jako ten Johny z Ameriky, co je teď na návštěvě u Prskavců. Mysleli jsme, že to bude dobrej kluk, ale já nepamatuju takovýho náfuku. Přitom je to Čech, jeho rodiče tam kdysi emigrovali, ale on už ani česky neumí. Jen se na nás děsně vytahuje.«

Řekla to s takovým odporem, až se Olda usmál.

»Mohu tě ujistit, že Bísiája o Čechách donedávna ani neslyšela,« usmál se. »Nafoukaná rozhodně není, toho se bát nemusíš.«

Popořadě se pak Bísiáje představila Milena Strašková, Jirka Rovný a bratři Zimákovi, Honza a Jarda.

»Umí aspoň plavat?« sondovala Milena.

»Včera vytáhla z vody nějakou malou holku,« prozradil na Bísiáju Olda. »Byla nejblíž, když se začala topit, ale dostala ji sama až na břeh.«

»To se cení!« přikývla Cilka. »Zítra chceme jít na Ka[illegible]ělat

Byla trošku větší než Olda a zdálo se, že je ze zdejší party nejstarší a všem velí.

»A co děláte dneska?« zajímal se Olda.

»Dneska se jde na smůlu,« opáčila Cilka. »Čekáme už jen na Frantu.«

»Na smůlu?« opakoval po ní Olda tázavě.

»Jo, na obyčejnou lesní smůlu,« potvrdila to Cilka. »Budeme dělat skláře.«

»To neznám,« řekl Olda.

»No, nasbíráme kotlík lesní smůly,« vysvětloval mu Jirka. »Rozehřejeme nad ohněm a rákosem z ní budeme foukat ***jako*** skleněné věci. Je to docela zábava.«

»To by mě taky zajímalo,« řekl Olda. »Můžeme s vámi?«

»Kdo vás odhání?« usmála se Cilka. »Jen pojďte oba!«

Chvíli ještě čekali, ale Franta nešel.

»Třeba nemůže,« napadlo Jirku Rovného. »Mají přece nemocnou babičku.«

»Tak mu půjdeme naproti,« rozhodla Cilka.

Parta pomalu přešla náves a po krátké chůzi po hlavní silnici zamířila do boční uličky. Za chvilku byli všichni před vrátky jedné starší chalupy.

»Frantooo!« zavolala Cilka s Milenou a oba bratři Zimákovi zahvízdali na prsty.

Ze dveří po chvilce vyšel na zápraží kluk s nápadně zrzavou hlavou.

»Musím počkat na sanitku,« oznamoval ostatním. »Babičku povezou do nemocnice, naši už tam volali. Počkejte na mě chvilku!«

»Co je babičce?« zeptal se Olda.

»Nevím,« opáčil Franta. »Ale hodně zle, je bez sebe.«

Olda sotva stihl tlumočit Bísiáje oč jde.

»Co kdybych se na ni podívala?« navrhla mu.

»Myslíš, že tam budeš něco platná?« podíval se na ni opatrně.

»Třeba ne... ale to nemůžeme vědět předem,« řekla. »Věř mi, křísila jsem i mrtvé!«

Olda tedy zkusil přemluvit Frantu, aby je k nemocné babičce pustil.

»Radši to nechtějte ani vidět,« zpěčoval se Franta. »Nevypadá to hezky.«

»To je snad až na posledním místě,« trval na svém Olda.

»Tak pojďte, ale já jsem vás varoval,« ustoupil tedy Franta.

Babička Lišková ležela v komoře na posteli. Vypadala opravdu zle, měla žlutý obličej a pootevřená bezzubá ústa. Bísiája se k ní rychle sklonila. Vypadalo to, jako kdyby zblízka zkoumala, zda ještě dýchá, ale jen Olda tušil, že to bude úplně jinak.

Najednou měl strašně divný pocit. Byla to taková zvláštní lehkost, jako kdyby se měl za okamžik vznést do výšky. Tmavá komora rázem jakoby zesvětlela. Olda současně opět kdesi v hlavě pocítil ten podivný magnetofon puštěný na vyšší rychlost. Trvalo to sotva pár vteřin, pak všechno pohaslo.

»Frantíku!« ozvalo se najednou. Babička Lišková se probrala.

»Tady jsem, babi!« přispěchal k ní ihned Frantík.

»Podej mi něco napít,« požádala ztěžka vnuka.

Franta se rychle vyřítil a přinesl skleničku, babička se zhluboka napila.

»Jéé!« spočinul zrak stařenky na Bísiáje. »Andílek!«

»To není andílek, ale návštěva od Novotných,« opravil ji Frantík.

»Anička Novotná má v příbuzenstvu tak hezkou holčičku?« rozplývala se babička. »Ale je to – hotový andílek!«

Olda měl co dělat, aby se udržel, ale ovládl se. Kdyby babička i Franta věděli, jak je to doopravdy!

Venku se ozvala siréna přivolané záchranky a za okamžik do chalupy vběhli dva chlapi, jeden zřejmě lékař, druhý mu asistoval. Především vyhodili děti, aby jim nepřekážely. Parta

ale nezamířila podle původního plánu do lesa, všichni zůstali na dvorku. Za chvilku babičku vyvezli na nosítkách, naložili do sanitky a odjeli.

Parta dětí se pustila do polohlasného komentování, čeho si kdo všiml. Vysvětlení znal jen Olda s Bísiájou, ti ale mlčeli. Ostatní si nejvíc všimli toho divného světla.

»Přišli jste babičku potěšit?« vyšla ze dveří Frantova maminka. »To jste hodní. Babička se opravdu potěšila, kdoví, jestli ne naposledy. Rozdělte si za to tady ty jahody!«

Podala Cilce misku s jahodami a vrátila se do domu.

Všichni Cilku obstoupili a ta začala spravedlivě rozdávat.

»Oldo, to je i pro vás,« obrátila se na Oldu, který se držel s Bísiájou stranou. Přidělila mu čtyři jahody, dvě pro něho a dvě pro Bísiáju, stejně jako dostali všichni.

»Jedna zbyla,« hlásila nakonec. »Myslím, že by ji měla dostat Bísiája, podílela se na potěšení babičky Liškovic nejvíc.«

»To radši spravedlivě rozdělit,« namítl Jirka Rovný. »Potřebuješ kudlu na rozkrojení?«

Poslední jahodu nakonec spravedlivě rozkrájeli a každý dostal kousek.

»Je to syrové,« podotkla Bísiája po straně k Oldovi.

»Ale zdravé,« opáčil naléhavou myšlenkou.

»Víš přece... sněz je za mě,« požádala ho.

»To nejde,« odmítl. »To by nebylo poctivé k ostatním. Ostatně, ty jsi s babičkou něco záhadného prováděla, co to bylo?«

»Dodala jsem jí trochu životní síly,« přiznala. »Potřebovala ji, byla opravdu v hrozném stavu. Kolik jí je? Odhadla bych, že žijete kratší dobu než my, něco kolem osmi set?«

»Osmi set?« vyhrkl Olda. Na okamžik ho napadlo, že se neshodli na určení délky roku, pak si ale uvědomil, že rok je to jediné, co v časových mírách souhlasí.

»Odhaduješ nás špatně,« dodal chmurně. »Babičce bylo loni osmdesát.«

Teď byla řada na Bísiáje, aby se divila.

»Cože? Tak mladá a tak sešlá?«

Olda se na ni podíval divně. Prohlásit o osmdesátileté babičce, že je mladá, to snad ne! Ale Bísiája to zřejmě tak opravdu myslela.

»To přece není možné,« pokračovala po chvilce. »Podle všeho, co vím, byste měli mít životnost kolem tisícovky. Jak to, že žijete tak krátce?«

»Tak je tomu odedávna,« řekl Olda.

»Je to nějaké nepřirozené,« otřásla se Bísiája. »To je mi divné.«

»Nebo ses prostě spletla,« navrhl jí Olda. »Chybovat je lidské.«

»Možná...,« netrvala na svém Bísiája. »Ale pak je to podivné dvojnásob.«

Stáli tu a dívali se jeden na druhého jako sochy.

»Hele, půjdeme na tu smůlu?« vytrhla je ze zamyšlení Cilka.

Bísiája přikývla, tohle gesto už od Oldy pochytila.

»Zajímavý je, že rozumí,« ukázala na ni Cilka s podezřením. »Ani jsi jí to nepřekládal.«

»Ale překládal,« usmál se Olda, byla to přece pravda.

»Dobře jsem se na tebe dívala,« trvala na svém Cilka. »Ani jsi nepípl.«

»To se ti jen zdá,« ujistil ji Olda. »Každé vaše slovo jí pilně tlumočím.«

»Vždyť jsi potichu, nekecej aspoň!« vybuchla Cilka.

»Olda má pravdu,« vložila se do počínající hádky Bísiája. »Tlumočí mi skoro pořád, bez něho bych vám nerozuměla.«

Bác ho – celá parta strnula, jako kdyby se mezi nimi při nějaké lumpárně zjevil učitel. Bísiája promluvila a přitom neřekla ani slovo, bylo tu naprosté ticho.

»Dohodli jsme se snad, že to nebudeme prozrazovat...« zaškaredil se Olda.

»...nebudeme to prozrazovat cizím lidem,« dokončila Bísiája. »Tohle jsou ale kamarádi, těm to snad říci můžeme.«

»No dobrá, když jsi jim to řekla sama...« ustoupil Olda.

Vlastně mu nic jiného nezbývalo, když už to Bísiája prozradila. Několika slovy sdělil ohromeným kamarádům, že se s ní baví telepaticky, proto je nikdo neslyší. Telepatii rozumí každý, ale Bísiája bez telepatie nerozumí nikomu. Jako kdyby byli všichni němí.

»Telepatie přece není žádná řeč,« odmítla to vysvětlení opatrně Cilka. »Tak se nemluví nikde na celém světě! Kde jste k tomu přišli?«

Oldovi a Bísiáje nezbylo než přiznat její původ.

»Páni!« vydechl Jirka Rovný. »Ona je mimozemšťan! Vlastně – mimozemšťanka!«

»Mimozemšťanka není, protože k nám přišla ze Země,« odmítl Olda. »I když, pravda, ze Země z jiného vesmíru. Ze Země, kde žijí Ogdurové.«

Byl v tom sice drobný rozdíl, ale ten všichni snadno a velkoryse přehlédli. Konečně si mohli prohlédnout opravdovou mimozemšťanku! Ať si přiletěla z Velkého vozu nebo odjinud, bylo to stejně exotické.

*****

Smůla

Bísiája se ale nechtěla nechat okukovat, ani odpovídat na zvědavé otázky. Olda jí je sice překládal, ale odpovídala sotva na každou třetí.

»Půjdeme na tu smůlu?« navrhla raději po chvíli.

Vyrazili tedy, teď už všichni. Do lesa nebylo daleko a brzy se v něm všichni rozběhli hledat smůlu. Nosili ji Cilce, která opatrovala starý očazený kotlík.

Po chvíli došli ke starému, opuštěnému kamenolomu. Kdo mohl, nesl nějakou spadlou suchou větev. Mezi kamením založili ohniště a kotlík zavěsili na klacku přes oheň. Za chvíli už plameny olizovaly starý plech a v kotlíku se začala škvířit lesní smůla.

»Musíme počkat, až se řádně promíchá,« poučoval hosty Jirka Rovný. »Čerstvá tekutá smůla nic nevydrží. Stará, vyschlá smůla se zase dlouho roztápí. Když to dobře promícháme, bude směs akorát.«

To už někteří zkoušeli namáčet do roztopené smůly rákosová brčka. Ale zpočátku se jim na brčka lepila jen čerstvá tekutá smůla a bubliny z ní byly měkké jako z mýdla.

»Počkejte radši, až se to pořádně promíchá,« nabádala nedočkavce Cilka.

Smůla bublala a začala se zahušťovat. Odpařovaly se z ní těkavější složky, ale také se v čerstvé smůle rozpouštěly tvrdší zaschlé kusy.

»Hele, už to jde!« ukazoval Jirka Bísiáje první smolnou bublinu. »Máme první flašku!«

Bublinu houpáním trochu protáhl, ale do tvaru láhve měla pořád daleko. Nadšencům to stačilo, na detaily nehleděli, při troše dobré vůle se tomu tak dalo říkat. Za chvíli měl každý na brčku vlastní láhev. Ovšem i když smůla vychladla, příliš tvrdá nebyla.

»Chtělo by to trochu zahustit,« řekla Bísiája.

»Nekritizuj!« okřikl ji Jirka Rovný. »Tady máš brčko a zkus si to sama, když myslíš, že je to tak jednoduché.«

Olda se na něho zamračil: »Okřikovat návštěvu se nesluší.«

Ale Bísiája si vzala od Jirky nabízený kousek rákosu, namočila do kotlíku a zkusila si také vyfouknout vlastní láhev. Bylo vidět, že to odkoukala dobře, protože se jí hned na první pokus podařilo udělat láhvi podobný tvar. Pozvedla smolnou láhev až před obličej a chvíli na ni foukala, přitom jí otáčela. Smůla rychle chladla.

A pak – sáhla na ni rukou a odlomila ji od brčka. To se ještě nikomu nepodařilo! Kdo se smolné láhve dotkl, tomu se obvykle přilepila k ruce! Bísiája ji ale v ruce držela. Sice opatrně, ale prsty se jí nelepily. Pak do láhve zlehka ťukla – a ozval se zvuk, jako kdyby láhev byla ze dřeva. Smůla prostě ztvrdla na kámen.

»Jak to děláš?« užasl Jirka. Sám měl svou smolnou láhev vytvořenou dřív, ale jen zkusil Bísiáju napodobit, přilepily se mu k ní prsty a když je odtrhl, láhev se mu zbortila.

»Pospojuji drobné částice ve hmotě,« snažila se mu to vysvětlit. »Hmota pak zpevní.«

»Něco jako v umělé hmotě?« dovtípila se Cilka.

Bísiája chvilku přemýšlela nad Oldovým překladem. Olda byl mladší, ale nakonec to s pomocí Cilky zvládl.

»Ano!« rozjasnila se Bísiája. »Tak nějak!«

»Dobře, ale jak to děláš?« naléhal na ni přes Oldu Jirka Rovný.

»Přidám trochu volné energie a pak ji všechnu naráz odeberu,« vysvětlovala mu.

»Ale jak?« dotíral Jirka.

»Já vím, bez ***idarchonu*** to nesvedete,« zesmutněla Bísiája tak upřímně, že jí nedokázali nic vyčítat. Na otázku, co je to ***idarchon***, neodpověděla. Olda věděl, že by to uměla vysvětlit ukázkou, ale musela by se udělat částečně průhlednou a to se jí asi nechtělo.

»Když už vás to nenaučím, aspoň bych vám mohla vytvrdit vaše výtvory!« napadlo ji.

Proti tomu nikdo nebyl. Vidina, že si tentokrát přinesou své kreace domů, aniž by se jim cestou roztekly, byla docela lákavá. Začali za ní všichni chodit s brčky a Bísiája jim jejich láhve a poháry ochotně vytvrzovala.

»Vypadá to skoro jako z jantaru,« napadlo nejstarší Cilku. »Viděla jsem v takovém kusu jantaru pravěkou mouchu. Co kdybychom do té smůly zalili třeba mravence?«

»Zabiješ ho, ale zkus to,« vybídla ji Bísiája. »To je přece známá věc i u nás.«

Zakrátko drželi všichni v ruce kus jantaru s mravencem nebo mouchou. Největší kus měl Jirka Rovný, ulovil cvrčka. Prohlíželi si je jako ve vytržení. Milena přišla na to, že Bísiája musí jantar nejprve vytvrdit jen trochu, pak se dá pečlivě vyhladit a když se potom vytvrdí pořádně, vypadá jako opravdový lesklý šperk.

»Dalo by se to nosit na krku,« napadlo ji. »Buď na řetízku, nebo udělat těch kuliček více a navléknout je na šňůrku.«

»Pravý jantar je strašně drahý,« komentovala to Cilka. »A tohle vypadá tak podobně, že by to každého spletlo.«

»Pravý jantar bude především starý,« souhlasila Bísiája. »To pozná kdekdo. Ale jinak se to pravému jantaru podobá. Má to přece podobný způsob vzniku. Jen místo zkamenění jsme použili... něco jiného...«

»Došla nám ale smůla,« posteskl si Franta. »To je smůla!«

Na dně kotlíku se škvířily už jen zbytky, ale suché větve a donesené šišky v ohni také dohořely a oheň zvolna uhasínal.

»Tak zase někdy příště!« navrhla Bísiája.

Cilka vzala rozpálený kotlík i s větví a na kraji kamenolomu jej ponořila do kaluže.

Zasyčelo to a vyvalila se pára. Pak odhodila větev a vzala vychladlý kotlík do ruky. Byl ale celý od sazí, takže si jej držela dál od těla.

Každý si teď nesl domů své poklady. Někteří jen tak v ruce, Jirka si z kapesníku svázal uzlíček, Milča a Cilka ho úspěšně napodobily. Do vesnice dorazili všichni v dobré náladě.

»Příště nasbíráme smůly víc,« umiňovali si.

Na kraji vsi zavěsili kotlík na větev stromu nad hromadou starého železa. Milča Oldovi vysvětlila, že tu zůstal od loňska po jedné bandě trampů, která se po něm už nesháněla.

Na návsi potkali dva starší kluky. Jak rychle Oldu informovali, byl to Pepek Prskavec a jeho návštěva, John z Kalifornie.

»Kde jste byli?« oslovil Cilčinu partu Pepek.

»Dělali jsme sklo ze smůly,« řekla mu. »Podívej se!«

Ukazovala mu veliké kusy jantaru s mouchami a malou jantarovou lahvičku.

»Jak to, že je to tak tvrdé?« divil se Pepek.

Všichni z Cilčiny party na sebe pohlédli, ale mlčeli.

»Dám za to všechno dolar!« řekl anglicky suverénně John.

»Really?« opáčila rovněž anglicky Cilka.

»Sure!« odsekl John a vytáhl pravý americký dolar.

»No, když nám Bísiája příště pomůže udělat si jiné...« začal Jirka Rovný.

»To není tak jisté,« obrátil se Olda na všechny. »Víte, co jsem vám říkal! Až se Bísiája vrátí domů, už ji tu neuvidíme.«

Jirka se zarazil a okamžitě obrátil. Ať si John nechá dolar, tohle je přece lepší.

»Dám dva!« ukázal John pro jistotu i dvěma prsty.

»Nech si je,« usmála se na něho Cilka. »Tohle bylo zajímavější než doláče.«

»Deset!« zvyšoval nabídku John.

»To už je ale vážně dost peněz!« znejistěl Jirka.

»Tak mu to prodej,« ustoupil telepaticky Olda. »Já jim ale nic neprodám, nechci se pak před Bísiájou stydět...«

Jirka se ještě jednou podíval na Johna, pak na Bísiáju.

»Příště pojďte s námi a udělejte si vlastní,« ukončila smlouvání Cilka.

»Co si o sobě myslíte?« ušklíbl se John. »Zítra za to dám jen deset centů!«

»Tím spíš si je nech,« odvětila Cilka nahněvaně.

Pokračovali až na autobusovou zastávku a tam se rozešli. Všichni spěchali uklidit domů jantarové poklady. Jen Oldovi se ještě nechtělo vracet.

»Měli bychom se podívat na toho nebezpečného psa, co chce pokousat Čerta,« navrhla Bísiája. »Třeba to nebude tak horké.«

»To bysme měli,« zamrzel se trochu Olda, že na kamaráda zase zapomněl. »Jenže Aran je opravdu ostrej pes.«

»Co to znamená?« chtěla vědět.

»To znamená, že kouše,« ujistil ji.

Došli tedy před hospodu, kde za plotem ležel velký černohnědý vlčák.

»Arane!« oslovila ho Bísiája telepaticky.

Pes vyskočil na všechny čtyři, vrhl se ke vratům a začal na ně zuřivě štěkat a cenit zuby.

»My ti nechceme ublížit!« ujišťovala ho Bísiája mírně.

Jako prve Čerta, i vlčáka tím vyvedla z míry. Sedl si a jen se na ně ostražitě díval skrz plaňky dřevěných vrat.

»Ty vlastně nejsi zlý pes,« pokračovala Bísiája. »Rád pouštíš hrůzu, ale možná bys byl radši, kdyby se tě lidé nebáli a měli tě rádi.«

Na rozdíl od Čerta, kde měla ihned telepatickou odezvu, tady to bylo obtížnější. Reakce psa se daly odhadovat jen podle vrčení a cenění zubů, nebo podle vrtění ohonu.

»Máme také pejska,« pokračovala Bísiája. Aran na ni ihned vycenil zuby, konkurenci zřejmě nepovažoval za něco správného.

Bísiája mu vysvětlovala, jak se má hodný pes dobře, když si s lidmi rozumí. Po chvilce přesvědčování dosáhla aspoň toho, že vlčák místo cenění zubů vrtěl přátelsky ocasem.

»Přijdeme zítra,« slibovala mu. »Pokud budeš hodný.«

*****

Zamířili přímo k domku tetičky, čekala je s večeří, ačkoliv se ještě nesetmělo. Čert směl za nimi do sednice, jen tetička brblala, že je nějaký rozmazlený a měl by zůstat u boudy.

»Nějak málo jíš, děvenko,« pokárala Bísiáju, když odmítla hrnek mléka. »Kdo pořádně nejí, nevyroste.«

Bísiája raději odevzdaně vypila hrnek mléka do dna.

»Jistotu ještě nemám, ale zdá se, že zdejší bakterie nejsou agresivní,« řekla telepaticky Oldovi. »Za radost tetičky to stojí.«

Tetička se usmívala a pochvalovala si, jak Bísiáje chutná.

»Budete se dívat na Večerníčka?« nabídla oběma.

»Televize je zdejší druh zábavy,« vysvětloval Bísiáje nepozorovaně Olda. »Měla bys aspoň vědět, co to je.«

Usadili se pohodlně u tetičky v komoře a pozorovali obrazovku, zatímco tetička odešla do sednice uklidit.

»Je to docela roztomile nedokonaloučké,« usmívala se Bísiája, když pohádka skončila. »To bylo pro malé děti, viď?«

Tetička je nevyhazovala, proto se podívali i na zprávy pro dospělé. Olda pilně překládal a Bísiája byla čím dál tím vážnější.

»Příšerný svět...« pomyslela si jen tak pro Oldu.

»Tady ukazují většinou katastrofy,« povzdychl si Olda.

»Že jsou někde záplavy, to se stává,« posteskla si Bísiája. »Že nemáte ***idarchony***, takže někteří nedokáží z vody vyletět, to vám nikdo vyčítat nemůže. Ale ty spousty havárií vašich

vozidel! Dnes tam byla dvě úplně zmačkaná auta a jak jsem pochopila, někdo přitom zemřel. V tom zříceném letadle byly mrtvých desítky. Nejhorší ale je, že se zabíjíte sami mezi sebou a k tomu úmyslně! A vůbec, co je to ta – válka?«

»To bude hodně těžké vysvětlování,« pomyslel si Olda. Nicméně se do toho odhodlaně pustil, ale Bísiája chmuřila čelo čím dál tím víc.

Vyrušila je tetička, když přišla, aby je zahnala na pec do peřin. Venku ještě bylo trochu světla, ale chalupa měla okénka malá, uvnitř už byla tma.

Olda Bísiáje dál vysvětloval dějiny pozemských válek, jak je sám znal. Od oficiálního pojetí dějepisu se to asi trochu lišilo, ale vcelku se dalo tvrdit, že to viděl správně.

»Tedy, jestli tu naši někdy byli,« řekla Bísiája, »pak ten průzkum pořádně odbyli! Tohle že nevyžaduje stálý dohled? Vždyť tady lidé umírají denně po stovkách! Nechat tak strašný svět bez povšimnutí, to je lajdáctví!«

»Ty to asi taky nepředěláš,« utěšoval ji Olda.

»Nepředělám,« přiznala smutně. »Ale nedělat vůbec nic, to taky nejde. Jednotlivec sice barbary neovlivní, ale může to aspoň zkusit. Při zjištění světa s barbarskou civilizací je třeba přerušit kontakty a sdělit polohu toho světa, to se krásně řekne, ale když je to nemožné... asi budu muset nějaké zásady porušit.«

»Co chceš dělat?« zajímal se Olda.

»To, co se nesmí...« řekla. »Vlastně to dělám už tím, že jsem tady. To ale nezáviselo na mé vůli, vrátila bych se, kdyby to šlo, ale...«

Olda najednou pocítil, jak se Bísiája odmlčela. Přesněji, odstínila svou mysl, takže už nevnímal, o čem si přemýšlí. Leželi vedle sebe potmě a každý teď přemýšlel sám za sebe.

»Víš, náš svět se ti asi zdá hrozný,« pokusil se po chvíli Olda navázat další myšlenkový kontakt. »Ale my tady žijeme, nám to už ani tak zlé nepřijde...«

»Byly tady chvilky krásy,« připustila Bísiája. »Umíte docela zajímavé věci... ale co je to platné, když jste barbaři. Ne všichni, ale ti, co střílejí na jiné... nesnaž se je obhajovat!«

»To přece nedělám,« pomyslel si.

»Víš, poznala jsem tu jen pár lidí,« začala po chvilce Bísiája. »Vaše rodina, to bylo tak milé přivítání... tetička je tak, tak milá... ani děti tady ve vesnici nebyly zlé... ale potkala jsem tu už i ty barbary. A obávám se, že ne jen jednoho.«

»Máš pravdu,« povzdychl si. »Jsou tu i ti horší...«

»Víš, Oldo, kdybych nebyla ještě dítě... já tu mám ale tak omezené možnosti, že si to snad ani představit neumíš...«

»Především si neumím představit, čemu říkáš omezené možnosti,« usmál se v duchu. »Už jsi nám toho předvedla hodně!«

»Jen pár laciných triků,« řekla. »Pravda, úplně holé ruce nemám. Ale je to málo.«

»Nejlépe by bylo, kdybys své možnosti nemusela předvádět vůbec,« řekl Olda.

»Jak to myslíš?« nechápala.

»No, kdybys tu žila stejně jako my,« pomyslel si.

»To byste tu nesměli mít takové barbary,« uvažovala. »Několikrát už jsem tu měla pocit, že se něco zlého děje. Jen jednou jsem musela zasáhnout, ale i to...«

»Zasahovala jsi tu už vícekrát,« připomněl jí. »Vytáhla jsi z vody...«

»Počkej, nech mě domyslet to do konce,« přerušila ho. »Jen jednou jsem zasáhla proti člověku. Ten kluk u vody měl jasný úmysl bít tě a už s tím začal. Proč? To sice nechápu, ale nemohla jsem zůstat mimo.«

»Hodně jsem si oddychl, když ses před ním stala neviditelná,« usmál se Olda. »Přitom mi došlo, že se takových lidí bát nemusíš – a bylo mi dobře.«

»Ano, ale já jsem si až tam uvědomila, jak jsem bezmocná,« pomyslela si. »Mohla bych tomu barbaru uletět, ale nemohla bych tě tam nechat. Kdyby nás sledovali po zemi...asi by mi

nezbývalo nic jiného než postavit se jim silou, ale to by nejspíš nic nevyřešilo, na barbarských světech je to... když ne zakázané, aspoň nedoporučované. Konflikt silou je vždycky špatný, i když ti někdy nic jiného nezbývá.«

»Naštěstí je to tak vyvedlo z míry, že je ani nenapadlo sledovat nás,« usmál se v duchu Olda. »Přitom to byla jen taková malá pranice...«

»No právě!« vybuchla najednou. »Příště by mohli... a co kdyby to bylo vážnější... mám snad jenom bezmocně přihlížet?«

»Není to vždycky tak zlé,« uklidňoval ji.

»Bývá to i horší, právě jsem to viděla ve vašem obrázkovém přístroji... Oldo, já tady asi nemohu dodržet všechna naše pravidla...«

»Jaká pravidla?«

»Správně bych nesměla zasahovat vůbec,« ubezpečila ho. »Ale máte tak nešťastný svět, že chovat se v něm ***normálně*** je snad zločin.«

»Neznám vaše pravidla, ale co chceš dělat?«

»Dám ti ***idarchon***,« rozhodla se. »Je to sice zakázané, ale... tady nějaká naše pravidla určitě padnou, to přece nemůže nikdo dodržet, když...«

»***Idarchon***?« zarazil se. »Jestli jsem správně pochopil, je to ten orgán, který máte...«

»Dobře jsi to pochopil,« přerušila ho. »Četla jsem si ve vaší encyklopedii, co v tomhle směru umíte. Skoro nic, ale já ano. Ještě nikdy jsem to nezkoušela, ale věřím si.«

»Ty bys zvládla i transplantaci?« zarazil se.

»Ne, o tom neuvažuji,« řekla. »To je barbarská metoda, četla jsem o ní. Přemístit orgán z jednoho těla do druhého není žádná velká pomoc. Pomůže to snad u párových orgánů, ale těch je tak málo, že to nestojí za námahu. Při transplantaci srdce musí jeden člověk zemřít, aby mohl druhý žít, a to ještě jen krátce, protože ani tak jednoduchou věc nezvládáte...«

»Tak co chceš dělat?« zajímal se.

»Uvidíš, pokud chceš...«

»Myslíš, že bych mohl nechtít?«

»To si nemyslím,« usmála se v duchu. »My se prostě musíme zeptat na souhlas, než se něco rozhodneme dělat, leda by šlo o život a dotyčný nebyl ve stavu to svolení dát.«

»A když svolím?« zeptal se opatrně.

»Bude to podobné, jako když jsem ti dávala našiřeč,« pomyslela si. »Až na to, že ta se týkala hlavy.«

»Nebude... nebude to bolet?« zajímal se rychle.

»Bolelo to snad předtím?« vyčetla mu. »Nejsme barbaři!«

»Dobře, máš můj souhlas,« řekl.

»Trochu jsi mě zaskočil,« přiznala. »Nečekala jsem, že svolíš ihned a bez výhrad, že si to ani nerozmyslíš. Ale asi máš pravdu, čím déle o tom budu i já přemýšlet, tím hůř... Radši zůstaň klidně ležet, nech mě a neboj se, vidět na to nepotřebuji.«

Ale přece jen se otřásl, když cítil, jak mu její drobné ruce vyhrnují na břiše pyžamo. Ne moc, Bísiája si jen zjednala přístup k jeho hrudi. Pak pocítil cosi jako olíznutí a náhle cítil, jak mu opět cosi kluzkého vniká do těla, tentokrát těsně pod žebry na straně žaludku.

Pocítil divný zmatek. Věřil jí přece, ale nemohl se zbavit strachu z neznáma – a tohle bylo neznámo jak se patří! Rukou nahmátl její nohu, jak vedle něho klečela. Měla na ní pořád svůj oblek z jednoho kusu i se cvičkami, dokonce i v peřinách, nepřevlékala se na spaní jako on, ale aspoň se zachytil špičky její nohy jako nějakého pevného bodu.

Cosi mu stále rejdilo uvnitř v břiše. Musel se přemáhat, aby nekřičel hrůzou, ale strachu se postupně zbavoval. Až na nepříjemný pocit, že se mu uvnitř cosi přehrabuje, se to asi dalo vydržet. Vždyť to nebolí! Nač dělat nářky? Opakoval si to a zdálo se mu, že to pomáhá.

Pak zase pocítil, jak se to ***cosi*** pomalu vysouvá z jeho břicha ven. Bísiája mu na závěr opět břicho olízla, tak by to možná udělal i Čert, který teď v pohodě ležel pod lavicí.

»A je to,« pomyslela si zřetelně. »Ráno začneme s cvičením.«

»Proč ne hned?« navrhl.

»Protože to teprve začne klíčit,« vysvětlovala mu. »Ráno už to možná bude znát. Aspoň si něco vyzkoušíme. To se rozumí, že to nebude nic moc. Až ***idarchon*** vyroste, zastavíš s ním třeba vaše auto, nebo s ním couvneš jako já. Teď ale nemá žádnou sílu a i ráno budeme rádi, když zvedneš do výšky ptačí peříčko. Na létání si počkáš nejméně pár dní a neviditelnost je ještě obtížnější, tu zvládneš nejdřív za měsíc. Nespěchej ale, všechno bude.«

»Proč to vlastně nesmíte dělat?« zajímal se ještě.

»Protože je ***idarchon*** na barbarských světech příliš nebezpečný.«

Z myšlenek na něho zavanul stín pochybností, zda udělala dobře...

»Čím je nebezpečný?« chtěl vědět.

»Kdysi jsme to dávali i barbarům,« povzdychla si. »Jenže oni to používali ke zlu. Dá se s tím škodit druhým, dokonce i zabíjet. Doufám, že ty nikdy nic takového neprovedeš!«

»Zabíjet létáním?« zamračil se.

»I létáním bys mohl jiným ubližovat,« řekla. »Někteří barbaři vynášeli své protivníky do výšky, odkud si pádem přelámali všechny kosti. Ale brzy zjistili, že je to příliš namáhavé, jednodušší je uvařit svému nepříteli mozek v hlavě, nebo ho jen udeřit plnou silou do mozku těsně za očima. Tím sice neuškodíš nikomu stejně vybavenému, ale proti nechráněným to má strašlivé účinky. Kdybys to použil proti útočícímu zvířeti, nic ti vyčítat nebudu, spolehlivě to zabije i nosorožce nebo slona, co jsem dneska viděla ve vaší televizi, ale proti člověku bys to používat neměl ani v nebezpečí. Jako zbraň by byl ***idarchon*** příliš zlý.«

»No, raději bys mi to ani neměla říkat, když jsem barbar...« zvážněl.

»Ty snad barbar nejsi,« řekla s jistotou. »Věřím ti. Ale hodně bys mě zklamal, kdybys to k něčemu takovému použil. Radši bych tě měla naučit znehybnění. Je také účinné, když už bys musel v nouzi nejvyšší použít sílu, ale není tak ničivé. Znehybnit můžeš i zvířata a je to rozhodně lepší než je zabíjet. Ale to tě naučím, až ti ***idarchon*** trochu zesílí.«

Vhupsla vedle něho pod peřinu a potmě si přes něho položila ruku.

»Nesmíš mě zklamat, Oldo,« pomyslela si tak slabě, že to sotva zachytil. »Nikoho tady nemám, jsi moje jediná opora.«

»Ta tvoje opora má sama teprve dvanáct let,« pomyslel si Olda. »A navíc se mi zdá, že jsi spíš ty můj anděl strážný než naopak.«

»Možná, ale to nerozhoduje. A teď spi,« poručila mu. »Ráno budeš moudřejší.«

Pomyslela si to tak velitelsky, že se neodvážil protestovat. Ostatně, najednou se mu tak zachtělo spát, že ten rozkaz snad uvítal.

*****

Neděle

Druhého dne vstal jako poslední. Snad poprvé za poslední dva roky ho nikdo nevzbudil. Čert se sice jako vždycky ráno dožadoval venčení, ale na pec za Oldou nevylezl a tetička ho prostě vystrčila na zápraží, ať se vyvenčí sám. Dost na tom, že nemusel spát u boudy.

Čertovi to ale vyhovovalo, měl najednou nebývalou volnost v okruhu celé zahrady, kde sice nebyly žádné psí zprávy, zato tu byly pachy, jaké se na sídlišti nenajdou. Věděl už, že musí nechat na pokoji slepice, ale králíci mu připomínali lovnou zvěř, takže králíkárnu dlouho a pečlivě zkoumal. Mříže ve dvířkách ale byly pevné a králíci za nimi byli dobře schovaní.

Bísiája vstala tak potichu, že si toho Olda ani nevšiml. Našel ji sedět v sednici u stolu. Na něho tam čekal i krajíc s máslem a hrnek kakaa. Podle prázdného hrnku snídala Bísiája už před chvilkou. Tetička jí půjčila nějaké knížky a Bísiája si je se zaujetím prohlížela. Oldovi se ale zdálo divné, co na nich může vidět, když tam obrázky nejsou a číst přece neumí!

Raději se jí na to sám zeptal.

»Máš pravdu,« usmála se na něho. »Ale vaše písmo je jednoduché a přitom zdařilé, už jsem to pochopila. Chci umět česky, abych nebyla odkázaná na tebe, jistě se to naučím dřív než se odsud dostanu. Tlumočíš mi sice obětavě, ale nemůžeš se na mě pořád vázat.«

»Jsou prázdniny,« připomněl jí. »Mám volno, jsem ti k službám.«

»Jste na mě hodní,« přikývla. »Ale nesmím toho zneužívat.«

»To už jsme si snad řekli,« zamračil se trochu. »Jsi náš host a to taky znamená hodně.«

»Jak se to vezme,« usmála se. »Ale mohli bychom začít trénovat, chceš?«

Olda si vzpomněl na včerejší operaci, kterou na něm zkoušela. Trochu se zarazil, ale pak si dodal kuráž a že je tedy připraven.

»Nejdříve se nasnídej,« usmála se na něho.

Po snídani si sedla vedle něho a položila na stůl malé slepičí peříčko.

»Nejprve bychom měli zjistit, zdali ***idarchon*** aspoň trochu funguje. Pak budeš trénovat sám, já tě na to jen trochu navedu.«

»Myslíš, že se dá naučit ovládat něco, co člověk nikdy neměl?« pochyboval Olda.

»Neboj se toho,« povzbuzovala ho. »Všechny nutné pocity a myšlenkové povely ti ráda předám telepatií.«

Olda tak poprvé v životě zažil dosud neznámý hřejivý pocit, když se v něm jeho úplně nový a ještě slabý ***idarchon*** probudil a nasál z okolí to, čemu Bísiája říkala volná energie.

»Samozřejmě nemůžeš chtít žádné zázraky,« ujišťovala ho. »Nohy máme jako zvířata už od pradávna a přece se každý malý človíček musí učit chodit. Jen nevím, jak učíte malé děti chodit bez ***našiřeči***.«

O učení malých dětí chodit měl Olda jen mlhavé představy, ale tušil, že to není snadné. Ale kdyby se do toho zapojila andělská řeč, ta by dokázala mrnětí rychle ukázat, co má dělat. Naučilo by se pak třeba chodit dřív!

Pod vedením Bísiáji pak začal svou novou sílu soustřeďovat. Nejprve na lehké peříčko. Když se před ním zvedlo a začalo se vznášet, měla Bísiája snad stejnou radost jako on sám. Po chvilce zkusil totéž s kapesníkem a pak i s kapesním nožem, ale ten byl na něho ještě příliš těžký, podařilo se mu jen pohybovat s ním po stole.

»Uvidíš zítra,« ujišťovala ho Bísiája. »Nemůžeš chtít všechno najednou. Odhadla jsem, že peříčko bude dnešní vrchol, ty jsi přece zvedl i těžší kapesník. Co chceš víc?«

Pak ho ale překvapila s jakýmsi matematickým problémem. Málem by jí řekl, že si s tím nemůže vědět rady, protože to ve škole... jenže najednou si uvědomil, že si rady ví! Vždyť je to jednoduché! Vysypal Bísiáje řešení problému, nad kterým by zírali titulovaní matematici. Ta jen přikývla a zadala mu fyzikální problém přitažlivosti tří těles ve volném prostoru.

Vyřešil to zpaměti, sám se tomu divil. Zadala mu tedy další úkoly. Spočítal tvar kapky medu a jak se bude měnit po dopadu na stůl, pak spočítal, jak praskne jablko, když dopadne ze stromu na plochý kámen. Potom mu obrazně připravila kotlík rozehřáté smůly, aby zkusil, co s ní udělá přidání a ubrání vnitřní energie.

»Budeš teď vědět víc než jsi dosud věděl,« ujistila ho. »Ale pamatuj si, nedala jsem ti to proto, abys vyváděl nějaké zlo.«

Jako poslední příklad mu dala po krátkých okamžicích spočítat, co se bude dít, když na pevnou podložku navrší hromádku čistého plutonia. Počítal to a když se dostal k veliké kouli ohně, rozžhavené na několik milionů stupňů, zastavila ho.

»Stačí. A teď zkus odhadnout, jak to bude působit na člověka, který je od toho vzdálený asi jako odsud na náves?«

»To je snad nesmysl,« zarazil se, když mu vyšlo, že tělo člověka získá bez ohledu na velikost patnáctinásobně vyšší teplotu než je bod varu vody.

»To není nesmysl,« zamračila se Bísiája. »Právě jsi čistě z cvičných důvodů spočítal Hirošimu. Ti lidé poblíž se skutečně vypařili, nezbylo z nich nic, vůbec nic. Tak to dopadá, když se něčeho chopí barbaři. Tohle už jste totiž dokázali.«

»Já přece nic takového...« začal omluvně, ale vskočila mu do myšlenek.

»...neuděláš, vím. Ale dávej pozor, ať takové věci ani cvičně nepočítáš před lidmi, kteří by je mohli použít.«

»Na mě by stejně nikdo nedal,« mávl nad tím rukou.

»Teď ne,« souhlasila. »Ale budeš si to pamatovat celý život. Jen si na to vzpomeň, až budeš hotový člověk! To už by tě ostatní vážně brát mohli.«

Znalosti se v něm vynořovaly jedna po druhé jako fotografie ve vývojce. Až se začal chytat za hlavu, jako kdyby se mu měla pod tím přívalem rozskočit.

»Jsou to jen čistě mechanické vědomosti,« utěšovala ho, když si toho všimla. »Hodit se ti budou, ale není to nic tvořivého. Ale chtěla bych se tě na něco zeptat. Co znamenají tahle písmena?«

Představila si je tak zřetelně, že je z té představy dokázal přečíst.

»***Současná vláda je nejlepší!***« četl udiveně. »Kde jsi to viděla?«

»Včera někdo tyhle obrázky přimíchal do televizního vysílání,« řekla. »Bylo to jen pár ojedinělých obrázků, vložených mezi jiné. Takový nápis jen krátce blikne.«

»To neznám,« řekl. »Toho jsem si ještě nevšiml.«

V té chvíli cvakla klika a do sednice vešla svátečně nastrojená tetička.

»Už jste po snídani?« zeptala se jich. »Vezměte si sváteční šaty a půjdeme.«

»Kam?« zajímal se Olda.

»Kam se chodí v neděli?« podívala se na něho tetička jako na hlupáka. »Do kostela!«

»My taky?« zeptal se Olda, jako kdyby doufal, že si to tetička rozmyslí.

»No ovšem!« potvrdila ale tetička svůj úmysl. »Tak šup, ať máte na sobě pořádné šaty! Do kostela se nechodí v pyžamu ani v teplácích!«

Olda to rychle překládat Bísiáje, ale ta to pochopila.

»To abych si přece jen oblékla ty šatičky z obchodu...« uvažovala.

»Asi ti nic jiného nezbude,« politoval ji Olda. »Pojď, dojdeme si pro kufry!«

Kufry byly na chodbě ve staré skříni. Olda oba vytáhl a otevřel, vybral si sváteční sako, kalhoty a košili. Bísiája se v kufru přehrabovala déle a nerozhodněji.

»Počkej, snad se nechceš převlékat před chlapem?« zarazila ji tetička. »Ukaž, co si na sebe bereš?«

Zběžně zkontrolovala, co Bísiája vytáhla z kufru. Byla s tím zřejmě spokojená, neboť jen kývla a Bísiáju s náručí oděvních součástek vyšoupla do komory. Oldu poslala do sednice.

Oldu napadlo, když už se má převlékat, podívat se na břicho do míst, kde mu Bísiája dělala tu operaci, či co to bylo. Nic tam ale nenašel a nezbylo mu než to pustit z hlavy.

Za chvíli přišli oba, Olda ve sváteční a Bísiája v krásných nadýchaných blankytně modrých šatičkách.

»No vidíte, jak vypadáte k světu!« pochválila je tetička.

Kufry zavřeli a uložili, tetička popadla kytici, zřejmě předem připravenou. Pak zamkla chalupu na starodávný zámek a vyvedla děti na ulici.

»Ty počkáš tady,« zarazila Čerta, který se chystal jít s nimi. »Psi do kostela nesmí a ty jsi navíc Čert! Čert v kostele! To by tak hrálo!«

»Dohodli jsme se snad včera jinak,« zakňučel Čert, ale naštěstí to směroval výlučně na Oldu a Bísiáju.

»Tetička o té dohodě nevěděla,« omlouval se mu Olda. »Vydrž to ještě chvilku! Nám se tam taky nechce!«

»Kdoví, třeba to tam bude zajímavé,« zarazila Oldu Bísiája. »Ještě nikdy jsem v kostele nebyla, proč se tam aspoň jednou nepodívat?«

»Dobrá,« ustoupil trochu Olda. »Když jsi tam nebyla... a možná se tam poznáš.«

»Jak to myslíš?« zarazila se.

»V kostele je andílků plno,« ujišťoval ji. »Někteří jsou ale strašně otlučení.«

Když zjistila, že tím myslí dřevěné sochy, musela se chtě nechtě rozesmát.

»Něco jako u tetičky nade dveřmi?« nadhodila.

»Ano, ale ve větším a v dřevěném provedení.«

»Tak pojďte, pojďte,« poháněla je tetička. »A co že jste tak potichu? Čekala bych, že budeš návštěvě pořád něco vysvětlovat...«

»Vždyť vysvětluji, teti,« opáčil Olda. »Jenže tady už jsme šli, tady nic nového není.«

»Pravda,« uznala tetička. »A v kostele se nesluší mluvit. Doufám, že nebudete rušit.«

»Bez obav,« řekl Olda.

Ke kostelu došli v pohodě. Přicházelo tam více tetiččiných známých, většinou starších lidí, ale bylo tam vidět i pár mladších tváří. Většina se na Oldu a Bísiáju ohlížela se zájmem, až se tetička narovnala pýchou.

»Stihneme si ještě prohlédnout kostel?« zeptal se Olda tetičky, když rozmístila květiny pod jednotlivé obrazy, jak měla zřejmě v plánu.

»Za chvíli přijde velebný pán, nechte si to po mši,« odmítla je tetička.

Zapluli tedy jako jiní do dřevěné lavice. Bísiája si prohlížela kostel a Olda jí vysvětloval všechno, co sám věděl. Moc toho nebylo, byl tu naposledy před rokem a to se sám o všechny detaily nezajímal. Pak ale přišel pan farář a začal sloužit mši.

Olda trpělivě překládal a Bísiája mlčela. Tušil, že se snaží udělat si obraz o všem, co tu vidí a slyší, ale neprojevovala se ani v duchu. Na první pohled se zdálo, jako kdyby o něčem hloubala. Tetička se na ni občas pátravě podívala, ale neměla nejmenší důvod ke stížnostem.

Bísiája se v kostele chovala přímo vzorně. Maličko se zamračila na Oldu, když zjistila, že si na dálku hraje s plamenem svíčky na oltáři. Olda zjistil, že pomocí ***idarchonu*** dokáže roztřást plamínek, jako kdyby tím směrem plnou silou foukal, ačkoliv svíce byly bezpečně mimo dosah jeho foukání. Právě uvažoval, že jednu svíci sfoukne doopravdy, když mu Bísiája vyčetla, že je od něho krajně netaktní předvádět se před tolika lidmi.

Kázání skončilo, lidé začali vycházet ven.

»Prohlédněte si teď co chcete,« pobídla tetička Oldu s Bísiájou.

Bísiája ale řekla, že už viděla všechno. Vyšli tedy ven a zamířili domů.

Venku je dohonil jeden ze sousedů. Vyběhl rychle z kostela a vzkazoval tetičce, že by si s ní chtěl pan farář promluvit.

»Počkejte tu na mě,« nařídila dětem. »Beze mě se beztak domů nedostanete.«

»Obejdeme zatím kostel,« navrhl Olda. Tetička souhlasila a odkvačila.

Bísiája si chvíli prohlížela hřbitovní náhrobky.

»To nechápu,« uvažovala nad nimi. »Vy opravdu žijete tak nepřirozeně krátce!«

»To nepředěláš,« mávl nad tím rukou Olda.

»I když vezmu v úvahu vaši nižší úroveň, odporuje to našim poznatkům. Nedělali jste na sobě někdy v poslední době, myslím v posledních pěti tisíci letech, nějaké pokusy? Třeba zásahy do dědičnosti... a tak... To by totiž všechno vysvětlovalo...«

»O tom nic nevím,« zamyslel se Olda. »Ale asi to nebude pravda. Před pěti tisíci lety byl na Zemi starověk, naši předkové tyhle věci určitě neuměli.«

»Možná se pletu,« připustila. »Pak ale ta záhada zůstává ještě záhadnější.«

Obrátili se opět k východu, ale lidé už se rozešli a tetička tam ještě nebyla. Bez klíčů se nemohli vrátit a museli na ni počkat, ale Bísiája nechtěla čekat na hřbitově. Tvrdila, že je to tu příliš pochmurné. Vyšli tedy před vrata na ulici. Odtud viděli na kostel, odkud se musela už brzy vynořit tetička, ale také na náves.

Byla tam celá Cilčina parta, ale také nějaké další děti. O čemsi tam diskutovali, nebo se snad hádali, na tu dálku to nebylo znát. Někteří zahlédli Oldu s Bísiájou, mávali na ně, ať tam rychle jdou, ale Olda jim rukama signalizoval, že nemohou.

Nakonec to Jirka Rovný nevydržel a rozběhl se k nim.

»Na co tady čekáte?« volal na ně už z dálky.

»Na tetičku,« odpověděl mu Olda. »Bez ní nikam nemůžeme.«

»No jo... ale přijďte hned jak budete moct, měli byste aspoň něco říct do naší věci.«

»Co se stalo?« optal se ho Olda.

»Ále – pan Prskavec!« mávl rukou zhnuseně Jirka. »Myslím toho staršího Američana. Obešel naše, Zimákovy a Straškovy. Všude nabízel za naše jantary sto dolarů a všichni mu je prodali. Naši taky. Jen na statku mu řekli, ať si dolary nechá. Cilce se pak ale jantary ztratily a Cilka si myslí, že jí je ukradli.«

»Myslíš?« nevěřil mu Olda.

»Oldo, jste přece poslední, kdo ty jantary ještě má mít,« uvažoval rychle nahlas Jirka Rovný. »Jděte se na ně domů podívat, jestli je ještě máte!«

»Musíme počkat na tetičku,« trval na svém Olda, ale po čele mu přeletěl stín nevole.

»Dobře, pak přijďte na náves!« požádal oba Jirka.

Otočil se a utíkal zpátky.

Tetička naštěstí vyšla z kostela a celá rozzářená spěchala k nim.

»Holčičko naše!« vrhla se k Bísiáje. »Oldíku, zeptej se jí, jestli umí zpívat! Pan farář by ji chtěl slyšet!«

Bísiája Oldovi dovolila, aby tetičku ubezpečil, že zpívat dovede, ale aby jí naznačil, že neumí česky, což Olda hned tetičce sdělil.

»To nevadí,« řekla tetička. »Těch pár slov přece zvládne! V kostelech je dnes málo dětí, je taková nekřesťanská doba a dívčí hlas na kůru by byl pro všechny vítaným oživením.«

»To jistě,« odpověděl Olda kysele. »Ale to by s ní musel někdo natrénovat, vždyť ona ani neumí česky, ani neovládá noty!«

»To mě taky napadlo,« řekla tetička. »Ale pan farář řekl, že si promluví se slečnou Ehrerovou, to je zdejší učitelka. Bísiája by k ní párkrát zašla a slečna Ehrerová by ji všechno naučila. No řekni, Oldíku, napadlo by tě někdy zpívat na kůru při mši?«

»Nenapadlo,« řekl Olda s jistotou, i když to myslel v jiném smyslu než tetička.

»To by byla krása!« rozplývala se. »Pojďte domů, pan farář to vyřídí sám.«

Vedla si je pyšně domů. Olda s Bísiájou na sebe podívali a ani si nemuseli nic myslet, aby si rozuměli.

»Chce se ti zpívat na kůru?« zeptal se jí přesto.

»Moc ne,« řekla s úsměvem. »Ale když vidím, jak by to tetičku potěšilo, mám chuť dát si na tom záležet. Ale teď se půjdeme přestrojit, ať můžeme za ostatními. Tyhle šaty jsou pro mě... no, hodně nezvyklé...«

Tetička odemkla vrátka, ale za nimi se užasle zastavila.

Dveře do chalupy byly otevřené dokořán, vždyť je přece zamykala!

Na kamenném zápraží ležel černý pejsek Čertík. Třásl se v křečích a bezmocně se na ně díval zakalenýma očima.

»Byli tu... dva...« řekl Oldovi telepaticky. »Dali mi buřta, ale pak se mi udělalo hrozně špatně – a oni přelezli přes vrátka... Nemohl jsem na ně ani štěknout...«

Bylo vidět, že se jim to snaží sdělit z posledních sil. Pak mu hlava bezmocně klesla na kamenné zápraží.

»Čertíku!« vykřikl zoufale Olda.

Pes ho už ale nevnímal.

*****

Jantar

Bísiája se k psíkovi vrhla se zlověstným zábleskem v očích.

Sklonila se k němu, jako kdyby se chtěla se zvířetem mazlit, ale Olda tušil, že je to asi jinak. Zatímco tetička spěchala do chalupy zjišťovat, co se kde ztratilo, Bísiája zjišťovala stav psa a promýšlela, co dál.

»Někdo ho otrávil,« řekla Oldovi zamračeně. »Má v těle jed.«

»Ale kdo by to udělal?« vytřeštil oči Olda. Nemohl si to srovnat v hlavě. Kdo by chtěl zabít jeho pejska? Vždyť tady jen ležel u boudy! Co komu udělal?

Bísiája neodpověděla. Olda dvakrát po sobě zaznamenal už známé cvrlikání rozbitého kazeťáku, jak se Bísiája o cosi snažila. Pak od ní pocítil závan tepla, ale hned si uvědomil, že to teplo přichází zevnitř, takže Bísiája právě vydala větší množství vnitřní síly.

Psík začal křečovitě zvracet. V rozkousané uzence vyzvracel i modrozelené, částečně rozpuštěné krystaly.

»Ještě to zkus!« pobízela Bísiája pejska.

Čert se křečovitě napnul, ale zvracel už jen modravé hleny.

»Vodu!« požádala Bísiája Oldu. »Sežeň mi rychle vodu!«

Olda popadl u boudy psí misku, zapumpoval na starodávnou litinovou pumpu a plnou misku rychle přinesl. Bísiája ji přistrčila psíkovi k hlavě a pomohla mu nadzvednout se. Psík se žíznivě napil, ale pak zase začal zvracet. Bísiája ho ještě jednou přiměla napít se, ale Čert teď zvracel jen vodu.

»Snad jsem to zvládla, ale stálo mě to hodně síly,« přiznala Bísiája.

»Čerte, Čerte,« povzdychl si Olda. »To se dělá, brát maso od cizích lidí?«

»A bylo tak dobrý!« opáčil žalostně pes.

»Nebylo,« ujistila psa Bísiája. »To maso ti dali, aby tě zabili.«

»Já už vím...« přiznal zkormouceně. »Určitě chtěli krást! Ale já jsem nemohl nic dělat, ani packou jsem nemohl hnout!«

»Věříme ti to!« řekl vážně Olda.

»To je divné!« vyšla z chalupy tetička. »Řekla bych, že tu byli zloději, ale všechno je na svém místě, nic nám neukradli.«

»Vůbec nic nezmizelo?« nevěřil jí Olda.

»Nic,« přisvědčila tetička. »Peníze, hodinky, prsteny. V kredenci je všechno, ani se tam nikdo nehrabal.«

»Nezmizely ani ty jantarové věci na polici?« sondoval opatrně Olda.

»Ty jsou pryč,« potvrdila tetička. »Ale to jsou jen cetky.«

»Ne tak docela,« opáčil Olda zamračeně. »Pan Prskavec z Ameriky za ně dal u Zimáků sto dolarů. Od vás je dostal zadarmo a ještě nám chtěl otrávit Čerta.«

Řekl to naplno bez ohledu na zděšení, které se tetičce objevilo ve tváři.

»Co říkáš?« vyjekla. »Že by někdo za takové tretky dával takové peníze? A trávil psa? To je nesmysl!«

»Pojď se podívat!« ukázal Olda tetičce na modravé krystaly v psích zvratcích. »Co bylo v tom buřtu? Vsadím se, že jed na krysy.«

»Panebože!« vyjekla tetička. »Ale proč by to kdo dělal?«

»Třeba aby mohl krást jantar.«

»Vždyť je falešný!« zaúpěla tetička.

»To víš jen ty, když jsme ti to řekli,« pokračoval Olda. »Ale vypadá jako pravý! Bísiája tvrdila, že to pozná jen odborník a ještě k tomu musí mít nějaké přístroje.«

»Ale odborník to pozná, ne?«

»Odborník ano, pokud ho napadne nějaké podezření a začne to zkoumat. Ostatním to ale můžeš prodat za pěknou cenu. Máš ponětí, co dnes stojí jantar v klenotnictví?«

»Ale to by byl přece podvod!« vyhrkla.

»Kdo otráví pro pár tretek psa, tomu podvod vadit nebude,« řekl Olda.

»Ano, ale nemůžeš přece někoho podezírat ze zločinu bez příčiny! Nemáš důkaz!«

»Tady ten jed ti nestačí? To není důkaz?« ukázal Olda botou na zem.

Tetička mlčela.

»Podívám se radši na slepice a králíky!« napadlo ji najednou. »Pes je jen pes, ale kdyby mi někdo otrávil domácí zvířata, to by byla teprve škoda!«

Olda i Čert málem vybuchli nesouhlasem, ale Bísiája je zarazila. Mračila se ale také.

Pes se mezitím pokoušel postavit. Podařilo se mu to, ale viditelně se ještě celý třásl.

»Vidíš, Čerte,« utěšoval ho Olda. »Nejsou všichni lidé hodní. Když ti někdo cizí hází buřt, nemusí to být proto, aby ti udělal radost. Poznal bys je ještě?«

»Jistě!« odvětil pes.

»Ukážeš nám je?« zablesklo se Oldovi v očích.

»Jestli je uvidím... a očichám...«

»Už to bude dobré,« řekla Bísiája. »Ještě mu přidám životní sílu.«

Olda opět zaznamenal závan horka.

»Sežeň vodítko a půjdeme,« řekla Bísiája.

»Ve svátečních šatech?« připomněl jí Olda.

»Ach jo...« povzdychla si. »Ale máš pravdu, moje šaty jsou lepší.«

Zavedli psíka do chodby, Bísiája zmizela v komoře, Olda v kuchyni. Za chvilku se ale všichni tři sešli na chodbě. Bísiája měla tentokrát na sobě modré pruhované námořnické tričko a zelené kalhoty s páskem, ale Olda si hned všiml, že to je pořád její původní kombinéza, jen přebarvená podle oblečení Cilky Macounové.

Tetička je ale ven nepustila.

»Teď bude oběd,« prohlásila. »Mám to připravené, jen to ohřát.«

Museli se tedy zdržet na oběd. Pes si zatím lehl pod stůl. Výjimečně ani neloudil, dobře mu nejspíš ještě nebylo.

*****

Po obědě vyrazili s Čertem na vodítku směrem k návsi. Čert se ještě trochu motal, ale snažil se klusat, aby nezdržoval. Dokonce si odpustil očichávání zajímavých míst. Za chvilku dorazili ke hloučku dětí, Mezitím si všichni odbyli oběd a teď pokračovali v dohadování. Kromě známých tváří tam Olda uviděl další dva kluky, které neznal. Byli zhruba stejně vysocí jako on sám.

»To není spravedlivé!« říkal Jarda Zimák. »Jak může táta prodávat naše věci?«

»Aspoň za to vaši něco dostali,« řekla Cilka. »U nás jantar prostě zmizel. Dobře vím, že ho naši neprodávali. Já tomu říkám normální zlodějna!«

»Je tu Olda a Bísiája!« všimla si příchozích Milena.

»Vy ještě máte jantar?« zeptala se jich hned bez úvodu Cilka.

»Někdo u nás byl,« řekl Olda zachmuřeně. »Že sebral jantar, to je prkotina. Horší je, že nám přitom přiotrávil Čerta.«

»Vždyť jde s vámi!« upozornila ho rychle Cilka.

»Jde, ale otrávený byl,« trval na svém Olda. »Už jste někdy slyšeli slovo ***zázrak***? Tak se rychle podívejte na našeho psa, právě jeden vidíte.«

»Počkej, snad nechceš...« zarazila se Cilka.

»To je jedna věc,« řekl Olda. »Druhá věc je, že Čert určitě pozná ty dva, co ho otrávili. Proto se s ním jdeme podívat po vsi.«

»Jak víš, že byli dva?« vyjel po Oldovi s podezřením Jirka. »Tys je viděl?«

»Já ne, ale Čert,« opáčil Olda, »Hodili mu buřt a když to sežral, šli klidně přes plot. Čert to ale přežil a dobře si je pamatuje.«

»Prosím tě,« vybuchl Jirka, »děláš, jako kdyby ten pes měl inteligenci... aspoň delfína!«

»Na to pozor, má větší,« řekl Olda.

»To ti nevěřím! To není možné!« odsekl Jirka Rovný a ostatní mu přizvukovali.

»Čerte, řekni všem, jak to bylo!« poručil Olda psovi.

»Pán má pravdu,« pomyslel si pes. »Ale až je poznám, já je snad zakousnu!«

»Stačí, když je poznáš,« zarazil ho Olda.

Skupinka dětí zůstala stát, jako kdyby vedle udeřil blesk.

»Ten pes... vážně mluví?« vyjekla Milena.

»Nemluví,« opravil ji Olda. »Ale Bísiája ho naučila telepatii. Jako mě.«

Chvilku bylo ticho.

»A když je pozná?« začala Cilka. »Co budeme dělat?«

»Na takové ptáčky si pak dáme pozor!« řekl Olda.

»Myslíš, že by to mohli být Pepek a John Prskavcovi?« sondovala Cilka.

Zeptali se Čerta na velikost těch dvou zlodějů.

»Nebyli stejně velcí,« řekl Čert. »Jeden byl velký, druhý menší.«

Vydali se všichni k bydlišti prvních podezřelých. Málo platné, měli na krádeži největší zájem, takže byli první na ráně. Došli až k plotu moderního rodinného domku. Na dvorek právě vyšel John, ale když spatřil průvod, výsměšně jim ukázal mezinárodní gesto »Tůdle!«

»Je to on?« zeptal se Olda Čerta.

»Není,« tvrdil Čert. »Ani tak nevypadá, ani nevoní.«

Všechny to trochu zarazilo. Jestli to John nebyl, pak kdo?

»Ani cent!« uvítal všechny výsměšně John anglicky.

»Thief!« odsekla s pohrdáním stejnou řečí Cilka.

»Cos to řekla?« okamžitě zvážněl John. »To odvoláš!«

»To nebyl on,« upozornila Cilku Milča. »Pes ho nepoznal!«

»Kdo jiný měl zájem krást?« vyhrkla Cilka.

»Zjistíme to, jen klid,« uklidňoval ji Olda. »Čert ho jistě pozná.«

Chvíli postávali u plotu, až vyšel ven Pepek.

»To byl on!« ukázal na něho packou Čert. »To byl ten menší!«

Ve skupince dětí to zašumělo.

»Ten ti dával to maso?« zeptal se Olda Čerta.

»Ne, maso házel ten větší,« odvětil pes. »Tenhle mě pak ale nakopl, když jsem na něho nemohl.«

»Aha, takže jeden ze zlodějů je Pepek!« řekl sveřepě Jirka Rovný. Řekl to nahlas, takže to slyšeli i Pepek a John.

»Co kecáte?« vyhrkl Pepek. »Odvolejte to – a hned!«

»Vy jste otrávili Aničce Novotné psa!« zaútočil na něho Jirka.

»Dyť ho máte tady!« ukazoval Pepek na Čerta.

»A ty jsi do mě pak ještě kopl!« přidal se Čert a tentokrát to vůbec nesměroval, takže to vnímali všichni.

»Kdo to řekl?« vyjel si Pepek na všechny.

»Máš smůlu, zloději,« protahoval Jirka. »Poznal tě pes. On totiž umí mluvit a je možná inteligentnější než ty.«

»Blbost!« vřeštěl Pepek, ale začal ustupovat. »Pes přece nemluví! Co to na mě šijete?«

»Nic nešijeme,« přidal se Jarda Zimák. »Zato víme, kdo kradl u Novotných. To si piš, že si to budeme pamatovat!«

»Nikde jsem nic nekradl!« ječel Pepek. »Já jsem ten jantar ani neměl v ruce!«

»Helemese!« zvýšil hlas Jirka. »Jak víš, že šlo o jantar? O tom jsme ještě nic neřekli, ale jak je vidět, dobře víš o co šlo!«

»Vy naděláte pro trochu ztvrdlé smůly!«

»O smůlu nám nešlo,« přidal se Olda. »Jde o psa. Někdo nám chtěl otrávit psa a víš moc dobře, kdo to byl, protože jsi byl u toho! A ještě sis do toho psa kopl, zbabělče!«

»Nikde jsem nebyl!« uklidnil se trochu Pepek. »Nic mi nemůžete dokázat.«

»Nic ti ani dokazovat nebudeme,« řekla Cilka. »Ale pamatuj si, neprojde ti to.«

»Můžete mi leda vlézt na záda!« zašklebil se Pepek.

»Hello, co se to tam děje?« ozvalo se ode dveří domku.

Stál tam rozložitý chlap, bezvadně oblečený. Oldovi na něm byl nápadný veliký žlutý knír a hříva žlutých vlasů. Ten chlap mu byl ale krajně nepříjemný, jen nevěděl proč. Nebylo to tím, že mluvil česky s cizím přízvukem. Něco na něm ho odpuzovalo.

»To byl ten druhý, větší!« pomyslel si Čert tak jasně, že to vnímali všichni.

»Aha, pro někoho dolary, pro jiné jed na krysy,« řekl Jirka do ticha.

»Hello, mladej, na to si dejte pozor!« zvážněl okamžitě chlap. »My nejsme na pomluvy bez důkazů zvyklí a vy žádný důkaz nemáte! U soudu vás to bude setsakra mrzet!«

Parta okamžitě couvla. Tohle byl pro všechny nečekaný tah!

»Co chcete dávat k soudu?« vzpamatoval se Jirka a ušklíbl se.

»Ty urážky!« opáčil chlap. »Ty vás budou pěkně mrzet! Každé slovo tvrdě zaplatíte!«

»A kde máte důkaz vy?« odsekl drze Jirka.

Byl ale jediný z party, kdo měl ještě odvahu odporovat. Ostatní couvali a nejraději by se rozutekli. Olda náhle strnul při pohledu na Bísiáju. Dívenka stála s očima široce rozevřenýma a natahovala před sebe obě ruce, jako by se jimi chtěla bránit. Pak sebou trhla – a současně se všem podivně ulevilo, i když nepříjemný pocit odeznával jen pomalu.

»Oldo...« obrátila se telepaticky na kamaráda, ale směrovala to tak úzce na něho, aby to nikdo cizí nezachytil. »Oldo, prosím tě, pro všechno na světě, řekni ostatním, ať jdou ihned odsud... Třeba do lesa na smůlu, uděláme si jiné jantarové šperky, ale pojďme pryč...«

»Je to tak nutné?« zeptal se jí.

»Strašlivě nutné!« skoro na něho vykřikla.

»Dobře, já to navrhnu, snad budou pro,« slíbil jí, ačkoliv to nechápal.

»Půjdeme si udělat jiný jantar, ne?« řekl nahlas. »Kdo jde s námi na smůlu? Nasbíráme jí víc než minule a uděláme toho víc – a lepší!«

»To snad ne?« pomyslel si Čert uraženě. »Vždyť jsem oba správně vyštěkal!«

»Přestaň! Už ani štěk!« okřikl ho v duchu Olda. »Nech to na nás!«

Pes jen provinile zavrtěl ocáskem.

»Myslíš – aby měli vztek?« chopil se mezitím Oldova návrhu Jirka. »Máš pravdu, nač se s nimi zlobit! Víme už, co jsou zač! Pojďme dělat jantar! Kdo jde s námi?«

Přihlásili se ulehčeně všichni a otočili se na cestu vedoucí k lesu.

»Prosím tě, jdi pomaleji,« obrátila se Bísiája na Oldu. »Budu se za tebe schovávat, aby na mě ten chlap neviděl.«

»Proč nechceš, aby na tebe viděl? To je tak vážné?«

»Příšerně,« ujistila ho.

*****

Růže

Karavana dětí brzy dorazila do lesa a tam se rozprchla do rojnice. Cilka opatrovala jako vždycky kotlík a všichni pilně loupali se stromů suchou smůlu.

»Můžeš mi, Bísiájo, srozumitelně vysvětlit, co se stalo?« obrátil se na dívenku opatrně Olda, když se trochu vzdálili od ostatních.

»Ty jsi nikdy neslyšel o podprahovém vnímání?« zeptala se ho naopak ona.

»Slyšel, ale nevzpomínám si kde a kdy,« zarazil se.

»To je ovlivňování lidí něčím, co člověk normálně nevnímá,« vysvětlovala mu. »Na něco už jsem tu narazila, vzpomeň si na ten nápis včera ve vaší televizi. Ten obrázek, co jsi mi překládal...«

»Jo, už vím,« vzpomněl si. »Ale to je snad čistě naše pozemská záležitost.«

»Není to vaše záležitost,« zavrtěla hlavou. »Podprahové vnímání známe možná lépe než vy. Nepoužíváme to, jen si to uchováváme v mechanických znalostech. Dlouho jsme se s tím vůbec nesetkali. Až tady – a není to dobré.«

»Ale co to vlastně znamená?« zajímalo ho to.

»Musím ti říci, že ve vesmírech nejsou jen mírné civilizace,« řekla. »Některým říkáme barbarské. Na rozdíl od vás tím neoznačujeme civilizační úroveň, ale zlobu, jaká tam vládne. I civilizace vědecky vyspělejší než vaše mohou být barbarské a některé jsou – prostě příšerné. S jednou se setkáváme na různých místech vesmírů. Ty bytosti si říkají tefirové, vypadají jako my nebo vy, ale vynikají zlobou. Ostatním škodí kde mohou, ale ani mezi sebou se nešetří.«

»Takže to jsou nějaké hodně velké bestie?« došlo Oldovi.

»Ano,« souhlasila. »Víš, my na žádném světě nechceme používat násilí, ani při setkání s barbary. S jedinou výjimkou. Tefirům se smíme postavit silou, kdykoli ohrožují nás nebo ty, které chráníme. V takovém případě je i násilí z naší strany oprávněné. Musela jsem se hodně odchýlit od svého cestovního plánu, ale už konečně vím, kde asi jsem. Jsem v jejich oblasti. V oblasti vlády tefirů.«

Vnímal ji pozorně. Měla teď dva pozorné posluchače. Čert se Oldovi stále držel u nohy, ani se nesnažil odbíhat, jak by nejspíš za normálních okolností dělal. Bylo vidět, že ho to také zajímá a že rozumí oč jde, což by u jiného psa bylo značně nezvyklé.

»Když víš kde jsi, znamená to snad, že se dokážeš vrátit domů?« ptal se jí opatrně Olda. »Nebo se tu ještě trochu zdržíš?«

»Je to horší než si myslíš,« začala. »Doufala jsem, že mi k návratu postačí dozvědět se kde jsem, ale tak jednoduché to není. Vesmíry nejsou uspořádány libovolně a brány se nedají otevřít kdekoliv. Každý vesmír má omezený počet sousedních, z toho vznikají různé obrazce. Nejjednodušší je prstenec čtyř, osmi nebo šestnácti vesmírů. Většímu útvaru se čtyřmi nebo osmi prstenci, obsahující od šestnácti do sto dvaceti osmi vesmírů, říkáme hrozen. Ještě větší klubko má naopak lichý počet od tří do sedmi hroznů. Klubka jsou přitom poslední útvary s neměnnými vazbami, mezi nimi jsou vazby volnější, vznikají a zanikají, asi jako kdyby se vesmíry proti sobě neustále posouvaly. Obávám se, že jsem sklouzla po takové nestabilní cestě. Udržet si v nich přehled je obtížné, tím spíš, že se tyto nepravidelné vazby navzájem ovlivňují. Všechny vesmíry jsou na stejném místě, ale váš je okrajovým vesmírem klubka – ten paradox snad časem také pochopíš. Budiž, teď už konečně vím, kde se nacházím. Zdálo by se to tedy vyřešené, když vím, kde jsem, měla bych vědět, kudy domů, ale většina cest k nám není stálá. To znamená, že budu muset cestu domů pracně hledat.«

»Nemůžeš se spoléhat na pomoc od vás, jak jsi čekala?«

»Vyloučená není,« povzdychla si. »Oni jistě brzy zjistí, kde se jaká vazba přerušila, ale najít náhradní cestu nebude snadné. To bude totiž asi příčina toho, že jsme váš svět opustili.

Ne že by někdo nad vámi mávl rukou, že dohled nepotřebujete. Spíš jsme náhlým výpadkem několika cest ztratili na delší dobu kontakt.«

»Aha,« pomyslel si Olda. »A tady někde jsou jakési bestie... Samozřejmě pokud je to pravda a nemýlíš se.«

»Narazila jsem tu na několik znepokojivých příznaků,« přikývla vážně. »Dnes jsem ale získala jistotu, naneštěstí v tom nejhorším. Chlap, co se pokusil otrávit Čerta, má schopnost podprahově ovládat lidi. Nestihla jsem sledovat předmět vašeho rozhovoru, ale vím najisto, že to na nás zkoušel uplatnit. Jsem proti tomu odolnější, ale už samo použití toho prostředku je u nás nepřípustné, proto jsem jeho působení zrušila. Naštěstí na to měl něco elektrického, co šlo zrušit celkem snadno.«

»Jaké to bylo ovlivňování?« mračil se Olda, kterému došlo, že to nebude nic dobrého.

»Pouštěl na vás strach,« řekla. »Jeho strojek, nebo co to měl, vydával zvuky nad rozsah vašeho sluchu. Když je přimícháš do normální zvukové řeči, má to značný účinek. Možná se na vás pokoušel působit i slovy, ale to už jsem nesledovala.«

»Také se mi zdálo, že nás nějak nepřípustně zastrašuje,« řekl Olda.

»Kdyby se vás pokoušel odradit od něčeho nesprávného slovy, bylo by to asi v pořádku. Slova se dají vyhodnotit rozumem a buď přijmout, nebo nepřijmout. On ale přidával do těch slov zvuky vyvolávající hrůzu. Obávám se, že je nikdo z vás vědomě neslyšel, ale měly vás zastrašit a zdá se mi, že se mu to navzdory mému snažení dařilo.«

»Proto jsi chtěla, abychom se co nejdřív vzdálili!« došlo Oldovi.

»Nejen proto,« pokračovala Bísiája vážně. »Pouhé zastrašování by ještě nebylo tak zlé, ale on se snažil všechny si podrobit své vůli. Pak by si mohl se všemi dělat cokoliv.«

»Myslíš, že se mu to podařilo?« trochu zbledl.

»Na mě nemohl mít vliv žádný a jak jsem si všimla, na dva z vás také nestačil,« řekla. »Jirka z vaší party je nejspíš přirozeně odolnější a ty už máš v hlavě můstek ***jadkl,*** takže se tě to také moc nedotklo. Ostatní by se ale stali velice rychle hříčkami v jeho moci.«

»Líčíš je jako nějaké ďábly!« otřásl se. »Odkud jejich vliv znáš? A dokážeš proti tomu něco dělat?«

»Ano,« připustila. »Jenže tohle nebudou ďáblové, jen lidé, jejich služebníci. Ti, kterým vy říkáte ďáblové a my tefirové, jsou nebezpečnější. Ti by nikoho nezastrašovali, prostě by si se všemi dělali, co by je napadlo. Nechráněné bytosti dovedou psychickým úderem i zabít. Asi bych ti měla uzpůsobit uši, abys je vnímal jako já, v každém případě bych ti měla zesílit odolnost proti nim. Udělali jsme dnes nevědomky chybu, dovolili jsme před nimi Čertovi používat ***našiřeč***. Možná byla chyba už jenom ukázat jim, že žije.«

»Snad to nebude tak zlé...« pokusil se ji utěšit.

»Je to zlé, Oldo!« vzdychla si. »Tefirové nás odedávna nesnášejí a při každé příležitosti nám škodí. A nejen nám. Oni se zvláštní chutí škodí lidem nám nablízku. Víc než já bys byl ohrožený ty, tetička, tvoji rodiče a vlastně i ty děti kolem nás. Měli jsme si dávat větší pozor! Máme ještě naději, že si Čerta povšiml jen syn toho tefirského služebníka, nebo jejich zdejší příbuzní. Ti by snad byli neškodní. Ale dozvědět se to jejich páni, bylo by teprve zle!«

»To je... to je opravdu tak zlé?« zbledl trochu.

»Lidé se zdráhají uvěřit, co jsem zač,« pokračovala naléhavě. »Ale tefirové nás znají, ti by tomu uvěřili. Budu se muset přestat zdržovat v jejich blízkosti a projevovat se před nimi.«

»Proč tedy chceš dělat další jantar? Vždyť je to na nás přivede.«

»Protože předchozí jantar skoupili nebo ukradli,« řekla. »Kdyby ho chtěli prodat, bylo by lépe jim ho nechat a neupozorňovat je na nás. Kdyby ho ale začali zkoumat, pochopili by, že do zdejší civilizační úrovně nepatří. Pak by se o nás zajímali ještě víc. Je to jen nepatrná stopa, ale ani tu jim nechci nechat. Dnes uděláme jen pár kousků, ale bude to na ně past.«

»Myslíš chytit je při krádeži?« ožil Olda.

»Ne, tak otevřeně bych to nedělala, ale nějaký protitah udělat musím,« přikývla. »Ani vy dva jim nesmíte dávat najevo, že o nich něco víte, rozumíš, Čerte? Ani vrčet na ně nesmíš! Uděláme něco ze smůly a přidám tam rozkladné baktérie. Do tří dnů se jantar změní zpátky v lepivou smůlu a pokud bude ten kradený poblíž, rozloží se také.«

Zabrali se do úvah tak, že přinesli nejméně smůly ze všech. Zato teď Olda znal její plán proti hrabivým sluhům ďáblů a samozřejmě slíbil Bísiáje pomoc.

»Dnes bych to udělal jinak,« navrhl partě, když už zčernalý kotlík olizovaly plameny. »Bísiáje bych dal většinu smůly, aby udělala něco složitějšího. Každý z nás si pak udělá jen jeden kousek navíc. Já se svého předem vzdávám.«

»Když chceš o něčem rozhodovat, měl jsi přinést víc smůly,« namítal Pepík Procházka. Minule se zpracování smůly neúčastnil a dnes se na to tím víc těšil.

»Obávám se, že to budeme i dnes dělat pro Prskavcovy,« řekl Olda. »Takže nezáleží na tom, co kdo udělá. V tom případě bude lépe, když Bísiája udělá něco pořádného, co by dobře zaplatili. Sami si pak uděláme další, až odjedou. Nebudou tu přece věčně!«

»Myslíš, že ona něco svede?« vytasil se Pepík s pochybnostmi.

Všichni se na něho ale sesypali, aby o Bísiáje nepochyboval. Bez ní by ani minule nic kloudného neudělali. Pepík nakonec ustoupil s tím, že si na její dílo počká.

Bísiája tedy začala. Přinesla si jako pracovní plochu velký plochý valoun a od Oldy si půjčila kapesní nůž. Namočila rákosové brčko do smůly a pomalu vyfoukla bublinu. Opatrně ji zpevnila, aby nelepila, ale ne úplně, jen aby byla tvárná. Odřízla ji nožem a rozválela na kameni na placku. Postupně tak vytvořila placek víc. Všichni ji sledovali s napětím. Nakonec ze smůly uválela tyčku a začala na ni lepit jednotlivé placky a tvarovat je. Když skončila, držela v ruce – krásnou jantarovou růži.

Nikdo z diváků se ani neodvážil dýchat obdivem.

Bísiája vyfoukla dvě větší bubliny, změnila je v placky a nožem upravila jejich okraje do podoby listů. Ještě měkké je přilepila na stonek a prsty všechno trochu dotvarovala.

»Růže by měla mít trny,« vydechla obdivem Cilka.

Bísiája tedy z odpadků vytvarovala dva trny. Skutečné trny jen představovaly, nebyly ostré. Před připevněním na stonek je olízla, pak růži přidržela v ruce, než smůla ztvrdla a změnila se v pevný jantar.

»Tedy, tohle nesvedeme nikdo!« vydechl uznale Pepík Procházka. »To je zázrak!«

Bísiája tím ale spotřebovala většinu materiálu, nikdo ale nereptal, jak to bylo zajímavé. Ostatní si vyzkoušeli jen pár mravenců a much zalitých do jantaru. Olda si pod neslyšitelným telepatickým vedením Bísiáji vytvrdil jednu smolnou bublinu, ale aby neprozradil, že to také dovede, zásluhu na tom připsal jí. Nikdo si toho ostatně nevšiml.

»Co s tou růží uděláme?« zajímal se další nový člen party, Milan Vosáhlo.

»Vezme si ji Cilka,« řekl Olda po krátké a tiché poradě s Bísiájou. »Navede rodiče, aby růži beze všeho prodali Prskavcům, kdyby za nimi přišli a chtěli ji koupit.«

»Včera jsi říkal neprodávat,« upozornil ho jemně Jirka.

»Prodali všichni,« opáčil Olda. »Kdo neprodal, o jantar přišel a nic nedostal. Opravdu je lépe něco na tom získat. Když to prodáte levně, budou vás považovat za hlupáky, ale bude to lepší, než aby je přehnaná cena odradila, pak by to stejně ukradli.«

»A vy dva?« zajímal se Franta. »Bísiája má přece na tom největší zásluhu.«

»Ano, ale nás nikdo nepřemlouval,« vysvětloval to Olda. »Naopak, málem jsme přišli o psa. Bude lépe, když zůstaneme úplně mimo. Beztak po penězích netoužíme.«

»My také ne!« řekla Cilka uraženě.

»To už víme. Nejde o peníze, ale o to, aby se ta růže dostala k Prskavcům!« řekl Olda. »Když ji budou mít, snad nám konečně dají pokoj!«

Myšlenka obětovat růži výměnou za konec obtěžování byla pro partu přijatelná, brzy se na ní shodli. Uhasili oheň, zchladili ve vodě kotlík a vraceli se do vsi. Cilka teď nesla v čele průvodu opatrně jantarovou růži, aby ji viděl každý, kdo se na průvod podíval.

Čert kráčel důležitě jako první vpředu, ale ohlížel se pořád, zda jdou opravdu za ním.

Zato Bísiája se držela v pozadí, zejména když šli kolem domku Prskavcových. Dařilo se jí to, děti šly v houfu a ona byla nejmenší, ale pro jistotu se držela poblíž Oldy, aby ji zastínil, kdyby se děti náhodně rozestoupily.

Průvod došel vítězně na náves, kde se rozešel. Bísiája s Oldou a Čertem spěchali domů.

»Á, tuláci se vrátili!« přivítala je tetička. »Jak je Čertovi?«

»Dobře,« odvětil Olda.

»A našli jste, kdo to udělal?« zvážněla tetička.

»Našli,« řekl Olda. »Ale neřekneme.«

»Proč ne?« zvážněla tetička. »To není dobré. Někdo se vám pokusil otrávit pejska a vy to necháte jen tak? Abych se bála, že to je někdo ze sousedů?«

»Neboj se,« řekl Olda. »My to tak nenecháme. Opakovat se to nebude.«

»Na vašem místě bych byla opatrnější,« řekla vážně tetička. »Nezapomeňte, že pejskovi šlo opravdu o život. Kdo to udělal, bude asi pěkný darebák.«

»Nech ho být,« opakoval Olda.

»Jste jako počasí!« vytkla jim tetička. »Hned si všechno rozmyslíte úplně naopak.«

»Jak to myslíš?« opáčil Olda, když viděl, že ani Bísiája to úplně nechápe.

»Jako v kostele,« řekla tetička trochu nazlobeně. »Nejprve jste si chtěli kostel pořádně prohlédnout. To bych vám schvalovala, ale když pak na to byl čas, utekli jste ven.«

Odešla ze sednice, ale i Bísiája se zamračila.

»Seženeš mi něco, abych mohla nakreslit pár obrázků?« obrátila se mlčky na Oldu.

»To nebude problém,« řekl. »Někde tu mám z dřívějška schovaný papír i tužky.«

Za chvilku přinesl čtvrtky i barevné pastelky. Bísiája si je prohlédla a začala kreslit.

Olda se nestačil divit. Bísiája nakreslila zpaměti vnitřek kostela tak podrobně, že si Olda tolik detailů ani nepamatoval. Dokázala to vystihnout ve správných proporcích i barvách. Na jednom obraze byl Kristus na kříži a i ten obraz Bísiája vystihla.

»Teti, pojď se honem podívat!« přivolával ji Olda, když Bísiája skončila.

Tetička ale byla daleko. Bísiája Oldovi připomněla, že podle jejich poslední dohody by nebylo správné přivolávat tetičku telepaticky. Vyšli tedy za ní ven a našli ji u králíkárny dávat zvířátkům trávu z nůše.

»Mohli byste za mě někdy dojít na trávu,« řekla Oldovi. »Králíčci by vás měli rádi.«

»Příště,« řekl Olda. »Ale podívej se, jak si Bísiája pamatuje kostel, abys neříkala, že se tam ani nerozhlédla.«

Ukázal tetičce obrázek. Tetička údivem vzdychla a zapomněla krmit.

»Kristepane! Vždyť je to jako od opravdového malíře!« řekla. »Měla bys to ukázat panu faráři, ten by měl radost!«

»Stačí, když budeš mít radost ty,« řekl Olda smířlivě.

»Vezměte si to na památku,« řekla Bísiája.

Olda se na ni udiveně povídal, sama mu přece zakazovala používat telepatii, ale pak si uvědomil, že ona to řekla – normálním hlasem.

Tetička si toho samozřejmě všimla také.

»Oldíku, říkal jsi, že neumí česky!« podívala se na Oldu vyčítavě.

»Moc neumím, ale chci se budu snažit učím se,« řekla na Oldovu obranu Bísiája česky, byť trochu neobratně.

»Ach tak, to děláš dobře, děvenko,« pochválila ji tetička. »Tak jen se uč! Máš příjemný hlásek, to budeš jistě i hezky zpívat!«

Rychle se vzpamatovala z údivu a dokrmila králíky. Pak zavěsila nůši na silný hřeb pod střechu a vrátila se s dětmi do sednice. Těšila se, že si dá obrázek zarámovat a pověsí na zeď, hned se rozhlížela, kde by nejlépe visel. Nakonec uložila obrázek do kredence a pustila se do přípravy večeře.

»Zapněte si zatím v komoře televizi,« navrhla jim.

Bísiája ale o ni nejevila zájem a že se raději s Oldou podívají na zahradu.

»Za chvilku bude večeře,« upozorňovala je tetička. »Nebuďte tam dlouho!«

»Pojď se mnou rychle na světlo,« naléhala Bísiája na Oldu. »Předělám ti uši a oči, abys vnímal podprahové vjemy. Kdo o nich ví, je proti nim odolnější.«

»Tady je na nás ale odevšad vidět,« namítal.

»Vyletíme si do koruny stromu,« řekla.

Popadla ho zezadu pod rameny a vytáhla ho vysoko do koruny rozložité hrušně. Zdola teď na ně nebylo vidět, nad nimi byla jen obloha. Bísiája rozložila svoji nafukovací bublinu, které říkala kokon, vtáhla ho dovnitř a rychle se nad ním sklonila.

»Nemáme moc času,« řekla. »Svolíš k té úpravě, viď?«

»Jistě,« přikývl.

Klečela teď nad ním a měl její tvář až u své. Ležel klidně, věřil jí. Najednou spatřil, jak se jí z úst vysouvá cosi červeného – jazyk to ale nebyl. Podobalo se to žížale bez článků, bylo to dlouhé a tenké jako tužka. Než se stačil podivit, sklonila se ještě víc a ta podivná žížala se mu zabodla těsně pod ucho. Na okamžik propadl panice, ale pak si uvědomil, že to už zřejmě zažil, Bísiája to na něm přece vyzkoušela víckrát. Je to nepříjemné, ale nebolí to a nezůstane po tom ani jizva, i když to vnikne dovnitř hlavy nebo do těla.

Nezvyklá operace tentokrát netrvala dlouho, zato ji Bísiája zopakovala i na druhém uchu. Jednala rychle a přesně, jako kdyby to dělala každý den pětkrát.

Pak to ale nastalo. Bísiája se sklonila k jeho obličeji a divná žížala se ze strany zabodla do jeho oka. Cítil, jak mu oko tlačí ke straně, nemohl je zavřít a jestli předtím málem propadl panice, teď to bylo ještě horší. *Nebolí to, nebolí to, nebolí to,* opakoval si rychle po sobě, aby sám sebe přesvědčil, že to opravdu nic není. Bísiája mu přece neublíží! Naštěstí to netrvalo dlouho. Bísiája skončila, přesunula se na druhé oko, ale i tam brzy skončila.

»Hotovo,« řekla a usmála se na Oldu.

»Hele, co to máš za divný nástroj?« zeptal se jí. Mnul si přitom oči, slzely mu, jako by mu do nich vletěly nějaké mušky.

»Myslíš ***tozogr***?«

Vysunula na okamžik z úst tu podivnou žížalu a zase ji zastrčila. Olda jen němě kývl.

»Víš, Oldo, dala jsem ti toho už hodně, ale něco ode mě nedostaneš nikdy,« řekla vážně. »***Tozogr*** je uměle vytvořený orgán. Není to jen operační nástroj, umožňuje nám spoustu věcí, ale tobě by nepomohl, stejně jako ***pikaš*** – projevuje se jen cvrlikáním, násobí léčebné účinky idarchonu, ale také vyčerpává a především, nezvládl bys to. Nesmím ti dát ani bránu, ale ta by ti byla jen ke škodě. Bez důkladných vědomostí by ti to bylo k ničemu.«

»Jak důkladných vědomostí?« zajímalo ho.

»Uvědom si, co teď víš například z matematiky!« dávala mu jako příklad. »A to jsi ode mě dostal jednu jedinou paměťovou pihu! Na biologii potřebuješ vědomostí asi desetkrát víc, bez paměťových pih by ti na to nestačilo ani sto let učení. Když připočteš, že na to mám navíc pět let praktických cvičení, vyjde ti, že bys to prostě nezvládl. A bez znalostí to nejde, taková hvězdná brána by tě mohla při troše nešikovnosti roztrhat na kusy.«

»A ty to všechno umíš?« podíval se na ni zaraženě.

»Ano,« přikývla. »Vybrala jsem si v pěti letech biologii. Od těch dob se pod dohledem učitelů prakticky pořád procvičuji, tady u vás něco takového prostě nemůžeš zvládnout.«

»To je smutné...« pomyslel si.

»Nic si z toho nedělej,« utěšovala ho. »Dám ti všechno co budu moci, na zdejší poměry to bude i tak hodně. Dost na to, abys aspoň desetkrát překonal zdejší učence...«

Sbalila svou téměř neviditelnou nafukovací bublinu kokon, ale dolů seskákali normálně po větvích. Stará hrušeň měla silné větve až dolů, z nejnižší se dalo pohodlně seskočit.

»Zdá se mi ale, že slyším stejně jako dřív,« řekl.

»Však také ještě vidíš i slyšíš jako dřív,« ujistila ho. »Moje úpravy se neprojevují hned, to není, jako když namontuješ do stroje novou součástku. Musí chvíli vyrůstat a vyzrát.«

Ještě před chalupou se Bísiája zastavila a ukázala Oldovi na zem.

»Zkus teď zdvihnout ***idarchonem*** tady ten kámen!« poručila mu.

Olda to zkusil – a až se otřásl, když se půlkilový kámen vyloupl z hlíny a vznesl zvolna metr nad zem.

»Dobrý,« řekla. »Polož ho, to stačí. Pěkně nám sílíš!«

»Paráda!« vydechl nadšeně Olda.

»Můžeš to trénovat i sám, ale raději ne před lidmi,« pomyslela si spokojeně. »Teď tě ale naučím něco, co může být jiným nebezpečné. Říkáme tomu zóna elektrolytické nevodivosti, ale mezi barbary se pro to vžil název ***přimražení***. Jak už víš, nebo si vzpomeneš, protože jsem ti tyhle informace dávala pihou, svaly se řídí nervovými impulsy a ty úzce souvisí s vedením elektřiny v elektrolytech. Když se ta vodivost ztratí, nervy nemohou přenést impulsy do svalů, svaly se uvolní, úplně zhadrovatí. Při operacích je to výhodné, operovaný se ani neuvědoměle necuká. Vzpomeň si, jak jsem si tě při každém zákroku znehybnila!«

»Já ale nebudu nikoho operovat, nemám na to... ten...«

»Dobře, ale představ si, že tě honí nějaký lev, či co tady máte za nebezpečná zvířata! Je rychlejší, neutečeš mu. Anebo se žene na nějaké dítě a ty se nechceš jen bezmocně dívat, jak je zabije. Vytvoříš tedy zónu kolem nohou zvířete, znehybníš je a nebezpečí tím skončí. Při troše opatrnosti to smíš použít i proti člověku, kdyby tobě nebo někomu ve tvé blízkosti hrozil násilím. Ale pozor, abys mu příliš neublížil i jeho vlastní setrvačností.«

»Myslíš to tak, že by si při pádu rozbil obličej?«

»Ano,« přikývla. »Když dopadne na čumák lev, který se chystal sežrat dítě, nemusíš mít výčitky. Ale neměl bys to používat zbytečně ani u zvířat – a tím méně u lidí.«

»A proč jsi to nepoužila už tenkrát u vody?«

»Jakékoliv násilí vyvolá u barbarů ještě vzteklejší protiakci, ti nejhorší označí za zločin i celkem umírněnou obranu,« vzdychla si. »Většinou je lepší ustoupit jim než se jim postavit silou. I když to neplatí vždycky.«

»A jak dlouho to ...přimražení... potom trvá?«

»Tady je právě největší nebezpečí,« varovala ho. »Přimražení trvá, dokud je udržuješ. Jakmile zónu přestaneš udržovat, tělo si zhadrovatělé svaly samo rozcvičí. Nesmí se tam ale nacházet srdce a mozek, ty dva orgány se samy nerozběhnou. Málokterý tvor přežije déle než pár okamžiků bez srdce a to se po zastavení mozku obvykle také brzy zastaví. Přimraženého tvora zachráníš dodáním volné energie – to tě také naučím – ale máš na to příliš málo času. Zastavené srdce musíš rozběhnout do minuty, jinak se mozek poškodí a tvor zemře. Jen když se srdcem vyřadíš i mozek, je to méně kritické, neboť mozek pak nepotřebuje tolik kyslíku, ale na oživení máš i pak jen něco kolem čtvrt hodiny. Neplatí to o zvířatech, zvyklých na zimní spánek, jako jsou hadi. Ti se po nějaké době sami probudí a přežijí to.«

Pak Oldu naučila zónu elektrolytické nevodivosti vytvářet i ovládat. Procvičila to s ním na kočce, která právě přebíhala přes dvorek. Napoprvé se mu to příliš nepodařilo, takže kočku přimrazil celou a Bísiája ji hned musela oživit, ale brzy se to naučil. Kočce se to samozřejmě nelíbilo, koukala zmizet, jak jen to šlo.

»Tak – a jsem trochu klidnější,« povzdychla si Bísiája. »Můžeme se vrátit k tetičce.«

Tetička už je šla shánět k večeři a byla ráda, když je potkala na chodbě.

»Pojďte jíst,« zvala je. »Nebo vám to vystydne.«

Večeřeli mlčky. Tetička zastávala zásadu u ***jídla se nemluví***, takže jí nepřišlo divné, že děti ani nešpitnou. Po večeři se Olda nabídl mýt nádobí, tetička mu je svěřila a šla se dívat do komory na televizi. Bísiája ji také chvilku sledovala, pak odešla do sednice za Oldou. Ten už s nádobím končil.

»Chtěla bych si s tebou popovídat,« začala nesměle.

»Dáme tetičce dobrou noc a budeme si povídat na peci, chceš?«

Když přikývla, šli se rozloučit s tetičkou. Podivila se, cože jdou spát tak brzy, ale nebyla proti. Jen jim slíbila, že se na ně ještě přijde podívat, aby na peci netropili nějakou neplechu.

Čert si lehl pod lavici na psí polštářek, ale také nespal a dával pozor.

»Můžeš začít,« vybídl ji Olda, když leželi vedle sebe pod peřinami nahoře na peci.

»Máš hodně přátel?« chtěla vědět Bísiája.

»Podle toho, jak to myslíš,« přiznal. »Ve škole mám spoustu spolužáků, ale to asi není přesně to, co bys asi chtěla vědět, viď?«

»Myslím tím kamarády, na kterých ti opravdu záleží,« upřesnila to.

»Teď zrovna to jsi ty,« podíval se na ni.

»Ano, ale já nejsem z tohoto světa,« namítla. »Odejdu a nejspíš se sem už nevrátím.«

»Proč by ses nemohla vracet?« opáčil. »Říkala jsi, až budeš vědět, kudy...«

»Až se vrátím domů, budu mít tenhle svět docela určitě zakázaný,« řekla smutně. »Bude to záležitost specialistů a děti jako já se sem už nedostanou. Nejenže jste barbarský svět a není sem bezpečný přístup, ale navíc jsou tu tefirové. To se změní někdy až po staletích.«

»To by byla škoda,« zesmutněl také. »Je mi s tebou docela dobře.«

»Mně s tebou taky,« přiznala. »Víš, já u nás doma žádného kamaráda ani kamarádku nemám. Proto jsem si je občas hledala na jiných světech. Někdy i proti zákazu.«

»Jak je to možné?« nevěřil jí. »Podle mého soudu jsi přece docela dobrá kamarádka! Ty že bys na celém vašem světě žádného kamaráda nenašla? Tomu nevěřím!«

»Nejde jen o kamarádství jako takové,« řekla. Ovšemže mám kamarády, kterým je se mnou dobře a mně s nimi. Ale mému nejmladšímu kamarádovi je něco přes pět set let... a to už není žádné dítě. Rozumíme si, je to i můj učitel, ale... není to ono, chápeš? Hledám si proto někoho, kdo by mi byl podobnější. U nás totiž nejsou děti, jen hotoví lidé a najít si rovného kamaráda je pro mě skoro nemožné.«

»Jak je to možné?« podivil se. »Děti jsou přece všude.«

»U nás ne, to snad pochopíš,« odvětila. »Svět, kde se skoro neumírá, kde se délka života neměří na pouhé desítky let, ale na statisíce, nemůže přivítat každým rokem tisíce dětí. Brzy by tam bylo lidí tolik, že by museli žít v mnoha patrech nad sebou, obrovská města by zničila přírodu, to není moc lákavé. Jediná cesta proti tomu je, omezit počet dětí. U nás připadají na celý svět za sto let čtyři, nanejvýš pět. Uznej sám, že je to trochu málo. Já mám prostě smůlu, jsem tam jako dítě sama.«

»Aha,« pochopil Olda. »A ty to řešíš hledáním kamarádů v barbarských světech, které mají dětí dost, protože tam ještě nedosáhli tak dlouhého života...«

»Ano,« přikývla. »Na ***bezpečných světech*** už na děti nenarazíš. Svět, který dosáhne naší úrovně, se musí dětí vzdát. Pak ani nemám důvod tam cestovat.«

»Nemít kamarády, to ti opravdu nezávidím,« politoval ji. »Ale jsi si jistá, že v našem světě najdeš, co hledáš? Mě z tebe občas obchází děs.«

»Věř mi, Oldo, udělám pro tebe všechno...« začala.

»Já vím...« řekl. »Ale rovné to není. Chápu, že jsi o nějakou třídu výš. Můžeš nám asi pomáhat, ale úplně rovný vztah tu nenajdeš.«

»Já vím,« vzlykla trochu. »Věkový rozdíl mezi námi se dá zanedbat, ale půl milionu let civilizačního vývoje už ne. Vím to, ale aspoň na chvíli na to chci zapomenout. Jít s vámi, hrát

si, dělat něco, na čem nesejde, s tou smůlou to bylo něco úžasného, dokud se do toho nevložil ten sluha ďáblů...«

»To už je zase něco jiného,« zamračil se Olda. »Když se nad tím zamyslíš, pak se vážně zdá, že našemu světu vládnou ďáblové. Těm vůbec nesejde na psovi ani na člověku.«

»A ke všemu pro pár kamenů, které ani nejsou k jídlu,« přidal se zdola nesměle Čert.

»Ty mlč!« usadil ho Olda.

»Neokřikuj ho!« zastala se Čerta Bísiája. »Buď rád, že to vidí z jiného pohledu. Mezi ním a tebou je asi stejný skok jako mezi tebou a mnou, ačkoliv jsem mu přidala inteligenci, že to víc ani nešlo. Chce být tvým kamarádem a bude ti věrnější než ostatní.«

»Věrnost přece patří k psím vlastnostem,« dodal zdola Čert.

»Skutečná věrnost je na barbarských světech vzácná,« podotkla Bísiája. »Měl by sis jí vážit i u psa. Asi bych ti to neměla říkat, ale – víš, kdo z vaší zdejší party donáší Prskavcům?«

»Počkej!« zarazil se. »To myslíš vážně?«

»To je přece jasné,« usmála se v duchu trochu trpce. »Jak jinak by se o těch jantarových skvostech dozvěděli?«

»Pokud se pamatuji, sami jsme jim je ukázali.«

»Nemyslím na jejich pouhou existenci,« dodala. »Jde o to, že věděli, kde je mají hledat. K tetičce šli najisto a měli předem připravené otrávené maso pro Čerta, kterého jsme s sebou poprvé ve vsi ani neměli. O něm by přece nikdo z Prskavců nemohl vědět!«

»Tedy, to bych si vážně nemyslel,« zamračil se Olda. »Proč jsi mi to neřekla dřív?«

»Protože jsem si to musela nejprve sama vykombinovat,« řekla. »Nejsem tak daleko před tebou, možná o dva – tři kroky. Uvědom si, nejsem zdejší. Kdybych si nevšimla toho podprahového ovlivňování, ani bych netušila, s kým máme čest. Teď už oba víme aspoň něco, ale není to nic povzbudivého.«

»No potěš!« pomyslel si Olda. »Co ale budeš dělat dál?«

»Správně bych měla podle všech pravidel váš svět okamžitě opustit. Stačilo, že jsem tu zjistila vliv tefirů. Země má hodně sousedů, ale nejsnadnějším směrem leží ten radioaktivní. Budu muset jít za cenu větší ztráty energie jinudy, ale za těchto podmínek odejít nedokážu.«

»Bojíš se, že netrefíš domů?«

»Máme pod kontrolou sto tisíc světů,« řekla. »Měla bych jistě velkou smůlu, abych na některý do takových dvaceti – třiceti bran nenarazila. Z prvního známého světa už mě pošlou rovnou domů, nejspíš i kdybych nechtěla.«

»Tak o co ti jde?« zeptal se.

»O tebe, ty nechápavý!« vybuchla. »Nemůžu tě v tom nechat, když už jsem tě přivedla do maléru, rozumíš? Co bych to byla za kamarádku?«

»Do jakého maléru?« opravdu nechápal. »Kdybys teď odešla, bude všechno jako dřív. Až na to, že... že se mi po tobě bude stýskat...«

»Taky se mi po tobě bude stýskat, vím to,« změkla trochu. »Ale neunesla bych výčitky svědomí, být příčinou tvé zkázy. Až pan Prskavec přistane na letišti v Americe a zjistí, že se mu všechen jantar změnil v mazlavou smůlu, snad si tu ostudu nechá pro sebe a nebude se tím chlubit. Určitě ti to nezapomene, ale bude to jen slabší verze toho, kdyby něco zjistili tefirové. Ti by byli na všechno mimozemské podstatně háklivější!«

»Kdybys odešla, neměla bys už tady na nic vliv,« uvažoval. »Jaké potom výčitky?«

»Výčitky můžeš mít nejen za to, co uděláš, ale i za to, co neuděláš,« řekla. »Nepřímá vina může být horší než přímá.«

»Když to bereš takhle, musím s tebou souhlasit,« přikývl. »Dobrá, co budeš dělat dál?«

»Ještě tu zůstanu,« rozhodla se po chvilce přemýšlení. »Je to proti našim pravidlům, ale ta pravidla nejsou podle mě dokonalá. I když jsou statisíce let stará.«

»Nehrozí ti za jejich porušování nějaký trest?« staral se.

»To se rozumí, že hrozí,« přiznala. »Nejhorším trestem pro mě tak jako tak bude, že se sem nebudu smět vrátit. Už sama pravidla jsou vlastně trestem!«

»Jsem rád, že tu ještě chvíli zůstaneš,« povzdychl si. »Vždycky jsem si přál sestru, teď tě tedy mám – aspoň nakrátko.«

»Sestru?« zarazila se. »Jak to myslíš? Nejsme přece příbuzní!«

»Nejsme,« přiznal. »Ale bydlíš u nás, jako kdybys byla naše. Já tě uznávám jako starší sestru, i když nevlastní a o půl hlavy menší. Vždyť je to docela krásné!«

»Ty máš aspoň bratra,« řekla. »Nevadí, že je trochu starší a nežije u vás, ale říkal jsi, že si rozumíte. Já mám jen bratra s věkovým rozdílem dvou tisíc let. A to už se moc nechápeme. Tady můžeš mít spoustu kamarádů, i když někteří o tvé kamarádství nestojí a o kamarádství hulvátů zase nestojíš ty. Ale v našem světě se dobrých sto padesát let žádné jiné dítě neobjeví, pravidla to zakazují! Rozumíš? Nemám si tam... s kým hrát...«

»Ale máš, aspoň na chvíli,« řekl a vzal ji pod peřinou za ruku. »Tady.«

»Právě že jen na strašlivě krátkou chvíli,« vzdychla si, ale jeho nabízenou ruku stiskla.

*****

Kačák

Ráno se tentokrát vzbudili dřív. Tetička byla vzhůru a vařila snídani. Olda měl kakao rád, ale tentokrát neměl hlad. Bísiája snídala s ním a Čert dostal aspoň kus kůrky.

»Co budete dělat dneska?« ptala se jich tetička.

»Půjdeme na trávu králíkům,« řekl Olda.

»To až večer,« řekla tetička. »Nejlepší je čerstvá tráva a já králíky krmím večer. Kdybys jim přinesl nůši trávy teď hned, zvadne. Takže máte do oběda volno, jděte si za ostatními, ale nezapomeňte přijít k obědu.«

Než je vyšoupla z chalupy, pozastavila se nad tím, že je Bísiája oblečená ve stejném oblečení jako včera.

»Když kluk chodí celý měsíc v jedněch kalhotách, projde mu to, ale děvče musí na sebe přece jen trochu dbát, nebo si lidi něco pomyslí! Nemáš něco jiného?«

Zahnala ji ke kufru a když se jí přišla Bísiája za chvilku ukázat, zálibně si ji prohlédla.

»No vidíš, že to jde!« pochvalovala si.

Olda měl co dělat, aby se nahlas nerozesmál. Viděl přece, že má Bísiája na sobě pořád to samé, jen si v komoře místo převlékání přebarvila tričko na zeleno a kalhoty na hnědo. Jak to dělala, nevěděl, ale změna barev proběhla vždycky rychle a nenápadně.

»Tu kombinézu ti možná věnuji, až budu odcházet,« slibovala mu.

»V tom případě ji nejraději vidím na tobě,« usmál se trochu.

Vyrazili spolu do vsi a Čerta vedli na vodítku. Ani proti tomu omezování neprotestoval, spokojil se s vysvětlením, že pes bez vodítka je příliš nápadný. Hlavně že se šlo ven!

Parta se scházela pomalu. Milena Strašková přišla s novinkou, že babičku Liškovou právě přivezla sanitka domů, takže Franta asi nepřijde.

»Tak půjdeme za ním,« rozhodla Cilka.

Pomalu zamířili k domku Liškových. Sanitka u nich skutečně stála, ale než tam došli, rozjela se a zmizela za nejbližší zatáčkou. Dětská parta se opřela v jedné šňůrce o plot a Cilka na Frantu zkusila zavolat.

»Jé, to je dobře, že tu jste!« vyhlédl Franta ze dveří. »Hned půjdu ven, ale nestůjte za plotem a pojďte na dvůr!«

»Jak je babičce?« starala se Cilka.

»Naštěstí dobře,« řekl Franta. »I když se na nás doktoři hněvají.«

»Jak – hněvají?« nechápala Cilka.

»Naši museli zaplatit neoprávněný převoz záchrankou,« mračil se Franta. »Jsou z toho trochu pryč, ale na druhé straně jsme rádi, že je babička v pořádku.«

»Mohli bychom se na babičku podívat?« zajímal se Olda.

»Jistě,« souhlasil Franta. »Třeba ji potěšíte jako minule!«

Zavedl celou partu do nevelké komory. Babička neležela v posteli, ale seděla ve velkém houpacím křesle, měla u sebe stoleček s kávou a krajíc chleba s máslem.

»Copak?« usmála se na děti. »Jdete se podívat za starou bábou?«

»Přišli jsme vás potěšit,« řekl Olda a postrčil před sebe Bísiáju.

»Á – andílek Aničky Novotné!« rozzářila se babička. »Hned jsem si říkala, že jsi moje šťastné znamení, dcerunko!«

»Šťastné znamení?« opáčil Olda. »Kdyby jen to!«

Ale Bísiája se na něho rychle otočila a potají mu připomněla, aby nic neprozrazoval.

»Je s námi někdo, kdo to donese Prskavcům! Ať to raději vypadá jako náhoda!«

Olda tedy popřál babičce Liškové brzké uzdravení a pustil k ní další, aby se s přáním vystřídali všichni. Babička slzela štěstím a paní Lišková na děti venku čekala s miskou jahod,

tentokrát spravedlivě odpočítanou, neboť na každého připadly dvě a odpadlo dělení zbývající jahody. Bísiája se už neupejpala a své dvě jahody snědla jako ostatní. Pak se všichni včetně Franty vypravili ze dvorku.

»Táta říkal, že to musel být nějaký zázrak,« sděloval ostatním, když už zase kráčeli po ulici. »I tu pokutu zaplatil bez řečí – a to je co říct!«

»Hlavně že je babičce líp,« usoudila Cilka. »To je snad za všechny peníze!«

Olda jen mrkl na Bísiáju, ale byli zticha oba.

Nastalo rozvažování, kam celá parta půjde. Na koupání bylo brzy, na Kačák se ostatně chystali odpoledne. Nakonec rozhodli jít do Panské zahrady na ***špendlíky***. Bísiája ani Olda ale nevěděli, co to je. Oldova představa železných špendlíků, rostoucích na nějakém keři, byla pro oba dost legrační.

Došli na Panskou zahradu. Býval to sad vzadu za statkem. Jak se Olda cestou dozvěděl, původní majitel byl Němec, za války ve své věrnosti Hitlerovi vstoupil do Wehrmachtu a padl jako hrdina na ruské frontě. Vdova utekla s ustupující německou armádou, statek zabavil stát a teď patřil obci, která postupně všechno rozprodala. Jen zanedbanou Panskou zahradu nikdo nechtěl, takže sem teď místní děti chodily na ovoce.

Špendlíky samozřejmě nebyly železné, děti tak říkaly malým mirabelkám. Byly už zralé a hojně padaly, daly se sbírat pod stromem i trhat z nízkých větví. Jirka se zručně vyšplhal do koruny stromu, ale bylo to spíš pro demonstraci dovednosti než z nutnosti.

Všichni trhali sladké ***špendlíky***, jedli a klábosili. Na přetřes brzy přišla i jantarová růže.

Američan si ji ještě ten večer přišel k Macounům koupit a tentokrát uspěl. Ani se tomu nedivil, svůj úspěch sebevědomě přičítal magické síle stodolarových bankovek. Jak se zdálo, nepoužil ani podprahové ovlivňování, ale Macounovi byli možná odolnější, napoprvé přece také neuspěl. Cilka se ale přiznala, že jí sice táta vyhověl a růži prodal, ale vymyslel si na ni pěkný chyták. Po Prskavcově odchodu prohlásil, že s těmi ***špinavými*** penězi nechce nic mít a když je prý Cilka tak chytrá, ať vymyslí, co s nimi udělá.

»Co bys s nimi dělala?« divil se Jirka. »Něco si za ně kup!«

»To nepůjde,« uvažovala Cilka. »Táta jim teď říká ***špinavé peníze***. Utratit je jako každé jiné, to by mi určitě dlouho vyčítal.«

»Měl bych nápad,« přihlásil se Olda. »Dal bych je Liškům na tu pokutu, kterou museli platit za babičku. Podle mě to byla nespravedlnost. Jaképak neoprávněné volání záchranky? Babičce bylo opravdu zle, všichni jsme to viděli!«

Cilka se rozjasnila, jak to za ni Olda vyřešil. Jirka sice po straně cosi bručel, ale neřekl to nahlas a ostatní houfně souhlasili s Oldou.

Bísiája nahlas neřekla nic, ale mlčky si s Oldou vyříkala, že se jí tenhle nápad zamlouvá nejvíc ze všech možných.

Najedeni ovocem mířili zpátky do vsi. Jirka navrhl houpat se na vrbě nad nádrží. Nikdo neměl lepší protinávrh, takže jej přijali.

Smuteční vrba nad požární nádrží oplývala spoustou větví visících až dolů. Oblíbenou zábavou dětí bylo zachytit se větví a houpat se na nich nad vodou. Občas se někdo neudržel a spadl do vody, ale nádrž nebyla hluboká, takže nešlo o nic než o legraci. Zábavy se účastnili všichni. Děvčata si vybírala pevnější větve a houpala se jen tak, aby to bylo bezpečné, frajeři kluci se houpali s velkým rozběhem, kdy nejprve doskočili na některou z větví visících daleko nad vodu, takže se dostávali ze všech nejdál. Nesměli se ani úplně zastavit, zůstali by totiž viset nad vodou. Dvě zhoupnutí a seskok, bylo to sice kratší, ale nebezpečnější, i když jediné nebezpečí spočívalo v nechtěném vykoupání.

Olda a Bísiája v téhle zábavě nebyli trénovaní, ale nemínili zůstat stranou. Bísiája si dala podrobně vysvětlit oč jde a pak se připojila k opatrnějším dívkám, které si vždy přitáhly vhodnou větev a houpaly se bez rozběhu. Olda prohlásil, že si z cvičných důvodů raději zkusí

pár zhoupnutí na ***holčičích*** větvích. Oba nováčci brzy zjistili, že je to opravdu švanda. Už při druhém houpání se ale Jirka špatně chytil, nepopadl dost silný svazek větviček, ty se pod jeho vahou utrhly a následovalo žbluňknutí do vody.

Jirka si ale z toho nic nedělal, vylezl z nádrže a prohlásil, že se beztak houpal ze všech nejdál nad vodu: »To se může stát každému...«

Že má pravdu, potvrdila vzápětí Milča Strašková, která se do vody zřítila z nepoměrně bezpečnějších ***holčičích*** větví. Samozřejmě si z toho nedělala nic ani ona.

Smíchu bylo všude plno a oba vykoupaní nezůstávali pozadu. Zábava by pokračovala v dobrém duchu, kdyby se Jirka náhle neobrátil na Oldu, aby se pořád nedržel zpátky a zkusil své štěstí na nebezpečnějších větvích.

»Na holčičích už to umíš,« zdůvodňoval to. »Kluci se houpou dál.«

»Nech ho, je tu přece nový,« zastala se Oldy Cilka.

»Je to kluk nebo holka?« trval na svém Jirka.

Olda trochu zrudl, že se někdo opovažuje o něm pochybovat, ale současně cítil, že je to všechno zaměřené k jeho vykoupání. Co teď? Zůstat na bezpečnějších větvích znamenalo být na posměch ostatním. Cilka přitom měla pravdu, ještě to pořádně neuměl.

»Neboj se, Oldo,« pocítil podporu od Bísiáji. »Pomohu ti.«

Olda si pečlivě zblízka očima vybíral větve, než se odhodlal ustoupit k rozběhu. Ostatní se trochu rozestoupili, aby měl volno, ale Olda měl dojem, že se všichni těší na jeho koupel.

»Pořádně se chyť, na tom nic nebude,« sdělovala Oldovi telepaticky Bísiája. Stála sama až na břehu a sledovala větve.

Olda se pořádně rozběhl a skočil po vyhlédnutém svazku větví. Vzápětí byl daleko nad vodou a větev ho vynesla do výšky.

»Teď se trochu nadnes,« poradila mu Bísiája a předala mu telepaticky, jak to udělat.

Zpětné zhoupnutí dopadlo dobře. Olda byl při něm dost daleko nad břehem, takže se rychle rozhodl zhoupnout se nad vodu ještě jednou.

Teď už se choval přesně podle návodu Bísiáji. Rozhoupal se ještě víc, takže při zpětném zhoupnutí byl ještě dál nad břehem než poprvé.

Při třetím zhoupnutí na něho všichni křičeli, aby se pustil, že víc zhoupnutí nezvládne, ale Olda si neodpustil ještě jedno. I tak měl pocit, že má ještě rezervu.

Když se pustil a dopadl bezpečně na břeh, všichni se na něho dívali úplně jinak než před chvilkou. Z kluka, který se drží ***holčičích*** větví se stal rázem jediným, kdo zvládl čtyři ***hupy***.

»Nikomu ale neříkej, že sis právě vyzkoušel ***idarchon***,« radila mu v dobrém Bísiája.

Aha! Takže pomoc Bísiáji nebyla v tom, že by ho na dálku přidržela nebo podpořila, ale v poskytnutí instruktáže k ***idarchonu***, došlo Oldovi. Sportovní hodnota jeho výkonu v jeho vlastních očích klesla, ale na druhé straně ho trochu blažilo, že si vyzkoušel zase něco jiného, nového. Dobře ale věděl, že si pomohl něčím co nemá každý, tedy nedovoleným způsobem a blahopřání ostatních upřímně odmítal. Ti ale o jeho nových schopnostech neměli ani tušení a viděli jen jeho výkon, na zdejší poměry úžasný.

»Klika,« komentoval to sám. »Ale máš pravdu, stálo to za to,« obrátil se k Jirkovi.

Další průlom udělala Cilka, která se pořádně rozběhla a zvládla dvojí zhoupnutí na těch větvích, odkud prve Jirka spadl. Olda byl docela rád, že se blahopřání přesunula na ni a sám jí také gratuloval.

Zábava skončila tím, že se rozešli domů na oběd. Všichni si ale slibovali, že odpoledne půjdou společně na Kačák. Olda Bísiáje vysvětlil, že je to místní rybník za vesnicí, která se s požární nádrží za návsí nedá srovnávat.

»***Idarchon*** ti už zesílil,« oznámila mu na oplátku cestou domů. »Na volné létání to ještě nebude, ale můžeš to začít zkoušet.«

A protože tetička ještě oběd neměla hotový, vzala Bísiája Oldu za chalupu trénovat.

Zpočátku to vypadalo jen jako trénink skoku dalekého, ale i náhodný divák by jistě brzy pochopil, že se tu děje něco divného.

Olda si ještě pamatoval své školní výsledky v hodinách tělocviku. Upřímně řečeno, nic moc. Aby s rozběhem přeskočil deset metrů, tomu by neuvěřil snad ani ve snu. Konec konců, je to víc než světový rekord mužů. Tady najednou zjistil, že to jde. Nebo skok vysoký. Neměli stojany s laťkou, ale přeskočit vrata by si dřív netroufl. Teď to ale dokázal.

»Chybí ti už jen krůček k létání,« řekla Bísiája. »Zkusíme to možná už zítra. Teď si ještě zvedni pár závaží.«

To už Oldovi šlo. Nezvedal teď pouhé kameny, ale dokázal upřeným pohledem dostat do vzduchu i tetiččin špalek na sekání dříví, trakař a kamenné koryto pro drůbež i s vodou.

»Je to dobré,« pochvalovala si Bísiája. »Zítra se pustíme do ohně.«

»Já tohle umět nebudu?« posteskl si Čert, který je zaujatě sledoval a ještě zaujatěji si očichával všechno, co tu našel. »Kdybych si tak mohl přitáhnout něco z řeznictví!«

»No právě!« přidal Olda. »Ty by ses určitě neudržel. A proto nic nedostaneš.«

Pak spolu s Bísiájou vrátili špalek, trakař i koryto na původní místa a odešli za tetičkou.

Tetička už dovařila a prostírala, ale trochu ji zklamali, když si nabírali jídlo.

»Oldíku, to přece nejde! Kluk jako ty musí mít po dvou knedlících ukrutný hlad!«

»Ale mně to vážně stačí,« ujišťoval ji.

»A děvče – jeden knedlíček?« pokračovala tetička. »Budeš za chvilku jako lunt!«

»Co je to lunt?« zeptal se Olda.

»To se říkalo dřív,« odvětila tetička. »Lunt byl doutnák, kanonýři tím kdysi odpalovali kanóny. Moje babička to prý ještě viděla. Ale jak to, že nejíte? To mám všechno vyhodit?«

»Zkus vařit míň,« poradil jí bezelstně Olda. »Já vážně víc nesním a Bísiája taky ne. Asi máš odhad ještě ze starých časů, ale dnes nejsou tlouštíci v módě.«

»Ty jeden!« zahrozila mu. »Nevadí, schovám vám to k večeři.«

Tetička ovšem netušila, co za tím vězí.

Normální by bylo, aby po takovém tréninku oba snědli dvojnásobek, ale Olda věděl, že on s Bísiájou využívají volnou energii ze svého okolí. Že neměli hlad a necítili ani únavu? To byla jen jedna z mnoha výhod.

*****

Výprava na Kačák samozřejmě nebyla jen tak obyčejná. Bratři Zimákové s sebou vlekli obrovskou černou duši od traktorového kola, Jirka Rovný měl podobnou, jen menší, od auta. Cilka měla tašku s ručníkem, Milena jen ručník přes rameno. Jen Olda a Bísiája nenesli nic a vypadali, jako kdyby se k ostatním jen přidali. Navíc šel s nimi Čert.

»Psi ale do Kačáku nesmí,« upozornila Oldu a Bísiáju Cilka.

»To je dobře, aspoň mě tam nebudete házet,« pomyslel si Čert tak nahlas, že mu všichni rozuměli. »Já po vodě netoužím.«

»Čert bude na břehu,« ujistil Cilku Olda a přetlumočil to i Bísiáje.

Rybník byl za vesnicí a po jeho hrázi vedla silnice. Jirka Oldovi vykládal, že se občas všichni postaví na patníky a když jede kolem auto, začnou jakoby před ním skákat do vody.

»Spousta aut už na to zastavila,« chlubil se. »I když táta říkal, že dřív zastavilo každé. Dnes zastaví jen některé.«

»Řidiči jsou nevšímavější,« usmála se Cilka. »A taky, když to prováděl tvůj táta, jezdili sotva padesátkou a dnes stovkou, to se hůř brzdí.«

Dorazili na břeh a rozložili tam ručníky a hromádky svršků. Jen Bísiája zůstala tak jak přišla a čekala na Oldu. Ten plavky neměl, ale usoudil, že to v trenýrkách půjde také.

Nakonec byli jediní bez plavek on a Bísiája. Naštěstí to nikomu nevadilo, jen u Bísiáji se Cilka podivila, proč se nesvléká.

»Snad nechce do vody takhle?« zeptala se Oldy.

Bísiája se ale nehodlala rozloučit se svou kombinézou.

»Poradím ti, přebarvi si ji na černo,« napadlo Oldu. »Tak vypadají obleky do vody.«

V okamžiku byla Bísiája oblečená do neoprénové potápěčské kombinézy, nebo to tak aspoň vypadalo. Navíc to udělala ve chvíli, kdy se nikdo z party nedíval, takže když skočila do vody, mohli na ní všichni oči nechat. Přebarvovací vlastnost její kombinézy se ukázala být opět velice šikovná.

»Jů, kde k tomu přišla?« zajímal se Jirka.

Olda se rozběhl a skočil do vody šipku. Zkusil se přitom potají nadlehčit ***idarchonem***, ale přehnal to a přeletěl bratry Zimáky i s jejich traktorovým ***křižníkem***, ačkoliv byli dobrých pět metrů od břehu. Žbluňkl do vody až za nimi.

»Teda, já zírám!« vykřikl Jirka. »Takovej skok jsem tu na mou duši ještě neviděl.«

Okamžitě zamířil zpátky ke břehu, vylezl z vody a rozběhl se, že si to také vyzkouší.

Určitě se odrazil tak silně jak uměl, ale dopadl před traktorovou pneumatikou, takže ji prudce odrazil dál do rybníka.

»Vy jste mi tu duši odtáhli dál!« nařkl bratry, když se vynořil a plival vodu.

Bratři se samozřejmě dušovali, že ne, ostatně skákal přece hned za Oldou, takže by to ani nestihli, i kdyby je to napadlo. Jirka je ale podezíral, že je to nejen napadlo, ale že to hned ochotně provedli, on je přece zná!

Počínající hádku ale zažehnala Bísiája. Podplavala totiž odmrštěnou pneumatiku, opřela se o ni z druhé strany a velice rychle ji dotlačila zpět k bratrům. Zdálo se, že umí plavat rychle a pozornost party se hned přenesla na ni. Cilka se rozhodla, že ji vyzkouší.

»Řekni jí, že si s ní dám závod!« navrhla Oldovi, aby to Bísiáje přeložil.

»Kam?« opáčil Olda.

»Jirka s duší odplave padesát metrů,« navrhla Cilka. »Kdo první plácne do gumy!«

Bísiája svolila, ale naznačila Oldovi, že to nebude spravedlivé. Buď Cilku nechá vyhrát, když se sama nebude vůbec snažit, nebo ji porazí, ale pak to nebude rovné.

»Víš přece, že to bez ***idarchonu*** neumím. Kdyby nic jiného, používám jeho energii.«

»Zkus se tedy držet na její úrovni,« navrhl jí. »Nejlepší by bylo, kdybyste do té gumy plácly obě stejně. Neber to jako závod vytrvalosti a rychlosti, ale jako závod zručnosti.«

Bísiája tu radu přijala, Jirka odplaval dál a Jarda Zimák obě odstartoval. Bísiája do vody doskočila dál než Cilka, ale ta ji rychle dohonila. Pak plavaly obě vedle sebe a nakonec obě skoro stejně dohmátly.

»Cilka vyhrála!« křičel Jirka, který byl v této chvíli jediným soudcem. Oldovi se zdálo, že Cilce nadržuje, ale prokázat to nemohl a nakonec o nic nešlo, i Bísiája byla spokojená.

»A teď zpátky ke břehu!« navrhla Cilka a vyrazila.

Bísiája to pochopila a zabrala rukama. Pak se ale potopila a zmizela všem s očí.

Dva metry před cílem se Cilka ohlédla. Když ale zjistila, že plave sama, zastavila se.

»Kde je?« křičela na ostatní. »Kam zmizela?«

V té chvíli se z vody těsně u břehu vynořila Bísiája. Byla tak rozjetá, že ji setrvačnost vynesla až na břeh. To dovedou jen delfíni, pomyslel si Olda, který delfíní produkci viděl.

»To neplatí!« vykřikla Cilka. »Ona to plavala pod vodou!«

»Vyřiď jí, že platí jen ten první závod,« pobídla Bísiája potají Oldu. »Nemusela jsem jí přece rozumět, když mě vyzývala k tomu druhému. A kromě toho, ona se zastavila.«

Olda to tak navrhl Cilce, ale ta to nepřijala.

»Ty to vůbec nechápeš?« rozčilovala se. »Ona to uplavala pod vodou! A přitom není ani zadýchaná! Jak to dělá?«

»Prosím tě, Cilko, zklidni se!« obrátil se Olda telepaticky výhradně na ni. »Zapomínáš, že Bísiája není z našeho světa? Proč se s ní chceš, proboha, poměřovat? Napadlo by tě závodit u moře s delfíny? To bys teprve prohrála! To je přece úplně jiná třída, ne?«

»Vlastně...« zarazila se Cilka.

»Proč pořád jen závodit?« řekl Olda už zase nahlas. »Nedokážeme si snad zaplavat jen tak pro sebe a pro radost?«

Uznali mu to skoro bez výhrad. Pak se chvíli jen tak cachtali, plavali sem a tam, nebo se pokoušeli shodit bratry Zimáky z jejich pneumatiky. Což nebylo jednoduché, bratři se všem obratně vyhýbali a drobné nárazy vyrovnali, bylo vidět, že to mají natrénované. Však také své obrovské gumové duši říkali ***křižník Bismarck***! A když na ně podnikl překvapivý útok Jirka s gumovým ***torpédoborcem***, shodili ho do vody. Smíchu z toho bylo plno.

Čert se mezitím potuloval na dohled kolem. Na chvilku jim zmizel s očí, ale když se po něm Olda začal telepaticky shánět, ozval se mu z příkopu za silnicí.

»Smím si to tady ještě dočichat?« zeptal se zdvořile Oldy.

Ten mu to samozřejmě dovolil. Telepatie byla lepší než satelitní sledovač psů. Ten sice také zjistí, kde se zvíře nachází, ale nedokáže mu předat povely.

Odpoledne všem uteklo jako voda. Když se začalo sluníčko nížit, navrhla Cilka návrat domů. A protože byli všichni zdravě utahaní, nikdo nebyl proti. Nejlepším vůdcem party bývá ten, koho prvního napadne navrhnout, co by i tak chtěli všichni ostatní. A to Cilka uměla.

Vzhledem k tomu, že se nikdo nepřevlékal, šli všichni domů v mokrých plavkách, jen na sebe naházeli trička. Tady opět zazářila Bísiája, která si svou kombinézu jen přebarvila do podoby normálního oblečení a vybrala si k tomu Oldovy barvy, jaké měl ve chvíli, kdy se s ní poprvé setkal v lesoparku.

Spokojený byl nakonec i Čert.

Nedobrovolně se vykoupal pod hrází, kde se čile zajímal o žáby, ale spadl tam vlastní nešikovností a to mu tak nevadilo, jako kdyby ho někdo do vody hodil proti jeho vůli. Otřepal se a brzy to na jeho černém kožichu nebylo ani znát.

»Půjdeme ještě chvíli trénovat,« navrhla Bísiája Oldovi mlčky, když na návsi opouštěli zbytek party.

»Nejprve dojdeme na trávu pro králíky,« upozornil ji Olda na svůj včerejší slib.

Došli do chalupy, Olda sundal z hřebíku nůši a vyšli za humna. Trávu žala tetička srpem z příkopů, ještě bylo znát, kde včera skončila. Olda začal srpem žnout a Bísiáje navrhl dávat požatou trávu do nůše. Čerta nechali prozkoumat příkop trochu dál. Byly tam pachové stopy po zajících a v Čertovi se probudila lovecká vášeň, naštěstí pro zajíce tu žádní nebyli.

»Máte na to opravdu primitivní nástroje,« prohlížela si Bísiája srp.

»Primitivní, ale postačující,« řekl Olda. »Při větším množství bych zkusil kosu a ještě větší množství sečeme strojem, ale na tohle srp stačí.«

»Docela ti to jde,« přiznala. »Co je to kosa?«

Vysvětlil jí to tím, že si se zapnutou telepatií kosu představil.

»A není to trochu... nebezpečné?« zarazila se.

»Když to umíš, není,« ujistil ji. »Loni jsem to zkoušel, není to tak těžké.«

Nůše byla brzy plná. Olda si vlezl do popruhů a nadzvedl ji, takže ji měl na zádech.

»Je na tebe dost velká,« komentovala to Bísiája.

»To se ti zdá,« řekl Olda. »Tráva neváží tolik, abych ji neuzvedl. Být v nůši místo trávy řepa, ani bych si neškrtl.«

»Samozřejmě bez ***idarchonu***,« neodpustila si.

»Tady na vsi pomáhá víc dětí,« ujistil ji Olda. »Všechny to musí zvládnout.«

Shodil nůši u králíkárny a začal krmit králíky. Přitom je objevila tetička. Myslela si už, že na slib zapomněli a chystala se popadnout nůši sama, ale příjemně ji překvapili. Králíci už spokojeně chroupali trávu.

»Budou vás mít rádi,« ujistila je.

Čert mezitím skončil průzkum kurníku a šel s nimi večeřet.

Tetička se opět podivovala nad tím, jak málo toho snědí. Olda se přemohl a přidal si knedlík, Bísiája také, udělali to spíš aby knedlíky konečně zmizely. Čert tentokrát dostal pod stůl víc kousků než obvykle. Ovšemže neodmítl žádný, naopak pilně loudil další.

»Budeš tlustý jako kulička!« varoval ho mlčky směrovaně Olda.

»Málo jíte!« napomenula je tetička. »Tudle jsem v televizi viděla pořad o slečnách, které tak dlouho hubnou a nejedí, až jsou z nich kostry potažené kůží. To už ani není pěkné.«

»Jíst se má do polosyta,« řekl na to Olda. »A já jsem najedený, že už nemůžu.«

»Zítra půjdeme za slečnou Ehrerovou,« sdělila jim tetička. »Už to s ní mám domluvené, bude nás čekat kolem deváté.«

»Ach jo!« povzdychl si Olda.

»Nedělej se!« vytkla mu tetička. »Uvidíš, že se vám to bude líbit. Zpěv je lepší zábava než pouhé poslouchání. Pojďte, pustíme si televizi!«

»My bysme radši na chvilku ven,« prosil Olda.

»No dobře,« svolila tetička. »Když jste zaopatřili králíčky...«

Olda si ale na chodbě vypůjčil svíčku. Bísiája přece cosi říkala o ohni!

Trénink byl tentokrát kratší. S ohněm to bylo poměrně jednoduché. Zažehnout svíčku očima nebylo těžké a zhasit ji bylo ještě jednodušší. Svíčku brzy přestali rozsvěcet a zhasínat.

»Horší je, když něco hoří plošně,« poučovala Oldu Bísiája. »Musíš pak postupně tlačit oheň od krajů ke středu, jinak se ti rozhoří. Výhodou je, že si přitom část energie nasaješ.«

Pak si zkoušel šplh na strom s využitím nadnášení. To mu šlo docela dobře a brzy se mu podařilo šplhat na vysoký ořech, kam by se dřív bez žebříku nedostal.

»Než skočíš dolů, zkus se jen nadlehčit!« nabádala ho Bísiája. »Neboj se, kdybys padal, zachytím tě.«

Oldovi se při pohledu dolů zatočila hlava. Byl nad hřebenem střechy tetiččiny chalupy a dolů bylo pěkně hluboko. Zkusil se aspoň pro jistotu nadlehčit – a než se nadál, snášel se zvolna dolů jako lehký pouťový balónek.

»Nahoru!« přikazovala mu zdola Bísiája.

Zkusil se tedy aspoň zastavit – a najednou byl výš než předtím. Koruna vysokého ořechu končila ve výši jeho očí a větev, na které předtím stál, byla dobré dva metry pod ním.

»Dobrý!« chválila ho. »A teď pomalu dolů!«

Snášel se pomalu, důstojně. Dopadl měkce, zhoupl se v kolenou a ihned ukončil pocit vznášení. Vzápětí ale ležel na zemi, kam ho zemská tíže okamžitě povalila.

»Pozor na to,« vysvětlovala mu Bísiája. »Když zrušíš vznášení naráz, je to horší než pád z výšky, už proto, že to nečekáš.«

»Jo, to jsem právě poznal,« souhlasil a zvedal se ze země.

»Létat tedy umíš,« přivítala ho dole. »Oheň taky zvládneš. Zítra tě naučím předávat sílu jiným. To bude ze všeho nejdůležitější, proto jsme to přece dělali.«

Oba se pořádně nadechli a jejich ***idarchony*** si přitom nasály okolní energii.

»Po létání opravdu netoužím,« komentoval je Čert. »Nejsem slepice ani vrabec. To si raději nechte pro sebe...«

»Však ti to nikdo nenabízí!« usmál se na něho Olda. »Ještě by tě ve městě napadlo létat si za fenkami na balkony a žádný plot by tě nezastavil.«

»No jo,« došlo Čertovi. »To by se mi vlastně hodilo... Hele...«

»Hele, nech toho,« zarazil ho Olda. »Mělo by ti stačit, co jsi už dostal. I tak si myslím, že jsi dostal hodně.«

Čert neodpověděl, jen si něco pro sebe zavrčel.

Sluníčko mezitím zašlo za stromy, vrátili se proto do chalupy a hned spěchali na pec.

»To jste tak utahaní?« ptala se jich tetička.

»To taky,« ujistil ji Olda. »My si ještě povídáme.«

»No dobře,« souhlasila. »Když se tak dívám na televizi, ani to moc pro děti není.«
»Není to ani pro kočku!« řekl Olda.
»Ani pro psa,« přidal se Čert.

*****

Zpěv

Ráno si přispali jako v neděli. Byly přece prázdniny! Tetička je nechala s chápajícím úsměvem spát, jen jim na stůl připravila snídani. Venku bylo krásně, Čert se sám venčil někde na zahradě nebo za humny, vstali proto v dobré náladě.

»Poprvé vás ke slečně Ehrerové zavedu, musím ještě potvrdit dohodu s panem farářem. Příště už tam jistě trefíte sami,« ujišťovala je u snídaně tetička.

»Ach jo,« povzdychl si Olda. Nesliboval si od toho očividně nic dobrého.

»Třeba to bude zajímavé,« opáčila mu neslyšně Bísiája. »Můžeme si přitom natrénovat paměťový režim.«

»Co je to?« ožil trochu Olda a zakousl se do krajíce s domácím tvarohem.

»Řekla bych, že se ti to bude hodit,« opáčila klidně. »Víš, nerada dělám něco napůl. Když jsem ti dávala ***našiřeč***, trochu jsem ti vylepšila hlavu. Neboj se, zaručeně v dobrém, asi jako jsem Čertovi zvedla inteligenci. Bez ní by se beztak s nikým bavit nemohl, uznej!«

»Jak – vylepšila?« zajímal se.

»Jednak jsem ti tam vložila zrnko, schopné poradit si s paměťovými pihami, bez toho by ti žádná nebyla nic platná. S tím souvisí i řízení paměti. Pomáhá to i s ***idarchonem***, ten jsi už přece také dostal.«

»To se ale dozvídám věci!« pokýval významně hlavou.

»Budeš ještě rád,« mávla v duchu rukou. »Řízení paměti je užitečné. Co si potřebuješ zapamatovat, zapamatuješ si velice snadno. Například mě zaujal váš kostel, byla to zajímavá směs jeskyně, obrazů, soch a ornamentů, že jsem si ji zapamatovala hned z několika pohledů. Jeden jsem pak přenesla na papír, když jsem potřebovala přesvědčit tetičku.«

»Takže i taková fotografická paměť je jen další finta?«

»Fotografická je pro zrakové vjemy,« řekla. »Jak jsem pochopila, tetička si myslí, že mě bude slečna Ehrerová učit několik dní. Já si myslím, že budu všechno umět za dopoledne. Ty si to při té příležitosti procvičíš se mnou.«

»No, když to vidíš tak snadno, neprotestoval bych.«

»Bodejť!« opáčila. »Kdo odmítne něco užitečného? Jak jim říkáte vy? Hlupáci?«

Horší bylo, že tetička odmítla její kombinézu se slovy, že se to k příležitosti návštěvy učitelky nehodí a zahnala ji do komory převléknout se do slušivých dívčích šatiček.

Pak opět zamkla chalupu a vyšla s nimi na ulici. Čert dostal nevděčný úkol hlídače, jen trochu zmírněný slibem nějaké blíže neurčené náhrady. Olda mu vysvětlil, že by bylo lépe na případné zloděje neštěkat, ale telepaticky upozornit jeho nebo Bísiáju.

»A už vůbec od nikoho neber buřta ani jiné pochoutky,« varoval ho. »Vycvičený pes si ani nevšimne masa ani buřta, který mu nedal jeho pán, i kdyby mu ležel u čumáku. Pak se ale nemůže otrávit, rozumíš?«

Čert to slíbil, byť jistě s těžkým srdcem, a mohli tedy klidně jít.

Škola byla z návsi co by kamenem dohodil a byli tam proto brzy. Na návsi pozdravili známou partu dětí, která jim cestu do školy rozhodně nezáviděla.

»Vždyť jsou prázdniny! Co tam?« divil se Jirka.

Cilka jim zase mezi řečí sdělila, že dolary za růži předala se souhlasem rodičů Liškům. Rodiče nebyli proti, když uslyšeli proč. Liškovi sice peníze zprvu odmítali, ale když jim celá delegace dětí potvrdila, že je to opravdu a jedině za účelem zmírnění nespravedlivé pokuty, přijali je. Misku jahod pak děti dostaly také tak spravedlivě za ***potěšení babičky***.

»Přijdeme asi až odpoledne,« ujišťoval partu Olda.

Do školy dorazili před dohodnutou devátou, ale učitelka je už čekala. Na žákyni byla totiž zvědavá. Slyšela, že je to cizinka, ale sebevědomě tvrdila, že jí to vadit nebude. Tetička

se pro jistotu rychle rozloučila a že si pro děti za dvě hodiny přijde, jakoby předem tušila, co za okamžik nastane.

První zklamání zažila učitelka zjištěním, že její úchvatné jazykové vybavení, znala totiž plynule šest řečí, je náhle k ničemu, neboť Bísiája na žádnou nereaguje. Další šok zažila, když si všimla, že Olda, ten nevýrazný kluk od babky Novotné, se s návštěvou očividně domlouvá, ovšem bez jediného slova. To se prostě nedalo přehlédnout.

»Co to je za domlouvání?« chtěla vědět Ehrerová.

»Trochu nezvyklé, ale dá se to pochopit,« přiznal Olda. »Hovoříme spolu telepaticky.«

»To jsem v životě nezažila,« přiznala učitelka.

»Já předtím taky ne,« pokrčil Olda rameny.

Bísiája se pokusila o pár slov česky, ale na výuku to nestačilo, Olda musel vypomáhat.

Příjemné překvapení pro učitelku ale bylo, že Bísiája navzdory nevýhodě cizojazyčného původu rychle chápala, co po ní požaduje. Zejména když po prvním přezpívání žádanou píseň do poslední noty a písmene zopakovala, dokonce se správným českým přízvukem, který dělá cizincům tak často potíže.

»S něčím takovým jsem se ještě nesetkala,« vrtěla uznale hlavou.

Proto byl pro ni další šok, když tutéž píseň vzápětí bez jediné chyby přezpíval i Olda.

»Vy jste to už cvičili?« zeptala se ho s podezřením. »Kde jste sehnali noty a text?«

»Ne, tady jsme ji zaručeně slyšeli poprvé,« hrál udiveného Olda.

»To se mi nezdá,« pochybovala. »Ať začne odsud!«

Ukázala Oldovi na text, Olda se v něm zorientoval a Bísiája začala zpívat.

»To není možné!« vydechla učitelka.

»Ona vám zazpívá cokoliv, co třeba jen jednou slyšela,« řekl Olda. »Nerozhoduje, že těm slovům vůbec nerozumí.«

»Vážně?« zadívala se na něho podezíravě.

»No jasně,« trval na svém Olda.

»Uvidíme!« řekla a vytáhla jiné noty. Zazpívala jinou píseň a sama se doprovázela na klavír. Byla to dlouhá balada a když učitelka skončila, Bísiája začala od začátku.

Ke zděšení učitelky správně a bez chyby.

»To není možné!« vrtěla hlavou učitelka. »To děvče by mělo jít na konzervatoř!«

»To není možné,« zavrtěl hlavou i Olda. »Bísiája se specializuje na biologii.«

»Biologii?« vyhrkla učitelka. »No dobrá, to jistě bude vědět, co je tohle?«

Ukázala na zmiji naloženou v lihu ve velké skleněné nádobě.

»Jak má ale vědět, jak se to řekne česky?« opáčil dotčeně Olda.

»U nich nejsou zmije?«

»Co já vím?« pokrčil rameny a pokračoval: »Bísiája tvrdí, že jde o hada, podle všech známek jedovatého. To je všechno, co o něm může říci.«

»Jak ví, že je jedovatý?«

»Něco je prý na něm charakteristické. Kdyby mohla zkoumat nepatrný vzorek tkání, prý by nám o něm řekla víc.«

»Vážně věříš, že vzorek tkání stačí k určení nějakého živočicha?« pochybovala učitelka. »Opravdu mám chuť prohlásit to za drzost!«

»Ale ona tvrdí, že to dokáže,« řekl Olda. »Ačkoliv by mě to taky zajímalo.«

»Můžeme si to vyzkoušet,« řekla učitelka. »Jestli pozná živočicha podle tkání, stačil by jí třeba... kousek masa?«

Odešla k ledničce a za okamžik podávala Bísiáje maličký kousek krvavého masa. Ta si jej chvíli prohlížela na světle, pak k němu čichla, ale jen Olda si všiml, že jí z úst vyklouzla její podivná žížala.

»Je to maso ze samce velkého zvířete,« opakoval pak po ní. »Má čtyři žaludky a živí se rostlinami. Má na sobě černou srst a na hlavě dva velké rohy.«

»To nemůže říct rovnou ***kráva***?« přerušila Oldu učitelka. »Uhodnout hovězí asi nebyla tak těžká hádanka, krávy jsou rozšířené po celém světě.«

»To nebyla kráva, paní učitelko,« odvážil se namítnout Olda. »To musel být býk.«

»Počkej, to snad z toho masa nemůže poznat,« zarazila se.

»Ona může,« špitl Olda. »Na vašem místě bych jí věřil i tu černou barvu srsti.«

»To by snad bylo příliš, ale nevadí,« vzchopila se učitelka. »Mám pro ni jiný chyták. Jestli toho živočicha uhodne, smeknu před ní.«

Za okamžik přinesla z ledničky jiný kousíček mnohem světlejšího masa. Bísiája vzorek zkoumala stejně pečlivě jako první.

»Je to ze samice velkého ptáka,« tlumočil po chvilce Olda. »Asi takhle, jak ukazuje.«

Bísiája přitom ukázala do výšky nad svůj pás.

»Kuře snad nemůže být tak velké!« pokoušela se ho zviklat učitelka.

»Není to mládě, ale dospělý kus,« trval na svém Olda. »Není to slepice, ty už viděla na dvoře u tetičky. Je to hodně velký pták. Přiznám se, samotnému mi není jasné, co to je.«

»Myslíš husu?« nadhodila učitelka.

Olda chvíli přemýšlel a pak to Bísiáje opatrně přeložil představou husy. Odpověděla mu jinou představou, vlastní.

»Husa to není,« řekl Olda. »Ten pták měl kropenaté peří a nebyl vodní.«

»Co to může být za ptáka?« viklala ho učitelka se zřejmým potěšením, že to nepoznal.

Oldu něco napadlo.

»Můžete Bísiáje půjčit papír a tužku?« požádal ji místo odpovědi.

Splnit jeho přání nebylo pro učitelku těžké a Bísiája vzápětí svou představu nakreslila.

»Ty toho ptáka neznáš?« zeptala se učitelka Oldy udiveně.

»Ne,« zavrtěl hlavou.

»Ty neznáš obyčejnou krůtu?« divila se. »Nádherně ji nakreslila a má pravdu! Ty jsi ale městské dítě, viď?«

Olda jí to váhavě potvrdil.

»Chápu, že nedokážeš přeložit, co sám neznáš,« pokrčila rameny učitelka. »Ale to děvče je fenomén, to jí musím přiznat. Jak to dělá?«

»Nevím,« řekl. »Ale já jí věřím. I tomu, že v životě živou krůtu nikdy neviděla.«

»Počkej,« zarazila se. »Jak by ji ale mohla tak přesně nakreslit?«

»Podle toho kousku masa,« tvrdil Olda.

»Víš, Oldřichu, umíš si nádherně vymýšlet, ale tohle je trochu moc. Co mi to tvrdíš? To přece nikdo na světě nedokáže!«

»Já vím, paní učitelko. Smím se vás na něco zeptat? Jste věřící?«

»Proč myslíš? Že učím děvčata zpívat v kostele?« usmála se.

»Třeba,« řekl Olda.

»Asi tě zklamu,« odvětila vážně. »Nepovažuji se za věřící.«

»To jsme tu hned tři,« řekl Olda. »Já do kostela půjdu kvůli tetičce a Bísiája jí taky chtěla udělat radost. Takže bych čekal, že ani vy to neděláte pro víru, jako pro něčí radost.«

»To jsi tedy odhadl skoro správně,« řekla s úsměvem.

»Budeme na to tedy nahlížet vědecky, ano?« navrhl Olda.

»Vědecky?« usmála se shovívavě. »Dobrá, souhlasím.«

»Výborně,« řekl Olda. »Tak abyste věděla, Bísiája je – anděl.«

Slečna Ehrerová strnula překvapením. Po tom vědeckém úvodu to bylo, pravda, velice nepravděpodobné rozuzlení.

»Počkej...« zalapala po dechu. »Řekl jsi snad – vědecky! Tak co ten anděl?«

»Přesněji, Bísiája je andělka, samička od anděla, já ale vážně nevím, jak se to správně česky říká. Pochází z jiného světa, dostala se sem náhodou a momentálně se nemůže vrátit. Andělé si sami říkají Ogdurové a je to odrůda bytostí, které se u nás na Zemi kdysi dávno objevovaly, později s námi ztratily kontakt, proto se tu už dlouho žádný neobjevil. Je to pořád ještě dost vědecky?«

»Proč ale andělé?« naléhala na něho učitelka. »Kdybys řekl mimozemšťané, bylo by to vědecky přesnější. Sami si přece říkají jinak... Ačkoliv, nezlob se, i to by bylo neuvěřitelné. Nevymýšlíte si na mě trochu oba?«

»Neuvěřitelné to je,« přiznal Olda. »Ale všechno nasvědčuje tomu, že právě tyto bytosti sehrály na naší Zemi ve starověku roli andělů. Zjevují se totiž s křídly, aspoň to tak vypadá.«

»Počkej... počkej...,« zarazila ho poplašeně. »Chceš mi tvrdit, že ona umí létat?«

»Umí,« řekl Olda. »Teď to učí mě, už to také budu umět... ale křídla na to nepotřebuje, létá jen tak. Křídla potřebuje na přechod do jejich světa. Vlastně to ani nejsou skutečná křídla, jen tak z dálky vypadají.«

»Počkej...« přibrzdila ho. »Kde podle tebe tihle... tyhle bytosti žijí?«

»V nějakém, nevím, jestli jsem to správně pochopil, v nějakém sousedním vesmíru.«

»Počkej, to bys mi musel nějak vysvětlit...«

»Obávám se, že to nedokážu,« řekl. »Sám to pořád nechápu, i když mě Bísiája z jejich vědy už něco naučila... ale potřebujete to chápat? Nestačí vám vědět, že je odkudsi zdaleka, že tu je sama a přišla k nám ze starší a rozvinutější civilizace?«

»Ano, ale andělé přece patří do náboženství.«

»Tam toho patří..!« mávl rukou. »Vážně si myslíte, že neexistuje město Jeruzalém, když se o něm píše v Bibli?«

»Jeruzalém je přece skutečné město!«

»Skutečný anděl stojí před vámi, paní učitelko! Tedy – andělka,« opravil se.

»To není možné! Vždyť jsi říkal, že nevěříš! To mám věřit na anděly... a ďábly...?«

»Nevěřte všemu,« řekl vážně. »Jen tomu, co si můžete ověřit. Když uvidíte na vlastní oči ďábla, budete muset věřit i na ně. Zatím máte před sebou jednoho anděla, vlastně andělku, když už je to holka. Nebo Ogdurku, mimozemšťanku, když jinak nedáte. Nemůžete ale popřít, že její schopnosti nejsou z tohoto světa. Z kousku masa pozná, ze kterého zvířete to maso je. Zazpíváte před ní píseň a ona ji hned zná zpaměti. Létat jste ji neviděla... léčit nemocné také ne... leda, Bísiájo, můžeš se udělat napůl průhlednou?«

Bísiája Oldovi okamžitě vyhověla. Před zkoprnělou učitelkou najednou stála průhledná postava, ve které uvnitř pomalu pulsovalo červené srdce.

»Proboha!« vykřikla slečna Ehrerová leknutím.

»Dobrý, to stačí,« ujistil Olda Bísiáju a ta hned zneprůhledněla.

»Chcete vidět ještě víc?« zeptal se učitelky.

»Vy máte... takových důkazů víc?«

»A jéje!« usmál se Olda. »Co byste řekla třeba na mluvícího psa? Nebo na uzdravení umírající babičky Liškových? Nakonec – něco už naučila i mě...«

Zvednout noty z klavíru už pro něho nebylo nijak těžké. Pohled na vznášející se svazek not učitelce stačil.

»Dost, stačí,« řekla. »Rozsypeš je... a tetička už to ví?«

»Tetička?« usmál se Olda. »Zatím to před ní úspěšně tajíme. Tetička je věřící, cožpak by unesla pomyšlení, že má pod střechou pravého anděla?«

»Ta by snad měla naopak snadněji uvěřit!« namítala učitelka.

»I kdepak!« řekl Olda. »Táta říkal, že by jí to převrátilo celý svět vzhůru nohama, raději jí to nemáme ani říkat.«

»A tvoji rodiče, ti si také myslí, že je tohle dítě anděl?«

»Vy ještě pochybujete?« rozhlédl se Olda po místnosti. Padla mu do očí ozdobná svíčka na kovaném svícnu.

»Podívejte se tamhle na tu svíčku!« navrhl učitelce.

Pak ji na dálku zažehl, nechal ji chvilku hořet a zase ji uhasil, jen tenký pramínek dýmu ještě chvíli stoupal z černého knotu.

»Neuvěřitelné!« přejela si rukou po čele. »Dobře, uvěřím vám, i když mi to taky trochu převrací svět naruby. Možná je to dobrý důvod k utajování. Proč mi to ale vůbec říkáte?«

»Protože jste rozumná, paní učitelko,« řekl Olda. »Vy to pochopíte, můžete tomu uvěřit i z vědeckého hlediska a nebudete to nikomu zbytečně říkat. A když už chcete Bísiáju naučit zpívat, musíte aspoň vědět, že její schopnosti nejsou nemožné, ať si nejsou obvyklé. Nemá ale cenu učit ji stejným stylem, jaký znáte. Co by normální žačka nezvládla za několik dní, naučí se Bísiája bez procvičování. Je prostě o pár tříd výš, i když vypadá docela nevinně.«

»To tedy vypadá,« povzdychla si. »Je to strašné pomyšlení, že jsem ji naučila všemu co bude potřebovat za pár minut, ale ono to tak skutečně vypadá. Jestli je pravda i to ostatní...«

»Proto jsme se rozhodli říci vám to po pravdě,« dodal Olda. »Vypadáte na rozumného člověka, proboha, nedivte se, že vám to říkám takhle! Ale spousta lidí to nepochopí, nebudou schopni to přijmout, nejspíš to ani nebudou ochotní pochopit.«

»Je to nezvyklé, pravda,« přiznala. »Ale nezdá se ti, Oldo, že lidi krutě podceňuješ?«

»Vážně si myslíte, paní učitelko, že za pravdu nemůže člověk dostat do nosu?«

»Podle toho, za jakou pravdu... a také jak podanou...« znejistěla.

»Hned první den, kdy jsem se setkal s Bísiájou, jsem za tu pravdu dostal pěstí,« usmál se trochu kysele. »Jeden pitomec nepochopil, že to myslím vážně a nedělám si z něho blázny. Bísiája tak získala hned na úvod krásný obrázek o barbarech z našeho světa.«

»To asi nebylo nejšťastnější,« přikývla zachmuřeně.

»Problém je, že takových lidí je hodně,« posteskl si Olda.

»To si vážně myslíš?« zkoušela ho znejistět.

»Když ne většina, mají určitě dost vlivu,« trval na svém. »Víte, paní učitelko, dohodli jsme se s Bísiájou, že tetičce pro radost v kostele zazpívá. Tetička si tu radost zaslouží a když to udělá radost více lidem, nevadí. Vy tomu přece taky pomáháte.«

»Já to dělám z jiných důvodů, i když také pro radost,« usmála se. »Dejme tomu, umíte oba docela pěkně zpívat. Ale co budete dělat dál?«

»Bísiája tu zřejmě ještě nějakou dobu zůstane,« odhadoval neurčitě Olda. »Pak se zkusí vrátit domů. Nebude to jednoduché. My jí v tom nepomůžeme, cestovat vesmírem neumíme. Pak můžeme očekávat, že k nám přijdou její krajané, i když asi s nějakým zpožděním. Řekla, že nás nenechají bez pomoci.«

»Myslíš, že jejich pomoc potřebujeme?« zamračila se učitelka.

»Jestli o něčem nepochybuji, pak je to tohle,« odvětil Olda. »Jsou o více než sto tisíc let před námi a my tady na Zemi máme příliš mnoho zla.«

»Nemyslím to tak...« zamyslela se. »Jde mi o to, jestli si nedokážeme pomoci sami.«

»Zkoušíme to už pár tisíc let. Jistě sama víte, jak je to těžké.«

»Je to těžké,« přiznala. »Ale na druhou stranu máme špatné zkušenosti s dobrodinci, ze kterých se obvykle vyklube, že mluví o pomoci a přitom nám chtějí poroučet, případně jim jde jen o to, aby si co nejvíc nakradli.«

»Nejsou snad ve všech vesmírech jen barbaři...« povzdychl si Olda. »Bísiája je anděl podle všech pravidel. Především je dobrá.«

»Kéž by!« povzdychla si učitelka.

*****

Životní síla

Po obědě se Bísiája s Oldou dostali konečně na náves k partě. Zvažovalo se rozhodnutí jít do jeskyně a nakonec to většina podpořila. Olda s Bísiájou se přidali a všichni vyrazili.

Jeskyně nebyla veliká, ale při troše nepohodlí se tam srovnali všichni. V nouzi by tam mohli přečkat i nepohodu, protože dovnitř nepršelo a stěny jeskyně byly suché. Jen Čertovi se tam nelíbilo. Požádal Oldu o dovolení jít si čichat ven a radostně vyrazil.

Uprostřed ležel balvan. Někdy to byl stůl karbanického doupěte, jindy se na něm dělila kořist pirátských výprav, podle námětu her to někdy bylo pohanské obětiště. V úzké štěrbině, do které se jeskyně vzadu zužovala, leželo několik vetchých pytlů. Nejčastěji představovaly kůže zabitých zvířat – kluci si občas hráli na pravěké lovce, takže tu měli i několik postarších luků a hromádku šípů.

Místní se smíchem vykládali Oldovi a Bísiáje, jak loni pracně vykopali obrovskou past na mamuta, za což všichni do jednoho sklidili výprask, když do pasti zahučel traktor a jeho rozzlobený majitel si pak obešel rodiče s požadavkem na úhradu škody. Všem hrozil soudem, až mu po krátkém dohadování dali co chtěl. Šlo ostatně jen o světlomety, rozpočítaná částka byla srovnatelná s průměrným kapesným, které postižení oželeli s vědomím, že to stálo za to. Po pasti prý zůstala na poli stopa, kam by případného zájemce kdykoliv dovedli.

Bísiáje se ta hra líbila a tvrdila, že doma si tak nehraje. Nejspíš měla pravdu, ta hra byla asi zajímavá jen v partě, sám by ji nikdo nehrál.

Z plošiny před jeskyní byl pěkný výhled na vesnici a kdo vyšplhal na skálu nad jeskyní, viděl daleko do kraje. Nahoře byly ještě zbytky zuhelnatělého dřeva z pálení čarodějnic, což se Oldovi dlouho nedařilo Bísiáje vysvětlit. Nakonec to prohlásila za hodně barbarský zvyk.

»Rozuměj, teď už to také považujeme za barbarství, ale ještě před několika sty lety se to považovalo za správné,« zvážněl Olda. »Lidi tehdy věřili, že jim čarodějnice opravdu přináší zlo. Dnes víme, že čarodějnice obvykle nečarovaly a nebyl proto důvod je upalovat. Tehdy se to ale dalo chápat jako nutná obrana proti zlu.«

»Bylo by to barbarské i kdyby čarovaly,« nesouhlasila s ním. »Ale co dnes? Ten oheň tu musel hořet ještě nedávno!« postrčila špičkou nohy kus ohořelého dřeva.

»Tobě se oheň nelíbí?« podíval se na ni. »My už na něm nikoho neupalujeme, nanejvýš roztápíme nějakou tu smůlu.«

»To se mi přece líbilo,« přiznala. »Bylo to tvořivé. Ale ty čarodějnice, to není hezké.«

»Taky už z toho zůstal jen ten oheň,« ujišťoval ji Olda, ale náladu jí už nevrátil. Raději jí rychle navrhl podívat se na místo legendární pasti na mamuty.

Domorodci je tam samozřejmě velice ochotně zavedli. Už tam žádná jáma nebyla, ale na jejím místě bylo v hlíně víc písku, takže měla světlejší barvu. Při zahrnování jámy zřejmě nikdo nehleděl na to, aby se horní vrstva ornice dostala opět nahoru.

»Slyšela jsem, že vaši předkové tak lovili mamuty ještě nedávno,« usmála se Bísiája.

»Nevím, čemu říkáš nedávno,« odvětil vážně Olda. »Podle vás to možná bylo nedávno, ale tady má čas jiné měřítko.«

»Chyba,« komentovala to.

»My za to nemůžeme,« pokrčil rameny.

Vraceli se do vsi společně a cestou si natrhali trochu ovoce na Panské zahradě. Čert se k nim přidal nedaleko od jeskyně a stěžoval si, že široko daleko není z psího hlediska vůbec nic zajímavého, pokud nepočítá hraboše, kteří ale z děr nevylezou a nevylezou.

Parta se rozešla jako vždy na návsi a Olda s Bísiájou pokračovali k tetiččině chalupě. Oldu napadlo vzít si srp a nůši a nakrmit králíky, Bísiája mu šla pomáhat a Čertovi zacházka také nebyla proti srsti. Netrvalo jim to ostatně dlouho a mohli si přitom v klidu povídat.

»Vždyť ti tentokrát tetička neříkala, že máš jít na trávu králíkům,« chtěla vědět, proč to Oldu napadlo. »Předtím jsi plnil slib, ale teď už jsi žádný nedával?«

»Králíci potřebují trávu každý den,« krčil Olda rameny. »Tetička by jim krmení donesla sama, ale proč jí nepomoci? Ona nám přece vaří a stará se o nás každý den.«

»Takže vy si takhle pomáháte?« zajímala se živěji.

»No jistě!« řekl Olda.

S košem trávy došli ke králíkárně, nakrmili zvířátka a Olda navrhl, že by ještě chvilku za chalupou trénoval. Za povzbuzování Bísiáji vyletěl do koruny staré hrušně, ve vzduchu se otočil a hladce přistál vedle ní. Tentokrát se na to lépe připravil a neupadl.

»Výborně!« usmívala se. »Jak se zdá, síly máš dost. Mohli bychom si nacvičit, jak bys ji mohl někomu předat.«

»Ale komu?« rozhlédl se Olda. »Čertovi?«

»Třeba!« souhlasila Bísiája.

»P***rrr***otestuji!« vrčel Čert a snažil se nenápadně zacouvat ke dveřím chalupy. »Pokusy na psech jsou h***rrr***ozné ba***rrr***ba***rrr***ství!«

»Ale dělají se!« pokoušel se ho usadit Olda.

»Ano, ale dělají je h***rrr***ozní ba***rrr***baři!« trval na svém pes, připravený k útěku.

»Kdybys nebyl pokusný pes Bísiáji, dodnes bys neuměl mluvit. Jen bys kňučel a štěkal jako dřív,« ujišťoval ho Olda. »Nejsi na tom takhle lépe?«

»Nemusíš se bát, žádná škoda ti nehrozí,« uklidňovala ho také Bísiája. »Nedělej drahoty a pojď sem! Předávání síly nebolí, naopak je příjemné.«

»Jen aby!« vrčel nesouhlasně, ale přišoural se k nim.

Bísiája nejprve Oldovi vysvětlila, k čemu je předávání životní síly užitečné, proč, kdy a jak se provádí.

»Obvykle ji dodáváš někomu, kdo ji nutně potřebuje, ale sám ji získat nemůže. Znalosti tohoto typu potřebují hlavně ti, kdo navštěvují světy nižších úrovní. Vezmi si třeba babičku Liškovou. Nemá ***idarchon*** a její životní funkce potřebovaly povzbudit. Proto ode mě nejdříve ze všeho dostala trochu životní síly. A podívej se na ni dnes, jak se zlepšila!«

Ovládání úplně nových orgánů v těle by bylo bez telepatické ukázky těžké, ne–li úplně nemožné, ale pomocí předávaných pocitů to Bísiája Oldovi rychle vysvětlila, takže si to mohl vyzkoušet, stejně jako se včera učil ovládat přimražení. Vyslal sílu do ležícího psa, ostražitě číhajícího a připraveného dát se na útěk. Její zbytky na okamžik způsobily zjasnění večerního šera slabou září.

»Ňaf!« štěkl blahem Čert. »To bylo dobrý! Lepší než drbání za uchem!«

»Jak se teď cítíš?« zeptala se ho Bísiája.

»Teď by tu měla být nějaká fenka!« přál si Čert procítěně. »I kdyby ji hlídali dva vlčáci, roztrhal bych je oba!«

»Jestli se budeš prát, vysloužíš si nejen vodítko, ale i košík!« varoval ho Olda.

»To je ti podobné!« zavrčel pes. »Dej sem tedy místo vlčáků dvě fenky navíc!«

»Neboj se, nějaká se pro tebe jistě najde,« usmála se Bísiája.

»Když ne teď, určitě se nějaké dočkáš,« usmál se Olda. »Ještě bych rád věděl, k čemu je to předání síly dobré. Čertovi to zřejmě prospělo, ale on to přece nepotřeboval.«

»Předáním životní síly obvykle začínám péči o nemocné,« řekla Bísiája. »Ale v mnoha případech tím i končím, protože to stačí. Samozřejmě ne když má člověk smrt na jazyku, ale běžné nemoci to léčí velmi rychle. Když má tělo sílu, poradí si i s běžnými bakteriemi.«

»Proč ses tedy zpočátku bakterií tak bála?«

»Protože jsem je neznala,« přikývla. »Na některých vesmírech jsou takové, co člověka během čtvrthodiny rozloží na hromádku rosolu, ale vy je tu zřejmě nemáte. Ve vaší knize jsem sice o bakteriích ohrožujících lidi četla, ale musely by být podstatně agresivnější než ty,

které jsem zatím zkoumala. Teď už o nich vím víc, ohrozily by jen opravdu slabé tvory, ale babička Lišková byla typickým příkladem. Když pak dodáš slabému tvoru životní sílu, získá schopnost zbavit se většiny bakterií sám.«

»Myslíš jako, že by to stačilo i na chřipku?« zeptal se Olda.

Samozřejmě si chřipku jen představil v podobě rýmy, kýchání a zvýšené teploty.

»To vypadá na bakterie,« pochopila to Bísiája. »Na ty by to mělo stačit.«

»To vypadá nadějně,« obrátil to Olda. »Chřipku nemám rád.«

»Bakterie nejsou jediné, kdy můžeš životní sílu uplatnit,« pokračovala Bísiája. »Dalším případem jsou úrazy. Na Lutyjotu jsem po jedné větrné bouři uzdravovala spousty raněných, ale křísila jsem i mrtvé. První co musíš udělat je uzavřít rány, ze kterých teče krev. Nejhorší jsou rány uvnitř těla. Když je nepoznáš, nech je jiným, snad tu nějaké odborníky máte. Když zastavíš krvácení, podívej se po zlomených kostech, to bude asi druhá věc, kterou bys měl přenechat jiným, aby nesrostly nakřivo. V ostatních případech přidej postiženému životní sílu. Tím nic nezkazíš, rány se začnou rychleji hojit a když jsou zlomené kosti postavené správně proti sobě, také rychle srostou. Na zaostalých světech tomu většinou říkali zázrak.«

»Něco jako s babičkou Liškovou?«

»Zdejší lékaři nemají vysokou úroveň, když nepoznali, že nešlo o samovolné zlepšení. Jinak by nemohli vytáhnout ten nesmysl s neoprávněným voláním sanitky. Možná to přičetli i předchozímu vlastnímu léčení, které ovšem nestálo za nic. «

»Zdejší lékaři nejsou zvyklí na léčení zázrakem.«

»Jejich chyba,« odsekla. »Až sem přijdou naši, budou si na to muset zvyknout.«

Pokračovali tím, že si Olda cvičně nadzvedl několik těžších předmětů. Bylo to zajímavé i tak, starodávné kamenné drůbeží korýtko na vodu by rukama neuzvedl, ale ***idarchonem*** to zvládl jako nic. Vznášelo se před ním volně jako horkovzdušný balón.

»Zítra se spolu podíváme na vaši televizi,« řekla vážně. »To už budeš připravenější.«

»To snad můžeme už dnes,« pokrčil rameny.

»Přínos z vašich zpráv nebude tak velký, aby vyvážil škody ze všeho podprahového, co v nich je,« řekla.

»Tetička se na ně dívá každý den,« připomněl jí Olda.

»Chudák tetička!« opáčila Bísiája. »Ale jsou věci, se kterými nic nenaděláme. Schválně si představ, jak by se tvářila na moji úpravu očí!«

»Máš pravdu,« ustoupil Olda. S Bísiájou se hádat nechtěl, beztak měla pravdu.

Přišli právě včas k večeři, takže je tetička nemusela shánět. Když se navíc pochlubili nakrmenými králíky, byla tetička velice spokojená. Čert byl ještě spokojenější pod stolem, neboť tam u misky ohryzával kostičky. Včera si ho totiž povšimla sousedka a dnes tetičce pro pejska donesla ***malé přilepšení*** od oběda.

»Ani jsi mi neřekl, kdy máte být zítra u paní učitelky,« zeptala se tetička Oldy při jídle. Zřejmě tu otázku považovala za důležitou, když nevydržela čekat až dojedí.

»Zítra k paní učitelce nepůjdeme,« ujistil ji Olda. »Všechno už s námi nacvičila.«

»Oldo!« pozvedla tetička obočí. »To snad ne! To přece není možné!«

»Je,« trval na svém Olda. »Bísiája je totiž pěvecký zázrak a na neděli už všechno umí.«

»Tomu se mi nechce ani věřit,« řekla tetička. »To by mě musela přesvědčit.«

»Stačí po večeři?« ohradil se Olda. »S plnou pusou se nedá zpívat!«

»Samozřejmě až po večeři,« souhlasila tetička.

Dojedli a Olda se hrnul k mytí nádobí, ačkoliv o tuhle práci doma nikdy moc nestál.

Tetička ani nezapínala televizi, jak se třásla na zpěv. Bísiája se mile usmála, nadechla se a spustila. V nízké sednici zněl její hlas pochopitelně jinak než ve velké třídě, ale v kostele to bude úplně jiné, uvědomil si Olda. Nevadí, Bísiája se s tím jistě vyrovná. Všiml si ale, že ten

zpěv není jednoduchý. Bísiája nezpívala jako lidé, ale přidávala k tomu pomocí telepatie další hlas. Dohromady to znělo vznešeněji než by se dalo čekat.

»Přestaň šplouchat s tou vodou, umeju to potom!« nařídila tetička Oldovi po první písni. »Vždyť je to hřích rušit tak andělský hlas!«

Olda se tedy vrátil na své místo u stolu vedle Bísiáji.

»Můžeme zpívat oba,« navrhl tetičce mezi dvěma písněmi.

»No dobře, zkus to!« svolila.

Další písničku zpívali společně. Olda si tentokrát dával pozor, ale jen si utvrdil dojem, že zpěv Bísiáji není omezený na slyšitelný zvuk, ale zní i v telepatickém spojení. Dokonce se mu zdálo, že i jeho vlastní zpěv se trochu dělí.

»Úžasné!« zatleskala tetička, když skončili. »V kostele to teprve bude krása!«

»Už věříš, že to Bísiája umí?« neodpustil si Olda.

»Nádherně to umí,« rozplývala se tetička nadšením. »Ale nevěděla jsem, že i ty umíš tak krásně zpívat! Budete zpívat spolu?«

»Podle potřeby,« zchladl trochu Olda.

»V kostele to jistě bude ještě hezčí,« uvažovala tetička. »Tam každý zpěv zní tak nějak velebněji, natož tenhle! To bude mít pan farář radost!«

Pro samé zpívání jim nezbyl čas na televizi, ale tetička ničeho nelitovala. Za mlada ráda zpívala a znala spoustu písniček. Zkoušela je Bísiáje předzpívat a ke svému údivu zjistila, že si je Bísiája neuvěřitelně rychle zapamatuje.

»Ty bys mohla, děvenko, zpívat i na koncertech,« povzbuzovala ji nadšeně.

Olda se na to jen usmíval, když to překládal. Kdyby tetička věděla, koho to učí zpívat! V Bibli je přece andělský zpěv popisován jako něco úžasného a je to nejspíš pravda.

»Poslyš, vy tam u vás nezpíváte?« napadlo najednou tetičku. »Nemohla bys mi zazpívat něco od vás? Jakže si to u vás říkáte?«

»Ogdurové,« přikývla Bísiája – a spustila.

Olda údivem otevřel pusu. Zpěv pozemských písní zvládla Bísiája snadno, ale co teď slyšeli, a nejen slyšeli, ale i vnímali v telepatickém cítění, to stálo za to! Zdálo se, že Bísiája zpívá dvojhlasně, nebo možná i trojhlasně! To byl ale zážitek!

Když skončila, tetička si jen povzdychla: »Děvenko, zpíváš jako anděl!«

»Myslíte tamten?« ukázala Bísiája s andělským úsměvem na obrázek nade dveřmi.

»Skoro bych věřila, že je tomu tak,« řekla tetička.

Bísiája s Oldou na sebe mrkli – už i to mrkání zřejmě správně odkoukala.

Neřekli ale nic. Jen popřáli tetičce dobrou noc a zamířili na pec.

Tetička jim také popřála, zhasla a odšourala se do komory. Olda si byl ale jistý, že něco takového ještě nezažila.

*****

Potěšení

Příčiny zázračného uzdravení babičky Liškové si skoro nikdo nevšiml, ale Bísiája brzy projevila zájem navštívit další starší vesničany. Olda tedy začal organizovat akci ***Potěšení***, ale přidala se k němu Cilka a brzy všechno vedla, zatímco Olda se stáhl do pozadí. Na výsledku to nic neměnilo, Bísiája se postupně seznámila se všemi vesnickými stařečky a babičkami. Nevadilo jí, že se toho účastnila celá parta. Záminky návštěv byly pokaždé stejné: potěšili jsme babičku Liškovou, potěšíme také ostatní. Uvítací kytice z polních květů připravovaly zpočátku Cilka s Milčou, později květy trhali i kluci, kdo měl zrovna čas.

Taková akce se na vesnici ihned rozkřikne a parta navíc obcházela stařečky popořádku, takže se na ně vesničané stačili připravit. Kromě pocitu dobrého skutku tak v mnoha rodinách získali i malou odměnu. Někde jahody, jinde koláče nebo buchty, jednou čokoládu. U Bělíků jim nabízeli i peníze, ale ty celá parta po krátké poradě zásadně odmítla.

»Neděláme to kvůli penězům,« zdůvodnila to za všechny Cilka.

Čert samozřejmě chodil s partou a nikdy nic neodmítl, i když vždy až po němém dotazu na Oldu, zda si může vzít nabízený buřt nebo kostičku.

Zajímavý byl také vývoj Čertových vztahů k ostatním vesnickým psům. Zpočátku na něho vrčeli a štěkali, někteří i značně zuřivě. Bísiája je ale uklidňovala a zdálo se, že to se psy umí. Čert to od ní velice rychle odkoukal a teď už se k cizím psům přibližoval nejen s vrtícím ocáskem, tou mezinárodně uznávanou nabídkou psího míru, ale i s telepatickým konejšením úzce směrovaným na dotyčného psa, což ostatní obvykle přehlédli. Psi tím byli překvapení, takže mír většinou přijali. Dokonce na něho nevrčeli, ani když dostal pamlsek od jejich pánů, což jinak každý pes nelibě nese.

Bísiája měla pro tyto návštěvy šatičky jako v kostele a vystupovala až na závěr, když už všichni svá přání odříkali. Nikdo netušil, že spolu s Oldou na každého navštíveného na závěr pošlou trochu životní síly. Když to dělali oba, bylo to účinnější a nevznikaly tak silné světelné ani zvukové efekty, aby si jich mohl některý přihlížející všimnout. Krátkodobé projasnění se dalo vysvětlit přirozeněji hrou slunečních paprsků z mraků.

Návštěvy splnily svůj účel. Staré lidi nejen potěšily, ale také povzbudily. Všichni si při tom přišli na své, jen Olda s Bísiájou byli pokaždé trochu pobledlí, než si z okolí opět nasáli volnou energii. Proto také podnikali v jednom dni jen jednu návštěvu hned po obědě. Cilka to ostatním vysvětlovala nutností, aby jim stařičkové déle vystačili, což byl dostatečně rozumný důvod a všichni to uznali.

Vynechali jen dvě stavení.

Starý morous Hadr na konci vsi se na ně sprostě osopil, vynadal jim do nezvedených spratků a slíbil zavolat policii, jestli okamžitě nezmizí.

»Chtěli byste krást, bando zlodějská, co?« křičel na ně. »Na mě si ale nepřijdete! A toho prašivýho čokla si taky fofrem odtáhněte, nebo bude zle!«

Parta odtáhla od jeho chalupy za nejbližší roh a uspořádala tam válečnou poradu. Čert naštěstí nerozuměl, jak ho pan Hadr nazval a Olda mu to raději ani nepřekládal.

»Toho asi nepotěšíme,« řekla Cilka smutně. »Beztak o nás nestojí.«

»Kdo o nás nestojí, tomu se vnucovat nebudeme,« přikývl Olda. »Půjdeme dál, ne?«

»Nebude to ale spravedlivé, když někoho vynecháme,« namítal Jirka.

»Vynecháme my jeho nebo on nás?« namítal Olda. »Cilka má pravdu, nestojí o nás. My jsme přišli až k němu a on nás nepustil dál. Takže jsme na naší straně udělali, co jsme mohli. Je snad spravedlivé, aby nám nadával do zlodějů?«

»Je to druhý člověk, který odmítl nabízenou pomoc,« připomněla Bísiája Oldovi beze slov. »Jako ta paní v autobuse...«

»Pojďme dál,« trval na svém Olda. »Přijdeme k Mašicům už dneska.«

Bylo to jediné rozumné řešení a když i Cilka řekla, že je to fér, zamířili k Mašicům.

»Jejda, jejda,« bědovala paní Mašicová. »Čekali jsme vás až zítra!«

»Pan Hadr nás vyhodil,« oznámila jí Cilka. »Váš dědeček je další na řadě, tak potěšíme jeho, zaslouží si to.«

»Ale já ani nemám nic napečené! To je nemilé!«

»Neděláme to přece ani pro peníze, ani pro nic takového!« prohlásila pevně Cilka.

K dědečkovi se dostali, potěšili ho kytičkou i přáním, nálada stoupla k úsměvům, nikdo si ani nevšiml posledních dvou z party, Bísiáji a Oldy. Jen dědeček Mašica, dojatý k slzám, si té dvojice všiml víc než ostatní, už proto, že zřejmě nepřehlédl pocit tepla a nezvyklé světlo ve svém pokojíku během jejich přání.

»Čípak jste, vy dva?« zajímal se. »Taková hezká panenka, to člověka opravdu potěší!«

Když se dozvěděl, že děti patří Aničce Novotné, pokýval hlavou.

»No jo, Novotnovic, tam byly všecky holky hezký... Anička byla taky... Člověka už jen ten pohled rozehřeje!«

To nebyl pohled, pomyslel si Olda.

Nikomu ale nic nevymlouval.

*****

Příští návštěvu plánovali v domku naproti, ale pak měli přijít na řadu Prskavcovi, jenže tam se nikomu dvakrát nechtělo. Pan Hadr je sice sprostě vyhodil, ale pan Prskavec jim hrozil soudem a to bylo ještě horší.

»To je přece jasné,« řekl Olda. »Když si nás nepřál pan Hadr, vynechali jsme ho. Když nás nechtějí u Prskavců, bude spravedlivé, když je vynecháme také, ne?«

»To je pravda,« přidal se k němu zdejší strážce spravedlnosti Jirka.

Vynechali tedy i Prskavcovy a pokračovali dál, pěkně popořadě kolem zbytku vesnice. Všude už je vítali a těšili se na ně. Dospělí si pochvalovali, že to byl rozhodně lepší nápad než různé rošťárny, které by parta jinak nepochybně prováděla.

Návštěvy ostatně moc času nezabraly a zbytek odpoledne až do večera se dal strávit na Kačáku nebo jinou příjemnou činností.

Další vítanou atrakcí se pro partu stalo svážení sena. Procházkovi na to měli koňský povoz, tažený koněm Bubíkem. Pepík Procházka, pověřený otcem rolí kočího, sice všechny předem důrazně varoval, aby se ke koni nepřibližovali, že rád kope, ale ukázalo se, že to není tak horké, zejména když se Bísiája a Olda s koněm potají dohovořili. Bubík pak snesl, aby se na něm všichni postupně povozili, až se tomu Pepík Procházka divil.

Jen pan Josef Procházka starší se kabonil, když zjistil, že děti sedí na hřbetě jeho koně. Odebral synovi otěže a dál vedl koně pro jistotu sám.

»Neříkal jsem ti, že Bubík kope?« obořil se na syna.

Pepíkovi nepomohlo vysvětlování, že Bubík je jako ovečka.

»A kdo bude platit bolestné, až někoho kopne?« zlobil se dál otec. »Víš, co to je kopnutí koněm? Co když někomu přerazí nohu? Když někoho kopne do břicha, může mít z toho smrt! A kdo pak za to může? Majitel koně! Chceš mě nakonec dostat do kriminálu?«

Bísiája se pokusila Pepíka zachránit před pohlavkem, ale neuspěla, ani když se snažila hovořit česky.

»Podívej se, holčičko, uznávám, že se zastáváš kamaráda, ale do koní nemluv, když jim nerozumíš!« usadil ji pan Procházka. »Nic se nestalo, uznávám, ale mohlo se stát! Kdybys jen viděla, jak ten kůň vyvádí u kováře, nezastávala by ses ho.«

»Bubík u kováře vyvádí?« zeptal se zvědavě Olda.

»A jak!« povzdychl si pan Procházka. »Čtyři chlapi ho tam musí držet! Pozítří půjdeme k Soukalovi, přijďte si to prohlédnout, ať to vidíte!«

Pan Procházka se mýlil, ale dalo se to pochopit. Neměl přece o schopnostech Bísiáji ani to nejmenší tušení. Bísiája se dokázala dohodnout i se zvířaty. Ať už to byl hospodského ostrý vlčák Aran, nebo poplašený kůň.

Nakládání sena na fůru se nemohli účastnit všichni, nebylo dost vidlí. Procházkovi měli na voze dvoje, nakládal tedy pan Procházka se synem Pepíkem. Oba bratři Zimákové a Jirka Rovný nahoře na voze seno ušlapávali, ale víc se jich tam nevešlo a ostatní jen pozorovali, jak jim jde práce od ruky. Jen Čert zaujatě zkoumal jakési opuštěné myší díry. Držel se ale na dohled, aby se po něm Olda nemusel pořád ohlížet.

Když byla fůra plná, přivázali otec a syn Procházkové nahoru pavuzu, bidlo, které seno přidržuje před větrem. Bubík zabral a jeli. Bratři Zimákové, Jirka Rovný a Pepík Procházka jeli na fůře, neboť při nakládání nejvíce pomáhali. Ostatní šli podél vozu, ale spokojení byli všichni, včetně Čerta, plného dojmů ze stopování lovné zvěře, i když šlo jen o hraboše.

Také skládání sena do stodoly se účastnila osvědčená skupina. Oba Procházkové stáli na fůře a podávali seno vidlemi do vikýře, zatímco ušlapávači tentokrát odnášeli seno dál na patro stodoly. Pan Procházka se už na děti nezlobil a na závěr, když zavezl prázdný povoz stranou na dvůr a odpřáhl koně, svezl popořadě všechny na Bubíkovi.

»Já si to smím dovolit,« tvrdil. »Mě kůň poslechne.«

Svezli se nakonec všichni, dokonce i Bísiája a Olda. A aby to nebylo všechno, dostali každý od paní Procházkové na závěr hrníček domácího podmáslí, pro pomocníky měla jen trochu větší hrnky. Den tedy pro partu končil opět velice úspěšně.

Rozešli se tentokrát hned před Procházkovými, Bísiája s Oldou a Čertem šli přes náves domů. Cestou si ještě povídali s Jirkou, který šel kousek s nimi.

»Nebylo to marný,« liboval si, když se rozcházeli. »Chce to jen opláchnout se vodou, aby člověk spláchl prach ze sena. Nevyplácí se to odfláknout, jinak člověka všechno štípe.«

»My ještě dojdeme na trávu králíkům a pak se osprchujeme,« navrhl Olda Bísiáje.

Když ale došli domů, čekalo je tam nepříjemné překvapení.

Na zápraží stál Pepek Prskavec a tvářil se dost nepřístupně.

»Co tu děláš?« zamračil se na něho Olda a Čert okamžitě začal zle vrčet.

»Podrž si toho psa!« staral se Pepek. »Nejsem tu sám.«

»Čert ti neublíží,« ujišťoval ho Olda. »Není mstivý a nekope do bezmocných!«

Rychle Čertovi vysvětlil, že smí na nevítanou návštěvu nanejvýš vrčet, ale nic víc nesmí a zejména ne přibližovat se. Čert odvětil, že poslechne, ale nerad. Zaujal pak obrannou pozici před prázdnou psí boudou, odkud dál temně vrčel.

Pod tím dojmem se Pepek raději obrátil na ústup, ale ne na ulici. Místo toho vběhl do předsíně a pokračoval dál do sednice.

»Pojďte dál,« přivítala tetička Oldu a Bísiáju.

Naproti ní seděl na invalidním vozíčku starší děda, kterého ještě neznali. Pepek se rychle postavil za něho, aby bylo jasné, že toho dědu přivezl právě on.

Olda i Bísiája pozdravili. Bísiája už česky a s místním přízvukem, takže se ani nezdálo, že sem nepatří.

»Přišel si k nám stěžovat pan Prskavec,« řekla tetička přísně. »Prý jste ho vynechali, co mi na to můžete říci?«

»Že to děláme dobrovolně a ne z donucení,« odvětil Olda.

»Dobře, to je v pořádku,« řekla tetička. »Ale když už něco takového děláte, nemůžete přece někoho tak okázale vynechat. To přece není zdvořilé.«

»Pan Hadr nás vyhodil a chtěl na nás poslat policii, že ho jdeme vykrást,« vysvětloval jí rychle Olda, ačkoliv nešlo o současnou tetiččinu návštěvu.

»Dobře, když vás pan Hadr vyhodil, dolézat za ním nemusíte,« uznala tetička. »To bych pochopila. Pan Prskavec vás ale určitě nevyhazoval. Proč jste ho vynechali?«

»Protože...« Olda se nerozhodně podíval na Bísiáju. »Mám to říci?« zeptal se jí rychle.

»Řekni,« souhlasila bez jediného slova. »Je to přece pravda.«

»Protože pan Prskavec nám otrávil Čerta, s Pepkem u nás kradli a navíc nám vyhrožoval soudem,« řekl Olda sveřepě. »K takovým lidem přece nemůžeme chodit, uznej!«

»Já jsem vám nic zlého neudělal,« bránil se starý Prskavec. »Ani hýbat se nemohu!«

»Vás nikdo nepodezírá,« odvětil Olda. »Ale žijete pod jednou střechou s někým, kdo se neštítí zabít malého psíka, aby mu nepřekážel ve zlodějně. A váš vnuk u toho byl osobně.«

»To není pravda!« vybuchl Pepek. »Lže!«

»Je to pravda,« tvrdil Olda. »Všechno do sebe zapadá. Věděl jsi, co se u nás ztratilo, dřív než jsme to řekli. A pes vás oba bezpečně poznal. Tebe i tvého strýčka.«

»To nejsou žádné důkazy!« bránil se Pepek.

»Před soudem by to nestačilo,« připustil Olda. »Zvlášť když soud dbá především na to, aby se neukřivdilo darebákům. My ale nejsme u soudu. Víme, že jste zloději, otrávili jste nám psa, co po nás ještě chcete?«

»Já jsem o tom ale nevěděl!« vybuchl starý Prskavec nešťastně. »Přísahám!«

»Je možné, že jste to nevěděl,« připustil Olda. »Ale máte syna bezohledného zloděje a váš vnuk mu pomáhal krást, zrovna když jsme byli v kostele.«

»Kecá!« vykřikl Pepek. »To je lež!«

»To není možné!« zděsil se starý pán.

»Když si někdo předem připraví otrávené maso pro psa, pak jde asi krást s rozmyslem,« pokračoval Olda tvrdě. »To není jako příležitostně sebrat něco nehlídaného.«

»Oldo!« spínala ruce tetička. »Víš, co to říkáš?«

»Vím, teti,« řekl Olda. »Sama jsi říkala, kdo nám otrávil pejska, je pěkný darebák.«

»Ano, ale že by tady pan Prskavec? To by mě ani nenapadlo!«

»On to přece nebyl,« opáčil Olda. »Jen jeho syn John. Někdo to udělat musel. Přiznej si, že by tě víc mrzelo, kdyby to byl kdokoliv jiný ze vsi!«

»Já si Honzu Prskavcovic pamatuju jako slušného chlapce!« bědovala tetička. »Přece není možné, aby se změnil jenom tím, že utekl do Ameriky! Na tom nemůže být nic zlého.«

»Možná to byl slušný chlapec,« připustil vážně Olda. »Teď to ale není Honza Prskavec, ale Johny. Není špatné odjet do Ameriky, ale on se tam zřejmě dal na špatnou cestu.«

»Moment!« zarazil ho starý pán. »Opravdu se mi nezdá spravedlivé obviňovat někoho bez důkazů. Zvlášť když tu není a nemůže se bránit!«

»To otrávené maso že nebyl důkaz? A že pes oba bezpečně poznal, to nic neznamená?«

»Otrávené maso u vás mohl pohodit kdekdo,« přidal se sveřepě i Pepek.

»Nemohl!« trval na svém Olda. »Musel to být někdo z vesnice! Psa jsme ale zachránili a on bezpečně poznal Pepka a jeho strýčka. Strýček mu dal to otrávené maso! Ačkoliv, Pepek je také pěkné kvítko, když si pak do bezmocného psa kopl.«

»Do nikoho jsem nekopal!« bránil se Pepek uraženě.

»Přivolej sem Čerta,« poradila Oldovi v duchu Bísiája.

»Zeptáme se Čerta?« navrhl tedy rychle Olda. »Poznal tě, jak ještě můžeš zapírat?«

»To je nesmysl! Nemůžete věřit psovi!« odsekl Pepek.

»Právě že můžeme!« vybuchl Olda. »Označil tě naprosto jasně!«

»Pes se přece mohl zmýlit,« uvažoval pan Prskavec. »Co když se mu syn nezamlouval? Nemůžete soudit člověka podle toho, že na něho dorážel nějaký pes.«

»Chcete to psí svědectví posoudit sám?« trval na svém Olda. »Pozvu Čerta a uvidíte!«

»To by bylo ublížení na zdraví!« vyjekl Pepek.

»Jaké ublížení na zdraví?« opáčil Olda. »Nikoho nepokouše, neboj se ho tolik.«

»Pozvi ho tedy,« řekl pan Prskavec. »Uvidíme!«

Olda s Bísiájou na sebe mrkli a Olda pozval do sednice Čerta. Ten byl beztak hned za dveřmi, protože nevydržel sedět u boudy a objevil se tedy hned. Ve dveřích zavrčel na Pepka, ale pak došel klidně k Oldovi a zůstal mu sedět u nohy, jak ho Olda telepaticky požádal.

»Čerte, vzpomeň si, jak to bylo s tím otráveným buřtem!« požádal psíka telepaticky bez směrování, takže to vnímali všichni. »Ukaž nám, jak si to pamatuješ!«

»Je na to ale potřeba zavřít oči,« upozornil ještě všechny přítomné.

Bísiája se trochu soustředila na psíka, aby mu pomohla, až všem před zavřenýma očima vyvstal černobílý obraz jako ve starém filmu. Byl to pohled zdola od psí boudy k vrátkům, za nimiž stáli Pepek se strýčkem. Strýček hodil psovi neodolatelně voňavý buřt, který pes ještě ve vzduchu radostně popadl a pustil se do té pochoutky.

Pak ale pocítili náhlou slabost a obraz se zamlžil. Pes se zapotácel a upadl na bok. Jeho očima pak viděli Pepka napřahovat se nohou. A pak – všichni pocítili bolestivý kopanec.

»Au! To stačí, Čerte!« zarazil psa Olda a rychle otevřel oči.

»Proboha!« vyjekla tetička a v hlasu měla ještě bolest.

»Co to bylo?« sotva popadal dech pan Prskavec.

»Čertovo svědectví, psi přece vidí černobíle. Ještě chceš zapírat?« obrátil se Olda opět nepřátelsky na Pepka.

»Já jsem... já jsem to nebyl, ten pes si vymýšlí!« ječel Pepek, ale už mu nikdo nevěřil, co zažili, bylo příliš přesvědčivé.

»Ty lháři!« obořil se na něho i starý pan Prskavec. »To jsem od tebe vážně nečekal!«

Pepek najednou vyskočil a než mohl na to někdo něco říci, vyběhl dveřmi ven.

»Proboha, co to bylo?« přejížděl si starý pán rukou přes obličej. »Bylo to jako zlý sen!«

»Tady vidíte, koho jste vychoval,« řekl Olda, ale neznělo to vítězoslavně, spíš smutně.

»Jak je to ale možné?« vyhrkl starý pán.

Bísiája se rychle podívala na Oldu a ten pochopil, že vysvětlování bude ležet na něm.

»Uznávám, náš pes je trochu zvláštní,« začal. »Chytřejší než psi bývají a má schopnost sdělovat telepaticky své pocity. Na rozdíl od lidí si neumí vymýšlet, proto má pro nás jeho svědectví váhu důkazu. Jak jste to viděli, tak to opravdu bylo.«

»Čeho jsem se to dočkal!« vzdychl si smutně starý pán. »Syn grázl a vnuk také!«

»Možná to nebude tak zlé,« zkoušel ho utěšit Olda. »Pepek se ještě může napravit. Když bude vědět, že se každá lumpárna provalí, přestane s tím.«

»Ale můj syn..!«

»Tam je to asi horší,« pokrčil rameny Olda. »Když někdo otráví pro pár tretek psa, co udělá pro větší peníze? Viděl jste to ale sám!«

»Můžeme vám pomoci jedině jinak,« promluvila v té chvíli Bísiája.

»Jak bys mi chtěla pomoci, když jsem to viděl?« povzdychl si pan Prskavec.

»Můžeme zkusit jinou pomoc,« řekla Bísiája a mrkla na Oldu.

Už se ani víc domlouvat nepotřebovali. Oba se stejně nadechli a předali starému pánovi co nejvíc životní síly. Až se v malé místnosti na okamžik rozsvítilo. A ačkoliv spolu předávali jen energii, Bísiája k ní tentokrát přidala cvrlikání ***pikaše,*** aby se účinky ještě zvýšily.

»Panenko Maria, co to bylo?« vyjekla tetička.

»Nediv se, teti...« vydechl Olda. »Bísiája všem přinesla ze své Země potěšení, o kterém se po vsi tak mluví. U nich je to normální, u nás je to jen trochu nezvyklé.«

»Aby to nakonec nebylo nějaké čarování?« zarazila se tetička. »S tím bych nechtěla nic mít, čarování patří do pekla!«

»Ale teti!« napomenul tetičku Olda. »Přece bys nevěřila na čáry! Ve středověku by za nadpřirozenou považovali i televizi, na kterou se klidně díváš.«

»Televize je přece ta... dnešní technika...« bránila se opatrně tetička. »Tohle vypadalo úplně jinak.«

»Bísiája zná jinou techniku než ty,« opáčil Olda. »Prosím tě, televizi taky nerozumíš, sotva víš, kde se zapíná. Novější televizory mají dálkové ovládání, nepotřebuješ ani vypínač. Taky to vypadá jako čarování, jenže se tomu nikdo nediví.«

»No dobře, ale kdyby měla v ruce aspoň něco... nějaký... já nevím...« zakoktávala se.

»Bísiája to umí ještě lépe, nemusí mít ani něco v ruce,« opáčil Olda. »Jako dveře, které se před tebou samy otevřou. Ty se dnes montují do všech větších obchodů. Potřebuješ u nich snad držet něco v ruce?«

»Ale to podivné světlo... co to bylo?« nepřestávala se vyptávat.

»Bude ti něco platné vědět, že to byla ***exotermická rekombinace iontů***?« řekl Olda.

»Panebože! To se dneska učíte ve škole?« vyhrkla.

»Ne, ale vím to od ní,« ukázal očima na Bísiáju. »Vždyť je to docela normální věda!«

»No teda... to je dneska svět...« povzdychla si.

Oldovi se zdálo, že tetičku konečně přesvědčil. Při nějakém příštím setkání s neznámem už by to mohlo být jednodušší, pomyslel si.

»Můžete zkusit vstát?« obrátila se mezitím Bísiája na pana Prskavce.

»Jó, milá zlatá, to kdyby šlo!« povzdychl si oslovený. »Už takhle sedím kolik let!«

»Tak to aspoň zkuste!« navrhla mu.

Pan Prskavec se trochu vzepřel rukama a najednou, než se stačil polekat, s nebetyčným údivem zjistil, že stojí. Jen Olda vycítil sílu, kterou Bísiája nakrátko vydala, aby mu pomohla.

»Panebože!« zaúpěl stařec. »To není možný!«

»Copak?« zajímala se Bísiája. »Neudržíte rovnováhu?«

»Udržím!« vyjekl starý pán. »To je přece zázrak!«

»Zázrak?« usmívala se mile Bísiája. »Skoro to tak vypadá, že?«

»Vypadá?« vybuchl. »Ba ne, tohle je skutečný zázrak! Dvacet doktorů tvrdilo, že mám být rád, když se sám doškrábu aspoň na ten vozík!«

»No vidíte, a jak se zdá, dnes nebudete potřebovat ani odvoz,« povzbuzovala ho.

»A tohle že starý Hadr odmítl?«

»Odmítl,« zamračil se Olda.

»Pak je to starý trouba!« řekl pan Prskavec sveřepě. »A já jsem větší pitomec, když vám nechám škodit naše nezdárníky. Milá děvenko, ten zázrak mi technikou nevysvětlíš. Syn mě ujistil, že to v Americe nedokáží. A tam přece mají nejlepší techniku na světě.«

»Kdyby to byla technika, možná,« připustila Bísiája. »Já umím něco jiného.«

»Ty jsi už něco takového dělala i jiným?« napadlo ho najednou.

Bísiája jen mlčky přikývla.

»Ale na vozíčku jsem byl jenom já. Co to udělalo s ostatními?«

»To ještě poznáte,« tvrdila Bísiája. »U vás se to nejvíc projevilo, ale počkejte si aspoň měsíc, pak zjistíte, co v tom bylo ještě.«

»Doufám, že se váš syn mezitím vrátí domů do Ameriky,« podotkl Olda zamračeně.

»To není tak jisté,« zamračil se pan Prskavec. »On říkal, že sem přijel, aby trochu pustil žilou zdejším zazobancům.«

»Jak to myslí, pustit žilou?« podívala se udiveně tetička.

»Nevím,« přiznal pan Prskavec. »Taky se mi to zdálo divné. Jako kdyby byli v Čechách sami zazobanci... on si to vůbec představuje podivně... Koupil si v Praze dům a až mu to dají do pořádku, chce tam bydlet. Navíc mu patří půlka našeho baráku, já jsem to před měsícem oběma synům u notáře pěkně napůl připsal.«

»Aby vám nakonec tu půlku baráku neprodal nad hlavou!« starala se tetička.

»To by si snad nedovolil!« zarazil se starý pán.

»Nevím. Uvidíte.« vrtěla hlavou.

*****

Olda vyšel před chalupu, aby se podíval po Pepkovi. Aby přivezl na návštěvu bezmocného dědečka, upoutaného na vozíku, pak utekl a nechal ho bez pomoci? To se přece nedělá! Ale nikde ho nenašel. Ani na dvorku, ani na ulici. Jak se zdálo, Pepek skutečně utekl.

»Jako malej harant!« zlobila se na něho tetička. »Nevadí, dovezeme vás domů my.«

»Možná bych došel sám,« uvažoval pan Prskavec. »Mohl bych vozík tlačit před sebou a opírat se o něj.«

»Když vás Pepek přivezl, já vás klidně odvezu,« kasal se Olda.

»Dobře, já zatím donesu trávu králíkům,« rozhodla se tetička.

Bísiája ale nechtěla, aby šel Olda s panem Prskavcem sám. A že s ním půjde a vezmou si s sebou pro jistotu i Čerta.

»Bude lépe, když ho budeme mít pod dohledem,« řekla beze slova Oldovi.

Vyrazili ještě za světla. Pan Prskavec šel sice nejistě, ale když před sebou držel vozík, mohl se o něj opřít. Navíc ho Olda s Bísiájou ze stran podpírali. Čert si neodpustil přečíst kdejakou psí zprávu, ale držel se poblíž.

»Víte, jak je to krásné, když člověk stojí na svých?« rozplýval se pan Prskavec. »Dlouho už jsem se tak krásně neprošel.«

»A ještě se to vylepší,« sliboval mu Olda. »Ještě se to trochu usadí, uvidíte!«

»To není možné. Odkud opravdu jste, děvenko?« obrátil se starý Prskavec na Bísiáju. »Kde na světě dokáží takové věci?«

Bísiája ale mlčela a ani Olda se neměl k vysvětlování. Byli ostatně u vrátek Prskavcova dvorku, ještě mu je otevřeli a rychle se rozloučili. Pak zmizeli v šeru a rychle se vraceli domů. Nikoho cestou nepotkali a k tetičce dorazili velice rychle.

»Budete mi muset nejprve něco vysvětlit,« přivítala je ale tetička s vážnou tváří, až si Olda najednou připadal skoro jako školák poprvé přistižený při kouření.

»Houpat mě můžete všelijak,« pokračovala tetička. »Ale co je moc, to je příliš. Jestli si myslíte, že mě budete vodit za nos...«

»To přece nechceme,« vrtěl hlavou Olda horlivě.

»Tak mi ukažte ten zázrak!« požádala je rezolutně. »Neschovávejte to.«

»Co?« opáčil Olda.

»Ten přístroj! Nebo co to vlastně máte!«

»Nemáme žádný přístroj!« řekl Olda.

»Nepovídej!« nevěřila mu tetička. »A co to divné světlo? A jak mi vysvětlíte, že starý Jára Prskavec chodí, když se už skoro deset let nemohl postavit?«

»Asi tak, jako že Bísiája zazpívá každou písničku, jen ji jednou zaslechne,« vysvětloval jí Olda. »Víš přece jak zpívá! Naše písně krásně, ty jejich... přímo andělsky! Prostě to umí!«

»Dobře, ke zpěvu má dar od Pánaboha, to chápu,« připustila tetička. »Ale to světlo... co jsi to tvrdil o nějakých ***iontech***? Ty přece bez nějakého přístroje nemůže...«

»Může!« trval na svém Olda. »Vypadá to sice jako zázrak, ale...«

»V mnoha Zemích tomu říkají zázrak,« dodala pomalu česky Bísiája. »Někde ale říkají zázrak i svítilně, kde nehoří oheň...«

»To musí být pěkní Nanuci, aby říkali zázrak baterce!« řekla tetička. »Vy přece musíte mít něco lepšího.«

»Jistě,« připustil Olda. »Na některé věci ale nepotřebuješ přístroj. Neznáš jógu? Nebo si myslíš, že jogíni používají přístroje?«

»Jogíni jsou jen v Indii,« stáhla se tetička do obrany.

»Od začátku přece víš, že Bísiája není od nás z Čech!« korunoval to Olda. »Bísiája mě už něco z toho naučila a není to nic nadpřirozeného, i když to tak může vypadat.«

»Naučila tě něco?« zarazila se tetička. »Tak mi tedy něco ukaž!«

Olda beze slova natáhl před sebe ruku dlaní vzhůru. Nad jeho dlaní se objevil plamínek, jako kdyby tam hořela svíčka. Až na to, že měl dlaň úplně prázdnou.

»Dobrý, co?« řekl užaslé tetičce.

Plamínek zhasl a Olda ruku stáhl.

»Nemůžeš s tím něco zapálit?« znejistěla tetička.

»Mohl bych, ale právě proto nic nezapálím,« odvětil sebevědomě. »Kdo ovládá karate, umí zabít i holou rukou, ale právě ti, kdo to opravdu dovedou, to nedělají.«

»Jen aby,« pohrozila mu tetička prstem, ale vzdala se snahy dozvědět se o tom víc. Místo dalšího vyzvídání nařídila Oldovi prostřít k večeři.

Večerní pohoda byla zachráněná.

*****

Schválnost

Ráno hned po snídani odešli jako obvykle na náves. Parta se už začala scházet, nebyli ani první, ani poslední. Jako poslední přišel Jirka.

Největší novinkou pro všechny bylo, že Američan u Prskavců zůstane a neodjede.

Trochu to zkřížilo jejich původní plány na ***jantarové šílenství***, odložené, až Američan zmizí ze vsi. Teď se ukazovalo, že tu zůstane přinejmenším do konce prázdnin. Cilka nesměle navrhla, aby to tedy neodkládali, ale vydali se na smůlu a všechno, co tentokrát udělají, dobře uschovali třeba v jeskyni, nebo ještě lépe v lese.

Olda ale její plán zpochybnil. Bohužel přitom musel vyrukovat s podezřením, že někdo z party Prskavcům donáší.

»To koukej odvolat!« požadoval zamračeně Jirka. »Nikdo z nás nic takového nedělá.«

Všichni se k němu přidali. Olda byl přece cizí a podle celosvětového nepsaného zákona se místní proti němu ihned spojili.

»Až mi hodnověrně vysvětlíš, jak si mohli Prskavcovi předem připravit otrávené maso pro Čerta, když o něm kromě vás nikdo nevěděl?« nedal se Olda. »Někdo jim musel povědět kde bydlíme a že máme psa.«

Jirka zůstal bezradně stát. Jako dosavadní zastánce spravedlnosti na to neměl odpověď.

Jako poškození vypadli z podezření jen Olda s Bísiájou, ale ostatní se na sebe jen divně dívali. Nikomu se nechtělo věřit, že někdo mezi nimi lže. Pro každou partu je černá ovce mezi členy to nejhorší, co se může stát. Dvojnásob, když nikdo netuší, o koho jde. Pak může začít podezírat každý každého a i pevné kamarádství to vystaví těžké, někdy až zničující zkoušce.

»Můžeme něco zkusit,« řekla po chvilce Bísiája a všichni se na ni obrátili s nadějí, že si mimozemšťanka může vědět rady tam, kde jejich rozum nestačí.

»Co chceš dělat?« podíval se na ni zvědavě Olda.

»Zkoušku ***ohněm pravdy***,« navrhla. »Nikdy jsem ji ještě nepotřebovala, ale umím ji a je docela spolehlivá. Stačí, aby nad ohněm každý podržel ruku. Kdo nelže, tomu se nic nestane.«

»A kdo lže?« vyhrkl Jirka.

»Udělám jen malý oheň,« ujišťovala ho Bísiája. »V takovém nikomu ruka neuhoří a pro lháře by snad bylo pár spálenin a puchýřů přiměřený trest.«

Cilka se nerozhodně podívala po ostatních.

»Dobře,« souhlasila za všechny. »Já půjdu první.«

»Ne,« zarazila ji Bísiája. »První půjde Olda. Čert je jeho pes a my dva jsme byli stále spolu, takže on to být nemohl. Jen ať všichni vidí, že ten oheň nevinnému neublíží.«

Olda už tušil, co to bude, ale nebylo mu jasné, jak to Bísiája myslí.

Bísiája zvedla ruku dlaní nahoru jako když Olda předváděl tetičce plamínek. Nad dlaní se jí znenadání objevil jasně žlutý plamen, podobný plamenu obří svíčky. Nebyl pravý, ale na první pohled se dal od ohně těžko odlišit.

Olda natáhl ruku dlaní dolů, takže mu plamen olízl dlaň. Vypadalo to hrůzostrašně, jak mu plamen ruku obléval, ale cítil jen slabé teplo. S idarchonem by mu nejspíš neuškodil ani autogen, ale tohle bylo skutečně slabé. Chvíli držel v plameni ruku, pak ji pomalu stáhl.

»Tak pojď, Cilko,« vybídla Bísiája velitelku party. »Viděla jsi, spravedlivého nepálí.«

»Ale...« zaváhala Cilka, »co kdybych... někdy jindy... nemluvila úplnou pravdu?«

»To je jednoduché,« řekl Olda. »Řekni předtím nahlas: ***Nebonzovala jsem Prskavcům***. A bude se to vztahovat jen na tohle.«

»Opravdu?« ubezpečovala se opatrně Cilka.

»Nemusíš říkat nic,« zavrtěla hlavou Bísiája. »Ohni pravdy můžeš věřit, ten se na staré záležitosti neohlíží. Spálí jen lháře.«

Cilka tedy opatrně vztáhla ruku nad plamen. Olízl její dlaň, jeho jazyky objely její ruku a klouzaly podél ní vzhůru, ale dívce neublížily.

»Hřeje to, ale dá se to snést,« vyjádřila ulehčeně své pocity, když stáhla ruku zpět.

»Teď já!« hrnul se ke zkoušce Jirka.

»Dej laskavě přednost dámě!« stáhla ho Cilka za vytahané tričko dozadu a místo něho postrčila k Bísiáje kamarádku Milenu.

»Já... ne, já na to nesáhnu!« vykřikla najednou Milena.

»Proč?« divila se Cilka. »Viděla's přece, že to spravedlivého nepálí!«

»Když já... já jsem to Prskavcům ten večer řekla!« vyhrkla rychle.

Do party jako když udeří blesk. Milča zrudla jako rak, když viděla, jak se na ni všichni udiveně a snad i trochu zle podívali. Honem pokračovala:

»Byli u nás kupovat jantar a táta jim ho prodal. Pak chtěli vědět, kdo má další a já jsem jim všechno řekla. I to, že Olda a Bísiája bydlí u tetičky a mají psa. Ale ani ve zlém snu by mě nenapadlo, že půjdou krást nebo trávit Čerta!«

»Aha...« zamyslela se Bísiája klidně. »Takže jsi jim to sice řekla, ale bez zlého úmyslu. Jestli je to tak, můžeš si klidně do ohně pravdy sáhnout, ale jestli to bylo jinak...«

»Tak to bylo!« tvrdila Milena.

»Dobře, zkusíme to?« zeptala se Cilka nejistě Oldy.

»Zkusit to můžeme,« přikývl. »Jestli je to pravda, oheň pravdy to pozná.«

Milena natáhla opatrně ruku a nechala si ji obalit plamenem, šlehajícím z dlaně Bísiáji. Chvíli ji tak držela a pak ji přece jen s ulehčením stáhla.

»Nic mi to neudělalo!« ukazovala nadšeně čistou dlaň ostatním.

»Tím je to vysvětlené,« vydechl Jirka. »Řekla to Milča, ale neúmyslně. Hned jsem říkal, že není možné, aby nám někdo z nás vědomě škodil!«

»Dobře,« řekla Cilka. »Bude ale spravedlivé, když tu zkoušku podstoupíš taky!«

»Samozřejmě!« přikývl Jirka. »Všichni stejně! Já přece nic nečestného netajím!«

Přistoupil k Bísiáji a chvatně přidržel ruku nad plamenem. Když bylo jasné, že mu to také neuškodilo, stáhl ruku zpátky.

»Pojďte taky, ať to máme za sebou,« vyzval zbytek party.

Franta Liška přidržel ruku nad podivným plamenem s napětím, ale neucukl.

»Připadal jsem si skoro jako špekáček nad táborákem, ale fakt se to dá snést.«

Zbývali bratři Zimákové, ale Jarda se cítil potěšený, že může dokázat svou kuráž, takže tu zakrátko zbyl jen jeho bratr Honza.

»Počkej!« zastavila ho Bísiája, když váhavě přibližoval ruku k plameni, který se náhle bez zjevné příčiny viditelně roztřásl.

Nechala plamen uhasnout a sama stáhla ruku.

»Spálilo by tě to!« řekla pevně. »Plamen pravdy to poznal, vím to. Nestrkej tam tu ruku, dopadl bys špatně.«

*****

Honza zbledl, že by se v něm krve nedořezal.

»Cože?« vybuchl jeho bratr Jarda. »Honzo! Jak to?«

»Já nechtěl!« vykrucoval se Honza. »Ale vy jste s panem Prskavcem mluvili jen krátce, když vám vyhrožoval soudem, jen si vzpomeňte, jak to bylo nepříjemné! Mě ale zastavil za domem, to vám byla taková hrůza... radši jsem mu řekl všechno!«

»Ty sketo!« obořil se na něho vlastní bratr. »Co si teď na nás vymýšlíš?«

»Nech ho!« zastala se Honzy kupodivu klidně Bísiája. »Tentokrát má pravdu. Prskavec z Ameriky umí pouštět hrůzu, vím to.«

Tvářila se ale tak vážně, že mimoděk zvážněli všichni.

»Že umí pouštět hrůzu, to jsme zažili,« řekla Cilka. »Ale to snad neznamená, že se před ním budeme plazit po kolenou...«

»On by to dokázal,« podotkla tiše Bísiája. »Jen dva z vás by to vydrželi, Jirka a Olda.«

»Jak to víš?« zeptal se jí rychle Jirka.

»Vím to,« řekla. »Pan Prskavec umí používat podprahové působení na lidi. Poznala jsem to, když nám všem hrozil soudem. A to ještě můžete být rádi, kdybych ho nerušila, cítili byste hrůzu ještě větší.«

»Ty to znáš?« zeptal se jí Jirka podezřívavě. »A umíš to rušit? Neumíš nakonec tu hrůzu také sama vyvolávat?«

»Umím, protože obrana proti tomu patří do našich pradávných znalostí,« odvětila klidně Bísiája. »My ale považujeme podprahové zákeřnosti za nemravné. Nikdy bych je nepoužila, tady ani jinde. V pradávných dobách jsme to ale potřebovali znát. Asi jako vy si pamatujete, jak střílet z luku, používat meče a štíty.«

»Na tebe to nepůsobí?« vyzvídal dál Jirka.

»Ne, my jsme proti tomu odolní,« řekla. »Ty jsi také odolnější než ostatní, působí to na tebe slaběji než na jiné.«

»Ale takové znalosti snad nejsou moc obvyklé,« domýšlel se Jirka dál.

»U vás lidí ne, ale nejsem tu zřejmě jediná z jiného vesmíru. Známe civilizace, které ostatním škodí. Nejspíš tu nějakou poblíž máte i vy.«

»Zlou civilizaci?« nedůvěřoval Bísiáje Jirka. »Myslíš, že u nás jsou nějací ufóni?«

»Promiň, nevím, co je to ufóni,« omluvila se Bísiája.

»Takové zelené bytosti... létají v podivných strojích...«

»Ti, co mám na mysli, nejsou zelení,« řekla. »Naopak, velice se nám i vám podobají, podle toho, jak je máme zobrazené. A nemusí létat ve strojích, mohou se klidně pohybovat přímo mezi vámi, těžko si jich pak všimnete.«

»Tetička ale tvrdila, že zná pana Prskavce z dřívějška,« připomněl jí Olda.

»Už jsem ti říkala, že on sám ***tefir*** není, jen jejich sluha. Vybavili ho ale dokonale, aby mohl ovlivňovat lidi ve svém okolí. Dokud tu bude, nemá smysl něco schovávat, protože se to kdykoliv dozví. Kromě Jirky se mu nikdo nevzepře. Asi bych se mu měla postavit, je to přece jen sluha zla, ale na druhé straně, kdyby se tefirové o mně dozvěděli, mohli by vám škodit víc než jejich sluhové.«

Chvilku bylo ticho, nikdo nic neřekl.

»Co budeš dělat?« zeptal se nakonec Bísiáji Olda.

»Nevím,« řekla nerozhodně. »Měla bych se asi vrátit domů a nechat tenhle svět našim odborníkům. Na druhé straně tu mám něco rozdělaného, od čeho nechci odejít.«

»Co tu máš rozdělaného?« vyhrkla Cilka.

»Potěšení stařičků,« usmála se Bísiája. »Možná jste si toho ještě nevšimli, ale já a Olda jim pomáháme víc než jen přáním.«

»Párkrát se mi zdálo, že se u stařičků na okamžik rozjasnilo,« vzpomněl si Jirka.

»To bylo ono,« řekla Bísiája. »Přání hodně zdraví je také pomoc, ale nepatrná. Vylepší náladu a tím trochu povzbudí, ale zdraví nenahradí. Já těm lidem pomohu víc. Možná po tom omládnou, všichni to potřebují.«

»Omládnou?« podíval se na ni nevěřícně Jirka, ale s ním všichni ostatní, snad kromě Oldy, který už se nedivil ničemu. »Ty bys něco takového dokázala? To je snad trochu moc!«

»Na všech světech, kde jsem už byla, tomu říkali ***zázrak***,« řekla tiše.

»Když je to zázrak, proč neobejdeme všechny za jedno odpoledne?« uvažovala také tak nedůvěřivě Cilka.

»Protože to jako zázrak jen vypadá,« odvětila Bísiája. »Olda by vám mohl potvrdit, že to není tak snadné. Hodně to vyčerpává, proto stačíme jen jednu návštěvu denně.«

»Aha, a my děláme jen doprovod,« zamrzela se Milena.

»Ale důležitý,« snažila se jí zavděčit Bísiája. »Bez vás by mě k sobě nikdo nepustil.«

»No dobře, konec konců, je to pro dobro věci,« uznala Cilka za všechny. »V tom bych klidně pokračovala jako doteď. Ale co bude s jantarem?«

»Můžeme to ještě zkusit,« navrhla Bísiája. »Ale pak musíme zařídit, aby nepadl do ruky Prskavcovi. A aby mu ani nikdo nemohl prozradit, kde bude schovaný.«

»Máš aspoň nějakou představu, jak to zařídit?« zeptal se Jirka.

»Mám,« přikývla Bísiája. »Jenomže tím poruším naše pravidla víc než dosud.«

»Porušíš pravidla?« zeptal se Jirka.

»Už jsem jich porušila hodně,« přiznala Bísiája. »O jedno další snad nebude zle. Podle všech pravidel bych se měla vrátit domů, ale ráda bych tu aspoň něco dokončila. Asi to ještě risknu a zůstanu s vámi aspoň pár dní... nechce se mi nechat vás tady...«

»Budeš dál přinášet potěšení stařečkům?« zeptal se jí Jirka.

»Proto tu přece zůstávám,« řekla. »A taky se mi nechce rozloučit se. Je mi s vámi... tak nějak dobře...«

»A nevadí ti, že si spíš hrajeme, než abychom dělali něco... dospělého?«

»Vždyť mi je taky teprve patnáct,« usmála se Bísiája. »Taky bych si s vámi chtěla hrát. Vždyť mám vlastně taky... něco jako prázdniny!«

Usmáli se na ni všichni. Chvílemi na ně působila nezvykle nedětsky, ale tohle přiznání ji mezi ně vrátilo.

»Dneska bysme měli jít za Zavoralovými,« uvažovala rychle Cilka. »Tím budeme mít všechny stařečky potěšené a můžeme začít znovu. I když si myslím, že to podruhé nevezmou tak nadšeně.«

»Proč?« nechápal Olda.

»Opakovaný vtip přestává být vtipem,« řekla Cilka. »Poprvé to bylo nové. Teď už by to mohli chápat jako obtěžování.«

»No a co, tak nás někde vyhodí,« pokrčil rameny Olda. »Za pokus to stojí.«

»Taky se říká, že dobročinnosti se meze nekladou,« souhlasila Cilka. »Dnes odpoledne ale půjdeme na Kačák, podle předpovědi se má brzy ochladit. Musíme využít příležitosti, dokud je takhle hezky.«

»Vezmeme tam zase Bismarcka!« přidal se nadšeně Jarda Zimák.

»To si pak hrajete jen vy dva a Jirka,« protestovala Cilka. »Co takhle uspořádat závody plachetnic? Máte je snad ještě schované, ne?«

»Já už ne,« zamrzel se Jirka. »Táta mi ji hodil do kamen za tu pětku z češtiny.«

»Tak si teď hned skoč do lesa pro kůru a vyřež si jinou!« pobídla ho Cilka. »Než potěšíme babičku Zavoralovou, budeš zpátky.«

Bísiája se osmělila zeptat, co to jsou závody a co jsou plachetnice.

»Závody – víš, to je, když se hraje o to, kdo bude někde první,« vysvětlovala jí rychle Cilka. »Jako když jsme plavaly, kdo bude dřív u X gumové duše. Plachetnice jsou lodě poháněné větrem. Mají plachty, dřív na nich lidé pluli kolem celého světa, na mnoha místech se dodnes používají k zábavě a k závodům. My máme plachetnice malé, jen takové hračky, vyřezané z kůry, ale závodit se s nimi přes Kačák dá a je to docela napínavé.«

»Aha!« pochopila Bísiája. »Takže je to – půlnulová hra.«

»Půlnulová?« Jirkovi se zdálo, že špatně chápe.

»Hra, kde vyhrává jen někdo!« vysvětlovala mu hned ochotně Bísiája.

»To jsou snad všechny hry, ne?« opáčil Jirka.

»I kdepak, ve hrách se dá hodně rozlišovat!« usmála se Bísiája. »***Nadnulové*** hry mohou vyhrávat všichni, i když někteří více a jiní méně. Důležité je, že nikdo neprohrává a celkový součet výher je kladný. ***Půlnulové*** hry vyhrává jen někdo, ale ostatní hráči aspoň nic neztratí.

U ***nulových*** her vítěz něco získá a poražený stejně tolik ztratí, takže v průměru nezíská nikdo nic. Nejhorší jsou ***podnulové*** hry, kdy vítěz sice něco získá, ale poražený ztratí podstatně víc, takže celkový součet je záporný.«

»Takové hry snad ani neexistují!« mračil se Jirka.

»Každá válka je podnulová hra,« řekla Bísiája vážně. »Čím barbarštější civilizace, tím víc si v nich libuje.«

»My podnulové hry nemáme!« řekl rychle Olda.

»Máte,« odvětila vážně Bísiája. »Něco už jsem si o tom přečetla.«

»Já vím, když do toho počítáš války,« mračil se Olda. »To jsou ale extrémy...«

»A co třeba býčí zápasy?« řekla Bísiája. »Vítěz získá obdiv, poražený smrt. Vyvážíš ale smrt obdivem? Zvíře snad přitom netrpí? Podle mě je celkový součet silně záporný!«

»Býčí zápasy se provozují ve Španělsku,« řekl Jirka. »Tady jsme v Čechách a my si tak krvavé hry nehrajeme. Jaká hra je třeba fotbal?«

»Částečně nulová,« řekla Bísiája. »Vítěz v ní získává, zato poražený ztrácí. Částečně je nadnulová, protože ji hrajete i pro zábavu a tam získávají všichni. Může být ale i podnulová, když se změní v menší místní válku, při které si lidé ubližují a ničí si hodnoty, které pak musí jiní napravovat...«

»No dobře,« mávl rukou Jirka. »Pojď s námi závodit!«

»Já žádnou plachetnici nemám,« připomněla Bísiája.

»Olda jistě taky ne,« řekla Cilka. »No a? Budete se dívat a fandit.«

»Olda může jít se mnou,« navrhl Jirka. »Taky si může nějakou udělat. Půjčím mu i nůž, kdyby neměl vlastní.«

»Olda musí se mnou potěšit babičku Zavoralovou,« řekla Bísiája. »Ve dvou máme větší sílu a křížové působení je účinnější než jednostranné.«

»Co? Olda ti pomáhá?« vyjekla údivem Milena. »On to umí?«

»Pomáhá,« přikývla Bísiája. »Naučila jsem ho to.«

»V tom případě udělám lodičky hned tři,« nabízel se Jirka. »A budeme je mít všichni.«

»To bys mohl stihnout,« uvažovala Cilka. »Dobře, podívejte se před obědem doma po lodích, ať je pak dlouho nehledáte. Po obědě se sejdeme před Zavoralovými, Jirka půjde místo toho do lesa na kůru a hned potom se jde na Kačák.«

Nejlepší velitel bývá ten, který velí přesně to, co si všichni tak jako tak přejí udělat...

*****

Návštěva u babičky Zavoralové proběhla přece jen jinak než všechny předešlé. Předtím se všichni soustředili na předávání kytiček a odříkání přání, teď byli nastražení na to, co bude dělat Bísiája. Samozřejmě si všichni všimli slabé záře, když ji očekávali. Bylo to slavnostnější než dřív, když teď věděli, že jejich návštěva má větší význam, než si původně mysleli.

Jen dospělí si, jak se zdálo, ničeho nevšimli. Babička Zavoralová byla na návštěvu připravená, kytičky ji dojaly jako každého, ale předávání životní síly si nevšimla.

Zavoralová pak podělila všechny makovými buchtami.

»Chodil s vámi ještě Jirka Rovný, ne?« zeptala se Cilky.

»Chodil, ale my chceme jít odpoledne na Kačák a on si musí vyřezat z kůry loďku,« vysvětlovala to s plnou pusou Cilka. »Takže jsme ho poslali do lesa na kůru.«

»Tak mu jednu buchtu vemte,« nabídla jim paní Zavoralová. »A proč s vámi nechodí Pepek Prskavců?«

»Protože mají návštěvu,« vyhrkla Milena. »Starají se o ni.«

»No dobře, ale tady Olda je taky návštěva a chodí s vámi i s tou cizinkou!«

»To je tak,« povzdychla si Cilka. »Olda by se taky mohl starat jen o návštěvu, ale radši chodí i s návštěvou s námi. Prskavcovi si vystačí sami a o nás nestojí.«

»Aha, takže to není tím, že byste je mezi sebe nevzali!« zjišťovala paní Zavoralová.

»Když to chcete vědět, jsou strašně nafoukaní,« postěžovala si Cilka. »Zvláště Johny. Považuje nás za Křováky, protože on je Američan! A Pepek je jako jeho ocásek.«

»To o hodně přijdou,« mínila paní Zavoralová rozšafně. »Já se pamatuji, že v partě bylo vždycky nejvíc zábavy a kdo byl sám, měl to za trest.«

»Pepek se vytahoval, že Johny má s sebou nejnovější počítač a spousty her, takže si asi pořád hrají na počítači,« mínila Milena. »V tom jim přece bránit nemůžeme.«

»Počítač... počítač... Za dlouhých zimních večerů, neřeknu. Ale v létě bych doma sedět nevydržela,« mračila se paní Zavoralová. »To bych jim tedy nezáviděla.«

»My jim nezávidíme,« řekl Jarda Zimák.

»Je to takové nepřirozené,« odvětila paní Zavoralová. »Kačák je podle mě stokrát lepší zábava. Nehledě na to, že má příští týden pršet a počítače by si mohli užívat, když prší.«

Dojedli buchty a rozloučili se. Babička Zavoralová za nimi pomalu vyšla na zápraží, aby jim ještě zamávala.

»Sem budeme muset ještě zajít mimo pořadí,« řekla po straně Bísiája Oldovi. »Ta paní je moc nemocná, jedna dávka síly bude málo.«

»Dali jsme jí všechno, co šlo,« řekl Olda také tak telepaticky a směrovaně. »Řekl bych, že ty bys tím zastavila i lokomotivu!«

»To jsem ještě nezkoušela,« řekla nejistě Bísiája. »Ale její nemoc potřebuje víc péče. Skoro mě mrzí, že jsem jí nepřidala i ***pikaš***. Stejně o tom všichni věděli.«

»Všichni ne,« upozornil ji Olda. »Jen naše parta. Dospělí o ničem netuší. Nebudeme to raději tajit dál, už kvůli americkým Prskavcům?«

»Máš pravdu, budeme,« oddychla si.

*****

Zatímco ostatní šli domů pro lodě, Olda s Bísiájou přivedli na náves Čerta. Na návsi na ně čekal Jirka, v ruce tři lodičky vyřezané z borové kůry. Ostatní se postupně scházeli, každý s vlastní loďkou.

Byly to plachetnice jen tak zhruba vyřezané ze silné borové kůry. Každá měla jen jeden stožár s jedinou plachtou z listu papíru. Cilka měla plachtu linkovanou; bylo jasné, že pochází ze školního sešitu.

»Dole je dvěma hřebíčky přidělané závaží,« upozorňoval Jirka Bísiáju i Oldu, když jim předával jejich lodě. »To je můj vynález. Olověný plech je z odřezku kabelu, ještě mám doma kus schovaný.«

»To je kvůli stabilitě?« dohadovala se Bísiája.

»Přesně tak!« odvětil Jirka, potěšený, jak rychle mimozemšťanka jeho fintu pochopila. »Ani silnější vítr plachetnici nepoloží. Dnes to sice fouká málo, ale to bude stačit.«

Kromě plachetnic si bratři Zimákové nesli černého traktorového Bismarcka a Jirka svůj automobilový torpédoborec, podle hesla ***To se vždycky hodí***.

Na Kačák dorazili všichni pohromadě. Koupajících se už tam bylo víc, chodili tam lidé i ze sousedních vesnic. Cilka s Milčou rozložily na břehu nejprve ručníky, kluci k nim přidali nafukovací plavidla a po tomto vyznačení tábořiště se všichni nahrnuli k vodě.

»Psi do Kačáku nesmí,« upozornila znovu pro jistotu Cilka Oldu.

»Já o to přece ani nestojím,« odsekl Čert. »Šel bych se venčit za hráz.«

Dostal skutečně volno na druhé straně hráze a byl docela spokojený.

»Nikdo nesmí plavat blíž než dva metry za loděmi,« vysvětloval Jirka Bísiáje a Oldovi domluvená pravidla, protože byli cizí a ještě je neznali. »Nedovoluje se foukání, ani dělání vln, aby lodě postrkovaly. Jen čistý doprovod.«

»Myslel jsem, že budeme fandit ze břehu,« opáčil Olda.

»Taky můžeš, když chceš,« přivolil Jirka. »Ale z vody je to lepší. Jen se nesmí fixlovat, to by pak nebyla žádná hra.«

»Jak se ty lodě řídí?« chtěla vědět Bísiája.

»Musíš je pořádně nasměrovat,« vysvětloval jí Jirka. »Když plachtu trochu prohneš, drží směr sama. Zpočátku ještě můžeš ohýbat tady dole ten kus olověného plechu, působí pak jako kormidlo, ale loď se s tím dá jen dorovnat, aby nezatáčela. Na to má každý čas před závodem. Až závod začne, plují všechny lodě jen podle větru.«

Dorovnávání se všichni věnovali hodnou chvíli, než se shodli na tom, že už je všechno připravené a závod může začít. Srovnali se u břehu do řady, Cilka dohlížela, aby žádná loď nevyčnívala. Pak všichni společně odpočítali: Tři – dva – jedna – teď! A lodě se rozjely.

Kapitáni pomalu postupovali za nimi a hlídali se navzájem, aby se nikdo nepřiblížil. To se naštěstí nestalo, lodě pluly regulérně, vítr foukal slabě a všichni plavali zvolna. Loď Milči ale začala zaostávat a zdálo se, že přece jen trochu zatáčí. Zato Jirkova loď byla brzy o dvě délky před ostatními, málo platné, Jirka byl vyhlášený ***stavitel*** borových plachetnic.

Tak se pomalu celá parta přesouvala k protějšímu břehu, ale Kačák byl veliký a zábava by jistě trvala pěkně dlouho. Milenina loď chytila silnější závan větru, takže ostatní dohonila. Jirkova loď byla brzy vpředu a nikdo nepochyboval o jejím vítězství, zájem se soustředil spíše na druhé a třetí místo.

»Hele, Prskavcovi se přišli taky vykoupat!« upozornila všechny Milena, kterou napadlo ohlédnout se. »Dívejte se, co si to přinesli!«

Johny právě pokládal na vodu obrovskou loď. Byl to asi metr dlouhý plastikový model torpédoborce, pomalovaný strakatými maskovacími barvami. Jakmile se loď začala houpat na vlnkách, Johny vyběhl z vody a převzal od Pepka ovládací vysílačku.

Torpédoborec prudce vyrazil po hladině, až se za ním rozběhla šípovitá vlna. Johny jen krátce zamanévroval do stran, aby se ujistil, že vysílačka pracuje, pak otočil torpédoborec do směru, kde parta dětí doprovázela své loďky z borové kůry. Elektrická loď brzy všechny dostihla, zakroužila kolem a přitom vrazila do Jirkovy vedoucí lodě tak prudce, až ji otočila do protisměru.

»Haló!« vztyčil se Jirka. Šlapal vodu, aby mohl být co nejvíc vztyčený. »Haló, nepleť se nám sem s tou nádherou!«

Bylo to zřejmě určené Johnymu, ale ten si z toho nic nedělal, otočil torpédoborec a opět jej zamířil mezi lodičky z borové kůry.

»Hello! Vanish out! Don't obstruct us! Zmiz a nepřekážej!« přidala se anglicky Cilka.

Zdálo se ale, že Johny dobře míněné radě rozumí, ale ignoruje ji. Plastiková loď projela houfem lodiček tak prudce, že dvě odhodila a Oldovu dokonce převrátila.

»Wow! I'm winner!« křičel ze břehu Johny.

Převrácená lodička se díky olověné zátěži rychle narovnala, ale papírovou plachtu měla mokrou a regulérnost závodu byla ta tam. A Johny obracel torpédoborec k dalšímu nájezdu.

»Syčák!« ulevil si Olda.

Místo aby se staral o svou lodičku, zastavil se na okamžik a zadíval se na torpédoborec, který se v plné rychlosti a ve velkém náklonu obracel.

Náhle plastiková loď vrazila do větší vlnky, naklonila se ještě víc a převrátila se.

»Hele! Američan to přepísk!« křičela Milena nadšeně.

Z vody už trčela jen záď se třemi točícími se šrouby. V několika vteřinách zmizela pod vodou a jen houfně bublající bubliny ukazovaly, kde se plastikový model potopil.

»Vy parchanti!« vykřikl Johny. Vrazil vysílačku do ruky Pepkovi, rozběhl se a skočil do vody. Bylo vidět, že plavat umí dobře. Za chvíli doplaval do míst, kde se před chvílí jeho nádherná loď potopila, zlomil se v pase a zajel pod vodu jako nůž.

Když se vynořil, držel v ruce vítězně svou loď a hned s ní zamířil zpátky ke břehu.

»Jestli natekla voda do rádia, tak mi tu škodu zaplatíte!« vykřikl na partu z dálky, sotva vylezl z vody.

»Co šílí?« vyjekla Milena. »Byli jsme deset metrů od toho! Sám si ji otočil, nešika!«

»Zajímavé, jak najednou umí plynně česky!« dodal uštěpačně Jirka. »Pořád samé Yes, Yes, No, No – a najednou umí česky jakoby nic!«

»Náfuka!« ulevila si Cilka. »Zkazil nám závod! Nehrám, končím, vracím se!«

Popadla svoji loďku do ruky na znamení, že se závodem končí, a zamířila zpátky.

»Má pravdu,« řekl Jirka. Dohonil několika tempy svoji loďku a také ji popadl do ruky, ačkoliv ji měl pořád ještě nejblíže protějšímu břehu a zřejmě by vyhrál. »Pitomec jeden!«

Také ostatní si rozebrali své lodičky a otočili se nazpět. Poté co Jirka z vedoucího místa vzdal pro neregulérnost, nemělo cenu pokračovat.

»Zkazil nám závod, ale ta jeho loď šla ke dnu jako torpédovaný kutr, to nemělo chybu!« přisadil si Jarda Zimák proti Johnymu.

Znělo to sice trochu škodolibě, ale zato upřímně.

Bísiája jen mlčky postrkovala svou loďku a rázovala zpět.

Samozřejmě si všimla nepříliš velkého úderu, kterým Olda otočil očima pyšnou loď kýlem vzhůru. Ale zřejmě s ním souhlasila, nic mu nevytkla.

Ani slovem, ani myšlenkou.

*****

Výpalné

Nafoukaný Johny s Pepkem si potopenou loď odnesli domů, aby zjistili rozsah škod. Závody plachetnic ale nepokračovaly, nikdo k nim už nějak nejevil chuť. Lodě zůstaly ležet na břehu vedle ručníků, kluci hodili do vody pneumatiky a ostatní jen tak bez cíle plavali, nebo se prostě cachtali u břehu.

Bísiája s Oldou zamířili na protější břeh a i když Olda nikdy nebyl žádný velký plavec, tentokrát se s Bísiájou držel na úrovni. Samozřejmě díky ***idarchonu***, ale ten používali oba.

»Skoro mě mrzí, že jsem tu loď nepotopila sama,« přiznala se telepaticky, když už byli dost daleko od ostatních.

»Ani já nemám výčitky svědomí,« přikývl Olda. »Ale ty bys to snad dělat neměla, byla to naše, pozemská záležitost.«

»Ba ne, Oldo,« namítla. »Je správné ztrestat i malou lumpárnu. On chtěl škodit, to snad viděl každý. Dobře, že jsi to udělal sám, ale kdybys to neudělal, byla by to i moje věc. Je lépe zasahovat v cizím světě proti přesile, než nechat zlo bez povšimnutí. Lumpárnami to začíná, ale málokdy to u nich zůstane.«

»Dobře, že to vidíš takhle,« vzdychl si. »Jen by mě zajímalo, jak mohl Johny tak rychle pochopit, že to převržení nebylo přirozené.«

»Ta loď byla velice stabilní,« řekla Bísiája. »Musela mít v sobě velkou zátěž, něco jako Jirkův olověný kýl. Proto také šla okamžitě ke dnu.«

»Akumulátory!« napadlo Oldu. »Ty bývají těžké.«

»On tu loď jistě znal a věděl, že by se sama nepřevrátila,« pokračovala. »Ale teď už je to jedno. Byli jsme od toho dost daleko a pokud nic neví o ***idarchonu***, nemůže si to vysvětlit. Na zázraky mu nikdo neskočí, vy jim nevěříte, ani když je vidíte.«

Obepluli rybník a vraceli se. Ostatní ještě dováděli ve vodě. Olda se pokusil telepaticky oslovit Čerta a ten ho ujistil, že je pořád na druhé straně hráze.

»V pořádku, ještě tam můžeš chvilku zůstat,« spokojil se Olda, a Čert se dál věnoval honu na žáby. Žádnou nechytil, ale stačilo mu, že před ním skákaly do hlubší vody.

Když se všichni unavili, posbírali své věci a vraceli se do vsi.

»Vracím ti loď,« řekla Bísiája Jirkovi.

»Tu si nech na památku,« řekl Jirka. »Říkala jsi, že takové nemáte.«

»Pravda, nemáme,« usmála se na něho. »Máme jiné zajímavosti, ale loďky z kůry ne.«

»Aspoň budeš mít nějakou památku,« oplatil jí úsměv.

Čert celý zářil, protože se mu podařilo vyřádit se do sytosti. Teď běhal kolem skupinky dětí a občas odbíhal k zajímavým místům, ponejvíce k význačným patníkům a sloupům. Na vodítko si nikdo ani nevzpomněl.

Bísiája s Oldou ale v pohodě nebyli. Tušili, že s Prskavcovými to nebude jednoduché. Kdyby se drželi doma u počítače, bylo by to pro všechny lepší. Zdálo se, že má pan Prskavec v Čechách dlouhodobé zájmy, takže se s ním budou občas setkávat. Šlo o to, aby to nebylo příliš dramatické.

Olda s Bísiájou popadli po příchodu domů koš a šli na trávu králíkům. Nažnout srpem plný koš netrvalo Oldovi dlouho a nakrmit zvířátka také ne, takže se s tetičkou pozdravili před večeří. Když uslyšela o nakrmených králících, usmála se na ně a poslala je na večerníček.

Pohádka se Bísiáji líbila. Už si zvykla na pohádkovou nadsázku a brala ji s humorem. Po večerníčku ale zvážněla ona i Olda.

Úprava očí, kterou Bísiája Oldovi udělala, měla cosi společného s očima orla, které víc reagují na pohybující se než na nehybné předměty. Proto orel spatří běžícího králíka z takové výšky, odkud by ho člověk v žádném případě nerozeznal. Jednotlivý obrázek, vyskytující se

na obrazovce v plynulém filmu, teď Oldovi vyskočil jasně před očima a Olda na něm mohl plynule číst nápisy. Jinak se to moc neprojevovalo.

Oldu ale překvapilo, jak hodně těch poťouchlých vložených obrázků ve vysílání bylo. Většina jich postrádala smysl, cizojazyčným by navíc rozuměl jen ten, kdo daný jazyk zná.

Občas se ale objevil nápis, kterému Olda rozuměl, i když někdy nechápal jeho smysl.

Současná vláda je nejlepší!
Podporujte svého starostu!
Pijte Coca Colu!
Hamburger McDonald's nejlépe nasytí!
Vstupte do armády!
Bomby nám přinášejí svobodu!

»Vidíš?« ukazovala mu Bísiája. »Kdo má zájem na tom, aby obešel rozumové kontroly lidí? Tyhle nápisy nabádají lidi přes podvědomí a i kdyby byly úplně nevinné, jsou už samy o sobě podezřelé.«

»Nehledě na to, že nevinné nejsou,« mračil se i Olda. »Já je teď vidím, ale co ostatní?«

»Nemám sílu ani možnosti upravit všechny lidi,« zesmutněla Bísiája. »Ale aspoň vidíš, co je ve vaší televizi zla. Nejen zprávy o katastrofách a válkách, ale i tohle...«

Olda tedy navrhl, že televizi vypne a Bísiája nebyla proti.

»A co pan Prskavec?« napadlo Oldu, když obrazovka plná falše potemněla.

»On používá něco jiného,« přikývla. »Podobně jako některá hudba zvedá náladu a jiná je naopak smutná, tak také některé zvuky přinášejí strach a jiné potlačují vůli. A protože tady nezáleží na výšce tónu, mohou být takové tóny umístěny i mimo slyšitelné pásmo. To už sice normální hlasivky nezpracují, ale pan Prskavec používá nějaký přístroj, natolik jsem ho ještě neprokoukla, jen vím, že funguje na elektřinu a když jsem mu ji vypnula, zmlklo to.«

»A já ty zvuky taky poznám?« zajímal se.

»Poznáš,« ujistila ho. »Bude to pro tebe hodně pisklavé cvrlikání, ale tak jako u jiných podprahových vjemů, i tady platí, že vědomé poslouchání není tak účinné. Znáš už z dřívějška nějaké hodně nepříjemné zvuky?«

»Jo,« ujistil ji. »Třeba zubní vrtačku.«

Pokusil se to představit, ale Bísiája ten zvuk neshledala nijak nepříjemný.

»Nejspíš je to tím, že nevíš, s čím je to spojené,« usmál se kysele a představil si pocity při vrtání zubů.

»Vy jste vážně barbaři,« zamračila se. »Kdo si takové mučení vymyslel? Mučit děti je ta nejhorší zvrhlost!«

»Je to nepříjemné, ale ve skutečnosti je to pro dobrou věc,« zkoušel to před ní obhájit. »To vrtání zabrání podstatně větším bolestem, až by se zub zkazil.«

»Aha,« pochopila a přestala se tak mračit. »Takže nutné zlo. Jestli to neumíte jinak...«

»Vy to umíte líp?« vyzvídal hned Olda oživeně.

»Zřejmě ano,« přikývla. »Mohl bys mi ukázat zuby? Podívala bych se ti na ně.«

Olda si tedy sedl pod lampu a otevřel pusu, aby se mu tam mohla podívat. Bísiája jeho zuby chvíli obhlížela a pak se zamyslela.

»Vy to spravujete nějakým... kovem, či co?« zeptala se ho.

»Phesně tak!« huhňal Olda, neboť mu držela prst na stoličce vpravo dole. Telepatie sice huhňání obešla, ale Olda si v poslední době navykl míchat ji s češtinou.

»Taky řešení!« povzdychla si Bísiája. »Nechceš vylepšit zuby, aby se ti nekazily?«

»Jestli to umíš, tak to beru!« vyhrkl rychle, aby si to snad ještě nerozmyslela.

»Dobře, ale něco si na to musím připravit,« slíbila. »Tak za hodinku, ano?«

Olda samozřejmě přikývl. Vidině snížení nepříjemných zkušeností se zubními lékaři asi odolá málokterý pozemšťan, sebemrskačů není mezi námi většina.

Tetička mezitím pro ně přišla, aby si šli lehnout, že další televize není pro děti. Trochu ji překvapilo, že už měli televizi vypnutou.

»Co jste tu, prosím vás, dělali?« podivila se.

»Ukazoval jsem jí plomby v zubech,« řekl Olda. »Ona je totiž nikdy neviděla.«

»Ať je ráda, že je nezná!« povzdychla si tetička. »Není o co stát!«

Přešli nejprve do koupelničky, kde se Bísiája musela zdržet déle, protože tetička trvala na tom, že děvče musí o sebe dbát víc než kluk. Za chvilku přišla do kuchyně, s kombinézou přebarvenou na pyžamo.

»No vidíš!« pochválila ji tetička.

Popřála jim dobrou noc, ale v té chvíli zavrčel zpod lavice Čert.

»Pozor, vrah je tady!« oznámil telepaticky Bísiáje a Oldovi. A pro jistotu štěkl, aby dal vetřelci najevo, že o něm ví.

Vetřelec se ale štěknutím zastavit nenechal a na dveře sednice se ozvalo zaklepání.

»Dál! Je otevřeno!« ozvala se tetička.

Dveře se otevřely a vstoupil Američan – Johny Prskavec starší.

»Dobrý večer,« zadrmolil česky. »Jdu za takovou nepříjemnou záležitostí.«

»Dobře, posaďte se,« pokynula mu tetička, ale řekla to čistě ze zdvořilosti, neboť dobře věděla o jeho pokusu otrávit psa.

»To nestojí za to,« řekl ležérně pan Prskavec. »Vaše děti způsobily na koupališti mému synovi značnou škodu. Očekávám, že to za ně zaplatíte, abych to nemusel dávat k soudu.«

»Co to bylo, Oldo?« vyjekla tetička.

»Ta povedená parta převrátila synovi na koupališti rádiem řízenou loď,« vysvětloval jí rychle pan Prskavec. »Zničila mu v ní radiový přijímač v ceně dvou set dolarů. Bylo jich na to sedm, na každého vychází spravedlivý díl tisíc korun škody. Máte tady z té party děti hned dvě, takže dostanu rovné dva tisíce korun českých.«

»Panebože!« vyjekla tetička. »Co jste to vyvedli, nezdárníci?«

»Nic jsme nevyvedli!« ozval se Olda. »Neboj se, teti, nic platit nebudeš. Johny s tou lodí zatočil tak prudce, až se převrátila, ale nemůže to s námi spojovat, stalo se to přes deset metrů od nás!«

»Ta loď se sama převrhnout nemohla,« trval na svém pan Prskavec. »Je velice stabilní, zkoušeli jsme ji i na moři. Zapírání vám nepomůže, potopili jste ji synovi úmyslně.«

»Mohl byste nám ještě vysvětlit, jak?« zeptal se Olda kousavě. »Johny do nás s tou lodí najížděl a nebylo by divu, kdybychom mu ji skutečně otočili, ale převrátila se daleko od nás.«

»Museli jste udělat nějakou velkou vlnu!« trval na svém pan Prskavec.

»Na rybníku byly vlny jako jindy,« opáčil Olda. »Nebyly tak velké jako na moři, ale váš syn zatáčel lodí tak zprudka, až se nahnula na bok. Pak stačila malá vlnka, jakých tam je plno. A teď si chce hojit vlastní nešikovnost na nás?«

V té chvíli ale Olda uslyšel velice nepříjemné cvrlikání.

»Všichni už to uznali a zaplatili!« syknul pan Prskavec. »Vy to zaplatíte taky. Jinak to budete mít dražší o soudní výlohy a to je podstatně víc než dva tisíce korun! Rozhodně bude pro vás lepší zaplatit hned, než potom!«

Olda se podíval na Bísiáju. Dívenčin obličej náhle nedětsky ztvrdl.

»Radši abych to zaplatila,« ustupovala tetička. »Moment, přinesu ty dva tisíce...«

»Počkejte, tetičko!« řekla náhle tvrdě Bísiája. »A vy, pane, vypněte to – a to hned!«

»Co mám vypnout?« ušklíbl se pan Prskavec.

»Tohle!« řekla ostře Bísiája.

Nepříjemné cvrlikání přestalo a z pravé dolní kapsy saka pana Prskavce se začal táhnout tenký proužek modrého dýmu.

»Ty hádě!« vykřikl nenávistně pan Prskavec. »Viděli jste to? Zničila mi právě mobilní telefon za dva a půl tisíce dolarů! To tě tedy přijde hodně draho, ty ještěrko!«

»Aby bylo jasno, pane, ten přístroj shořel přetížením!« řekla klidně Bísiája. »Nemáte nosit tak drahé mobily! Vím, od koho tu hračku máte, vím také, k čemu ji používáte a ujišťuji vás, že vám to vždycky velice ráda překazím.«

»Ty důro pitomá!« zbrunátněl pan Prskavec. »Ani netušíš, proti čemu se stavíš! Kdybys to věděla, třásla by ses někde támhle v koutku!«

»Vím to moc dobře,« ujistila ho klidně Bísiája. »Zato vy ještě netušíte, proti čemu jdete! Dva tisíce let se vám na tomto světě nikdo nepostavil, ale to právě končí! Půjdete a vrátíte těm lidem všechno, co jste od nich neoprávněně vybral!«

»Novotná, domluvte jí!« obrátil se Prskavec na tetičku. »Zodpovídáte za ni přece!«

»Proč by mi měla tetička domlouvat?« podívala se na něho Bísiája nevinně. »Že jsem ji před vámi zachránila? Bude jen ráda.«

»Zachránila? To si jenom myslíte! Snad nedoufáte, že to tak nechám? Dám to k soudu a uvidíte!« řekl pan Prskavec.

»Zbláznil jste se?« rozesmála se najednou Bísiája. »Co chcete dávat k soudu?«

»Zničené rádiové ovládání mého syna a teď ještě zničený mobilní telefon!« vybuchl.

»A vy si myslíte, že vám to nějaký soud uvěří?«

»Neznáte naše právníky! A já mám obzvlášť dobré!« ujišťoval ji vítězně.

»Vaši právníci přece vůbec neznají zdejší právo,« řekla vážně Bísiája. »Ale co vám asi nedošlo, bez vašich ***zastrašovacích mobilů*** vám budou k ničemu. Uvědomte si, už dávno vím kdo jste, to jen vy ještě netušíte, do čeho se ženete!«

V témž okamžiku Johny Prskavec zařval leknutím. Vznesl se totiž do výšky a roztočil se jako větrník, až mu odstředivá síla rozhodila ruce do stran. Brzy se zastavil, jenže v poloze hlavou dolů a dvakrát – třikrát se prudce otřásl, jako kdyby s ním třásl neviditelný obr.

Na podlahu sednice postupně dopadl luxusní stříbrný mobilní telefon, hnědá kožená peněženka – a černá pistole. Až potom se pan Prskavec pomalu otočil nohama dolů, ale pořád visel deset centimetrů nad podlahou, jako kosmonaut v beztížném stavu.

Bísiája seskočila s pece a přistoupila k bezmocnému protivníkovi. Visel před ní jako na neviditelném laně, jen bezmocně mával rukama i nohama, ale neměl se čeho zachytit.

»Táhni do pekla, ty bestie!« křičel na ni s bezmocným vztekem.

»Do pekla mám jít?« opáčila jízlivě a zvedla ze země velikou pistoli. »Nemyslel jste to takhle? Hleďme, zbraň k zabíjení lidí, že? Doufám, že ji máte bez povolení...«

»Ty stvůro, nesahej na to!« zaječel pan Prskavec. »To není žádná hračka!«

»Máte pravdu, hračky nepatří dětem do rukou,« vzdychla si – a ledabyle, jen tak holýma rukama, zmačkala pistoli do kovové hroudy, jako kdyby byla z modelovací hlíny. Třeštili na ni přitom oči všichni, ale pan Prskavec nejvíc.

»Potřebovat ji už nebudete...,« řekla a položila mu ji k nohám. Pak zdvihla ze země jeho peněženku a otevřela ji.

»Tři české tisícovky a čtyři české pětistovky,« řekla. »Právě pět tisíc, že? Zřejmě vám je vyplatili sousedé na úhradu škody. Dobrá, nemusíte jim nic vracet, vrátím jim je sama, bude to tak jistější. A hleďme, tady je ještě sto dolarů? To bude cena za vyléčení psa, kterého jste se nám pokusil otrávit. Máte něco proti tomu?«

»Zlodějko drzá! To je přece loupež! Vrať to tam, ale rychle, rozumíš?«

»Loupež s použitím psychozbraně je to od vás,« řekla suše. »Pokud jste jednal v dobré víře, že se vám nemůže nic stát, byl to obvyklý omyl darebáků, který si zasluhuje trest. Vaše nadvláda nad lidmi končí. Bez vaší psychozbraně vám nikdo nedá ani korunu. A když si sem pozvete vaše právníky, budou bez nich stejně vedle jako vy. Rozumíte?«

»To bych se na to podíval!« dělal pan Prskavec čest svému jménu, přímo prskal vzteky. »Pro koho pracuješ? Sama to přece dělat nemůžeš! Jestli tě tvůj šéf vybavil nadstandardními prostředky, je to proti dohodám a to si piš, že to můj šéf tak nenechá! To ti neprojde!«

»Vám ještě nedošlo, že žádné dohody s vaším šéfem neuznávám?« usmála se na něho mile. Jemně pokynula rukou a postavila ho na podlahu.

»Posbírejte si své věci,« pobídla ho stroze. »Nenechávejte nám je tu, nestojíme o ně. Asi by to byly zajímavé doličné předměty, ale tady nejsme u soudu.«

Shýbl se a cpal si všechno rychle do kapes.

»A aby bylo jasno,« řekla na závěr, ale to už znělo opravdu mrazivě. »Jestli se tu ještě objevíte, poputujete do pekla vy. Ale pozor, ne obrazně! Poletíte do skutečného starodávného pekla zvaného Gehenna. Jestli nevíte, jak to tam vypadá, nechte si to od svého šéfa vysvětlit, jistě to tam dobře zná. A teď odejděte! Nejste tu zvaný host!«

Dveře za panem Prskavcem se náhle samy rozlétly. Proletěl jimi jako meteor, na chodbě se zastavil, jako kdyby vrazil do zdi, pak se ale otevřely dveře na dvorek a pan Prskavec jimi vylétl ven, až na dvorku ztratil rovnováhu a upadl.

Vyskočil s křepkostí, jakou by do seriózně vypadajícího byznysmena nikdo neřekl. Ještě jednou zahrozil směrem k chalupě, ale pak se dal na kvapný ústup. Na ulici se rozběhl, jako kdyby dohánět poslední autobus.

*****

»Panebože, řekne mi někdo, co se tu dělo?« spráskla ruce tetička.

»Pan Prskavec si přišel pro peníze,« řekla Bísiája s plnou hrstí bankovek. »Jenže by je získal pomocí strojku na zastrašování lidí. Tak jsem mu to překazila.«

»Ty?« vyhrkla s hrůzou v hlase tetička.

»Já,« přiznala Bísiája. »Jestli něco nesnáším, pak je to takové podlé ovlivňování lidí. Vy byste mu ty peníze dala také, že ano? To by ale nebylo správné.«

»Ale co když to opravdu dá k soudu?« strachovala se tetička.

»Neudělá to,« řekla Bísiája jistě. »Vím už, jak to dělá a ten strojek bych mu vždycky zlikvidovala, třeba i u soudu. Nebo Olda. Ten pán dobře ví, že by prohrál.«

»Určitě?« strachovala se.

»Úplně jistě to nevím,« odvětila Bísiája. »Záleží i na soudech. Když je ale nebude moci ovlivňovat, nejspíš si to ani nedovolí.«

»Jedno pořád nechápu,« povzdychla si tetička. »Proč to vůbec dělá?«

»Protože už to není Honza Prskavec, kterého jste znala,« vysvětlovala jí Bísiája. »Teď je to Johny Prskavec, služebník ďábla.«

»Fuj, děvče, to bys neměla říkat,« zachmuřila se tetička. »O tom se nežertuje.«

»Já nežertuji, teti,« řekla tišším hlasem. »John Prskavec je ve službě ***tefira***, skutečného a pravého ďábla. Nevím, co má tady ve vsi za úkol, ale nic čestného to nebude, ďáblové nikdy nebyli žádní dobrodinci.«

»Prosím tě, jak tohle můžeš tvrdit?« spínala ruce tetička. »To přece nemůže o žádném svém bližním nikdo vědět.«

»Bísiája to ví,« tvrdil Olda.

»To by musela vědět víc než pan farář!« vyhrkla tetička. »Ten přece říkal, že se něco takového dá poznat jen podle činů.«

»John snad těch špatností udělal málo?« řekl Olda. »Otrávil nám Čerta. Ukradl přitom jantar, byl sice falešný, ale krást se přece nemá. A teď přišel vymáhat peníze pomocí strojku, kterým na tebe pouštěl hrůzu. Je ti to ještě málo?«

»Zeptám se na to pana faráře!« rozhodla tetička. »A teď – máte dávno spát!«

Olda už nic neřekl.

Bylo toho na něho trochu moc.

*****

Mše

Ráno vstali časně a tetička jim přikázala obléknout se do svátečního. Včerejší události přešla mlčením jako kdyby se nestaly.

»Půjdeme dřív,« rozhodla. »Nejprve musím ke zpovědi, pak bude mše. Že jste oba ještě nikdy nebyli u zpovědi?«

Olda zavrtěl hlavou a Bísiája si nechala od tetičky vysvětlit, co to je.

»U nás nic takového nemáme,« řekla, když tetička skončila.

»Ale umíš už česky dost, abys to mohla zkusit tady,« navrhovala jí bezelstně tetička.

»Nevím o čem bych tam mluvila,« zavrtěla hlavou Bísiája.

Naštěstí nebylo dost času, aby jí tetička vysvětlila zásady hříchů a jejich nápravy. Řekla jen, že se zeptá pana faráře, jestli by si na ni později nenašel chvíli času. Konec konců, Bísiája možná není správná křesťanka a co kdyby se mu podařilo ji obrátit!

»To snad ne!« zaúpěl Olda, když mu došlo, že chce tetička obracet na víru – anděla.

»Proč ne?« naštětila se tetička. »Co je na tom špatného?«

»To už by mohl zkoušet obrátit na víru i našeho Čerta!« přisadil si Olda.

»No dovol! To je přece pes!« urazila se tetička.

»Nenechávala bych Čerta samotného,« pomyslela si najednou Bísiája. »Pan Prskavec by si na něho mohl troufnout. Kdyby pro nic jiného, aby nám uškodil. Tihle to dělají.«

»Můžeme vzít Čerta s sebou!« navrhl Olda, ale bez úvodu to znělo spíš jako otázka.

»Nemůžeme přece brát Čerta do kostela!« odpověděla mu rychle tetička.

»Můžeme ho tedy schovat,« navrhl Olda. »Stačí, aby nebyl na dvorku. Je to rozumný pes, klidně bych ho pustil za humna, ať si obejde vesnici.«

Pak se s Čertem chvíli telepaticky dohadoval. Vzhledem k tomu, že šlo o získání větší volnosti, nebyl Čert proti. Olda mu nakázal, aby se pečlivě schovával, nepobíhal po vsi lidem na očích a hlavně, aby se obloukem vyhnul domku Prskavcových, ale kdyby se tam dělo něco mimořádného, může to Oldovi telepaticky sdělit.

Čert se pochopitelně na takovou volnost těšil a bez vytáček slíbil, že vždycky ihned na Oldovo telepatické zavolání odpoví a domek Prskavcových z dálky ohlídá.

»Se psem se pomazlíš pak!« přerušila ho tetička. »Ještě budeš mít na sobě psí chlupy!«

Vyšli ze vrátek, které tetička pečlivě zamkla, ovšem tak starodávným klíčem, že by to i nešikovný zloděj začátečník odemkl v poklusu.

Na návsi potkali zbytek party. Do kostela nešel nikdo, ale všichni se shodli na tom, že včerejší výprask byl nespravedlivý, protože *se té lodi nikdo ani nedotkl*. Na kluky Prskavcovy měli ovšem tím větší zlost.

Bísiája je potěšila zprávou, že Prskavec uznal neoprávněnost své pohledávky a vybrané odškodnění vrací. A hned postiženým rozdala peníze, aby je donesli rodičům.

»Že by ho popadlo svědomí?« nechtěl tomu věřit Jirka Rovný.

»To sice ne, ale tentokrát tvrdě narazil,« usmála se trochu Bísiája.

Olda raději mlčel. Co předtím viděl, bylo trochu moc.

»Věřím vám, že peníze rodičům poctivě donesete, ale bylo by spravedlivé, abyste za ten výprask dostali aspoň omluvu,« řekla Bísiája. »Kdyby ne, řekněte mi to. Já to zařídím.«

Se všemi se rozloučili a šli dál. Před kostelem už čekala učitelka Ehrerová.

»Musím se tam aspoň podívat,« řekla omluvně. »Budu vám držet palce.«

Tetička šla napřed a Bísiája s Oldou měli ještě chvilku volno.

»Budu se muset vrátit domů, Oldo,« pomyslela si Bísiája. Směrovala to na něho, takže to vypadalo, jako kdyby si zaujatě mlčky prohlížela nejbližší náhrobek.

»Máš tu snad něco...«

»Rozdělaného, vím,« přiznala. »Nechce se mi opustit to, ale tohle už opravdu začíná být vážné. Dnes v noci pan Johny Prskavec volal do Ameriky. Hovořil řečí ***tefirů***, ďábelskou řečí, rozumíš? Žádal svého pána o pomoc, domnívá se, že patřím ke konkurenční ďábelské bandě. To nevypadá dobře. Kdyby se ten konflikt rozšiřoval, nestačila bych na ně.«

»Jak to víš?« zeptal se jí rychle.

»Byla jsem se na něho podívat,« přiznala. »Vrátila jsem mu přitom jeho sto dolarů, ale štěstí mu nepřinesou, tím si buď jistý.«

»Ty jsi v noci někam létala?« podíval se na ni udiveně.

»Musela jsem,« přikývla. »Ten chlap není nebezpečný, ale jeho šéf je pravý ďábel.«

»Jestli není nebezpečný?« pochyboval Olda. »Co ta pistole? Nebyla nějak moc pravá?«

»Byla,« souhlasila. »Ale v mé přítomnosti nemohl tou hračkou nikoho ohrozit. Možná bys ho zneškodnil i sám, viděl jsi přece, jak to bylo snadné!«

»To by mě muselo nejdřív napadnout,« pomyslel si skepticky. »Přiznávám se, nezmohl bych se na nic, byl jsem z toho úplně vedle.«

»Ty už přece dokážeš zastavit i auto,« řekla Bísiája. »S jedním chlapem si můžeš cvičit podle chuti, ani mu fyzicky neublížíš. Nebo ho můžeš přimrazit, stačí částečně. A když pošleš trochu volné síly do jeho strojků, zahltí se a shoří. Ale ďáblové jsou silnější potvory. A jeden z nich tu může být brzy osobně.«

»A kdybych se setkal s těmi pravými?« zajímal se Olda.

»Pokud přežiješ první úder, můžeš zkusit, co jsem ti na začátku říkala jako odstrašující příklad,« otřásla se. »Ránu přímo do mozku těsně za očima. Každého tvora to zabije, nepřežijí to ani největší zvířata, co na Zemi máte, slon, tygr, nosorožec, jen... ďáblové jsou silnější. Ale když to nebude čekat, snad ho aspoň na čas omráčíš. Kdyby ne, zkus přimražení.«

»Myslíš, že to postačí?«

»Nevím,« přiznala. »Na starších světech tefirů by to mohlo pomoci, jenže nevím, jakou má zdejší tefirská civilizace úroveň. Na ty vyspělejší to neplatí, stejně jako na nás.«

»To nevypadá dobře,« mračil se v předtuše ohromných problémů. »Ty už ses s takovým ďáblem někdy setkala?«

»Jsem přece také teprve dítě,« usmála se trochu trpce. »S ďábly zkušenosti nemám, až na pár starých mechanických vědomostí, které už tisíce let nemusí ani platit. I proto se musím vrátit a poslat sem zkušenější. Chtěla bych vás trochu lépe zabezpečit, ale ďáblů může být příliš mnoho. Neznám je, neznám jejich sílu a moje prostředky nejsou bezedné. Jistě bych vás lépe ochránila, než to dokážete vy sami, ale zůstat s vámi nemohu.«

»A přece ses pustila do křížku s panem Prskavcem!« pomyslel si obdivně.

»Nešlo to jinak,« vzdychla si v duchu. »Dlouho jsem se držela stranou, vyhýbala jsem se konfliktům, ale když přišel ve zlém až sem, neměla jsem na výběr. Zlu se ustupovat nesmí, to je také jedno naše pravidlo.«

»Ani když toho teď můžeš litovat?«

»Litovala bych víc, kdybych nechala tu nespravedlnost zvítězit,« řekla. »Ustoupit zlu dopadne vždycky špatně. Neustoupit jen někdy. I když zrovna teď to nevypadá dobře.«

»Když to i ty vidíš černě, nezbývá mi než ti věřit,« sklopil hlavu.

»Něco snad ještě stihnu,« vzdychla si. »Ještě tě něčemu naučím. Kdybych utekla teď, asi bych si to pak vyčítala.«

Mezitím ale vyšla z kostela tetička a svolávala je, aby šli na kůr. Otočili se a poslušně šli, ale oběma leželo v hlavě nadcházející, zatím neurčité nebezpečí.

*****

»Já je zavedu na kůr,« nabídla se tetičce učitelka Ehrerová.

Tetička jí poděkovala a sama si šla sednout do lavice. Učitelka děti vedla po schodech nahoru do kostelní věže. Prošli úzkými dveřmi na kůr. Byla tam lavice pro zpěváky a varhany

s velkými měchy, které ale dávno nikdo nešlapal, měly elektrický pohon. Varhaník seděl na svém místě, byl poměrně mladý a na učitelku šibalsky mrkl.

»To je ten objev?« podíval se na Oldu a Bísiáju.

»Nebudeš se stačit divit!« věštila mu vážně učitelka.

Kromě dětí přišly na kůr zpívat dvě starší ženy. Zvědavě si nováčky prohlížely.

»Jak dlouho jste to cvičili?« zeptala se ta s kyselejším výrazem obličeje.

»Asi půl hodiny,« odvětila učitelka.

»Panebože, to myslíte vážně?« zděsila se žena. »To nedopadne dobře! Bude to ostuda!«

»Nechte se překvapit,« ujišťovala ji klidně učitelka.

Ale obě zpěvačky se už na ni dívaly nepřátelsky. Odsedly si a rozevřely zpěvníky.

Začala mše, nejprve zpívaly starší zpěvačky, pak bylo kázání.

»Jen klid, ukáži vám, až budete začínat!« usmála se na děti Ehrerová.

»My jsme přece v klidu,« ujišťoval ji hned Olda.

Ale nebyl, protože se mu v té chvíli snažil Čert sdělit, že k domku Prskavcových přijela nějaká auta.

»Kolik jich je?« ptal se ho Olda.

»Nevím – jedno, dvě, moc...«

Čert ještě neuměl počítat víc než do dvou, zřejmě podle počtu předních pacek. Když ho ale Olda požádal, aby mu zkusil předat, co vidí, poslechl ho, ale z toho se Olda dozvěděl, že Čert pro jistotu zalezl do nějaké velké kanalizační roury, nejspíš pod mostkem.

»Dobře, až budeme mít čas, věnujeme se ti, teď musíme dávat pozor tady,« telepaticky sdělil Olda Čertovi. Napadlo ho pozvednout psovi matematické znalosti, ale až později.

Pak jim ale učitelka Ehrerová pokynula a začali zpívat.

Akustika v kostelech bývá velebná sama o sobě, natož když na kůru zpívá anděl. Obě zpěvačky jen údivem zamrkaly a zůstaly na Bísiáju s Oldou civět jako na div světa. Varhaník se naštěstí držel podvědomě not a hrál, ale díval se také udiveně. Zato Ehrerová zářila. Zpěv ji očividně vzrušoval, nejraději by zpívala také, ale nepřidala se, aby to nekazila. Asi jako jediná z dospělých věděla oč jde a tím víc zářila.

Bísiája rychle vystihla, jak zpívat, aby to bylo nejlepší. Dojem ze zpěvu ještě podtrhla telepatickou složkou, zpívala vlastně dvojhlasně. Olda to vystihl také, nebylo to těžké, takže ve dvou vytvořili kvartet. Bylo to něco neskutečného. Stačilo mrknout dolů. Všichni farníci se ohlíželi na kůr, dokonce i farář, jako kdyby zapomněl, co má dál dělat.

Žádná píseň není nekonečná a tak se děti dostaly brzy na konec. V kostele se netleská, ale ticho po konci hovořilo samo za sebe. Mše pokračovala a Bísiája s Oldou se dostali ke zpěvu ještě jednou na závěr, pro lidi už to nebylo takové překvapení, ale všichni se teď začali ohlížet ještě před začátkem zpěvu, aby jim nic neuniklo.

A pak byl konec a lidé se začali rozcházet.

»Teda, smekám,« řekl varhaník. »Tomu se dá vážně říkat objev století!«

»Tohle že jste cvičili jen půl hodiny?« přitočila se k nim starší zpěvačka, ta co předtím prorokovala ostudu. »To mi nevykládejte!«

Učitelka Ehrerová se jen usmívala, jako kdyby Bísiája s Oldou byly její vlastní a vedla je dolů předat pyšné tetičce.

»A to nemáte ani tušení, jak krásně zpívala u mě v chalupě!« chlubila se tetička. »Naše písně jsou hezké, ale ty její jsou ještě nádhernější!«

»Podle toho, co o ní vím, vám to věřím,« řekla opatrně učitelka.

»A to ještě nevíte...« začala tetička, ale najednou se zarazila.

»Omluvte nás, prosím,« otočila se znenadání. »Slíbila jsem panu faráři, že mu Bísiáju přivedu, ať ten zázrak vidí hezky zblízka.«

»Budete příští týden zase zpívat?« obrátila se rychle paní učitelka na Bísiáju.

»To už vám asi neslíbím,« řekla smutně Bísiája. »Zdá se, že se už vrátím domů.«

»Kdybyste zpívala, přijdu si to poslechnout,« usmála se na ni povzbudivě Ehrerová.

Podala si ruku s tetičkou i s oběma dětmi, otočila se a vykročila k východu z hřbitova. Ale ještě v brance se ohlédla a čtverácky jim zamávala.

Tetička se také usmívala, ale pak vzala děti za ruce a otočila se s nimi zpátky do kostela. Prošli chrámem až do sakristie. Byli tam jen kostelník a farář, oba už v civilním obleku.

»Tady je, pane faráři!« postrčila tetička Bísiáju před sebe.

»Výborně, děvče,« usmál se i farář. »Za celý svůj život jsem neslyšel tak krásný zpěv.«

»Jsem ráda, že se vám to líbilo,« pokusila se Bísiája o zdvořilostní frázi.

»Ale říkala jste mi, že děvče neumí česky!« obrátil se farář na tetičku.

»Minulý týden ještě neuměla ani slovo,« sdělovala mu rychle tetička. »Tak se naučila za týden. Je velice šikovná!«

»To tedy je,« přikývl. »Tím lépe. Mohla by rozumět, kdybych se jí na něco zeptal.«

»Kdyby bylo potřeba, Olda jí to přeloží,« přidala tetička.

»Dobrá,« kývl hlavou. »Prý pocházíte zdaleka!«

»Jak se to vezme,« opáčila Bísiája. »Z čistě geometrického hlediska to tak daleko není. Když ale vezmeme v úvahu dostupnost, pak to daleko je.«

»To bylo úplně filosofické,« usmál se. »Takže zdaleka... jakého jste vyznání?«

»Žádného, které znáte,« odvětila Bísiája.

»To je dost odvážné tvrzení,« usmál se kněz. »Během studií jsem se seznámil se všemi dostupnými náboženstvími i sektami. Těžko najdete takové, které by mi bylo neznámé.«

»Najdu,« usmála se. »A budete mi to muset věřit, přesvědčovat vás nemíním.«

»Blahoslavení ti, kdo uvěří, aniž by viděli...« usmál se. »Znáte aspoň křesťanství? Nebo máte blíž k buddhismu..?«

»V jedné Oldově knize jsem si o tom něco přečetla,« řekla. »Nechápu úplně struktury všech vašich náboženství, ale jsem tak trochu ode všeho něco...«

»Budiž,« přikývl. »Když tedy znáte i křesťanství, co je vám z něj nejbližší?«

»To, čeho je na tomto světě ve skutečnosti málo,« odpověděla. »Jsou tu lidé, se kterými se dá vyjít po dobrém, někteří by se mi snad líbili. Ale jinak je váš svět příšerný. Je tu hodně zla... a nespravedlnosti... a jak se zdá, vládnou tu dokonce ďáblové.«

»Tak je to přece v Bibli,« opáčil. »Vládnou tu ďáblové... přesně tak. Ale jejich vláda má už brzy skončit...«

»To bych vám mohla dokonce zaručit,« slibovala. »Až se dostanu domů...«

»Říkáš to tak přesvědčeně...« usmál se. »Ďáblové jsou součástí všech světových věrouk. Vaše náboženství je jistě také zná.«

»Nejen všech světových věrouk,« přidala trochu trpce.

»Děvče, děvče...« podíval se na ni zpytavě. »Připadáš mi vyspělejší, než by odpovídalo tvému věku...«

»Máte pravdu,« odvětila. »Tělesně vypadám jako zdejší jedenáctileté děti. Dobře, že se tím nedáte zmást. Je mi patnáct, ale v tomhle věku nemají zdejší děti pět universit, jako já...«

»Pět univerzit?« zarazil se kněz. »Nezlob se, ale to je opravdu neuvěřitelné. Byl by to svého druhu zázrak.«

»U nás jsou zázraky naprosto běžné,« přikývla.

»A nechtěla by sis přečíst Bibli?« navrhl jí tázavě.

»Nebudu mít na to čas,« zavrtěla hlavou. »Brzy se budu vracet domů.«

»Mohl bych ti jednu věnovat,« navrhoval jí. »Mám tu malý, lehounký výtisk...«

Otočil se a podával jí nevelkou knížku, vytištěnou na slabém papíře.

»Když ji stihnu přečíst...«

»Bible se nečte jako román,« namítl. »Nad ní musíš přemýšlet. Když ji přečteš pořádně, nemusíš mi ji ani vracet. Vezmi si ji jako dárek.«

»Pak vám tedy děkuji,« přijala ji.

Chudák pan farář! Vědět tak, koho má před sebou! A co hůř, kdyby jen tušil, že ta malá knížečka, kterou dívence daroval, způsobí, že andělé v nejbližších deseti letech – nepřijdou.

Bible je neuvěřitelně krvavá historie, pro anděly se stane příznakem těžkého barbarství. A pravdomluvné Bísiáje nezbude než přiznat, že je to ještě horší – Hirošima a Nagasaki se odehrály z pohledu andělů teprve včera a dnes to není o mnoho lepší... Jaderné zbraně v rukou ďáblů – to nemohou brát na lehkou váhu ani andělé...

Olda, stojící trochu vzadu, se v té chvíli soustředil na něco úplně jiného.

Čert zřejmě porušil nařízení vyhýbat se domku Prskavcových. Teď se velice naléhavě dožadoval Oldovy pozornosti.

Když Olda přivřel oči, viděl černobílý pohled oknem do místnosti. Stranou na posteli ležel starší pán, kost a kůže. Kdo to může být? napadlo Oldu. Přece jsme nedávno stařičky obešli všechny a starý Hadr je tlustý, ten to také není.

»Pejsku...« ozvalo se Oldovi kdesi hluboko v hlavě. »Pejsku... vypadáš jako ten pejsek od Aničky Novotné... kdybys tak mohl vzkázat andílkovi, co u ní bydlí...«

V té chvíli se ale starcovo tělo prohnulo náhlou bolestí. Do místnosti vstoupili další dva lidé a Olda pocítil, jak se mu na hřbetě zježila srst – ba ne, to byly pocity psa Čerta... ale jemu samotnému také přejel mráz po zádech...

Jeden z těch dvou byl John Prskavec. Čert měl dobrý důvod nesnášet ho, na některé věci pes nezapomene po celý život...

Ale ten druhý... ten nepříjemný chlap v černém...

»***Vybóč zuverico, cochen hu chipygi fazegeh chulvérchó***,« řekl a zamračil se.

»***Jufchjo, biko záj***,« odvětil pokorně pan Prskavec.

Pes se prudce shýbl. Pán v černém se náhle otočil k oknu, ale pes byl rychlejší, stačil se potopit pod rám okna a zmizet. Nebo v to aspoň doufal.

»Oldo, je zle!« přidala se náhle k Čertově vizi Bísiája. »To přece musí být u starého pana Prskavce!«

Jak se zdálo, Čert to směroval na oba stejným dílem.

»Ty to chápeš?« zeptal se jí Olda nesměle telepaticky.

»Nařiď okamžitě Čertovi, ať zmizí co nejdál!« přikázala mu, aniž přerušila zdvořilostní fráze, jimiž se loučila s farářem.

»Ten černý chlap, co se tam jen mihl, to je ďábel. Vždyť oni tam... oni tam toho starého pána – vraždí!«

*****

Potyčka s ďáblem

Jak se Olda s Bísiájou dostali z kostela, Olda nebyl schopen posoudit. Nevnímal loučení s panem farářem, soustředil se pouze na Čerta. Pes po jeho příkazu vyběhl rychle ze dvorku Prskavcovic domu, zahnul za roh a zapadl do houští lopuchového listí. Na útěku ale zahlédl, jak pán v černém vychází ze dveří a s podezřením se rozhlíží po dvorku. Že by přece spatřil černý stín mizet za oknem? Psovi se strachem ježil hřbet, když zalézal do hromady železného šrotu před dalším stavením. Dál už byla vesnická ulice příliš přehledná a ani malý pes by se tu nikam neschoval. Naštěstí se zdálo, že Čerta nikdo nepronásleduje.

»Můžeme jít napřed?« ptala se zatím rychle Bísiája tetičky.

»Můžete,« odvětila blahosklonně tetička. »Tady máte klíč, převlékněte se, ale počkejte na mě, ať nás nikdo nevykrade.«

Bísiája s Oldou vyběhli ze hřbitova sprintem. Naštěstí je nikdo neviděl, aby se nad tím pohoršil, ostatní už byli daleko a tetička se zdržela v kostele.

Místo domů zamířili oba k Prskavcům, ale Olda měl nápad dostat se dovnitř zadem.

»Dobře,« souhlasila Bísiája. »Nemáme ale čas, poletíme! Drž se dvacet metrů za mnou a kdybys viděl něco nepřirozeného, okamžitě přistaň a schovej se někam jako Čert! Ušetříš mi hodně starostí, i tak jich budu mít jistě dost! Tohle už není hra!«

Přikývl. Měla pravdu, to už vážně nebyla legrace. Letěli ve výšce korun stromů, ale už to nebylo nezávazné poletování. Nájezd na sídlo ďáblova pomocníka mohl být nebezpečný už předtím, s jeho novou návštěvou ještě víc!

Opsali oblouk kolem celé vesnice a přistáli Prskavcovým za humny.

»Půjdu napřed,« řekla stroze. »Drž se stranou, nejlépe za dveřmi. Kdyby se znenadání proti nám objevil sám ďábel, nesmíš být první, koho on spatří. Jinak to odneseš.«

Vběhli dovnitř tiše a rozhlíželi se po chodbě. Olda si pamatoval, ve které místnosti starý pán ležel. Bísiája tam vběhla tiše jako myška a Olda za ní. Ještě se po něm ohlédla a ukázala mu, aby se postavil za dveře a byl tak schovaný, kdyby sem někdo znenadání vstoupil.

Pak teprve se sklonila nad postelí.

»Oldo, pomoz mi!« požádala ho telepaticky.

Pochopil a připravil se. Tentokrát se nenamáhali něco skrývat. V místnosti se rozsvítilo, ozvalo se cvrlikání, pak záře pohasla a Olda i Bísiája začali oddychovat jako po těžké námaze.

»Andílku můj! Tys přišel? Škoda, že tak pozdě...« ozvalo se.

Pan Prskavec se probral, aby nad sebou spatřil andělskou tvář Bísiáji.

»Ještě není pozdě,« usmála se na něho smutně a ohlédla se i po Oldovi.

»Bude žít?« zajímal se Olda.

»Když přežil i tohle, bude,« usmála se šťastně. »Umím křísit i mrtvé. Kde máš Čerta?«

Olda zapátral telepaticky po psíkovi a objevil ho dvacet metrů od baráku schouleného ve velké hromadě železného šrotu.

»Vezmeme ho s sebou!« řekla rezolutně Bísiája.

»Má sem přiběhnout?« zeptal se Olda.

»Ne, ať zůstane kde je,« nařídila Bísiája. »Nevíš, kdo na něho venku číhá.«

Pak se najednou v místnosti rozsvítilo víc. Za Bísiájou na mžik vyvstal obrys labutích křídel, ale Olda už věděl, že to křídla nejsou. Ve stěně byla náhle díra, že by jí projelo osobní auto, jenže nevedla do sousední místnosti domku. Za ní byly v podivném přítmí rozestavené vysoké válce, připomínající betonová sila o průměru nejméně deseti metrů, mezi nimiž zplihle visely stovky tlustých černých lan. Těžký vzduch byl plný zápachu zkažených vajíček a když se Olda zvědavě podíval vzhůru, pochopil, že ty věže nejsou z betonu, ačkoliv tak na první pohled vypadaly.

Byly to kmeny nestvůrně vysokých stromů s hladkou, šedou kůrou. Černá lana byla také rostlinného původu, možná to byly liány. Z kmenů se zhruba od dvaceti metrů výš rozbíhaly do všech stran stovky, možná tisíce silných větví a čím výš, tím byla jejich změť hustší, takže se sem dolů denní světlo prodíralo jen v podobě slabého šedivého přísteří.

Skrz ten zelený koberec bylo nahoru vidět nanejvýš do sta metrů, ale Olda odhadoval, že vrcholky stromů ční mnohem výš. Možná až nad vrcholek Eiffelovy věže v Paříži.

Tomu už se dalo říkat les!

Nahoře v korunách bylo živo, cosi se tam míhalo. Ptáci, nebo snad hmyz? Nedalo se to rozeznat. Dole na zemi bylo nepříliš husté mlází, ve slabém světle strašidelné, půdu pokrýval hustý šedozelený mech. Co tady dole ve slabém světle rostlo, spíš živořilo.

Neměli ale čas na obdivování mimozemského lesa, ačkoliv bylo jistě nač se dívat.

»Letíme tam!« nařídila Bísíája Oldovi, ale to už se postel s bezmocným pánem zvedla z podlahy a proletěla otvorem. Vznesli se za ní. Jakmile bránou proletěli, zmizela, kolem nich byla neznámá džungle a zápach zkažených vajíček ještě zesílil.

»Kde je Čert?« obrátila se Bísíája na Oldu. »Pokus se vzpomenout si aspoň zhruba směr a vzdálenost k němu!«

»Asi tady!« vyletěl Olda směrem, kde před okamžikem tušil psa.

Před ním se náhle objevilo další labutí křídlo, ale menší.

»Čerte – ke mně!« poručil rázně Olda psovi telepaticky.

Otvorem proskočil černý pejsek a radostně vrtěl ocáskem, když spatřil svého pána.

»Fuj, tady to strašně smrdí!« zavětřil. »Už na nás tamti černí nemohou?«

»Nemohou,« ujistila je Bísíája. »Jsme v jiném světě, na opačné straně, než je Gehenna.«

»Ty to tu znáš?« zajímal se Olda.

»Ano i ne,« řekla klidně. »Byla jsem tu předevčírem v noci zkoumat bakterie, takže už vím, že nejsou nebezpečné. Nebudeme tu ostatně dlouho. Jen se mě držte nablízku.«

Postel s bezmocným pánem se vznášela před nimi. Stromy kolem nich byly obrovské, ale místa mezi nimi bylo dost a ani řídké mlází nepředstavovalo neproniknutelnou překážku. Letěli pomaleji než prve a podle Oldova odhadu směřovali do míst, kde byl na Zemi v našem vesmíru domek tetičky Novotné.

Pes běžel dole po mechu za nimi, prodíral se mlázím a přeskakoval kameny.

Najednou se zastavil a zavrčel. Bísíája prudce přibrzdila, strhla Oldu a zastavila i pohyb postele s nemocným.

Před nimi se v mlází vztyčila obrovská, nejméně dvoumetrová chobotnice.

»Neboj se nás. Nechceme ti ublížit!« signalizovala jí telepaticky Bísíája.

»To doufám,« pocítili oba odpověď. »Co tu chcete? Tady nemáte co dělat!«

»Ty nám rozumíš?« podivil se Olda.

»Rozumím. Jak to, že znáte ***pojmořeč***?« podivila se chobotnice.

»Známe ji, tím lépe,« řekla Bísíája jakoby se nechumelilo. »Promiň nám, spěcháme přes váš svět, donutila nás k tomu nouze. Nezdržíme se tu ale dlouho, nechceme vám překážet ani škodit. Potřebujeme se tady jen kousek přemístit.«

»Doufám, že tu dlouho nebudete!« odvětila chobotnice zdvořile, ale ne zrovna nadšeně. »Mohli byste narazit na jiné tvory a někteří by k vám nebyli vlídní. Nemáme vás v lásce.«

»Vy nás znáte?« zeptala se jí Bísíája. »Nepletete si nás s někým? Jsem z příliš dalekého světa, než abyste nás mohli znát.«

»To není jisté,« namítla chobotnice. »Snad opravdu nepatříte k bestiím ze sousedního světa, ale podobáte se jim jako perla perle a my s nimi máme hrozné zkušenosti.«

»Vy je znáte?« zpozorněla Bísíája.

»Ano, ale radši bychom je neznali,« odvětila nevrle chobotnice. »Vy jste ještě mláďata, že? S mláďaty válčit nechceme, ale vraťte se raději kudy jste přišli.«

»To uděláme v každém případě,« řekla Bísiája. »O žádné válce ale nevíme a jestli máte nepříjemnosti s bytostmi nám podobnými, je to jen náhodná podoba. S námi rozhodně potíže mít nebudete. Znají ty bytosti ***pojmořeč***, nebo ne?«

»Ty?« opáčila chobotnice zaraženě. »Neznají. Řeč mají vlastní, využívají jen omezenou škálu zvuků, a dá se používat jen na krátkou vzdálenost... Možná jste opravdu jiní, když umíte ***pojmořeč***... Pak mě, prosím, omluvte za strohé jednání.«

»Děkujeme ti zatím za vlídnost,« odvětila Bísiája. »Omyly toho druhu se stávají zřídka, ale s námi problémy mít nebudete.«

Postel s nemocným se chobotnici vyhnula, letící děti ji následovaly, Čert kolem divného tvora opsal pro jistotu větší oblouk, ale snažil se příliš za dětmi nezaostávat, až mu námahou visel jazyk z tlamy.

Objevil se další bílý oblak, otevřel se další otvor spojující vesmíry a postel se ocitla na dvorku před tetiččinou chalupou. Všichni tři ji co nejrychleji následovali.

»Vítej, náš známý dvorečku!« štěkl radostí Čert a přičinlivě zavětřil známé pachy.

»Co to bylo za tvora?« chtěl vědět Olda.

»Jak to mám vědět?« opáčila s maličko křečovitým úsměvem Bísiája. »Ten svět ani ve starých vědomostech nemáme. Buďme rádi, že jsme se domluvili. Jak se zdá, ty bytosti znají lidi a mají s nimi nějaké problémy, co ty o tom víš?«

»Nic,« pokrčil Olda rameny. »Ani netuším, že existují. Nemůže být někde poblíž další svět, obydlený bytostmi podobnými nám lidem? To by přece vysvětlovalo i tu válku, o které my vůbec nic nevíme.«

»Ano, to by všechno vysvětlovalo,« přemýšlela Bísiája. »Až na to, že nejbližší další svět neosídlují lidé jako my, ale primitivní ještěři. Pět světů tím směrem je to bez problémů, ale i bez lidí. Leda bych se náhodou dostala do velké pusté neobydlené oblasti. Dívala jsem se tam... především. Obhlížela jsem si, kudy půjdu domů, zkoumala jsem bakterie...«

»Kdy jsi to stihla?« napadlo Oldu.

»V noci,« přiznala Bísiája. »Ale ještě jsem se vrátila. A teď musíme rychle pomoci panu Prskavcovi. Otevři dveře, prosím!«

Olda dveře odemkl tetiččiným klíčem a Bísiája zavezla postel do sednice. Sklonila se nad nemocným starým pánem a chvíli ho zkoumala.

»Jestli něco nesnáším,« zavrčela po chvilce, »pak je to, když někdo kazí výsledky mého snažení. Co to s vámi udělali?«

»Syn se proti mně obrátil!« stěžoval si starý pán. »Toho jsem se k stáru dočkal! Přitom jsem mu dal nedávno připsat dům!«

»Co vám to udělal?« opakovala otázku Bísiája. »Obnovil ochrnutí, které už ustoupilo, rozvrátil rovnováhu metabolismu! Málem vás zničil, vypadáte jako mrtvola!«

»Ani nevím, co to bylo,« řekl starý pán. »Ani prstem se mě nedotkl, ale pokaždé to byla hrozná rána.«

»To vidím,« řekla Bísiája. »To poslední byl zřejmě psychoúder. Máte štěstí, že jste od nás předtím dostal nadbytek životní síly, jinak byste byl už po smrti. Jen jedno mi tam nesedí. Podle našich starých informací ďáblové tohle dokáží, ale jejich sluhové ne.«

»Třeba si poslední úder ani nepamatuje,« připomněl jí Olda. »Předtím pana Prskavce mořil jen jeho syn a to nemuselo být tak zlé. Čert tam ale nedávno viděl chlapa v černém.«

»I tak to byly strašné rány,« otřásl se pan Prskavec.

»Mohlo by to být ďáblovo dílo, odpovídalo by to,« souhlasila Bísiája zamyšleně. »Váš syn zřejmě použil něco slabšího, ale kdyby měl více času, dostal by vás na hřbitov také. Tohle ještě napravím, ale nechat vás vašim povedeným synům na pospas, zabijí vás.«

»Když já nemám kam jít,« posteskl si.

»Zkusíme to dohodnout s tetičkou,« napadlo Oldu.

»Pravda,« řekla Bísíája. »Už by tu mohla být.«

»Už tu je!« štěkl Čert telepaticky.

Tetička už skutečně přicházela. Spěchala, neboť viděla otevřené dveře chalupy, ale když spatřila Bísíáju a Oldu, viditelně si oddychla. Vzápětí si ale všimla cizí postele ve své sednici a zase se zamračila.

»Co je tohle?« uhodila na ně přísně.

»Proboha, teti, neptej se,« odvětil Olda. »Unesli jsme Prskavcům dědečka i s postelí.«

»Jak jste to mohli dokázat?« vyhrkla zděšeně.

»Zázrakem,« ujistil ji Olda. »Prosím tě, nediv se. Potřebujeme na nějakou dobu pana Prskavce ukrýt, nebo ho zabijí.«

»Kdo?« vyjekla tetička.

»Jeho vlastní syn Johny,« řekl Olda. »Už se o to pokusil. Podívej se, jak ho zřídil.«

»Vypadá opravdu nějak sešle,« uznala tetička. »Ale jak si to představujete? Unášet lidi je trestné, to si nemůžete dovolovat!«

»To nebyl únos, ale záchrana na poslední chvíli,« řekl Olda. »Máme právo vyškrábnout těm pekelníkům oběť z drápů, nebo ne?«

»Jsi si skutečně jistý, že je to tak jak říkáš?«

»Velice jistý!« opáčil Olda. »Teti, nemůžeme tu pana Prskavce nechat pár hodin, nebo ještě lépe, dní?«

»To nepůjde, Oldíku,« řekla. »Co když si pro něho Prskavcovi přijdou?«

»A když on sám nebude chtít?« řekl Olda. »Rozuměj, jemu hrozí, že ho zabijí. A on to ví. Jen blázen by v takovém případě souhlasil s návratem.«

»Je to tak, Járo?« zeptala se přísně nemocného.

»Je,« přiznal nešťastně. »Vlastní syn se proti mně postavil!«

»To je ovšem něco jiného,« uznala tetička. »Pak je naší křesťanskou povinností pomoci. Ale něco mi není jasné. Jak jste se o tom vlastně dozvěděli?«

Nezbylo jim, než popsat tetičce Čertovu úlohu v tomhle případě.

»Že by něco takového dokázal obyčejný pes?« nechtěla tomu uvěřit tetička. »Vždyť je to jen němá tvář!«

»To už nějakou dobu není,« vrtěl hlavou Olda. »Čert je děsně chytrý pes.«

»No dobře... ale co budeme dělat teď?«

»My už jsme pana Prskavce zase trochu povzbudili,« řekl Olda. »Necháme ho Bísíáje, ta si s ním bude vědět rady.«

»Děláš, jako kdyby byla zázračná!« lamentovala tetička.

»Prosím tě, teti – a není?« opáčil Olda.

Tetička chvíli Bísíáju při ošetřování starého pána pozorovala a pak jí ještě nabídla svou pomoc. Bísíája ji ale zdvořile odmítla. Zdálo se, že se panu Prskavcovi daří lépe, ale byl pořád slabý a na vstávání to nevypadalo.

»Zničili vás důkladně,« zavrčela Bísíája nakonec.

Když se mračí i anděl, něco to znamená...

*****

Zatímco Bísíája ošetřovala, Olda s Čertem se střídali v hlídání. Čert si nakonec vymohl opatrné proběhnutí po dvorku, ale nikde nic podezřelého neviděl ani nečichal. Pak ale kolem tetiččiny chalupy projelo auto a Čert se okamžitě ukryl do boudy.

»Vrah jel kolem,« hlásil Oldovi a Bísíáje. »Ten, co mi hodil otrávené maso!«

Auto Johnyho Prskavce ale kolem tetiččiny chalupy projelo, ani nezpomalilo. Zdálo se, že Prskavec jede do města. Čert všem potvrdil, že seděl v autě sám.

»To znamená, že ten černý je ve vsi,« usoudila Bísíája opatrně.

Čert se nabídl, že to půjde zjistit, ale Bísíája mu to nedovolila.

»Buď tady,« nařídila mu. »Tady jsi doma. Kdybys toho černého zpozoroval, jak se blíží, varuj nás, ale sám mu nechoď na oči. A nezalézej do boudy, tam bys byl jako v pasti. Raději se schovej do stodoly, je větší a má zadní východ.«

»Myslíš, že sem přijde?« staral se Olda.

»Uvažuj, Oldo,« připomínala mu Bísiája. »Pan Jaroslav může být pro ně nebezpečný svědek. Kam jinam by ho šli hledat, když ne k nám?«

»Myslím, že si jeho zmizení těžko vysvětlili,« uvažoval Olda. »Přiletěli jsme k nim beze stop, zmizeli přes jiný vesmír, jak by mohli uhodnout, že mají hledat zrovna tady?«

»Uvažuj, naším protivníkem je ďábel,« upozornila ho. »To nejsou hlupáci.«

»Nemusí to být hlupák, ale napadne ho, že používáš cizí vesmír jako tajnou chodbu?«

»Raději bychom měli počítat s tím, že je to napadne,« řekla. »Vyhneme se tím velice nepříjemnému překvapení, které by jinak mohlo nastat.«

Bísiája s Oldou předali panu Prskavcovi další dávku životní energie, kterou si mezitím nastřádali. Pomohlo to, ale vyhráno ještě neměli.

»Kdybychom mu ji nedali už předtím, bylo by to horší a možná už bych měla co dělat, abych ho vůbec vrátila do života,« usuzovala Bísiája.

Čekání ale bylo ze všeho nejhorší. Kolem přejelo několik aut, ale všechna jela ve směru do vesnice, ne ven. Olda si jich nevšímal, sledoval především pohyb z vesnice k nim.

»Půjdu se podívat do vsi,« rozhodla se Bísiája. »Počkáte tady na mě. Čert vás v případě potřeby varuje, ale kdyby sem přišel ten černý, okamžitě mě zavolejte, nepokoušejte se s ním domluvit, rozumíte?«

Pak zmizela zadem za humny.

Olda ponechal tetičce místo u plotny, prohlásila, že musí něco udělat k obědu. Zdánlivě vypadala nejklidnější, ale Olda si všiml, že se jí taky třesou ruce. Sám měl strategické místo u oken na ulici, kde by se ten černý mohl objevit nejspíš, pokud by je nepřevezl příchodem z opačné strany. Tu měl ohlídat Čert. Vál slabý vítr od vsi a podle Čerta by se z tohoto směru nemohl nikdo přiblížit, aby on o něm nevěděl. Jediné slabé místo bylo tedy za humny.

Nezdálo se ale, že by je chtěl neznámý navštívit. Možná si dělali obavy zbytečně, mohli mu být také lhostejní a nemusel se jich vůbec bát – a tím pádem ani oni jeho. Jak to ale říkala Bísiája, bylo lépe připravit se na to horší.

Asi po hodině napjatého očekávání se Bísiája vrátila.

»Je zle,« řekla místo pozdravu. »K Prskavcům přijela další dvě auta. Ďáblové si na nás zřejmě pozvali posily.«

»Další ďábly?« zamračil se Olda.

»Nevím,« nebyla si jistá Bísiája. »Na autech mají nápisy.«

Raději mu myšlenkově předala obrázek auta s nápisem **POLICIE**.

»To by nemuseli být ďáblové,« nadhodil Olda. »Policie by měli být strážci pořádku.«

»Myslíš, že se jim dá věřit?« podívala se na něho Bísiája tázavě.

»Ruku do ohně pravdy bych za to nedal,« ustoupil Olda. »Policie se občas nezabývá tím co má a mohou i tam být pěkní darebáci. Nemohu ti zaručit, že zrovna tihle jsou hodní.«

»Ach jo!« povzdychla si Bísiája. »Zdá se, že tu ztrácím čas, zatímco bych měla spěchat pro posily. Obávám se, Oldo, že mi nic jiného nezbude, než se rozloučit.«

»To by ale bylo navždy?« vyhrkl Olda.

»Obávám se, že navždy,« přikývla vážně. »Ale nemám na výběr. Ani nevím, kolik jich proti nám je. Mohou si na nás pozvat další a další a já nemám s našimi kontakt. Jsem tu sama a jich jsou mraky. To by nemohlo skončit dobře. Budu tě muset opustit, není jiné cesty.«

»Já vím,« přikývl, ale cítil, že se mu hodně zamlžily oči. »Budu na tebe do nejdelší smrti vzpomínat, sestřičko...«

»Jestli to jen trochu půjde, vrátím se,« podívala se na něho měkce. »Zvykla jsem si na tebe, bráško. Ale nevím, kdy to bude. Za sto let by to už nemuselo mít smysl, viď?«

»Snaž se tedy přijít dřív,« prosil ji.

»Nebude to záležet mně,« řekla smutně. »Kdybych mohla, vzala bych tě k nám, ale to je zakázané a nemá ani cenu to zkoušet.«

»Pošli sem aspoň co nejdřív někoho od vás, ať se sem budeš moci brzy zase podívat.«

»Snad ti teď ještě trochu pomohu,« řekla rychle a utřela si oči. »Ten ďábel už o tobě ví, ale ti další ještě ne. Při setkání s tefiry je nesmíme provokovat, máme právo se jen bránit, ale když je to nutné, smíme i útočit. Zejména když se chystají vážně ohrožovat nás nebo naše chráněnce. Řekla bych, že se to právě děje.«

Venku se v té chvíli rozlehl jekot sirén. Kolem domku projelo velikou rychlostí auto, za ním druhé a třetí.

»Co to bylo?« lekla se Bísiája. »Jestli jsem viděla dobře, oni zase odjíždějí?«

»V prvním autě byl ten černý,« referoval rychle Čert. »Ty další neznám.«

»Měli uniformy policie,« řekl rychle Olda. »Nevím to jistě, ale připadalo mi to, jako kdyby policejní auta toho ďábla pronásledovala.«

»Myslíš, že se strážci pořádku tomu černému postavili?«

»Nevím to jistě, ale vypadalo to tak.«

»Poletím se na to podívat,« rozhodla se náhle Bísiája.

»Jdu s tebou!« vyskočil Olda. »Už mám zase síly dost, budeme na to dva!«

Bísiája se na něho podívala pátravě, ale pak přikývla.

»Neumíš ještě neviditelnost, ale tu tě naučím cestou. Ostatně ji možná ani nebudeme potřebovat, stála by nás moc síly.«

»Co to má znamenat?« řekla tetička. »Kam chcete lítat? Říkali jste, že je to nebezpečné, to přece nejde, nemohu vás nikam pustit!«

»Tetičko, prosím tě, já ti pak všechno vysvětlím, ale teď chvilku vydrž na nic se neptat, je to strašně důležité,« vyhrkl Olda. »Čert tě tu bude hlídat.«

»Kam jdete?« postavila se jim do cesty. »Nikam nepůjdete!«

Najednou vykřikla, protože ztratila půdu pod nohama. Olda ji popadl očima, nadzvedl a přenesl stranou, až k posteli bezmocně přihlížejícího starého pana Prskavce, kde ji jemně, ale přitom rázně postavil na podlahu. Měla co dělat, aby se udržela na nohou.

Obě děti pak vyběhly do chodby a běžely dál, ne na dvorek, ale dozadu za humna.

»Kam to běžíte?« zaúpěla tetička, ale odpovědi se nedočkala.

*****

Za chalupou oba vzlétli šikmo vzhůru a zakrátko byli oba ve výšce, odkud viděli silnici před sebou jako na dlani. Mohli sledovat honičku policejních aut, snažících se ďáblovo auto dohonit. Hned ale viděli, že je to nerovný souboj. Ďáblovo auto bylo přinejmenším o dvě třídy lepší a policejním autům se rychle vzdalovalo. Policisté to zřejmě nechtěli vzdát, ale bylo to od počátku marné snažení. Ke všemu jim na nejbližší křižovatce vjel do cesty těžký nákladní tahač. Ačkoliv byl na hlavní silnici, měl jim dát přednost, musel přece vidět modré majáčky. Vjel jim ale bezohledně do cesty s *převahou silnější traverzy*.

První policejní auto dostalo smyk, sjelo ze silnice a chvíli poskakovalo po poli, než se zastavilo. Druhé přibrzdilo včas, ale místo aby pokračovalo v marném stíhání ďábla, zabočilo na hlavní silnici, dohonilo náklaďák, předjelo jej a zastavovalo. Pravda, řidič nákladního auta si trest za bezohlednou jízdu zasloužil, ale co naplat, ďábel jel teď už nikým nestíhán dál.

»Přidej!« pobízela Bísiája Oldu, který začal zvolňovat. »Snaž se držet se mnou rychlost. Kdybys mi nestačil, vezmu to vdudegem, ale to bych ti zmizela a v tom případě se vrať.«

»Proč ho vlastně honíme, když policie odpadla?« zajímal se Olda, ale opět přidal a držel se teď šikmo za ní v těsném závěsu.

»Já ho ujet nenechám!« řekla suše. »Zabil by tě!«

Ačkoliv to opět řekla telepaticky, Oldou otřásla tvrdost, která z té poslední věty čišela.

»Myslíš?« zkusil ještě pochybovat.

»Vím to naprosto jistě,« řekla. »Nesmí nám uniknout!«

Auto mělo před nimi menší náskok, bylo silné a rychlé, ale Olda a Bísiája byli rychlejší. Zvolna se k němu blížili, úplně leželi na rozráženém proudu vzduchu. Letěli šikmo vzadu nad autem, aby je skrz střechu nemohl vidět.

»Míří k dálnici!« ukazoval Olda Bísiáje. »Tam se rozjede ještě rychleji!«

»Dohoníme ho dřív než tam přijede,« odhadovala to Bísiája.

Ďábel za volantem dělal čest tomu úsloví, auto se s ním řítilo rychlostí nejméně dvě stě kilometrů v hodině, ale dvě děti nad ním je dohánějí. Olda by očekával, že ďábel na točitém dálničním nájezdu zpomalí, ale ten jel pořád plnou rychlostí. Vjel na nájezd tak rychle, až se mu začalo kouřit od pneumatik.

V té chvíli se Bísiája ve vzduchu vzepřela a Olda cítil, jak vydala větší porci energie.

Auto s ďáblem náhle ztratilo kontakt s asfaltem. Vzneslo se do výšky, přelétlo svodidla a vrhlo se z náspu čelně přímo do protilehlého svahu, zpevněného kamennou dlažbou.

Náraz zmačkal předek vozu jako harmoniku. Auto ztěžka dopadlo na střechu, která ten náraz rovněž nevydržela a prolomila se, takže ďábla uvěznila ve vraku. Auto se pak převrátilo na bok a opět na střechu a tak zůstalo ležet.

V té chvíli vyšlehly oslnivé plameny a zahřměla exploze.

Prasklá benzínová nádrž změnila ještě před vteřinkou nablýskaný vůz v ohnivou kouli. Plameny okamžitě následoval černý dým.

»Napodob mě!« řekla Bísiája Oldovi. Vnímal telepaticky její příkaz a pokusil se vyvolat stejný. Krajina kolem potemněla, ale žár plamenů hořícího auta byl naopak jasnější.

»Teď jsme neviditelní,« řekla Bísiája Oldovi. »***Ognilmi lycipi*** jen v infračervené části světla, jinak bychom neviděli.«

Znamenalo to, že ho právě naučila další vlastnost idarchonu. Přiblížili se ještě víc, ale jen pomalu a opatrně. Zastavili se dvacet metrů nad vrakem, který se rychle měnil v hromadu ohořelých plechů.

»Myslím, že tohle ani ďábel nepřežil,« řekla Bísiája opět až nedětsky tvrdě.

»Tys mu to dala,« přikývl vážně Olda. »Naštěstí jsi ho unesla i s autem.«

»Nevšiml sis jedné důležité věci,« zvážněla. »Ten chlap měl ochranné energetické pole. Kdybys ho tam hodil ty, a nepochybuji, že už na to sílu máš, přežil by to. Neublížil by mu ani náraz s autem do kamenného svahu, neshořel by v ohni a navíc by věděl, že tě musí za každou cenu zabít – a rozdrážděný ďábel, kterému jde o život, je jistě nejnebezpečnější. Ďáblové jsou silnější než si myslíš, uhni jim raději s cesty. Já jsem mu navíc nevodivostí vypnula všechno, co ho chránilo, a teprve pak jsem mohla doufat, že ho zničím. To bych tě měla také naučit, ta znalost ti může to být v nouzi dobrá.«

Šlo o další funkci idarchonu, ale Bísiája ji opět označila jako nebezpečnou, takže Oldovi nejprve obšírně vysvětlovala, jak ji používat, aby nikomu neublížil.

Zóna kovové nevodivosti se podobala zóně *přimražení*. Vytvářel ji také idarchon, ale při stejné námaze mohla být až padesátimetrová a mohli ji vytvořit kdekoli v dohledu, dokonce i za silnou zdí. Místo elektrolytů v ní ztrácely vodivost kovy. Bísiája to nazývala protipólem supravodivosti, kdy některé látky naopak odpor ztrácejí úplně, jenže to nevyvolávala teplotou. Zhasínaly tam elektrické lampy i displeje mobilů, zastavovaly se motory, umlkalo rádio.

»Vyřadíš tím elektrické zbraně i ochranná pole, ale člověka tím nepřimrazíš a na příliš jednoduché zbraně to neúčinkuje, pistole pana Prskavce by tam střílet mohla,« varovala ho.

Kdyby Olda tušil, jak brzy bude řešit havárii dvou helikoptér, sestřelených právě zónou nevodivosti, asi by přiznal slovům Bísiáji větší váhu.

Teď měl ale jiné starosti. Náhle cítil nezřízený hlad – a jako by se nemohl nadechnout.

»Přistaneme,« všimla si toho i Bísiája. »Vysáli jsme celé okolí, neviditelnost vyžaduje víc energie než vznášení, já už nemám sílu a ty jistě také ne.«

Snesli se stranou na kraj silnice. Okolní krajina rázem získala normální barvy a sluneční žár ji zalil jasným světlem. Sotva se postavili, Oldu přešel hlad a s úlevou se nadechl. Přímo cítil, jak mu volná energie dodává sílu. Ohlédl se. Za náspem, kde dohořívalo auto s ďáblem, stoupal slábnoucí dým, ale bylo ho stále méně a méně.

»Zasloužil si to,« pomyslel si. »Pana Prskavce nezabil, ale chtěl to udělat.«

»Nejen chtěl, už s tím začal,« opravila ho Bísiája zamračeně. »Kdybychom mu předem nedodali sílu, byl by ho zabil už jeho syn Johny. Té první vraždě jsme zabránili nevědomky, ale druhý pokus podnikl ďábel sám a bylo to horší, ještě si pamatuji na jeho slova, jak nám je Čert zprostředkoval.«

»Ty jsi mu rozuměla? Co říkali?« zpozorněl Olda.

»Tefirštinu máme v dávných vědomostech, proto jsem jim rozuměla. Naštěstí se jejich řeč ani za celá tisíciletí nezměnila. Ďábel panu Johnymu vyčinil. Ne proto, že se pokusil zabít svého otce, ale protože to udělal příliš nápadně. A pan John pokorně slíbil, že se zlepší. Ne že nebude nikomu usilovat o život, ale že to udělá důkladněji a beze stop. Oni prostě mají úplně převrácenou stupnici dobra a zla! Johny pak ďábla varoval, že tě chráním, ale ten ho ledabyle uklidňoval, že si s námi dvěma snadno poradí. No, přepočítal se, ale měl v úmyslu nás oba zabít, na lehkou váhu jsem ho brát nesměla.«

»Takže jsi ho popravila právem?«

»To nebyla poprava,« zavrtěla hlavou Bísiája. »Jak jsem pochopila, tímhle pojmem se ve vašem světě označuje zabití člověka vládou, nebo jejími lidmi. To je ovšem barbarské, tím se zbytečně zabije člověk už zneškodněný. Zájem ochrany lidí před nebezpečným zločincem by to snad omluvil, ale u vás se často popravují nevinní a to už je neomluvitelný zločin.«

»Myslíš, že ten ďábel zneškodněný nebyl, když prchal před policií?«

»To víš, že ne!« řekla. »Cožpak jsi to necítil jako já? Pokoušel se vraždit a pokračoval by v tom. Nebyla to tedy poprava, ale zneškodnění vraha!«

»I když ještě nikoho skutečně nezabil?«

»Jak můžeš takhle uvažovat?« zlobila se Bísiája. »Ačkoliv já vím, tady je to zvykem. Když někdo vraždu překazí a oběť zachrání, posuzujete to, jakoby se nic nestalo. To je ovšem krutá chyba! Musíte přece vidět, že se někdo snažil zabít a jen díky jiným se mu to nezdařilo. Vražda je vraždou i v tom případě, uvažuj, jak by oběť dopadla bez pomoci!«

Šli teď zvolna pěšky, ale jakmile trochu pookřáli, navrhla Bísiája letět domů.

»Nejhoršího protivníka jsem ti vyřídila,« řekla. »Bylo jich tam víc, ale ti ostatní byli jen pomocníci. Tefirové se málokdy schází ke společným akcím, to už musí stát za to. Nezůstane to možná bez následků, oni se obvykle strašně mstí, ale bylo to beze svědků a vypadalo to jako obyčejná havárie, jaké ukazovali v televizi.«

»Mohla by ses tedy zdržet déle?« napadlo náhle Oldu.

»Tím si nejsem jistá,« podívala se na něho ustaraně. »Pochopila jsem, že už tu nejsem přínosem, naopak bráním nasazení sil, které by se ďáblům postavily. Zbytečně riskuji život tvůj i životy dalších lidí. To se musí změnit. Leťme domů, ať to neodkládáme.«

Vznesli se tedy výš a zamířili ke vsi. Neletěli podél silnice, ale vzali to přes nedaleký lesík a za chvíli přistávali za humny tetiččiny chalupy.

*****

Tetička je chtěla přivítat s bandurskou, ale zůstalo jen u úmyslu.

Bísiája ani Olda ji vůbec nevzali na vědomí, Olda naopak tetičku požádal, aby proboha nehubovala, když neví o co jde. To jí úplně vzalo dech.

»Co to bylo, Oldíku?« naříkala. »Já jsem se vznášela! Jako balón!«

»Nechtěla jsi nás pustit, ale nemohli jsme ti ustoupit, bylo to příliš důležité,« snažila se ji přesvědčit Bísiája. »Víš přece, jak dopadl Johny Prskavec, když na nás vytáhl pistoli.«

»Kde jste aspoň lítali?« chtěla vědět uraženě.

»Kdybych ti to řekl, nevěřila bys nám ani slovo,« řekl Olda zamračeně.

»Anebo jí to raději řekni,« rezignovala Bísiája. »Třeba nebude litovat, až zmizím.«

»To by nebylo spravedlivé,« nasupil se Olda.

»Je snad spravedlivé, abych nic nevěděla?« urazila se tetička.

»Dobře,« řekl Olda. »Co nám tedy řekneš, když ti povím, že jsme byli zabít chlapa, co málem zabil pana Prskavce?«

Tetička samozřejmě ztuhla jako by vedle ní uhodil blesk.

»To... to snad nemyslíš vážně, Oldo!« vyhrkla. »O takových věcech se nežertuje!«

»Myslím to vážně,« řekl suše. »Zítra to bude v černé kronice.«

»Co jste vlastně...«

»Dohonili jsme ho na nájezdu na dálnici,« pokračoval Olda. »Tam ho Bísiája i s autem shodila z náspu. Auto i s ním potom shořelo.«

»Děláš si ze mě blázny?« řekla tetička. »Vždyť to není možné! Byli jste venku chvilku a nájezd na dálnici je kolik kilometrů odsud! Takový šoufky by sis ze mě dělat neměl, to jsem si nezasloužila! A není to od tebe hezké.«

»Nedělám si blázny,« odvětil Olda. »Mysli si o tom co chceš, ale jsme v situaci, kdy to jinak nešlo. Bísiája mě přitom naučila něco nového. Podívej se!«

Na chvilku se rozplynul, ale pak se opět objevil.

»Co to... co to bylo?« vyjekla tetička.

»Umím být neviditelný,« řekl Olda. »A teď se chystám k Prskavcům, zjistit, kdo z těch darebáků tam ještě zůstal.«

»Kdo že tam měl zůstat?«

»Ti, co se snažili zabít pana Prskavce,« řekl Olda stručně. »Bylo jich tam přece víc.«

»Nepůjdeš tam, Oldo,« zarazila ho Bísiája. »Pošli tam Čerta. Ďábel je pryč a lidí už se tolik bát nemusí. Ale já ti ještě musím něco dát, než odejdu.«

»Kam chceš jít, takhle před obědem?« lamentovala tetička.

»Domů,« řekl za ni Olda smutně. »Musí, už je to tak.«

»Kam – domů?« zarazila se opět tetička. »Rodiče si pro ni přece ještě nepřijeli!«

»A nepřijedou,« dodal Olda. »Ale bát se o ni nemusíš. Ona ví co má dělat.«

»To přece nejde, abych takovou malou holčičku pustila kdovíkam!«

»Bísiája není malá holčička,« zavrtěl hlavou Olda.

»Cože?« vykřikla tetička. »Máš odvahu tvrdit, že není malá? Jen se na ni podívej!«

»Bísiája vůbec není člověk, tetičko,« nedal se Olda.

»Není člověk? Kam's dal oči? Co by tedy byla?« zamračila se.

»Bísiája je anděl, teti,« řekl Olda. »Prosím tě, nedívej se na mě jako na blázna, ty jsi to ještě nepochopila? Navštívil nás anděl, zachránil nás od ďábla, neříkej, že ty, taková zbožná, na anděly nevěříš! Možná jedinkrát v životě jsi ho sama potkala, rozumíš?«

»Tohle... to přece není možný!« ztuhla. »Ona – a anděl?«

»Ty jsi ji neslyšela zpívat? Nedošlo ti, že to byl skutečný ***andělský zpěv***?«

»Aha...« polkla naprázdno tetička. »Neříkala si ale jinak? Jako Ogar, nebo tak?«

»Ogdurové,« souhlasil Olda. »My si taky říkáme někdy lidé, jindy Češi. Ty jsi neviděla zázrak, když tady pana Prskavce postavila na nohy?«

»To... to jsem viděla...«

»A nebylo to jen jednou,« pokračoval Olda. »Ve vesnici rozdala plno životní síly. Pan Prskavec měl smůlu, jeho vlastní syn se upsal ďáblovi a málem ho zabili, ale není tu jediný, koho Bísiája zachránila hrobníkovi z lopaty. Neslyšela jsi o babičce Liškové?«

»Slyšela... takže ona... ona tady dělala zázraky...« šeptala tetička.

»Ano, ale teď se musí vrátit,« pokračoval rázně Olda.

»Proč?« vyhrkla tetička.

»Ona je sice anděl, ale malinký. V tom jedině máš pravdu. Je to jen andílek, nemůže se sama postavit celému pluku ďáblů. Proto se vrátí, ale přijdou sem za ni jiní a království ďáblů na Zemi snad už konečně skončí, jak jsi mi to loni sama vysvětlovala.«

»To by ale musel nastat konec světa!« vyhrkla.

»Konec světa ďáblů,« přisvědčil vážně Olda.

»Panebože! Pan farář se pokoušel obrátit na víru – anděla!« zalapala tetička po dechu.

»Vždyť jsem ti říkal, že je to nesmysl!« zabručel Olda.

»Oldo, nemáme čas,« přerušila je Bísiája. »Počkej tady, vezmu si zatím šaty.«

»Nač?« vyhrkl Olda. »Vždyť jsi je neměla moc ráda!«

»Neměla,« usmála se, »Ale vezmu si je. Ať si mě tak pamatujete.«

Odběhla do komory, ale hned se vrátila v krásných, blankytně modrých šatičkách, jen tak navlečených přes kombinézu, přebarvenou do tělové barvy, takže skoro nebyla znát.

»Nemáme čas, oblékni si tohle,« podávala Oldovi plnou hrst čehosi bílého. »Neobléká se to tak, že by sis to na sebe natahoval, jako vaše šaty. Prostě do toho foukni. Oblékne se to samo, dokonce i přes to, co máš na sobě.«

Olda do dárku foukl. Zavířilo to a obkroužilo ho husté hejno bílých vloček. Potom se na něho bleskurychle nalepily a v té chvíli měl na sobě bílý oblek Bísiáji.

»Ještě ti dám menší školení s povrchem,« usmála se Bísiája.

Během chvilky naučila Oldu přebarvovat oblek podle vlastních představ. Vlastně to šlo snadno, stačilo si představit, jak má oblek barevně vypadat a vyslat myšlenkový příkaz, oblek už se přebarvil sám. Myšlenkovým příkazem se i svlékal.

»Nikomu to nepůjčuj!« varovala ho. »Bez telepatie to ze sebe nikdo nedostane.«

Oldu hned napadla pohádka o labutích bratrech, kteří nemohli ze sebe dostat labutí peří.

»Naši tu kdysi byli,« přikývla Bísiája. »Může to být jedna z památek na ně. Ale teď mi zbývá ještě jedna maličkost.«

Vzala Oldu jemně za hlavu a trochu mu ji zvrátila dozadu.

»Ale...! Co to je?« vykřikla pohoršeně tetička. »Andělé se snad nelíbají!«

»To nebylo líbání,« usmála se na ni mile Bísiája. »To jsem jen Oldovi vyspravila zuby, aby aspoň dvě stě let nemusel poslouchat tu trapičskou zubařskou vrtačku. Ode dneška se mu budou zuby spravovat samy.«

Olda se popadl za pusu. Opravdu to nebyl polibek, měl teď v puse chuť kyselou jako po octu, ale jestli je tomu tak... vidina dát sbohem zubařům nebyla vůbec nepříjemná. Nakyslá chuť se ostatně rychle ztrácela a za chvíli zmizela.

»No tohle!« vyhrkla tetička. »Ale vypadalo to tak!«

»Ba ne, líbání vypadá jinak!« řekla Bísiája. »My si snad můžeme dát na rozloučenou pusu jako bratr a sestra, když už jsme tak byli celou dobu. To nám neupřete!«

Navzdory pohoršené tetičce dala Oldovi normální pusu.

»A svěřuji ti do péče Cilku,« dodala potichu, telepaticky, směrovaně jen na něho. »Dala jsem jí taky ***idarchon***, ale ještě jí nevyrostl a neumí s ním zacházet, musíš ji to naučit. Přece víš, že křížové předávání síly je účinnější než jednostranné. Nedokážete vyléčit všechno, jako bych dokázala já, ale řekla bych, že můžete lidem široko daleko přinést víc zdraví než deset specializovaných nemocnic. Používejte to ale k dobrému, rozumíš?«

»A co když... narazíme na ďábly?« znejistěl Olda.

»Já jim ustupovat nesmím,« pomyslela si. »Ale vy můžete a měli byste. Pro váš svět je důležitější, když uzdravíte pár set lidí, než abyste se stavěli na odpor ďáblům, na které beztak nestačíte. Uhněte jim vždycky s cesty a přenechte je nám.«

»Kdy jsi to vlastně... dala Cilce?« zeptal se jí rovněž jen myšlenkou.

»Dnes v noci,« řekla. »Uvědomila jsem si, že bys byl na to sám.«

»A ona s tím souhlasila?«

»Proti její vůli bych si to nedovolila. Dostala i ***našiřeč*** a paměťovou pihu jako ty, takže na tom budete skoro stejně. Až na tohle. To dávám jen tobě.«

Dala mu přitom do ruky malý, částečně průhledný zelený kamínek, asi jako jantar.

»Co to je?« zajímal se.

»***Hiblag***... hmotová paměť,« řekla vyhýbavě. »Zdánlivě nepatrná věc... Dá se použít k dobrému i ke zlému, ale pevně doufám, že toho nezneužiješ, alespoň ne tak jako já.«

»K čemu je to dobré?«

»Když se skrz to podíváš na některý předmět – nesmí to být živý tvor a nesmí být těžší než asi kilogram – zapamatuje si ho to. Když se pak stejně podíváš na prázdnou plochu, třeba na desku stolu, a dáš povel, objeví se ti tam do posledního atomu přesná kopie.«

Ovládací povely byly telepatické, jak jinak, a Olda si je okamžitě zapamatoval.

»To je zajímavé!« pomyslel si. »Ono to dokáže zdvojovat hmotu?«

»Nejen zdvojovat,« řekla. »Dávej ale pozor, vysává to z okolí volnou energii. Když to stvoří kilogram hmoty, aspoň pět kilometrů okolního prostoru bude nějakou dobu úplně bez energie a kdybys ji v té chvíli naléhavě potřeboval, nezískáš ji, pamatuj na to. Tenhle ***hiblag*** je malý a může obsahovat jen jeden objekt. Kdykoliv v něm uložíš něco nového, předchozí to zapomene, ale to už se nedá změnit, větší jsem neměla.«

»A co si to pamatuje teď?« zajímal se.

»Teď to raději nezkoušej,« zarazila ho, ještě než si zdvihl kamínek k oku. »Teď je tam skoro kilogram amerických dolarů.«

»Ty jsi zdvojovala dolary?« podivil se.

»Ano. Vrátila jsem Johnymu Prskavcovi jeho stodolarovou bankovku i s úroky. Celkem asi tak za deset milionů,« řekla.

»To jako, aby odtud odtáhl?« napadlo ho.

»Ne, abych ho zničila za ten pokus o otcovraždu,« zamračila se. »Ty peníze mu štěstí nepřinesou. Až je půjde rozměnit, zatknou ho. Pokud se to už nestalo.«

»Aha, nechala jsi jim nějakou vadu a v bance poznají, že jsou falešné!«

»Nenechala,« řekla. »Všechny jsou absolutně stejné! Do poslední čárky a kapky barvy. Takže mají i stejná čísla a jak jsem pochopila, to by mohlo stačit, aby je lidé odmítli. Peníze nemají skutečnou hodnotu, nanejvýš zástupnou, proto je nikdy nezdvojuj! K tomu jsem ti to nedala. A také se nesnaž zdvojovat živé tvory. Chyběl by jim život, který jim dát nedokážeš. Můžeš zdvojit jen kombinézu, jako včera já pro tebe, ale jen když je v klidové podobě koule, to totiž není úplně živá... Můžeš ji věnovat jen Cilce, ta to jistě ocení.«

»Ty už nebudeš tu hmotovou... ***hiblag*** potřebovat?«

»Doma jistě dostanu novou,« ujistila ho. »Bibli od faráře, porcelánovou kočičku od tebe i dárky od kamarádů mám v taštičce od tvé maminky... Potřebuji teď co nejdřív najít nějaký náš svět a doufám, že to bude brzy. V sousedním světě žijí inteligentní tvorové, viděli jsme je spolu, s nimi se domluvím. Pět následujících světů je v pohodě, ale dál jsem to nestihla. Budu muset postupovat opatrně, ne všude je to tak snadné, ale nebudu se už nikde zdržovat.«

»Dávej na sebe pozor,« staral se. »Ať se ti něco zlého nestane.«

»Dám,« slíbila mu.

Odstoupila od něho. V sednici se rozsvítilo, za dívenkou v krásných modrých šatičkách se objevila obrovská bílá křídla a pak se otevřela nepříliš velká brána do šedozelené džungle.

Bísiája tam vstoupila a otvor do cizího vesmíru zmizel. V místnosti zůstal jen silný puch po zkažených vajíčkách, charakteristický pro sousední svět, ale i ten rychle slábl.

»Pro Boha živého!« vykřikla tetička a padla na kolena. »Ona byla opravdu anděl!«

»Vidíš! A tys mi nevěřila,« řekl Olda vyčítavě.
Ani se za slzy v očích nestyděl.

*****

Cilka

Odchodem Bísiáji tetička posmutněla, ale ani Oldovi nebylo do zpěvu. Neměl radost ani z dárků na rozloučenou, právě protože byly na rozloučenou. Ani Čert nebyl živý jako jindy. Pan Prskavec na posteli neříkal nic, ale tvář měl mokrou od slz. Předtím vypadal, jako kdyby byl bez sebe, nebo aspoň spící, ale jak se zdálo, aspoň část z toho vnímal.

»Andílek!« vzdychl si jenom. »Ona byla opravdu andílek!«

Oběd snědli ve třech, pan Prskavec už zase vstal, i když ztěžka. Tetička si přidávala do polévky místo soli cukr, naštěstí jen málo, než si toho všimla.

»Co budeme dělat, až si pro ni přijdou rodiče?« vyhrkla najednou.

»Víš přece, že sem její rodiče nepřijdou,« ujišťoval ji Olda. »Naopak, ona jde k nim.«

»Myslím tvoje rodiče,« řekla tetička dotčeně. »Svěřili mi ji a je pryč. Co jim řeknu?«

»Táta s mámou přece věděli, že je Bísiája anděl,« ujistil Olda tetičku. »Až jim řekneme, že se vrátila domů, nebudou se tomu divit.«

»Ale co mi to říkali, že jim za ni její rodiče zaplatili?«

»Chtěli ti to zaplatit ze svého,« přiznal Olda. »Chápali to jako svou povinnost pomoci.«

»Já snad nemám povinnost pomáhat potřebným?« zaškaredila se tetička. »Žádné peníze si nevezmu. Ale bude se mi po ní stýskat. Byla taková milá... a už uměla pěkně česky.«

»A kdo mě zase tak hezky pohladí?« stýskal si pod stolem Čert. »Ona to uměla nejlíp!«

»Něco mě snad naučila,« utěšoval ho Olda, pohladil ho po hřbetě a přidal mu navíc trochu éterické energie, až se pejsek zatetelil blahem.

»Ty to umíš taky?« podíval se na svého pána vděčně.

»Když budeš poslušný pes, bude to častěji...« sliboval mu Olda.

»Už nebude andělsky zpívat na kůru...« a tetičce zase vhrkly do očí slzy.

»Prosím tě, teti, chápej to jinak!« utěšoval ji Olda. »Kolik lidí slyšelo v posledních tisíci letech hlas skutečného anděla? Ti v kostele, učitelka Ehrerová, ale nejvíc přece zpívala tady, ve tvé chalupě! Všude jinde zpívala naše pozemské písně, ale tobě zpívala jejich, andělské!«

»Já ji měla ráda...« vzlykala tetička.

»Já jsem ji měl taky jako sestřičku!« řekl Olda. »Ale teď se půjdu podívat do vsi, jak je to s Prskavcovými.«

»Ty tam chceš jít?« zděsil se nemocný. »Ti chlapi jsou zlí, ublíží ti!«

»Až do vašeho domu nepůjdu,« řekl Olda. »Jen to s Čertem obhlédneme. Už víme, že váš John poslouchá ďábla, ale nevíme, co je s ním a s těmi dalšími chlapy, co byli u vás.«

»Dávej na sebe aspoň pozor!« prosil ho pan Prskavec.

»To budu,« sliboval Olda.

Pak bez ohledu na nesmělé protesty tetičky vyšel opatrně s Čertem na dvorek, pak na ulici a zamířili spolu do vsi.

*****

Parta dětí byla jako obvykle na návsi, ale všichni byli nějak zaražení. Hned první pohled Oldovi řekl, že chybí Cilka. Zdržela se prý doma.

»Viděli jsme vašeho Čerta,« přivítal Oldu Jirka Rovný. »Člověče, ten pes jako kdyby si hrál na špióna, koukal se do okna u Prskavců, ještě než tam přijela policie.«

»Policie?« zajímal se Olda.

»Jo, policie,« sděloval mu nadšeně Jirka, šťastný, že to může sdělit někomu, kdo ještě nic neví. »U Prskavců byla policie. Bude to jistě ve zprávách, prý tam našli spousty falešných dolarů, říkali, že je to největší úlovek za celé tisíciletí, aspoň v Čechách. Pak jim ale jeden z té bandy ujel. Honili ho, měl jsi vidět ten závod! Bavorák, za ním dvě policejní škodovky!«

»Já jsem to viděl!« řekl Olda.

Hned by si ale nejraději dal přes pusu, přece jim nemůže říci, jak to skončilo?

»Vlastně ano, jeli kolem vás!« připustil Jirka. »Zajímalo by mě, jestli ho chytli.«

»Nechytli,« řekl Olda. »Na křižovatce u křížku jim vjel do cesty náklaďák a ten bavorák jim pak docela snadno ujel.«

»Jak to víš?« podíval se na něho nedůvěřivě Jirka.

Olda si až teď uvědomil, že na křižovatku u křížku není od tetiččiny chalupy vidět.

»Nebyli jsme doma,« přiznal. »Proto jsme to viděli.«

»A vlastně, kde máš Bísiáju?« napadlo teprve teď Milenu.

»Odjela,« řekl Olda. Málem se z toho rozbrečel, jak mu to najednou přišlo smutné.

»Někam na výlet?« zeptala se Milena.

»Ne, domů,« odvětil lakonicky Olda.

»Domů? Vždyť jsi... říkal jsi, že je to mimozemšťanka!« zpozorněl i Jirka.

»Právě!« řekl Olda. »Vrátila se do svého vesmíru. Na tomhle světě už není, rozumíš?«

Teď už toho bylo na něho příliš, nevydržel to a rozbrečel se. Ostatní ho obstoupili, ale nikdo se mu kupodivu nesmál.

»Třeba se zase vrátí,« utěšovala ho Milena.

»Jo, vrátí!« brečel Olda. »Říkala za sto let! Víte, jak je to k nim daleko?«

Nikdo na to neuměl odpovědět.

»Nemůže to být tak daleko!« napadlo najednou Jirku. »To by musela být starší! Vždyť vypadala sotva na deset let, víc ne.«

»Bylo jí patnáct,« řekl Olda. »Co vy víte, jak jim tam plyne čas?«

Na to už teprve nikdo nenašel argument.

»Třeba se jí stýskalo,« nadhodil Jarda Zimák. »Víte, docela toho tady dost stihla. Co všechno s námi zažila... jantarové šílenství, jeskynní lidi, Kačák, houpání na vrbě...«

»...a taky potěšit staříčky!« přidala Milena. »Všichni ji měli rádi.«

Místo aby Oldu rozveselili, dostali se postupně do ufňukané nálady všichni. V nejvyšší čas ale přišla Cilka.

Když ji Olda spatřil, pozorně se na ni podíval.

Zdánlivě vypadala jako jindy. Sebevědomá, čilá, se dvěma copánky a nosíkem plným pih. Jenže – už to není stejná Cilka jako včera, napadlo Oldu. Jestli je pravda, co věděli z celé party jen on a ona, pak tahle dívenka za týden zvedne do výšky očima třeba i tatínkovo auto.

»Ahoj, Cilko,« pozdravil ji jako ostatní.

»Bísiája se vrátila domů!« sděloval jí rychle Jirka, aby to řekl dříve než ostatní.

»Už to vím,« řekla Cilka klidně. »Říkala mi, že se dnes vrátí.«

»A taky tě něco naučila, viď?« zaměřil se na ni Olda telepaticky.

»Já vím, že to víš!« odpověděla mu právě tak beze slov a jen pro něho.

Znamenalo to, že už umí přinejmenším telepatii, ačkoliv ta fungovala skoro ihned.

»Co chcete, doma je doma,« dodala klidně nahlas. »Všude dobře, doma nejlíp.«

»S jantarem ale máme konec, škoda,« vzdychl si Jirka.

»Proč?« opáčila Cilka. »Olda už to přece umí taky!«

»Olda?« vyhrkl Jirka jako první a jediný, ostatní jen zůstali zírat.

»Bísiája mi řekla, že to Olda umí,« opakovala Cilka. »A teď, když to Prskavec nebude skupovat, bychom si to mohli zkusit už jen pro nás, ne?«

»A ještě za to platil falešnými dolary, darebák!« nadhodil Jirka.

»Ba ne, za ten jantar platil pravými,« řekl s jistotou Olda.

»Jak to můžeš tvrdit?« vyskočil Jirka.

»Prostě to vím,« řekl Olda. »Můžete to zkusit. Když přijdete do banky s podezřením na falešné peníze a chcete je prověřit, nestane se vám nic i kdyby falešné byly. Jen byste o ně přišli. Když ale budou pravé, dostanete je zpátky, nebo za ně dostanete naše peníze.«

»To je asi pravda, ale jak můžeš vědět, které dolary jsou pravé, když jsi je ani neviděl?«

»Prostě to vím,« řekl Olda. »Už byste mi snad mohli trochu věřit, že si nevymýšlím.«

»Já ti věřím, že si nevymýšlíš,« dorážel dál Jirka. »Jen mi nejde na rozum, jak to můžeš vědět. Jasnovidec snad nejsi.«

»Jasnovidec nejsem,« souhlasil Olda. »Vím to od Bísiáji. Ale radši se mě neptejte, jak to mohla vědět ona.«

»Málo platný, byla to mimozemšťanka,« povzdychl si Jarda Zimák. »Některé věci pro nás zůstanou navždycky záhadou.«

»Některé možná,« přikývl Olda. »Zvlášť když o některých ani nevíme...«

Řeč se pak vrátila k tématu Prskavců, protože – málo platné, když do domu na vesnici vtrhne policie, zatkne jeho obyvatele a zabaví tam něco nezákonného, pak se o tom zákonitě povídá po celé vsi.

»Prý jim taky zmizel dědeček,« řekl neurčitě Jirka.

»Toho jsme jim s Bísiájou odvezli,« řekl Olda. »Škoda, že jste to neviděli. Vezli jsme ho přes cizí vesmír a hovořili jsme tam s obrovskou dvoumetrovou chobotnicí!«

»Tys' byl v cizím vesmíru?« zůstal Jirka, jako by vedle něho udeřil blesk. »Jaké to tam bylo? Můžeš nám ukázat, jak to tam vypadá?«

»To nejde,« řekl Olda smutně. »To uměla jen ona. A byli jsme tam jen krátce.«

»Nevadí, povídej!« vybídla ho Cilka.

Olda tedy začal povídat o své krátké cestě cizím vesmírem. Byl tam, pravda, jen na pár okamžiků, ale pamatoval si spoustu detailů.

»Co kdybys nám tu chobotnici raději nakreslil?« napadlo najednou Cilku.

»Neumím kreslit,« přiznal Olda.

»To nemluvíš pravdu!« řekla vítězně. »I když asi neúmyslně. Umíš malovat jako anděl, jen o tom možná sám nevíš. Bísiája mě to naučila a co umím já, umíš i ty, neříkej, že ne!«

Podíval se na ni udiveně.

»To že tě naučila?« vyhrkl. »Malovat jako uměla ona?«

»Jo,« potvrdila. »Pojďte všichni k nám a Olda nám nakreslí pár obrázků cizího vesmíru. To jste zaručeně nikdy neviděli a na vlastní oči nejspíš ani neuvidíte!«

Parta se zvedla jako jeden muž a jako procesí šla k Macounům. Cilka se letmo zeptala na souhlas rodičů, pak všechny zavedla do svého pokojíčku a vytáhla pastelky a čtvrtky.

»Vážně jsem nečekala, že budu nejprve učit já tebe,« usmála se na Oldu spokojeně.

Pak už pokračovala telepaticky, směrovaně jen na něho.

Základem byla schopnost zapamatovat si každý obraz do posledního detailu, ale tu díky Bísiáje měli. Druhá přidaná schopnost umožňovala položit si zapamatovaný obrázek na papír. Změnil se v cosi podobného dětským omalovánkám, stačilo je vybarvit, ale to nebylo těžké. Vzniklo tím něco úchvatného, nad čím zůstával i dospělým rozum stát.

Cilka namalovala Bísiáju. Vystihla ji skvěle, portrét jako od akademického malíře. Olda zatím maloval obrovskou chobotnici, jak se před nimi vztyčila z mlází nepozemské džungle.

»Máš tam chybu,« neodpustil si Jirka a ukazoval Oldovi na obrázek. »Chobotnice přece mají osm chapadel a ty jsi jich nakreslil devět.«

»Jůžiš, Jirko!« vyprskla Cilka. »Vážně ti nedošlo, že to je z jiného vesmíru? Dám ruku do ohně pravdy za to, že to má Olda správně!«

»Je to tak,« potvrdil Olda. »Mimozemské chobotnice jsou větší než člověk, mají devět chapadel, žijí na suchu, šplhají po stromech a mluví!«

Pak malovali dál. Cilka nabídla papír a tužky všem, ale nikomu se nechtělo ztrapňovat, když ti dva malovali tak úžasně. Všichni raději přiznali, že by to tak nedovedli.

Cilka si vzpomněla, jak Bísiája vytvrzovala jantarové předměty a namalovala ji u ohně, jak drží v ruce kus jantaru se zalitou vosou. Obrázek, že by mohl rovnou na výstavu.

Olda zatím namaloval v nepozemské džungli modravě světélkující bránu, kterou právě proskakoval malý černý pejsek.

»To jsem já!« neudržel se Čert a všem tak připomněl, že není jen tak obyčejný pes.

Ačkoliv bylo malování výsadou Oldy a Cilky, ostatní jim vytrvale koukali přes ramena.

Olda namaloval třetí obrázek z nepozemského lesa. Ale nikdo už se neodvážil kritizovat podivný osmikřídlý hmyz, který se tam vznášel u jednoho bizarního květu.

Cilka zase namalovala Bísiáju v krásných šatičkách, vycházející z kostela. Zdálo se, že nad něčím přemýšlí, ale jen Olda tušil, o čem to asi bylo.

»Neřekl jsi nám ještě, Oldo, co jste v tom kostele dělali,« napadlo Cilku najednou.

»Zpívali jsme tam,« ujistil ji klidně Olda. »Bísiája zpívala jako anděl. V kostele je navíc báječná akustika, říkala to i Ehrerová. Zeptejte se jí na to, nebo někoho, kdo tam byl!«

Místní učitelka byla ale pro všechny autorita, takže to nikdo nezpochybňoval. Nikoho nenapadlo vyzvat Oldu ke zpěvu a další malování probíhalo stejně potichu jako dosud.

Olda i Cilka při malování mlčeli a zdálo se, že jsou plně zaujati kresbou, ve skutečnosti spolu stále potají telepaticky hovořili.

»Bísiája mi říkala, že mě všechno naučíš, až bude pryč,« začala opatrně Cilka.

»Mně zase nakázala, abych ti pomohl,« přisvědčil. »Takže naučím.«

»Moc se mi ale nechce, abys mě učil,« namítala. »Jsem přece o rok starší než ty.«

»No a?« opáčil klidně. »Já to zase umím skoro o měsíc déle a učila mě to ona sama. Jen nevím, jak to zařídit, abychom byli spolu sami. Nezdá se mi dobré, aby u toho byla celá parta, když ty úpravy máme jen my dva.«

»Ty to neumíš předat dalším?« podívala se na něho pátravě.

»Ne,« řekl. »Bísiája nám mohla dát jen malou část svých schopností. Rozšiřovat je po světě nemůžeme, jen používat. Viděla jsi ale, jak účinkuje ***potěšení*** na starší lidi?«

»Viděla,« souhlasila. »Babičce Liškové začaly růst třetí zuby, přestala nosit brýle a prý si chodí sama na nákupy s taškou a bez hole. U babičky Zavoralové teď doktoři v nemocnici zjistili, že je skoro zdravá. Tvrdili prý, že je zázrak, aby rakovina sama od sebe ustoupila.«

»On to přece zázrak byl,« souhlasil Olda vážně. »Neviděli jsme Bísiáju křísit mrtvé, ale nepochybuji, že by to dokázala.«

»Víš, Oldo, mám nápad, jak to zařídit, abychom my dva zůstali spolu sami,« zamyslela se Cilka, což ovšem Olda vnímal, jako kdyby to řekla nahlas.

»Jak?« zeptal se jí opatrně.

»Každým rokem mám ve škole problémy z matematiky,« řekla Cilka. »Prostě mě nikdy nebavila, jsem na ni pitomá. Bísiája tvrdí, že ji od teďka umím, ale můžeme toho využít. Když tě přivedu k mámě a tátovi jako matematického fenoména, a tím podle Bísiáji jsi, mohl bys mě doučovat matematiku.«

»Jestli máš paměťovou pihu od Bísiáji, budeš matematický fenomén i ty,« ujistil ji.

»Možná, ale to je vedlejší,« uvažovala. »Když zorganizujeme doučování, kdo se nám do toho bude míchat? Každý od toho půjde pryč a nikomu nepřijde nápadné, že jsme sami. Místo matematiky bys mě mohl učit, jak se zachází s tím... no, víš s čím.«

»Tedy, ty jsi hlavička!« pomyslel si a podíval se na ni obdivně.

Cilka samozřejmě zrudla a aby to zamaskovala, ukázala na Oldův obrázek.

»Prosím tě, co je tohle?« vyhrkla nahlas. »Ty jsi byl na více světech?«

Byl to obraz otvoru do cizího světa, ale nebyla tam džungle, jako na ostatních Oldových obrázcích. Byl to pohled do nevlídné, skličující pustiny s jedovatě zeleným jezerem, nad nímž se vznášela divná oblaka fialové mlhy, přecházející do tmavofialových mraků. V popředí byla červená kamenitá půda, ale nerostla na ní ani jediná rostlinka a celkový dojem byl skličující, až odpuzující. Stranou se válely nějaké kovové trosky, nedalo se rozpoznat, co to bylo.

»Tam jsem naštěstí jen na okamžik nakoukl,« řekl Olda vážně.

»Vypadá to tam opravdu odpudivě,« schválil mu to Jirka. »Ty jsi tam tedy nebyl?«

»Nechtěl bych tam ani za zlaté prase,« přikývl Olda. »Je to tam příšerné a navíc, a to se ani nedá nakreslit, je tam všechno hrozně radioaktivní. To jezero prý v noci svítí strašidelným vražedným modrým světlem.«

»Prosím tě, co je to za děsný svět?« zachmuřil se Jirka.

»Náš sousední vesmír,« přiznal Olda. »Dobře si ho prohlédněte, aspoň podle jména ho prý znáte, ačkoliv ho nikdo z vás nikdy neviděl, protože kdo se tam dostal, živý se už odtud nevrátil! Bísiája říkala, že by tam člověk nepřežil ani deset minut.«

»Strašíš nás, jako kdyby to bylo něco hororového,« řekl zamračeně Jirka.

»Ale on to je horror,« přikývl Olda chmurně. »Ten svět je skutečně příšerný. Bísiája mi ho ukázala nechtěně, ani ona se tam neodvážila, ačkoliv se s mimozemskými chobotnicemi domlouvala, jako kdyby je znala... Vždyť právě kvůli tomu světu uvízla u nás, na Zemi...«

»Co je to za svět?« zeptala se nahlas vážně Cilka.

»Našel jsem u tetičky, že se jmenuje Gehenna,« odvětil Olda. »Tisíce let už lidé o tom světě vědí, ale pořád doufají, že je to mýtus. Bohužel není. Gehenna, které se miliony našich předků právem obávaly, existuje a tady ji máte. Dobře si ten obrázek prohlédněte, nikde jinde nic takového neuvidíte. Viděl jsem to jen krátce, ale na to se nezapomíná.«

»Gehenna... to mi ale nic neříká,« řekl Jirka.

»Česky se to řekne Peklo,« dodal Olda.

»Peklo je přece pohádka!« odfrkl si nesouhlasně Jirka.

»Není!« zastala se Oldy Cilka. »Pravé peklo určitě není neškodné jako to v pohádkách. Ale nezávidím Oldovi, že to viděl. Není o co stát.«

»Děláš, jako kdybys to viděla také!« utrhl se na ni Jarda.

»Neviděla jsem to,« odvětila Cilka klidně. »To z nás viděl jen Olda.«

»Jak tomu můžeš, proboha, věřit?« pokračoval Jarda.

»To není víra, já to vím!« odsekla Cilka.

*****

Návštěvu u Macounů ukončili, když Olda i Cilka prohlásili, že je od kreslení bolí ruce. Všichni jim to věřili, stihli namalovat každý aspoň deset obrazů, za jaké by se nemusel stydět ani profesionální malíř.

Cilka se přitočila k matce a nadhodila, že by ji mohl Olda doučovat matematice. Matka se na ni podívala udiveně.

»Nechodí ten kluk náhodou o třídu níž?« podívala se na dceru přísně. »Podívej se na něho, je skoro o půl hlavy menší než ty.«

»Prosím tě, mami, to snad nerozhoduje,« namítala Cilka. »Důležité je, že je to fenomén a matiku ovládá jako nikdo jiný.«

»A ty mu tak věříš?«

»Jistě. Vyzkoušej si ho!«

Paní Macounová ale nejevila chuť někoho zkoušet z matematiky. Cilka věděla, že měla sama v tomtéž předmětu ve škole potíže. ***Aspoň vím po kom jsem***, komentovala to kdysi drze, za což si vysloužila výchovný pohlavek.

Důležité ale bylo, že se paní Macounová rozhodla Oldu na zkoušku přijmout do funkce soukromého učitele. Naštěstí se neptala na jeho známky z matematiky, dvojka by se jí nezdála věrohodná. První doučování si sjednali až na zítřek. Cilka musela sehrát chuť do matematiky, zato nemusela hrát ochotu odložit to aspoň o den.

Parta tedy odešla v plném počtu na náves, ale nic se nedozvěděla. Od Prskavců mezitím odjela policie i podivné návštěvy, dům byl tichý, ani záclony v oknech se tam nepohnuly. Čert navrhl oběhnout dům zezadu a podívat se do oken, ale Olda mu to nedovolil.

»To už je nejspíš vyřízené,« řekl. »To už není naše věc.«

»Co ale budeme dělat? Nepůjdeme na Kačák?« navrhl Jirka.

»Bísiája už s námi nebude,« řekla Cilka. »Navíc to vypadá na déšť. Pojďte na Panskou zahradu, je to blíž!«

Bylo to blíž a vyhovovalo to všem. Cilka už zase snadno prosadila svou.

Chvíli tam trhali ovoce a rozebírali události.

»Malej Johny to teď bude mít těžký,« uvažovala Milena. »Jestli mu tatínka zavřou, asi mu spadne hřebínek!«

»Jen ho nelituj, zaslouží si to, náfuka jeden,« odpálil ji Jirka.

»Uvidíme,« pokrčila rameny Cilka. »Jestli přijde ke křížku jako normální kluk, ještě bych ho brala. Jestli ze sebe bude pořád dělat Supermana, není mu rady ani pomoci.«

Obloha se pozvolna zatáhla a začalo mžít. Parta se rozpustila, všichni spěchali domů.

»Pozval bych tě k nám, nechceš?« osmělil se Olda navrhnout tajně Cilce. Dával si ale dobrý pozor, aby to směroval jen na ni.

»Co tam?« usmála se na něho přezíravě. »Chceš mě lákat na sbírku motýlů? Ale jdi!«

»Měl bych ti nejprve něco dát,« ospravedlňoval se rychle. »A pak jsem si myslel, že bys ráda věděla, co jsme dnes ráno tahali přes cizí vesmír. Nechci mít před tebou tajemství.«

»Je to tak zajímavé?« odmítla to se špatně sehranou lhostejností.

»Byli jsme tam čtyři,« pomyslel si rychle. »Když odečteš Čerta, tak pořád ještě tři.«

»Kdo všechno?« zpozorněla. »Bísiája, ty, Čert – a kdo ještě?«

»Dědeček Prskavců,« řekl Olda. »Teď je u nás i s postelí.«

»Leží u vás? Co že zrovna tam?«

»Neměli jsme ho kam dát,« sdělil jí tajemně. »Doma jsme ho nechat nemohli, to by asi nepřežil. Chceš ho vidět?«

»Dobře, ukecal jsi mě,« kývla.

V nastávajícím mrholení změnila směr a místo domů šla s ním.

»Jak jste ho... i s postelí, říkáš?« nevydržela po několika krocích.

»Tam jsi měla být!« pomyslel si. »Pralesem cizího světa letěla postel, dole běžel Čert, nad tím letěla Bísiája a já.«

»Vy jste letěli?« zarazila se. »Oba? Počkej, Bísiája mi říkala, že bychom měli spolu těšit lidi, ale o létání se nezmiňovala.«

»To tě mám taky naučit,« sliboval Olda. »Kvůli léčení lidí jsi ***idarchon*** dostala, ve dvou to jde lépe než jednomu. Ale není to jen tohle. Mám tě naučit všechno, tedy i létání.«

»Já to tušila!« došlo jí. »Proto jsi byl tak dobrej!«

»Částečně proto,« přiznal. »I když zpočátku ne. Až očima uzvedneš své první peříčko, uvidíš! Já měl z toho radost, jako kdybych očima zvedl auto!«

»Přehánění, to ti jde nejlíp!« zpražila ho.

»Tys to neviděla, ale Bísiája to auto očima zvedla!« odrazil její pochyby.

»Vážně?« podívala se na něho udiveně.

»Vážně,« přikývl.

To už byli u vrátek a Olda ji vedl na dvorek.

»Teti, vedu k nám návštěvu!« upozornil telepaticky tetičku, ještě než otevřel dveře.

»Oldíku!« vyšla jim rychle vstříc. »To se přece nedělá!«

»Proč?« řekl už také normálně. »Před Cilkou nemusíš mít tajemství.«

»Ona přece... ona už to ví o Bísiáje?«

»Nejen to,« řekl. »Cilka toho ví víc než tušíš. Třeba o panu Prskavcovi. Jdeme se právě na něho podívat.«

»Ale přece jen... co by tomu řekli lidi, že tu mám cizího chlapa?« zlobila se.

»Kdo se to dozví, bude taky vědět, že ho sem přitáhla Bísiája, aby ho zachránila,« dodal rychle. »Na tom není nic zlého, naopak. A Cilka už to ví.«

»Ale proč zrovna ona?« hudrovala tetička.

»Bísiája si ji vybrala, aby mohla jít domů s klidným svědomím,« opáčil. »My dva jsme od ní dostali dárek. Sílu uzdravovat nemocné, rozumíš?«

»Vy chcete uzdravovat nemocné?« spráskla rukama tetička. »To je vážně k neuvěření!«

»Nevěříš? Uvidíš, až začneme,« ujišťoval ji. »Nebude to hned, Cilka se to musí naučit, ale pak se nepostačíš divit!«

Tetička Cilku přivítala sice trochu odmítavě, ale nakonec ji dál pozvala. V sednici seděl u stolu nejstarší pan Prskavec a popíjel mléko. Místo pyžama měl na sobě kabát a kalhoty, ale oboje mu bylo malé. Strýček Antonín zemřel už dávno, Olda se na něho ani nepamatoval, ale byl to prý střízlík. Pan Prskavec se na Cilku usmál trochu omluvně, jako kdyby sem nepatřil, ale Cilka se k němu hned hrnula.

»Já věděla, že s nimi nepečete!« řekla. »Ale nechovali se sousedsky, uznejte to!«

»Chovali se hanebně,« přikývl starý pán. »Takové hady jsem si vychoval!«

»Slyšeli jsme, že pana Johna zatkli pro nějaké falešné dolary,« řekla Cilka. »Jeden chlap pak policii ujel, ostatní pustili, ale ještě to budou šetřit.«

»To ještě nevíš všechno!« řekl Olda. »Američan se pokoušel svého tátu, pana Prskavce, zabít. Nepodařilo se mu to jen proto, že jsme ho s Bísiájou odvezli sem.«

»Pamatujete se na to?« zeptala se Cilka starého pána. »Myslím, jak vás vezli?«

»Vůbec ne,« přiznal. »Vím jen, že se u nás objevila ta dívenka a pak už jsem byl tady. Pořád mi není jasné, jak. Ať mi nikdo netvrdí, že mě ti dva odnesli z domu i s postelí.«

»Kdyby jen to!« dodal Olda. »Unést někoho i s postelí bych už dokázal taky. Ale určitě ne tunelem přes sousední vesmír, to neumím a nikdy umět nebudu.«

Venku se setmělo, ale ne že by bylo tak pozdě. Ještě víc se zatáhlo a drobný déšť přešel v hustší. Tetička dala Oldovi deštník, aby kamarádku Cilku doprovodil domů.

»Moment, ještě musím něco zařídit,« řekl Olda. »Počkej tady, stojí to za to!«

Odběhl do komory a otočil zevnitř klíčem, aby za ním nikdo nemohl. Telepaticky shodil kombinézu od Bísiáji, podíval se na ni zeleným kamínkem – ***hiblagem***. Za chvíli měl před sebou druhou. Tu první si rychle zase oblékl, druhou sbalil do hrsti a vrátil se do sednice.

»Tady máš něco od Bísiáji,« vložil bílé klubíčko do ruky Cilce. »Nemáme čas, obleč si to přes to, co máš na sobě. Obléká se to tak, že do toho foukneš.«

Cilka to zvědavě vyzkoušela – a za okamžik měla přes své tričko a krátké kalhoty bílou kombinézu. Až teď si všimla, že má Olda na sobě stejnou, jen jinak zabarvenou.

Během další minuty se ale naučila měnit barvy a za další minutu se zdálo, že nic nového nemá, protože měla kombinézu zbarvenou stejně jako své původní oblečení, jen kalhoty jako kdyby měla najednou delší.

»Tak a můžeme jít,« usmál se Olda. »Pro dnešek nadělování skončilo.«

K Macounům došli v klidu a Olda se s Cilkou na zápraží srdečně rozloučil.

»A zítra začneme s tou matikou,« řekl nahlas a mrkl na ni šibalsky.

»Poslyš, Oldo,« obrátila se na něho ve dveřích opět telepaticky. »Ty jsi docela šikovný kluk, já ti to uznávám. Ještě kdybys byl aspoň o rok starší a o půl hlavy větší!«

Olda se zarazil. Na tohle najednou nevěděl, co říci.

»Já přece ještě vyrostu,« ujistil ji po trapné chvilce také tak telepaticky.

»Jistě,« řekla v duchu. »Jenže já pak budu zase o půl hlavy větší a vždycky o rok před tebou, rozumíš? To mi na tobě přece jen trošku vadí! Proč to Bísiája nedala někomu staršímu? Třeba Jirkovi, nebo klukům Zimákovým!«

»Taky bych mohl lamentovat,« polkl naprázdno, aby zakryl zklamání. »Taky bych mohl chtít někoho jiného. Ale ať chceš nebo ne, jsme jako ti sedláci, co měli jeden koně a druhý pluh. Zasít mohli jen když se spojili. Nám teď nezbývá než táhnout za jeden provaz. Vidíš to aspoň taky tak?«

»Jistě,« řekla. »Máme teď něco společného, co jsme si nezvolili. Ale mimo to... Zkrátka ti nic neslíbím. Chci být na tobě nezávislá, rozumíš? Stačí, co jsem slíbila Bísíáje.«

»Jasně,« zamračil se trochu. »Nejsi přece moje otrokyně.«

»Bísíáje jsem slíbila, že ti budu pomáhat, ale nic víc,« pokračovala. »To znamená, že mi nebudeš mluvit do všeho ostatního.«

»Jak si přeješ,« řekl zamračeně.

A obrátil se do sílícího deště.

*****

Škola kouzel

Po Oldově návratu domů tetička podávala večeři, pak nechala Oldu s panem Prskavcem v sednici a sama odešla do komory na televizi.

»Poslouchej, Oldíku,« začal pan Prskavec. »Jsi takový šikovný kluk... jistě toho víš víc, než jsi nám tady řekl...«

»Vím,« přiznal Olda. »Ale jsou s tím potíže.«

»Je to takové tajemství?«

»To snad ani ne,« zavrtěl hlavou Olda. »Ale lidi nejsou ochotní to přijmout. Snad aby se nemuseli vzdát svých představ. A ti, co by to přijali, jsou zase z principu proti.«

»Proč si to myslíš?«

»Například tetička,« napadlo Oldu. »Je věřící, chodí do kostela, ale pomyšlení, že měla ve své chalupě opravdového anděla, je pro ni až nepříjemné. Proč?«

»Nejspíš si nedokázala představit, že ta malá dívenka může být anděl...«

»A jsme u těch představ,« zachytil se toho Olda. »Pro tetičku je anděl z masa a kostí tak nějak nepřijatelný. A už vůbec, aby to byla holka. Vy jste taky věřící?«

»Tak napůl,« přiznal. »Do kostela nechodím, ale... bylo by přece úžasné, kdyby na světě existovalo něco skutečně spravedlivého, ne?«

»Jo, to by bylo hezké,« přikývl Olda vlažně. »A teď se ukáže, že je tomu jinak. Andělé nejsou z mlhy, ale ze stejného materiálu jako my. Nejspíš jsou na vyšší úrovni, ale ne na tak vysoké, abychom je nepochopili a oni nás. Co teď uděláme, když s tím naše starodávné představy nesouhlasí? Budeme je zuby nehty bránit, nebo přijmeme odlišnou skutečnost?«

»Ty jsi ovšem moderní mladý kluk a nejspíš nejsi věřící vůbec, viď?« ptal se opatrně.

»Naopak!« zdůraznil Olda. »Já jsem tomu uvěřil jako první!«

»Nemyslím to co ty,« vracel ho trochu starý pán. »Věřící ve smyslu chození do kostela nejsi, to mi snad tvrdit nebudeš.«

»Věřící v tomhle smyslu nejsem,« přiznal Olda. »Ale vždyť jsem jako první uvěřil, že je Bísiája anděl! I když jsem hned pochopil, že je to podle všech klasických vědeckých představ mimozemšťanka. Pro mě to není protiklad.«

»Pro mě také ne,« přikývl pan Prskavec. »Ale anděly známe z dřívějška, co ty na to?«

»Bísiája tvrdila, že se k nám na Zem kdysi dostali,« uvažoval Olda. »Můžeme se na ně pamatovat, i když jen ve starých pověstech, nebo tak.«

»Například v Bibli...« přikývl pan Prskavec.

»Například,« souhlasil Olda. »Potíž je, že tu dlouho nebyli. Všechny zprávy o výskytu andělů z posledních dvou tisíc let jsou falešné. Buď omyly, nebo rovnou podvody.«

»Myslíš?« podíval se na něho pátravě.

»Bísiája to tvrdila a nemám důvod jí nevěřit,« řekl Olda s jistotou. »Kdo by mohl lépe vědět, co andělé dělali, než někdo z nich? Tvrdila, že náš vesmír je okrajový a spojení s námi nestabilní. Kdysi nás navštěvovali, odtud mohou pocházet ty představy. Některé se nápadně shodují se skutečností. Například andělská křídla. Oni přece křídla nemají, ani je nepotřebují, ale počáteční fáze otevírání průchodu do cizího vesmíru vypadá jako změť čehosi bílého, roztřepeného... od dvou metrů dál máte iluzi obrovských labutích křídel. Navíc se vždycky objevují za nimi a vsadím se, že tak vznikla představa anděla s křídly.«

»Tomu by se dalo věřit,« přikývl pan Prskavec. »Viděl jsem to sám. Ale kromě andělů máme na Zemi také ďábly. Co s nimi? Jsou také skuteční?«

»To je horší problém,« přiznal Olda. »Ďáblové zřejmě pocházejí z jiné civilizace, pro změnu zlé. Něco mi ale vrtá hlavou.«

»Myslíš, jak je poznat?«

»Ne,« řekl Olda. »Jde o něco jiného. Andělé si říkají Ogdurové a pocházejí ze vzdálené civilizace. Dva tisíce let se tu neukázali prostě proto, že jsou příliš daleko. Ti druzí jsou blíž. Bísiája říkala, že jim patří sousední vesmír a nechala mě tam na okamžik nahlédnout, jenže je tam děsná radioaktivita a člověk tam nepřežije ani hodinu. Jenže když tam člověk nepřežije, jak tam mohou žít ďáblové?«

»Třeba už tam nežijí!« napadlo pana Prskavce. »Třeba se odstěhovali.«

»Ale kam? Že by teď žili u nás?«

»To nevím,« odvětil pan Prskavec. »To už je na mě moc složité. Bible tvrdí, že poslední tisíciletí před Armageddonem má Země patřit ďáblům. Dostali ji do správy, aby se ukázalo, že na to nestačí.«

»Poslyšte, nezdá se vám to podezřelé?« pochyboval Olda. »Proč by někdo, podle všeho dobrý, uzavíral se zlým smlouvu, kde mu dává úplně cizí svět i se všemi obyvateli do správy, navíc už předem špatné? To mi s dobrotou andělů nehraje! Já si takovou dohodu mezi anděly a ďábly nedovedu představit. Nemůže to být jinak?«

»Co my víme, co kdo s námi zamýšlí?«

»Nevíme,« přiznal Olda. »Ale tetička mi tvrdila, že je někde v Bibli napsané, abychom všechny posuzovali podle činů. I podle toho bych řekl, že ďáblové náš svět dobře nevedou, je tu každou chvíli nějaká krize a lidé se zabíjejí. Dohoda s ďábly by potom byla nespravedlivá, pak by i andělé byli darebáci a nebylo by o co stát. Jedni jako druzí. Co když je to ale jinak? Co když žádná taková dohoda neexistuje? Ogdurové prostě s naším světem ztratili spojení a máme pořád naději, že se vrátí a pomohou nám?«

»No, jistou logiku v tom máš,« přikývl pan Prskavec. »Je to ale na tebe příliš složité, to sám těžko rozpleteš, nemyslíš?«

»Bísiája tvrdila, že znají přes sto tisíc světů,« pokračoval Olda. »Deset tisíc obydlených rozumnými bytostmi. A nejsou všude lidé, jsou tam i jiné potvůrky, jednu jsem dokonce viděl na vlastní oči... a my jsme někde na okraji jejich zájmu.«

»Myslíš si tedy, že o nás nestojí?«

»Tak bych to neřekl, ale naše Země není středem vesmíru a když jsme vypadli z jejich dosahu, nic si z toho nedělají a jedou dál i bez nás.«

»Takže nás přece jen ponechali ďáblům,« pokrčil rameny pan Prskavec.

»Ponechali, ale ne kvůli smlouvě! Ta by nebyla džentlmenská, ale darebácká a Ogdury bych z ní nepodezíral. V Bibli to tak je, ale kdoví kdo to tam dopsal! Podle mě jsou andělé daleko, ďáblové hned v sousedním vesmíru a my na ně máme prostě smůlu.«

»Dobře, to bych ještě pochopil. Ale co z toho pro nás vyplývá? Co můžeme dělat?«

»Možná, že se tu za pár dní objeví Ogdurové a dají to do pořádku,« podíval se na něho Olda, ale neříkal to moc přesvědčeně. »To závisí od toho, jak dlouho bude Bísiája hledat cestu domů. Jenže mi také říkala, že některé cesty vesmírem nejsou stabilní. Taková cesta tisíc let funguje, pak pět tisíc let ne, zkrátka na ni není spolehnutí. Takovou cestou se k nám dostala a jestli se jinou nestabilní cestou vrátí, žádná už sem nepovede. A budeme mimo jejich dosah další dva nebo pět tisíc let.«

»To by se to tisíciletí vlády ďáblů pěkně protáhlo, co?« usmál se pan Prskavec smutně.

»Měli bychom raději počítat s horší možností.«

»Optimista zrovna nejsi,« usmál se opět pan Prskavec. »Ale co budeš dělat?«

»Bísiája mě ledacos naučila,« zamyslel se Olda. »Kdybych se řídil podle ní, měl bych to jednoduché. Měl bych teď všechno naučit Cilku Macounovou, ta totiž dostala od Bísiáji stejné dárky jako já, měli bychom spolu obcházet staré a nemocné a léčit je. Tak si to aspoň Bísiája představovala.«

»Kdybych to nezažil na vlastní kůži, asi bych se tomu zasmál,« přiznal pan Prskavec. »Ale já už vím, že to možné je. Což o to, nebylo by to špatné.«

»Nebylo by,« přikývl Olda. »Až na pár maličkostí. Například Cilka vůbec nevypadala nadšeně, jak jsem čekal. Jako kdybych se jí nelíbil... a že jsem o půl hlavy menší a že ona je starší... Zkrátka dělala drahoty.«

»Brát si tě snad proto nebude,« přikývl pan Prskavec a usmál se tomu pomyšlení.

»No právě!« povzdychl si Olda. »Vykládal jsem jí to jako s těmi sedláky, co měli jeden koně a druhý pluh, taky by se museli dát dohromady, kdyby chtěli zasít.«

»Je vidět, že nejsi z vesnice,« řekl vážně starý pán. »Cilka totiž ví, že ti sedláci si koně i pluh opatří oba a budou orat pole každý zvlášť.«

»I kdyby bylo výhodnější orat společně?«

»Kdybys věděl, jak tady na vesnici lidé nesnášeli družstva!« povzdychl si pan Prskavec. »V našich lidech je prostě takové furiantství, touha po nezávislosti. A Cilka je vesnické dítě, ta to má tak trochu v krvi.«

»Někdy je ale nutné naučit se spolupracovat,« namítal Olda.

»Některé lidi nepředěláš,« nesouhlasil pan Prskavec. »Je to v nich, nesnášejí někoho poslouchat. Není Cilka náhodou hlavou zdejší party?«

»Je,« přiznal Olda.

»No vidíš!« zvedl obě ruce nad stůl. »A ty ji chceš učit a měla by s tebou spolupracovat na něčem, kde by neměla hlavní slovo...«

»Ach jo,« podíval se na starého pána bezradně. »Co mám teda dělat?«

»Zkus na ni nespěchat,« radil mu. »Však ona přijde na to, že si sama nevystačí.«

»A co když na to nepřijde? Mohla by pomáhat lidem i sama a já taky, tu sílu můžeme používat každý zvlášť, účinek bude menší, ale pořád dost velký. Vtip je ale v tom, že se ta síla ve dvou nesčítá, ale víc než násobí... ***rakolyhveb,*** ani to neumím pojmenovat česky... Proto jí to Bísíája dala, abychom na to byli dva!«

»Takže jsou teď na Zemi jen dva přístroje, schopné uzdravovat lidi...« zamyslel se pan Prskavec. »Jeden máš ty a druhý Cilka.«

»Je to úplně jinak,« opravil ho Olda. »Ogdurové nepoužívají stroje, mají na to zvláštní orgány, které si sami vytvářejí.«

»Zvláštní orgány?« zarazil se starý pán.

»Přesně tak,« přikývl Olda. »Zajímá vás to? Chcete to vidět?«

Vstal, postavil se stranou, aby na něho starý pán dobře viděl a stal se napůl průhledným. Bylo to obtížnější než úplná neviditelnost, ale šlo to. Zamyslel se a nechal si zviditelnit jen ***idarchon***. Napoprvé se mu sice objevil žaludek, pak plíce, ale nakonec to trefil.

»Tohle teď máme jen dva na celém světě, já a Cilka,« ukazoval zkoprnělému pánu svůj vlastní podlouhlý tmavohnědý orgán, umístěný zleva doprava pod žaludkem a játry. Pak se ale rychle vrátil do normálně viditelného stavu, neviditelnost ho příliš unavovala.

»Aha, takže ty už to nikomu dalšímu dát nemůžeš, že?« došlo panu Prskavcovi.

»Ne,« zavrtěl hlavou Olda. »Bísíája na to měla další orgán, který my lidé nemáme.«

»To že ti říkala?«

»Navíc vím, jak to dělala,« přikývl. »Dala nám to, abychom pomáhali lidem. Ale jestli se mnou Cilka nebude spolupracovat, nevím jak ji k tomu přinutit.«

»Nutit někoho není nikdy jednoduché,« řekl pan Prskavec opatrně. »Na to bude muset přijít sama, jinak to nevidím dobře. Rozhodně by to bylo záslužné, léčit lidi zázraky.«

»Ale co když nepřijde?«

»Nedívej se na to černě, Oldíku,« snažil se ho utěšit starý pán. »I kdyby ti Cilka dala najevo, že tě poslouchat nebude, má na to nárok. Spolupráci ti přece neodmítla.«

»Neodmítla,« připustil. »Ale nadšeně nevypadala. Nedostatek nadšení mi na ní vadí víc, než že je o půl hlavy větší. Bojím se, že to bez nadšení nepůjde.«

Olda to říkal zachmuřeně.

A ještě zachmuřeněji by se tvářil, kdyby tušil, že má v tomto směru naprostou pravdu.

Cilka opravdu nadšeně nevypadala.

*****

Večer nějak nemohl usnout a místo počítání oveček se zkoušel přehrabovat ve vlastní hlavě. Měl tam toho teď hodně a protože ***mechanické*** vědomosti získal bez úmorného studia, neměl ani tušení, co všechno vlastně ví. Kdoví, jestli Bísíája věděla, co všechno mu předává.

Matematiku mohl používat hned, ačkoliv by měl problémy s pozemskými termíny. Znal exponenciální a logaritmické funkce, jen nevěděl, jak se nazývají česky. Přírodní zákony jsou na Zemi často pojmenované podle význačných pozemských vědců. Ve fyzice i v matematice je takových jmen plno, mimozemšťanům ale nic neříkají. Co je jim po jménech Archimedův nebo Ohmův zákon? Neznají ani pozemské jednotky Volt, Ampér a vlastně ani metr, vždyť to jsou čistě pozemské výmysly! Jejich jednotky jsou přirozenější a přepočítat je není problém, ale skoro nikdo na Zemi je nezná! Co komu říká například vlnová délka vodíku? Ve vesmíru je to nejrozšířenější prvek, jeho vlnová délka platí všude stejně, ale kdo to zná?

Těžiště vědy Ogdurů navíc není v matematice a ve fyzice. Když pozemští vědci objeví nějaký nový přírodní jev a pokoušejí se ho využít, obvykle z toho vznikne nějaký nový stroj. Ogdurové se nejprve pokusí převést problém do biologie a pokud to jde, vyvinou si nový orgán. Vyvinuli jich už desítky. Některé časem zrušili, buď je přestali potřebovat, nebo jejich funkce zahrnuli do výhodnějšího orgánu. Také ***idarchon*** kdysi nahradil několik jednodušších orgánů. Olda si ale přitom uvědomil, že zná jen malou část jeho možností.

Jiným takovým orgánem byl ***slýrib***. Otevíral brány do sousedních vesmírů a nahrazoval několik svých předchůdců. Věčná škoda, že ho Olda neměl. Rád by se ještě někdy podíval za chobotnicemi, které navštívil s Bísíájou. Takových orgánů mu ale chybělo víc. Například ***xeri*** umožnil andělské dívence jen tak rukama zmačkat do kovové koule pistoli Johnyho Prskavce.

Olda si umínil naučit se všechny funkce ***idarchonu*** dřív než začne učit Cilku, ale nebylo to snadné. ***Idarchon*** se ovládal myšlenkovými příkazy. S telepatickou pomocí Bísíáji to šlo skoro samo, horší bylo přijít na ně sám. Něco ale nakonec ve změti ***mechanických*** vědomostí od Bísíáji našel – a rozhodně to nebyly nudné možnosti.

Bísíája ho naučila vytvořit nevelkou oblast, kde elektrický odpor kovů vzrostl natolik, až úplně znemožnil působení elektřiny a elektrických zařízení. Baterka i mobil by tam zhasly, zastavily by se tam i benzínové motory. Živých tvorů se ta oblast ale nedotkla.

Podobný příkaz pro změnu blokoval vodivost elektrolytů. Baterka i mobil by v takové oblasti rovněž zhasly, neboť by baterie přestala dávat napětí. Benzínové motory by fungovaly, žárovky by svítily, ale v elektronických přístrojích by přestaly pracovat elektrolyty, takže by tam zřejmě nefungovaly ani rádia, televize a počítače.

Nejhorší ale bylo, že tam selhávaly elektrické přenosy impulsů v nervech. Živí tvorové by tam zmrtvěli. Hada by to znehybnilo, až by vypadal jako kus dřeva. Olda si vzpomněl, jak mu vloni něco takového četla tetička z Bible. Před tím ho ale Bísíája varovala. Studenokrevní tvorové, nebo ti schopní zimního spánku, přečkají zmrtvění téměř beze škod, ale teplokrevní zahynou, když se jim zastaví dýchání a srdce. Hada by mohl znehybnit až na několik dní, ale psa i člověka by musel oživit do čtvrt hodiny a navíc by k rozběhu srdeční činnosti potřeboval volnou energii, jinak postižený tvor zahyne a zčerná.

Některé vědomosti bohužel nemohl uplatnit. K oživování mrtvých mu chyběly orgány ***pikaš*** případně ***tozogr***, ta podivná žížala vylézající Bísíáje z úst, takže mu to k ničemu nebylo. Kdysi dávno oživovali Ogdurové mrtvé jen idarchonem, ale museli se pokaždé spojit čtyři, takže to už dávno tak nedělali. A Olda i s Cilkou byli na světě jen dva.

Nakonec ho pozdě v noci přemíra zážitků unavila a usnul. Ale ráno, jakmile se vzbudil, rozhodl se co nejdřív pokračovat ve zkoumání vlastního nitra.

Správně tušil, co tam najde.

Lidé tomu říkají zázraky...

*****

Pan Prskavec Oldu u snídaně zkoumavě pozoroval.

»Poslyš, Oldíku, co budeš dělat dneska?« zajímal se.

»Dopoledne jdu za Cilkou,« utrousil Olda s plnou pusou a napil se na to mléka.

»Děláš dobře,« schválil mu to. »Jen se při prvních potížích nevzdávej!«

Ani tetička neměla nic proti tomu, aby se šel Olda proběhnout, konec konců, byl tu na prázdninách. Jen mu nakázala přijít včas na oběd.

Takhle po ránu ještě na návsi nebyl nikdo a Olda si to namířil přímo k Macounům. Čert šel samozřejmě s ním a tvářil se důležitě jako moudrý pes.

»Á... pan učitel!« zahlédla je paní Macounová. Říkala to trochu ironicky, ale nemyslela to asi zle a zavolala mu ochotně Cilku.

»Aha, budeme se učit,« řekla Cilka trochu kysele. »Budeme v altánku!«

»Vezmi tam tohle,« vnutila jí matka sáček, do kterého naskládala z mísy pár buchet.

Cilka popadla sešit a odešla s Oldou dozadu za humna. Macounovi tam měli dřevěnou boudu na hlídání, dál totiž pokračovalo pole hrachu, na který by jinak sousedovi kluci chodili. Hlídal Macounovic dědeček, ale teď tam bylo prázdno. Cilka odložila sešit stranou a přitáhla ke stolu dvě zahradní židle. Pak vytáhla ze sáčku dvě buchty a jednu vrazila do ruky Oldovi, ani se ho nezeptala, jestli má chuť. Sama se zakousla do druhé. Buchta byla dobrá, ale Oldu trochu zastrašila samozřejmost, s jakou tady Cilka velela.

»Tak povídej!« spustila telepaticky. »Jsem na to zvědavá!«

Plná pusa nemá na telepatii žádný vliv, mohli se tedy bavit i při jídle.

»Povídat ti moc nebudu,« opáčil Olda. »Bísiája mi to taky dlouho nevysvětlovala. Až se v tobě ***idarchon*** probudí, poznáš to sama, pokud se to už nestalo. Pak se potřebuješ naučit pár vhodných impulsů, ale to ti jen ukážu a hned to budeš umět. Nic na tom není.«

Olda začínal s peříčkem, ale Cilka měla větší sílu a uzvedla nejen peříčko, ale i kapesní nůž. Uvědomil si, že to dostala už předevčírem, zatímco on to zkoušel hned druhý den ráno.

Na stole stál svícen a Olda tedy přešel k ovládání ohně. Cilce se zalíbilo, jak se jí svíčka poslušně rozžíhala a zhasínala.

»Zkus se nadlehčit,« pobízel ji Olda, ale na to byl Cilčin ***idarchon*** ještě slabý, nezdařilo se jí to ani na okamžik.

»To nic, pořád ti ještě dorůstá,« ujišťoval ji. »Já začínal s peříčkem a kapesníkem, první den jsem nezvedl ani ten nůž. Létání nepřijde hned. Nejprve se budeš jen trochu nadnášet, ale nakonec budeš létat jako vlaštovka.«

»Co to vlastně trénujeme?« zajímala se. »Bísiája tvrdila, že mi něco přidá...«

»...chceš to vidět?« usmál se na ni. »Předvedu ti to, nic na tom není.«

Než stačila něco namítnout, zprůhledněl a tentokrát se mu podařilo ***idarchon*** zviditelnit na první pokus.

»Vypadá to ale hnusně,« otřásla se. »Takovou hnědou placku mám teď v břiše taky?«

»Možná menší,« připustil. »Mně taky pořád ještě roste.«

»Tohle vědět...« otřásla se. »Ale když to tam mám... jak to děláš, abys byl průhledný? A ke všemu jen napůl?«

Snažil se jí telepaticky předvést příslušné povely, ale i když je po něm opakovala bez chyby, nic se nestalo.

»Nesmíš spěchat,« vzdal to po chvilce. »Já jsem to teď dělal podruhé v životě. A taky to unavuje. Určitě je to ale užitečné. Třeba pro doktory, když vidí všechno co potřebují.«

»Vypadá to ale hnusně,« otřásla se podruhé. »Nesnáším pohled na vnitřnosti.«

»Možná jsi viděla nějaké vykuchané a přišlo ti to ošklivé,« utěšoval ji. »Tyhle jsou živé a nepoškozené, to je něco jiného. A máš to v sobě taky, tak co?«

»A jak je to s potěšením staříčků?« zajímala se.

»Můžeme to vyzkoušet tady na Čertovi,« přistoupil na to Olda, ačkoliv věděl, že to sám zkoušel až později. »Čert ale nemá rád pokusy na zvířatech a říká jim barbarství...«

»Ňaf, to jsem ještě nevěděl, jak je to příjemné!« ozval se psík.

»Takže vidíš, že to na něm vyzkoušet můžeme, není proti,« dokončil Olda.

»Nevím,« uvažovala Cilka. »Ten pes to nepotřebuje... co kdybychom to raději zkusili na našem dědečkovi? Už jste to na něm zkoušeli s Bísiájou, ale určitě to potřebuje víc a hlavně, neodmítne mě. Mohl by nám pak říct, co přitom cítil.«

»Můžeme to zkusit, ale uvědom si, měla by to být až nějaká další lekce, nemusí se ti to hned napoprvé podařit,« varoval ji.

»No tak co?« mávla pomyslně rukou. »Říkal jsi, že se tím nedá nic zkazit.«

Zavedla ho tedy do domu, kde v podkroví na kanapi odpočíval dědeček.

»Ahoj, dědo, vedu ti návštěvu,« vtrhla k němu do pokojíčku, sotva stačil spustit nohy na podlahu a obout si pantofle.

»A hele,« rozjasnil tvář. »Návštěva od Aničky Novotné! Ale kdepak máte tu holčičku?«

»Ta už je nejspíš touhle dobou doma,« řekla Cilka sebejistě.

»To je škoda, když tu byla, jako by s ní přišlo sluníčko...!«

»Ona nás to trochu naučila,« řekla Cilka. »Můžeme si to na tobě vyzkoušet?«

»Co chcete na mně zkoušet?« zeptal se jí o poznání smutněji a s nejasným podezřením.

»To ***potěšení*** přece,« řekla netrpělivě. »Musíme si to s Oldou vyzkoušet.«

Bez dalších okolků požádala Oldu, aby jí telepaticky ukázal povely potřebné k použití vnitřní síly.

»Měli bychom stát do kříže,« upozornil ji Olda.

»Je to nutné?« odsekla.

»Jistě,« ujistil ji. »Pravý úhel dvou vektorů má největší plochu a křížové působení sílu nejvíc zesiluje.«

Cilka mohla znát pravý úhel, ale vektor nejspíš ne, ostatně tento pojem neznal česky ani Olda. Předával jí to ale telepatickou pojmořečí, které rozuměl i Čert. Goniometrické funkce asi neznal, ale Cilka zřejmě ano, tyhle znalosti jí Bísiája jistě předala.

»Tak se postav tady,« přidělila mu okamžitě místo.

Postavil se tedy kam mu určila a naznačil jí, jak to má dělat. A když cítil, že to zkouší, použil svou sílu naplno, až zalapal po dechu a v podkroví se nakrátko rozsvítilo nepozemsky bledé světlo.

»Panebože!« uklouzlo dědečkovi. »Co to bylo za kouzla?«

»To nás naučila Bísiája, ta holčička...« vysvětloval mu rychle Olda.

»A my to teď umíme taky,« dodala pyšně Cilka. »Už ji na to nepotřebujeme a budeme to dělat sami. Tak ahoj!«

Rozloučili se s dědečkem a seběhli po schodech dolů.

»Budeš potřebovat ještě pořádný trénink,« řekl Olda Cilce dole na dvorku. »Pro dnešek toho necháme, zítra přijdu taky tak po ránu, chceš?«

Ještě oddychoval jako po běhu, ale už si doplnil z okolí volnou energii.

»Koukám, že tě to nějak vzalo!« zasmála se Cilka s převahou.

»Každé poslání síly vyčerpává,« oplatil jí úsměv.

Dobrý pocit, že to nebylo nadarmo, si už vzít nenechal.

»Já jsem ale nic takového necítila,« namítla.

»Však jsi taky poslala sotva setinu toho, co já,« ujistil ji. »Počkej, až se to naučíš posílat naplno, taky se budeš cítit jako po maratónu.«

»Hele, nevytahuj se,« zamračila se na něho. »Tak zlý to zase nemohlo být!«

»Tohle je ale potřeba dělat naplno,« ujišťoval ji vážně. »Bísiája to tak dělala, dokázala poslat víc síly než já.«

»Na to, že byla menší...«

»Co máš pořád s tou velikostí?« naježil se. »Tady přece nejde o velikost! Už bys měla vědět, že obři jsou vždycky v pohádkách ti nejpitomější tvorové. Bísiája toho věděla víc než celá vesnice i s učitelkou Ehrerovou dohromady.«

»Pch!« odfrkla si. »Netrefila ani domů!«

»Jsem zvědavý, jak bys trefila domů ty, kdyby ses znenadání ocitla uprostřed Afriky!« odsekl Olda. »A to bys byla pořád na naší Zemi! Sto tisíc vesmírů! To není žádná vesnice!«

»Jen se jí nezastávej!« otočila se. »Kdoví, co jste spolu měli, když u vás bydlela!«

»Co asi?« rozesmál se Olda. »Prosím tě, co chceš mít s andělem? Ono ti vážně nedošlo, že Bísiája byla anděl?«

»Jakýpak anděl, holka jako každá jiná,« hodila vzdorovitě hlavou.

»Dala ti dary jako málokomu,« usadil ji Olda, nebo si aspoň myslel, že ji usadí.

»Ukecala mě,« připustila Cilka. »Já jsem se jí ale o nic neprosila. A upřímně, moc se mi to nezdá. Představovala si to jako Hurvínek válku.«

»Babičku Liškovou a pana Prskavce sundala hrobníkovi z lopaty, to nepopřeš,« zvážněl. »To jsou dva zachráněné lidské životy! Připočti k tomu rakovinu babičky Zavoralové, taky by už dlouho nevydržela. A jednu malou holku, kterou vytáhla z nádrže u nás, když se topila, mě a moje rodiče, když s námi odcouvala s cesty šílenému náklaďáku, který by z nás nadělal hromádku zkrvavených plechů...«

»No jo, jen aby,« řekla. »Ona je přece anděl, zachraňovat lidi má v popisu práce!«

»A jednoho chlapa naopak zabila,« dodal Olda vážně.

Původně to chtěl zachovat jako tajemství, beztak tomu tetička neuvěřila. Ale když ho teď Cilka vytočila, vypálil to na ni jako nejtěžší kalibr.

»Zabila?« rozesmála se Cilka. »To myslíš vážně? Takové tintítko že by někoho...«

Olda se bleskově rozhlédl po dvoře.

»Tintítko? Tak koukej!« ukázal Cilce zamračeně na traktor, pýchu jejího tatínka.

Traktor se zvolna zvedl do výšky, pak se pomaloučku otočil koly vzhůru. Vypadla z něj krabice nářadí, prázdná bandaska, taška a čepice, jenže pak odpadlo víčko z nádrže a na zem začala chlístat nafta. Olda se polekal a snažil se otočit traktor ve vzduchu zpátky, ale už se mu to úplně nepodařilo a traktor žuchl, až se rozkymácel. Naštěstí dopadl zešikma, ale ještě na kola, takže jen párkrát poskočil než se zastavil a uklidnil. Kaluž nafty a vypadané předměty pod ním ale dotvrzovaly, že se tady skutečně odehrálo něco neuvěřitelného.

»Jůžiš!« vyhrkla ohromená Cilka a chvilku jen civěla. Upřímně řečeno, měla proč. Ani Olda by to do sebe neřekl. Zkusil to čistě ze vzteku a traktor byl nejblíž.

»To děláš ty?« pokračovala ohromeně po chvilce.

»Jo,« řekl Olda. »Abys mi pořád nepředhazovala nějaká tintítka. Uvědom si, Bísiája by totéž dokázala možná i s kamiónem nebo s rychlíkovou lokomotivou.«

»Koho to vlastně měla zabít?« zamračila se Cilka, neboť jí už došlo, že to není žert.

»Chlapa, co ujel policii od Prskavců,« řekl Olda. »Nemysli si, že to bylo pro nic za nic. Ten chlap se pokusil zavraždit dědečka Prskavce a nebýt Bísiáji, povedlo by se mu to.«

Pokoušel se zatím posbírat věci vypadlé z traktoru. Neshýbal se pro ně, bral je pomocí ***idarchonu***, takže se zdánlivě samy zvedaly, vznášely a vracely do kabiny. Cilka jen s němým úžasem přihlížela.

»A ona ho vážně zabila?« zeptala se Oldy, když skončil.

»Popadla ho i s autem a shodila z nájezdu na dálnici,« řekl zamračeně. »To auto hned začalo hořet. Ani nevím, jestli tomu nepomohla, zapálit rozlitý benzín nebo naftu teď dovedeš i ty, ale tady na té kaluži nafty to nezkoušej, nebo to neuhasíš.«

»Ty, poslyš, mě z tebe úplně mrazí,« řekla s ustaraným výrazem ve tváři.

»Nemáme si co vyčítat!« ujistil ji. »Uvědom si, jsme na tom stejně, nebo skoro stejně.«

»Ale přece... vědět to předem... bylo to na mě moc rychlé...«

»Vědět to předem, couvla bys?« zeptal se jí přímo.

»Určitě,« přikývla s vážnou tváří.

»Bísiája by si asi našla někoho jiného,« řekl Olda s jistotou. »Chtěla nám umožnit dávat lidem sílu a na to jsou potřeba dva. Kdybychom dělali jen to, bylo by to dobré.«

»Ano, ale... měla mi to víc vysvětlit...« trvala na svém Cilka.

»Kdyby ztrácela čas vysvětlováním, neudělala by vůbec nic,« zastal se jí Olda. »Prostě to vzala hopem a co se stalo, stalo se. Nám teď asi nezbývá než toho využít a pomáhat lidem, co bys taky dělala jiného?«

»Nevím,« otřásla se. »Ale nelíbí se mi to.«

»Já si naopak myslím, že Bísiája udělala, co mohla,« pokračoval klidně. »Nemůžeme po ní chtít, aby tu zůstala sama. Nechala nám aspoň něco, měli bychom si toho vážit a zbytečně nic nepromarnit.«

»A nemyslíš, že po nás vyžaduje příliš velkou oběť?« opáčila.

»Oběť?« podíval se na ni udiveně. »Ty to cítíš jako oběť? Připadáš si snad méněcenná? Já to naopak chápu jako dar, který jsme dostali jen my dva.«

»Dar, který tě k něčemu připoutává, není dar, ale obojek,« řekla suše.

»Obojek?« podíval se na ni nevěřícně. »K čemu že tě připoutává? Ke mně? To je přece nesmysl, sama tomu nevěříš! Já tě nemíním omezovat, nestojím o to. Nejsi ani moje otrokyně, ani služka. Jen ti nabízím totéž, co můžeš nabídnout ty mně, spolupráci. Budeme na tom ale stejně. Můžeš to odmítnout a nebudu ti v tom bránit. Jen ti znovu opakuji, že spolu můžeme dělat zázraky, na které každý zvlášť nemáme ani tisícinu potřebné síly.«

»No právě!« vybuchla. »Pomyšlení, že bez tebe nedokážu nic...«

»I dokážeš,« kývl hlavou. »Ale nebude to takové. Já ti ale spolupráci neodmítám, já ti ji nabízím. Budeme si rovnocenní. Ani já toho bez tebe moc nedokážu.«

Zapátral telepaticky po Čertovi na znamení, že půjdou domů.

»Hele, víš co?« navrhla mu. »Dej mi na rozmyšlenou čas, co mi Bísiája nedala. A zítra k nám už nechoď. Budu trénovat sama, pamatuji si to. Odpoledne se sejdeme s partou a to ti povídám, nebudeš se ke mně chovat jinak než dřív, jasný? Nikomu nic neprozradíš.«

»Jasný,« přikývl. »Jen ti povím jedno: bez trochy nadšení nedokážeme nic ani jeden, ani druhý. A nadšení si představuji trochu jinak...«

»Nadšení si nikdy na nikom nevynutíš,« podotkla suše.

»Máš pořád pocit, že si na tobě něco vynucuju?« opáčil. »Vidíš, a já naopak cítím, že ti něco nabízím. A pokud se nepletu, to je něco úplně jiného.«

Čert vyběhl z Macounovic stodoly, kde zřejmě něco zkoumal. Připojil se k Oldovi a oba zamířili ke vratům.

»Tak čao – odpoledne na návsi!« rozloučila se Cilka.

»Odpoledne!« souhlasil Olda.

*****

Dámský gambit

Olda se vracel domů zamyšleně, ani Čertovi se nedařilo rozptýlit ho. Olda se podle jeho přání pokaždé zastavil a nechal Čerta prozkoumat co chtěl. A Čert se ukázal jako náročný psí čtenář. Tu byl zajímavý sloup, onde patník, pečlivě si očichal lavičku na autobusové zastávce. Olda ale pro psí zájmy nejevil pochopení a rázně odmítl zacházku, kterou Čert zdůvodňoval tím, že naproti u Mašiců bydlí na dvorku v boudě fenka Diana.

K obědu došli včas, ale Olda tetičku opět, už po kolikáté, překvapil tím, jak málo jídla si dal na talíř.

»Budeš jako lunt!« strašila ho.

»Prosím tě, teti! Tobě se líbí tlustoprdi?«

»Do toho máš ještě strašně moc daleko!« ujišťovala ho.

»Jíme tři, máš být ráda, že aspoň jíme míň,« snažil se ji zviklat ekonomicky.

»Tři jsme byli i předtím,« usadila ho. »Nemusíš se uskrovňovat.«

»Já ale opravdu víc nepotřebuji, kdybych měl hlad, přidám si.«

Po obědě tetička čekala, že Olda půjde za ostatními, ale ten se tam kupodivu nehrnul. Místo toho se snažil navázat na včerejší večerní rozhovor s panem Prskavcem.

»Co Cilka?« usmál se na něho starý pán.

»Nevím,« zesmutněl trochu. »Bísiáje slíbila, že se mnou spolupracovat bude, ale teď se bojím, že toho lituje a couvla by. Něco jsem ji naučil, ale zítra už se nechce se mnou sejít, že to bude trénovat sama.«

»Takže tě nepotřebuje?«

»Zatím ne,« přikývl Olda. »Má ale co procvičovat, ukázal jsem jí toho dost.«

»Tak o co jde?« usmál se pan Prskavec. »Jak to říkáte? Klídek, pohoda, Havaj...«

»Radši bych měl za parťáka Jirku Rovného,« řekl Olda. »Vypadá spolehlivější. Ten by si dané slovo nerozmýšlel.«

»Možná, ale teď musíš vyjít s Cilkou,« řekl pan Prskavec s pochopením. »Tak se snaž!«

Olda se tedy rozloučil a vydal se s Čertem na náves za partou. Současně s ním dorazila i Milena, takže byli kompletní. Cilka vymyslela, že půjdou za starý kravín, dozrála tam právě velká červená jablka. Jirka, Cilka a Pepík Procházka vyšplhali do větví a začali ostatním zralá jablka házet. Olda se chtěl vyšplhat za nimi, ale Cilka mu to zamítla s tím, že tři nahoře stačí a Olda by se měl dole starat o Čerta.

»Ten přece nikam neuteče,« zastával se ho Olda.

»Jen aby!« zpochybnila to Cilka. »Jen ho dole hlídej, ať není malér.«

Hodila mu veliké jablko tak šikovně, že mu přistálo přímo do rukou. Nejspíš si ale jen on sám všiml podivně zakřivené dráhy jablka, k čisté parabole měla hodně daleko. To ovšem znamenalo, že Cilka už s přehledem používá telekinezi.

Kluci Zimákovi po cestě ostatním sdělovali nejnovější poznatky o Prskavcových. John starší se prý ještě nevrátil a malý John s Pepkem zalezli k počítači a neodvážili se vyjít ani na dvorek. Novinek tedy nebylo mnoho.

Pepík Procházka zato ostatním připomněl, že by měli zase pomýšlet na jantar.

»I když to Olda umí, koncem prázdnin se vrátí domů a se smůlou máme konec.«

»Jen klid,« usadila ho Cilka, sedící na větvi naproti němu. »Když se to naučil on...«

Na Oldu ani nemrkla, zachytil ale výstrahu, telepaticky směrovanou jen na něho:

»Nikomu ani muk, rozumíš?«

Olda tedy mlčel, ale upřímně řečeno, nebavil se jako ostatní. Cilka se chovala zdánlivě stejně jako dřív, ale právě to, co o ní věděl, mu nedovolovalo brát ji stejně. Proč třeba odmítla dobrodružství s jantarem? Mohla být větší zábava!

Nakonec se všichni sebrali a šli do jeskyně. Nikomu se ale do hry nechtělo.

»Zítra půjdeme na Kačák,« zatroubila nakonec Cilka k ústupu.

»Bísiája tam už nebude,« zasnil se Jirka.

»Nebude,« odsekla Cilka. »Předtím taky nebyla a šlo to i bez ní!«

Nějak se jí ale nepovedlo pozvednout ostatním náladu. Do vsi došli zamyšleně, až na Čerta, kterému byly lidské starosti ukradené a spíš se zajímal, zda by v plotu u Mašiců nebyla díra, kudy by se dostal k fence Dianě. Díru nenašel, ale nevadilo mu to, jako správný pes to bral sportovně. Fen je přece ve vsi dost, když to někde nevyjde, svět se nezboří.

Na návsi se tentokrát rozešli dost divně, chybělo tomu správné nadšení a těšení na další den s dalšími zážitky.

Do večeře stihl Olda nakrmit králíky, čímž si podle tetičky vysloužil jejich vděčnost. Po pravdě řečeno, chroupali trávu a pampeliškové listy stejně jako jindy, ovšem Olda měl hřejivý pocit, že ušetřil tetičce chvilku námahy.

*****

Večeře byla obzvlášť dobrá. Tetička si dala záležet a Olda si dokonce přidal. Ne že by měl hlad, ale kdo by odolal svíčkové na smetaně? Také pan Prskavec si pochutnával, jen se tvářil omluvně, že tetičku takhle zneužívá. O tom ovšem tetička odmítla diskusi, podle ní bylo všechno v pořádku v rámci sousedské výpomoci.

»Zkusím vám přidat trochu síly,« navrhl po večeři starému pánovi. Tetička tedy zůstala, aby to viděla. Olda se na to pořádně nadechl a spustil. V místnosti se trochu rozjasnilo.

Pan Prskavec se také prudce nadýchl. Teď, když to očekával, si mohl povšimnout, co to s ním udělalo. Narovnal se a podíval se na Oldu úplně jiným pohledem.

Olda chvíli připomínal parní lokomotivu supící do stoupání, ale postupně se uklidnil.

»Poslyš, chlapče...« začal pan Prskavec. »Ať už ta dívenka byla anděl nebo ne, dostal jsi od ní úžasný dar. Jestli to mohu posoudit podle sebe, tohle teplo opravdu léčí. Nevím, jak je to možné, ale jedno vím jistě, doktoři nade mnou dávno zlomili hůl a posadili mě na vozíček pro invalidy, ale ona mě postavila na nohy. V našem světě se tomu říká zázrak. Jestli to teď dokážeš i bez ní, můžeš být dobrodincem lidí. S tímhle darem by ses měl dát na doktora a ne dělat řidiče autobusu nebo úředníka!«

»Vždyť je mi teprve dvanáct!« připomněl mu Olda.

»Děti lékařů se často stávají lékaři jako jejich rodiče, přitom nemají setinu tvých vloh!« přesvědčoval ho. »Připojit k tomu daru vzdělání, víš, kolika lidem bys mohl pomoci?«

»Jsou na to potřeba dva,« namítl zamračeně Olda. »Bez Cilky mám sotva tisícinu síly. A když se my dva nedohodneme, bude to zabité.«

»Pak se dohodnout musíte,« přikývl pan Prskavec vážně. »Když se vaše síla znásobí, měli byste se spojit natrvalo. Tu školu byste měli vystudovat oba a být pořád spolu.«

»Prosím tě, Járo, jsou to ještě děti!« nesouhlasila s ním tetička. »Ty děláš, jako kdybys je navěky sezdával v kostele. Doba je ale jiná! S tímhle u dnešních mladých neuspěješ!«

»Uvědom si ale, Aničko, co to je! Na světě jsou jen dva lidé s tímhle darem. Jeden bez druhého nemají význam, spolu mohou dělat zázraky! Proč to ten anděl dával zrovna chlapci a děvčeti? Není v tom nějaké znamení?«

»Jsou to ještě děti!« trvala na svém tetička. »A navíc jim to nemůžeš nutit! Doba je jiná, sňatky z rozumu se už nepěstují!«

»Já vím, dnes není zvykem obětovat se nějakému ideálu,« souhlasil starý pán. »A když už se někdo obětuje, obloží se semtexem, aby zabil co nejvíc jiných, což právem považujeme za darebáctví. Nemůže být ale oběť i z lepších úmyslů? Jestli by to byl sňatek z rozumu? Byl! Ale jediný oprávněný za poslední dva tisíce let!«

»To by se ale ti dva museli rozhodnout každý zvlášť a sami,« přidala tetička. »Těch řečí si nevšímej, Oldíku! Na to jsi ještě moc mladý.«

»Copak je to nutné?« řekl Olda. »Potřebujeme se dát dohromady jedině na posílání síly, ale to beztak víc než jednou denně nezvládneme.«

»Teď, když jste děti!« připomněl mu starý pán. »Možná kdybyste to trénovali...«

»Dobře, nadšení mi nechybí, udělám všechno, co budu moci. O Čerta se taky starám už víc než rok a jde to. Ale jestli chcete ručit i za Cilku, no potěšpánbu!«

»Víš, Oldo, když jste jediní dva na světě, kdo může takhle pomoci lidem, byla by věčná škoda ten dar zahodit,« opakoval pan Prskavec. »To musíš chápat, i když ti je dvanáct!«

»Nemať mu zbytečně hlavu, Járo!« durdila se tetička. »Nakonec může snad tím darem pomáhat i sám, nebo ne? Před chvílí ti to dokázal!«

»Účinky jsou úměrné exponentu násobku,« řekl suše Olda. »Když se cokoliv znásobí nulou, je to zase nula, exponent nuly je naštěstí jednička, takže ve výsledku bude aspoň něco. Když do toho ale dáme plnou sílu oba dva, bude výsledek... asi tisíckrát větší. Proto mě na to potřebovala i Bísiája.«

»Ježiši! A tuhle vědu máš ze školy nebo od ní?« spráskla ruce tetička.

»Od ní,« řekl. »Neděste se toho. Naučila mě toho moc, je to taky zázrak. Nechala mě cvičně spočítat i atomovou bombu, jen mě varovala, abych to zbytečně nerozšiřoval.«

»Panebože!« chytala se stropu tetička, zatímco pan Prskavec jen obracel oči vzhůru.

»Kdyby to s Cilkou nevyšlo, dám se na konstruktéra letadel,« uvažoval Olda. »Bísiája mi dala vědomosti o antigravitaci, jaké nikdo ve světě nemá. Kdybych vystudoval strojárnu, mohl bych stavět antigravitační letadla, víte, jaká by to byla revoluce v dopravě?«

»Zahodil bys ale léčení lidí!« změřil si ho smutně pan Prskavec.

»Sám bych beztak nebyl nic,« řekl trochu smutně. »Když to spolu s Cilkou promarníme, nebudu aspoň tak zbytečný.«

»No vidíš, a ty bys mu plánoval život!« přidala se tetička.

»Jestli ti dva zahodí dar od anděla, bude to katastrofa,« uvažoval pan Prskavec.

»Možná ne taková, jak si myslíš,« řekla tetička. »Kolika lidem pomohou, kdyby brali jednoho denně i o sobotách a nedělích? Tři sta šedesát pacientů za rok, za deset let tři tisíce šest set. To je snad na dva doktory trochu málo.«

»Tři sta šedesát pět zázraků ročně!« odporoval jí. »Tím se nemohou chlubit ani Lurdy! Neléčili by přece kdejakou banální rýmu. Denně jeden zázrak? Toho by bylo víc než dost.«

»Tak bych to neviděl,« zavrtěl hlavou Olda. »Bísiája tvrdila, že dokáže křísit i mrtvé. Já bych si na nic takového netroufl. Sám možná ani na tu rýmu ne!«

»Právě proto tvrdím, že vy dva se musíte domluvit! Není jiné řešení. Víte co? Půjdu teď k Macounům, pohovořím si s Josefem.«

Zvedl se od stolu a obrátil ke dveřím.

»Neblázni, Járo!« zarážela ho tetička. »Copak můžeš chodit?«

»Ty nevěříš na zázraky?« podíval se na ni přísně. »Jeden přece stojí před tebou! Dlouhá léta jsem seděl na vozíčku, teď zase chodím. Jestli tohle není zázrak! Máš ty vůbec srdce? Vždyť by to byl zločin, odepřít to každoročně třem stům lidem!«

»Já nikomu nic neodpírám!« přešla tetička do obrany.

»Třem stům lidí ročně chceš vzít právo na zázrak!« opakoval pan Prskavec.

»Nevydržíš dojít až k Macounům!« zrazovala ho.

»Cítím se jako před třiceti lety,« opáčil. »A to jsem ještě sám oral s koňmi!«

»Půjdu tedy s tebou,« rozhodla se.

»Nebo já,« vyskočil Olda. »Ty pana Prskavce neuneseš, kdyby to bylo nutné!«

»A ty snad ano?« namítala tetička.

»Mám ti to dokázat?« pohrozil jí Olda. »Dnes odpoledne jsem u Macounů zvedl očima traktor. A minule tě nezvedala Bísiája, ale já. Naučila mě víc než si myslíš! Můžeš tomu říkat další zázrak, ale je to tak! Ten dar dává strašnou sílu a nejen při léčení!«

»Ty budeš doma! Už je pozdě, aby se děti toulaly po vsi,« řekla tetička.

»Tak ať si s sebou vezme Čerta!« napadlo Oldu. »Ať ho doprovodí! Psovi snad nebudeš bránit chodit si večer ven! Ať jde s ním, kdyby se něco stalo!«

»Pes mu přece nepomůže!« namítla.

»Čert mě dokáže zavolat telepaticky,« ujišťoval ji Olda.

»Když myslíš... stejně to nebude nutné, jestli je Jára opravdu tak silný, jak vypadá.«

Pejsek vrtěl ocáskem, jak bude důležitý a Olda mu už telepaticky dával poslední rady.

»Do ničeho se nepouštěj. Cestou mi budeš předávat své dojmy. Budeš pes–špion! Mě tetička nechce pustit ven, ale kdyby se něco nepříjemného stalo, bude ráda, když tam budu včas. Rozumíš? Kdyby se něco dělo, zavoláš mě.«

»Jistě,« přikývl psík důležitě.

Pana Prskavce vyprovodili všichni na dvorek, ale pak tetička poslala Oldu umýt se před spaním. Pes se samozřejmě mýt nemusí, ale člověk ano...

Olda to k její radosti zvládl rychle, dokonce se sám rychle vyšplhal na pec.

Netušila, že na peci bude sice spořádaně ležet, ale zatím...

*****

Čert doprovázel pana Prskavce důležitě, ale přitom si neopomněl ***přečíst*** všechny nové psí zprávy, které se ve vsi objevily. Pan Prskavec ho zřejmě nevnímal, kráčel usilovně, i když ne jako když byl mladík. Na to, že seděl několik let bezmocně na invalidním vozíku, kde mu ochably nepoužívané svaly, to byl skutečně zázrak, ale ani zázraky se nemají přehánět.

K Macounům dorazil v pořádku a zazvonil na zvonek u vrátek. Vyhlédl starý Macoun, ale když spatřil starého kamaráda, vyběhl mu rychle otevřít. Nejprve ale k Čertově nelibosti zavřel fenu Astu do komory.

»Čí je to pes?« optal se kamaráda a ukázal na Čerta.

»Jde jenom se mnou,« řekl pan Prskavec. »Patří Oldovi od Aničky Novotné. A právě o tom klukovi bych si chtěl s tebou popovídat.«

»No budiž, pojď dál, ale ten pes zůstane venku,« souhlasil pan Macoun. »Neuteče?«

»Bude tu na mě čekat. Neuvěříš mi, když ti řeknu, že ten pes umí mluvit, viď?«

»To snad ne!« zarazil se pan Macoun.

»Poslyš, Josefe, není ti divné, že chodím?« pokračoval pan Prskavec na prahu předsíně.

»Je... jak je to s tebou vlastně? Co s tebou udělali, že to najednou šlo?«

»Až ti řeknu všechno, nebudeš mi věřit,« mávl rukou. »Můžeme tomu říkat zázrak, ne?«

»Asi trochu ano,« připustil pan Macoun.

Při těchto slovech ale zavřel dveře a Olda přestal rozumět, o čem si ti dva povídali.

»Šel bych si zatím něco přečíst...« napadlo ihned psíka.

»Špion pes může čichat ve svém zájmu jen když nezanedbává hlídání,« napomenul ho na dálku Olda. »Počkej někde ve stínu, ať si tě nikdo cizí nevšimne. Až pan Prskavec vyjde ven, doprovodíš ho domů. Psí zprávy ti neutečou.«

»Ale vyčichnou!« ujišťoval ho pes. »Nemáš ani tušení, jak rychle!«

Olda byl ale neoblomný a na jeho strohý příkaz se pejsek vtiskl do stínu křoví u plotu.

Za chvilku ale i pes pochopil, že to nebylo marné. Z opačné strany se připlížila podivná černá postava. Psi nevidí barevně a potmě jsou jim všechny kočky černé, ale tahle postava, ať už byla oblečená do černého, červeného nebo modrého, byla skutečně hodně tmavá.

Čertovi samozřejmě čich prozradil, že to je nějaká mladší žena, ale nepoznal ji, ačkoliv se během obcházení stařečků s Bísiájou čichově seznámil se všemi lidmi vesnice. Tahle žena sem prostě nepatřila. Ani její chování nebylo obvyklé. Zdálo se, že nemá nikam zamířeno, loudala se jen tak, zastavovala se a neustále pozorovala Macounovic dům.

Olda pro jistotu doporučil psovi vtisknout se ještě víc do stínu a nedat svou přítomnost najevo ani slabým vrčením.

Černá dáma se také postavila do stínu a zastavila se. Teď by ji nikdo neviděl, i kdyby šel ulicí, i když ves byla prázdná, všichni lidé byli zřejmě doma.

»Zapamatuješ si ji?« ptal se telepaticky Olda Čerta.

»Poznám ji mezi tisíci!« tvrdil pes. »I když smrdí, až se mi chce kýchnout!«

»Jak – smrdí?« zarazil se Olda.

»Některé lidské samice na sebe lijí všelijakou odpornou chemii,« šklebil se pes. »Na vsi málokterá, ale tahle... jako kdyby byla z města. Takovou jsem ještě nikdy nečuchal.«

»No dobře, to jsou asi voňavky,« připustil Olda. »Ženám se to prostě líbí, máma se taky občas navoní.«

»Tvoje máma to aspoň nepřehání,« zhodnotil ji pes. »To se dá vydržet. Ale tahle...«

»Taky to vydržíš,« ujišťoval ho Olda. »Kdo se to letos v lesoparku ***navoněl*** o odhozený, aspoň týden starý mazlavý zavináč? Než jsem si toho všiml a odtáhl tě pryč?«

»No jo, tomu člověk nemůže rozumět,« usoudil pes. »Libé vůně vám nevoní, hned psa koupete! Zato odporná chemie vám nevadí... no, čumák bych s vámi neměnil.«

»Dobře, tak se aspoň dívej na tu černou ženskou,« požádal ho Olda, který viděl jen to, na co se díval pes.

Černá žena se ale nehýbala. Jen po chvilce se tam zablýsklo, její tvář na okamžik ozářil plamínek zapalovače, pak tam dlouho žhnul konec cigarety, zatímco v psím čichovém světě přibyla vůně doutnajícího tabáku.

Konečně se otevřely dveře Macounova domu a pan Macoun vyprovázel kamaráda.

»Tak o tom aspoň uvažujte,« žádal ho starý Prskavec.

»Uvažovat můžeme,« mračil se Macoun. »Musíš ale uznat, že máš nezvyklé nápady...«

»Nezvyklé, ale oprávněné, to nepopřeš,« usmál se pan Prskavec.

Pan Macoun ho doprovodil až k vrátkům, které potom zamkl a vrátil se domů, zatímco pan Prskavec zamířil k domku tetičky Novotné.

Jakmile za panem Macounem zaklaply dveře, odlepila se ze stínu postava černé ženy a vstoupila starému pánovi do cesty.

»Kam jdeš, Jardo?« oslovila ho tiše, ale důrazně.

»To jsi ty, Ingrid?« trhl sebou oslovený.

»Nevidíš mě rád, co?« ušklíbla se. »To je jedno. Kde teď bydlíš? Není ti trochu trapně? Žít jako parazit u cizích, když máš vlastní?«

»Co děláš v Čechách?« odvětil nepříliš vlídně.

»Poslali mě sem,« odsekla. »Mám tu něco vyšetřit. Musím ti sdělit, že mě Pepek přivítal vřeleji! Kde se skrýváš? Máš to marné, já si tě najdu!«

»Do mně ti nic není,« zavrčel pan Prskavec.

»To si jen myslíš,« zasyčela.

Pes najednou slyšel nesnesitelné hvízdání. Nebylo nesnesitelné intenzitou, jako hrůzou, která se z toho zvuku nesla. Olda cítil, jak se mu na hřbetě ježí srst. Byly to samozřejmě pocity psa, ale Olda už věděl, že je zle.

»Tetičko!« vykřikl.

Tetička ale byla v komoře u televizoru a neslyšela ho.

Olda neztrácel čas. Seskočil s pece, cestou si přebarvil kombinézu na černo a vyběhl na dvorek. Odrazil se a vznesl šikmo vzhůru, těsně minul hřeben Marešovic střechy, ale brzy byl výš než nejvyšší stromy vesnice. Hnal se tam, kde se ve stínu hrůzou krčil malý černý pejsek a černá dáma útočila na starého pána – zvukem vyvolávajícím hrůzu.

»Vašeho pana Hollowaye jsem viděl jen jednou,« bránil se jí pan Prskavec. »Udeřil mě, ne rukou, ale nějakou silou. Pak už jsem ho neviděl.«

Hlas starého pána se chvěl hrůzou.

»Patřilo ti to, dědku!« deptala do dáma. »Víš ty, kdo to byl? Johnův šéf! Kde je?«

»Jak to mám vědět?« bránil se starý pán. »Viděl jsem ho přece jen jednou a to jsem byl na tom hodně špatně!«

»Nevypadáš zrovna na chcípáčka, jak mi tě líčili!« odsekla. »Ale počítej s tím, že z tebe dostanu všechno, rozumíš?«

»Paní...!« oslovil ji náhle zezadu Olda.

»Co je..?« znejistěla a ohlédla se. »Kdo je tam?«

»Vypněte to strašení – ale hned!« požádal ji pevně chlapec, kterého konečně spatřila.

Měl na sobě černou kombinézu, stejně jako ona sama. V obličeji byl ale bledý, neboť se poprvé v životě takhle ostře a nesmlouvavě postavil proti dospělému nepříteli. Možná se na té bledosti projevil i její ultrazvuk, ale zastrašovací vliv na něho rozhodně neměl.

»Tebe tak budu poslouchat, fracku!« odsekla. »Co se tu pleteš? Máš už snad spát!«

Pískání ale okamžitě umlklo.

»Budete mě muset poslouchat!« oznámil jí chlapec suše. »Přinejmenším vám musím dát jedno varování.«

»Jakýpak varování, ty spratku?« vybuchla žena nepřátelsky. »Sakra, zase se to...«

»To zastrašovadlo se vám nerozbilo,« řekl chlapec. »Zablokoval jsem vám je, ale jestli je okamžitě nevypnete, už si z toho ani nezatelefonujete.«

»Co to plácáš, ty chamradi?« vybuchla žena.

»Vypněte na tom hlavní vypínač, ano?« požádal ji. »Přestanu vám to blokovat, ale jestli do jedné vteřiny nezmlkne, pošlu vám do toho sílu!«

»Ty mi snad chceš poroučet?« zasmála se zle.

»Ne moc,« odvětil. »Ale tohle darebáctví tady dělat nebudete!«

»Já si budu dělat, co uznám za vhodné, skrčku!« vybuchla.

V té chvíli se opět ozvalo to nepříjemné pískání.

»Tři, dva, jedna – konec!« odpočítal zdánlivě nevzrušeně Olda.

Z kabelky černé dámy, nedbale přehozené přes její rameno, se slabě zablýsklo a pískot okamžitě umlkl.

»Chtěla jste vědět, co je s tím pánem, který tu nedávno ujížděl policii, ne?« pokračoval klidně Olda. »Pana Prskavce se neptejte, nic o tom neví. Zeptejte se raději mě. Nebo si zajděte do nejbližší márnice, tam ho najdete.«

»Co to plácáš, ty smrade!« vybuchla. »Holloway nemůže být v márnici, je nesmrtelný! Ale to ty nechápeš, jinak by ses o něm takhle mluvit neodvážil!«

»Takže ten pán, co havaroval a uhořel ve svém autě, byl pan Holloway?« nenechal se ovlivnit Olda. »Viděl jsem to na vlastní oči, měl zkrátka smůlu.«

»Nesmysl!« vybuchla. »Ty ani netušíš, o koho jde!«

»Vím to dobře,« řekl Olda. »Byl to ***tefir***, také se jim říká ďáblové. Vy mu sloužíte také. Nebo možná jinému, ale to je jedno, jeden je horší než druhý!«

Dáma chvíli mlčela.

»Jak se zdá, víš už toho nějak příliš mnoho,« prohlásila jedovatě.

»Na vašem místě bych to nedělal,« ujistil ji Olda. »Vytáhněte na mě zbraň a dopadnete jako Johny Prskavec starší!«

»Cože?« vybuchla. »Zopakuj to!«

»Nechte tu kabelku být!« poručil jí Olda.

Marně. Dáma ji už chvatně otevírala.

Pistoli, která se z ní náhle vznesla do výšky, ale minula, ačkoliv po ní obratně chňapla. Zbraň se její ruce vyhnula, opsala podivnou křivku, naprosto nepodobnou přirozené parabole, než přistála na asfaltu v půli cesty mezi ní a Oldou. Olda se nehýbal, zato dáma neztrácela čas a skočila po ní s kočičí mrštností. Než se ale zbraně zmocnila, v pistoli se zablýsklo, ozvala se detonace, kryty pažbičky se rozlétly, zevnitř vyšlehly plameny a vychlípil se roztržený plech.

Dáma tak–tak na poslední chvíli před tím ohněm ucukla.

Pak se ozval výstřel. Další plamen vylétl z hlavně, ale nikomu se nic nestalo, jen pistole odlétla přes celou silnici, odrazila se od betonového obrubníku chodníku a zastavila se dva kroky před dámou.

»Teď už si ji vezměte,« svolil Olda blahosklonně. »Už vám ji nechám.«

»Ty sígře! Co to bylo?« vybuchla, jen co překonala první zděšení.

»Takový menší zázrak,« ujistil ji. »Ale to není váš obor, že?«

»Tak měl Johny pravdu!« zasyčela vztekle, ale i bezmocně. »Ale to je proti dohodám! Tady je náš rajón! Kdo se nám postaví do cesty, šeredně to odnese! Musíš přece vědět, že to odnesou vždycky jen kmáni! Bez ohledu na to, kdo za nimi stojí, rozumíš? Jsi taky jen malá šedá myška, neříkej, že ne!«

»Možná jsem myška,« připustil. »Malá a šedá. Ale netušíte, že šavlozubá! Až zjistíte, kdo stojí za mnou, zalezete do děr všichni! I s vašimi šéfy.«

»To si teda dost věříš, smrade!« odsekla.

»Až v márnici uvidíte, co zbylo z pana Hollowaye, budete mluvit jinak,« odvětil Olda s hraným klidem, ačkoliv věděl, že licituje o sto šest a nemá ani na těch šest. »Říkám vám to podruhé, zajděte se tam podívat. Na nejbližší policejní stanici vám všechno rádi poradí, vedou to jako běžnou havárii a předpokládám, že to už uzavřeli. Pan Holloway prostě nepřizpůsobil rychlost možnostem svého auta a uhořel v troskách.«

»Týýý – to už je příliš!« vyprskla. »Jistě víš, že není možné, aby pan Holloway zemřel! A už vůbec ne takhle!«

»Ano, vím,« přikývl. »Není to možné, ale stalo se. To je u zázraků normální, viděl jsem to na vlastní oči. A poradím vám, zmizte, dokud můžete. Tady už není váš rajón, rozumíte? Dohody mezi tefiry platí mezi tefiry, ale tady jste narazili jako kosa na kámen! A bude ještě hůř, ale pro vás!«

»Ovládají tě ***hyriome***?« zarazila se, jako kdyby si vzpomněla na něco nepříjemného.

»Něco horšího,« řekl. »Nic mě tady neovládá, mám vlastní vůli a uplatním ji, kdykoliv mi budete stát v cestě. Vy nevíte, že panství tefirů na Zemi končí? Už trvalo dost dlouho!«

»To je jen pohádka pro lidi!« odsekla.

»Pohádka pro lidi... no, až pochopíte, jak krutě se mýlíte, bude pozdě. Pozdě je vlastně už teď, jen to ještě netušíte. Jděte do té márnice, nevyhýbejte se jí a neříkejte pořád, že to není možné! Je to nejen možné, ale je to pravda! Možná vám tam něco dojde!«

»Týýý... Kdyby to byla pravda, tefirové něco takového nenechají bez trestu! Nebudeš se pak stačit divit!« vyštěkla.

»Trestu?« usmál se. »Jejich panství končí a s ním i jejich pravomoc trestat. Teď se soud otočí, oni sami se budou zodpovídat! Mají toho na kontě dost! A vy už taky končíte! Přestaňte se sápat na pana Jaroslava, nepatří vám! A jestli hned nepřestanete, narazíte ještě tvrději, než pan Holloway do kamenné zdi!«

»Zničíme vás!« vyhrkla. »Ty ani netušíš, co proti tobě stojí...«

»Vím, máte ještě sílu!« odsekl. »Ale nebudete stačit vyklízet pozice! Pan Johny se také nestačil divit, jak hladce prohrál. I když dopadl lépe než si zasloužil.«

»Neotírej se o něho!« vybuchla. »Nenechám si žádného smrada sahat na mého muže!«

»Obávám se, že tam, co je, na něho nenechají sahat vám! Něco vám poradím! Nechte ho tam, bude mu tam lépe než na svobodě! Protože na svobodě dopadne podstatně hůř!«

»Co ty mi chceš ještě radit?«

»Z vězení ho dostanete hladce,« připustil Olda. »Bránit vám nebudeme. Zamyslete se ale, co za tím vězí! Jedno vám vyloučím, netěšte se, že bychom se vás báli. Naopak!«

Dámu to ještě nezarazilo. Nadechla se ještě k nějaké řízné odpovědi, ale náhle zůstala stát s otevřenou pusou.

Chlapec se vznesl.

Současně se ze stínu vyloupl malý černý pes a vznesl se také. S nimi se odpoutal od země i pan Prskavec, kupodivu méně překvapený než ona sama.

V krátkosti tato podivná trojice zmizela za střechou nejbližšího domu.

Přeletěla ji – aby zmizela ve tmě.

*****

Dozvuky

»Myslel jsem si to správně, že víš víc, než dáváš najevo!« řekl pan Prskavec spokojeně Oldovi v sednici tetičky Novotné. »Teď už vím najisto, že to je pravda. Tedy, byl to zážitek! To ti musím uznat!«

»Ten krátký let vzduchem?« usmál se Olda, zatímco tetička jen udiveně zírala.

»To taky,« přikývl. »Málem bych křičel, naštěstí mi včas došlo, že to je tvoje dílo a není namířené proti mně, ba naopak. Ale ještě lepší bylo, jak jsi utřel snachu. Bohužel už taky vím, že jsou ve službách zla oba. To mě mrzí nejvíc. A jestli je pravda, o čem jste se bavili, pak to ani ty nebudeš mít lehké.«

»Lehké to nebudou mít oni,« zavrčel Olda. »Až se vrátí Bísiája se svými krajany, bude to konec ďáblů.«

»Jen aby to bylo včas!« zapochyboval pan Prskavec. »Jestli jsem to dobře pochopil, jsi proti nim sám a Cilka ti nepomůže, což?«

»Co jste vlastně dohodl u Macounů?« zeptal se ho Olda. »Já jsem slyšel jen to, co slyšel Čert, ale toho jste nechali venku. Aspoň jsem se stihl připravit na vaši snachu. Taky pěkná kočka! Zastrašovadlo v kabelce, pistolku nabitou, nataženou a připravenou k výstřelu! Měla kliku, že ji neměla v pouzdře pod paží! Musel bych s ní zatřepat, aby ji upustila, jinak by jí náboje explodovaly v ruce.«

»Co jsi vlastně udělal, že jí to vybouchlo?« zajímal se.

»Nic moc,« řekl Olda. »Stačí poslat do každého náboje jiskřičku. Vaše snacha ale měla nabito, takže náboj v hlavni vystřelil, jen jsem koukal, aby to šlo jen do kraje chodníku.«

»A jak jsi ji zastavil v tom pouštění hrůzy?« ptal se dál.

»Měla to samé co pan Johny,« řekl. »Hračičku v mobilu, co na nic netušící lidi účinkuje jako krysařova píšťalka na krysy. Vy jste ji neslyšeli, ale já ano. Tetička by Johnymu přinesla raději peníze, jak ji vystrašil.«

»My snad nejsme krysy!« ohradila se tetička zprudka.

»Ale ty peníze bys mu přinesla, co?« usadil ji Olda.

»Když hrozil soudem...«

»Jo, soudem. Ale především zastrašovadlem. Přirovnání ke krysařově píšťale odpovídá skutečnosti nejlépe. Kdyby chtěli, donutili by vás skočit do vody a utopit se jako krysy. Ještě že mě Bísiája naučila zničit jí to. Pak už ses ho přece nebála, že?«

»Bála,« otřásla se. »Ale když jste to vzali do ruky, co jsem mohla dělat?«

»Nebát se,« řekl Olda. »Oni ten strach potřebují! Bísiája tvrdila, že se jim musí postavit už z principu, jinak by byli drzejší a drzejší.«

»Jen abys toho ještě nelitoval! Mě z nich taky bere hrůza!« varoval ho starý pán.

»Vždyť já se jich taky bojím,« přiznal Olda sklesleji. »Oni jsou strašně silní.«

»Vidíš – a já jsem tě obdivoval, jak jsi Ingrid setřel z jedný vody načisto!«

»Nebojím se jich, ale jejich šéfů,« upřesnil Olda. »Tihle jsou jen pomocníci ďáblů, malé šedé myšky. Jejich pány ale Bísiája nazývala bestie, pro které lidský život nemá cenu. Nemám důvod jí to nevěřit, zejména když se to víc a víc potvrzuje.«

»A co když na tebe Ingrid nějakého ďábla poštve?« nadhodil. »Já ji neznám, Honza ji poznal až *za vodou*, ale je prý od rány a po dnešku vím stoprocentně, že to je pravda!«

»Já vím...« povzdychl si. »Bude zle. Ale kdybych se jí nepostavil a nechal ji, aby si vás odvedla a nedejbože zničila... to přece nešlo... Možná to bylo netaktické, ale taktické couvání by vás stálo život!«

»No,« zvážněl, »pak bych řekl, že jsem si prožil svoje. Ale mrzelo by mě, kdybys kvůli mně trpěl ještě ty. A dvojnásob, kdyby to postihlo i těch *tři sta šedesát zázraků ročně*.«

»Bísiája mě taky nabádala, abych těmhle potvorám uhnul s cesty,« přiznal Olda. »Sama se jim ale postavila, tvrdila, že musí z principu. A co jsem měl dělat jiného?«

Pan Prskavec se zamyslel.

»Jestli to bylo netaktické, to se ještě ukáže,« řekl po chvilce. »Ale svědomí máš čisté, udělal jsi, co jsi považoval za správné.«

»Potěš nás Pánbůh!« ulevila si tetička a pokřižovala se. »To se dozvídám věci!«

»Vždyť máš nějaké prostředky, které oni neznají,« chtěl ho potěšit.

»Mám,« řekl Olda. »Ale nezlobte se, neřeknu vám je. Hned vám vysvětlím proč: kdyby se na vás vrhla paní Ingrid s tím hrůzostrojkem, vytáhne to z vás během deseti minut a věděla by, co si na mě může dovolit a co ne. Pro mě bylo výhodné, když dolovala z kabelky pistoli. Měl jsem dost času udělat něco proti tomu a viděl jste to sám, ani si neškrtla. Horší by bylo, kdyby přišla s něčím jako blesk z čistého nebe, rána bez varování, nebo tak nějak. Všechno to řeknu jen Cilce, aby to mohla použít, kdyby jí bylo nejhůř. Vám by to k ničemu nebylo.«

»Dobře děláš,« souhlasil po chvilce uvažování pan Prskavec.

»Mně by to nejspíš nic neřeklo ani pak,« vzdychla si tetička. »Stačí mi, že máš na své straně zázraky. Kdyby to věděl pan farář! Nemohl by vám pomoci, třeba svěcenou vodou?«

»Víš, teti,« usmál se smutně Olda. »Já zázraky používám, takže vím, co za tím vězí, ale svěcená voda mi nic neříká. Buď o ní Ogdurové nemají záznamy, nebo o nich aspoň nevím. Svěcená voda nebude v mých rukou nic víc než obyčejná voda. Nevím, jestli bude účinkovat panu faráři, ale dovol mi o tom raději pochybovat.«

»O panu faráři bys neměl pochybovat!« vyjekla. »Pan farář je dobrý člověk!«

»Já mu to neberu,« přikývl Olda. »Pana faráře si můžeš vážit, ale žádné zázraky nedělá. Zeptej se ho, sám ti to jistě potvrdí! Přitom jsi viděla pár zázraků od pravé andělky a pořád o ní pochybuješ!«

Tetička si jen povzdychla, ale neřekla už nic. Jen se na oba vyčítavě podívala.

Nezastal se jí ale ani pan Prskavec.

*****

»Mohl bych se vrátit k tomu, co jste vyjednal s panem Macounem?« vrátil se radši Olda k tomu, co už skoro zamluvili.

»Nic moc,« přiznal pan Prskavec. »Macoun je z jiné školy než já. Měl by pochopení, dokud se nedozvěděl, že v tom lítá jeho dcera. Pak se strašně rozzlobil, že za jeho zády... asi si to umíte představit. Ještě že Cilka spala! Do rána snad Macoun vychladne a nenaseká jí zadek. O nějaké spolupráci ale nechtěl ani slyšet. Pořád tvrdil, že je na to mladá a kromě toho, selská holka si má najít kluka na vesnici a ne pošilhávat po městských hejscích.«

»Takže jí ani tu spolupráci nedovolí?« zamračil se Olda.

»Tvrdil, že ne,« přiznal pan Prskavec. »Pak se do toho vložila jeho paní. Říkala, že ses jim nabídl jako učitel matematiky, ale jí to bylo od začátku podezřelé, zejména když Cilka po tvém doučování neměla v sešitu ani číslici.«

»To si vymyslela Cilka,« přiznal Olda. »Ale nebyl to podvod. Cilka umí matematiku díky Bísiáji, stejně jako já.«

»Shodli se, ale jen v tom, že vám ten kamaráčoft zatrhnou,« posteskl si. »O zázracích nechtěli ani slyšet.«

»Nedošlo jim ani, že jste přišel po svých?« nadhodil Olda.

»Myslí si, že je to dílo doktorů... Nedokázal jsem jim to vymluvit. Jako když mluvíš do dubové fošny.«

»Takže tu máme jen další překážku,« povzdychl si Olda. »Ačkoliv, na jejich dovolení se nemusíme ohlížet, v nouzi se umíme domlouvat na dálku, Cilka přece ovládá telepatii. Jen si myslím, že by měla přijít ona. Já ji radši rušit nebudu, beztak by mě setřela, že dolejzám.«

»Kdybych ti mohl pomoci!« litoval pan Prskavec. »Alespoň jsem to zkusil, ale šťastně to asi nedopadlo.«

»Uvidíme,« utěšoval ho Olda.

*****

Dopoledne neměl kam jít, parta už byla dohodnutá na odpoledne na Kačák, za Cilkou nemohl. Mohl by se bezcílně courat po vsi, ale místo toho zalezl i s Čertem k tetičce na půdu do sena. Chtěl tam v klidu prozkoumat vlastní vědomosti – konečně měl na to chvilku volna.

Bylo to nakonec zajímavější, než čekal. Ležel na zádech na voňavém seně a nechal si v paměti vybavovat něco, co tam měl, aniž by se to kdy učil. Vědomosti tam měl nakupené zdánlivě bez ladu a skladu, až po delší době v nich vycítil nějaký řád. Prohraboval se tím jako zákazník v bazaru nebo na bleším trhu předměty na hromadách. Bylo toho ale moc.

Biologické znalosti hned vedle fyziky silových polí, vlastně je to v pořádku, napadlo ho, ***idarchon*** také pracuje s antigravitací. Dvanáctiletý kluk nemůže silou svých svalů uzvednout traktor! Leda pomocí hydraulického zvedáku, anebo... anebo antigravitací.

Slučitelnost tkání... ta by přece transplantace umožňovala, ale Ogdurové je nedělali. Nač by jim byly naše nepraktické transplantace? Zvýšení regeneračních schopností způsobí, že kterýkoliv orgán opět doroste. Dokonce i zuby. Umělé orgány jsou univerzálně slučitelné s veškerým bílkovinným životem...

Najednou ho něco napadlo. Až se mu leknutím zastavil dech.

To by... ne, to přece není možné!

Vyskočil na nohy a rozhlédl se po půdě. Vzadu Čert hrabal v suchém seně, čichal tam malé myšky, ale neprohrabal se k nim a to ho štvalo.

»Čerte, půjdeme ven?« vytrhl ho Olda z hrabání.

Nabídka, kterou žádný pes zásadně neodmítne, leda by byl v posledním tažení a i potom jen s omluvným psím pohledem.

»Dobrý nápad!« vyskočil psík.

Seběhl s Oldou po strmých schodech a přitom hudroval, že tyhle schody vůbec nejsou pro psa, jednou se z nich skutálí a bude ho to hrozně bolet!

Olda nešel ven, ale nejprve zamířil do komory. Tetička neseděla u televize, komora byla prázdná. Olda potichu vytáhl z prádelníku velikou zásuvku. Ležela tu veliká ozdobná dřevěná krabice, památka na dávno zemřelého strýčka Tondu. Olda ji pootevřel.

Strýček měl cukrovku a tady byly jeho léky. Zašedlé injekční stříkačky, ampule s dávno prošlým inzulínem, prázdná láhev, odkud líh dávno vyprchal, a vatové polštářky s dezinfekcí. Tetička si to schovávala na památku a nevyhodila to, ačkoliv by každý lékař celý obsah štítivě vyhodil do nejbližší popelnice, a ještě by si na to nejprve natáhl sterilní gumové rukavice.

Olda zavřel krabici a zasunul zpátky zásuvku. Trochu se toho zalekl, i přes několik let od strýčkovy smrti na něho zavanul pach dezinfekce a léků. S tímhle nebyly žerty.

Ulehčeně se nadechl, ale pak vyběhl s Čertem dozadu za humna a rozběhl se s ním do polí. Pejsek radostně běžel vedle něho, až se zastavili na malém vršku, porostlém břízami.

»Jsou tu myši?« zeptal se Olda telepaticky Čerta.

»O jé!« začichal psík. »Spousta!«

»Tak je hoň!« navrhl mu.

Psík se na něho podíval udiveně, jako by tomu nemohl uvěřit. Pak radostně štěkl a začal pobíhat okolo. Olda ho sledoval s úsměvem. Jak málo stačí k psí radosti!

Sám si lehl na záda a zadíval se do korun stromů.

Ogdurové bydlí ve stromech. Mít ***kokon*** jako Bísiája, nebylo by to asi špatné. Stromy se v mírném větru lehce kývaly, takový pohyb jistě uspává lépe než počítání oveček. Jenže na stromech se dají těžko provozovat počítače. Ještě tak knihy, ale i těm se Bísiája podivovala jako starožitnostem. Co tam vlastně dělají?

Nač počítače? říkalo mu cosi. Jako nástroj? Mají lepší. Zdroj zábavy? Která pozemská počítačová hra zaujme anděla? Střílečky pro ně asi nebudou to pravé, simulátory aut a letadel taky ne. Možná logické hry jako ***Tetris***, ale kdo ví, jakou logiku oni ovládají. Jejich hodnoty nejsou naše hodnoty a naopak. Kdoví, co je vlastně baví. Tohle mu Bísiája nesdělila.

Kdyby Cilka znemožnila léčení lidí, mohl by se dát na techniku. Vědomosti k tomu měl. Ogdurové měli antigravitační letadla v době, kdy lidé na Zemi lovili do vyhrabávaných jam mamuty a největší zdejší technická vymoženost byly pěstní klíny. Ale Olda cítil, že ani to není to pravé. Nač letadla, i kdyby byla antigravitační? Ogdurové je nepotřebovali, létat ***jen tak*** je přece snadné! Komu se zdá dvě stě kilometrů za hodinu málo, uzavře se do ***kokonu*** a může překročit rychlost zvuku. Že to Ogdurové nedělají? Jistě, na delší vzdálenosti mají něco lepšího...

Jediný problém je, že je na to potřebný ***idarchon***. A ten andělé barbarům dávají neradi. Proč? Kvůli možnému zneužití. Ale stejně tak se dá přece zneužít i obyčejný kuchyňský nůž! Jediné použití, které pro něho a jeho ***idarchon*** Bísiája vymyslela, bylo pomáhat lidem. Proto mu také upravila Cilku. Kdo by dokázal odmítnout takový dar?

Teď ale všechno závisí na Cilce. A taky na jejích rodičích, kteří nemají pochopení pro andělské dary. Nebyli Oldovi rodiče lepší? Jistěže byli! Je mu to ale platné jako mrtvému zimník. Stačí, aby spolupráci odmítla Cilka a je s tím konec.

Povzdychl si a vyletěl do koruny nejbližší břízy. Sedl si na jednu větev, ale byly tenké, musel se nadlehčovat, aby ji neulomil, navíc ho tlačila do zad. Bez ***kokonů*** nebude návrat na stromy ta pravá možnost. Ne nadarmo se to na Zemi doprovází jen útrpným přízvukem.

Proč mu vlastně Bísiája nevěnovala i ***kokon***, když měla hmotovou paměť?

Vlastně to věděl, jen nad tím musel zauvažovat, aby se mu to vybavilo v paměti.

Kokon přece nebyl hmotný, ačkoliv tak vypadal. Bylo to silové pole, vytvářené dalším orgánem, ale Bísiája porušila už hodně jejich nařízení tím, co všechno mu darovala. Měl by se spokojit s tím, co mu dala.

I tak to byly dary přímo královské.

*****

Vrátili se s Čertem právě včas k obědu a po něm se vypravili na Kačák. Olda dostal od tetičky ručník a do igelitové taštičky k tomu přidal loďku od Jirky. Čert šel jen tak, pro něho bylo slibné už to, že šel bez vodítka. Těšil se na žáby.

»Budeš je počítat,« nařídil mu Olda. »Měl bys to umět. Žádný: jedna, dvě, moc!«

»Myslíš, že je to nutné?« zatvářil se Čert značně otráveně.

»Jak myslíš, ale buřty budeme počítat taky jen do dvou, ano?« navrhl Olda.

»To ne… ale jak se to mám naučit?« ožil ihned psík.

»Vždyť to umíš,« ujišťoval ho Olda. »Bísiája ti to do hlavy dala, jen trochu hledej!«

Na návsi, oblíbeném místu srazů, byla sotva polovina party. Přesněji, oba Zimákové se svým ***křižníkem Bismarckem*** a Milena. Po Oldovi přišel Jirka, též s nafouklou duší, honosně nazývanou torpédoborec, za malou chvíli po něm se přišourali ještě Franta Lišků s Pepíkem Procházkou. Parta byla skoro kompletní, chyběla jen Cilka.

Po chvíli čekání navrhl Jirka dojít pro Cilku domů.

»Není třeba,« řekl Olda. »Já ji zavolám telepaticky.«

»No jó, ty přece můžeš!« ustoupil mu Jirka.

Olda se naladil na Cilku a zkusil se jí dotknout.

»Aha, to jsi ty, Oldíku?« ucítil hned odpověď. »Nebo je to Čert?«

»Ale no ták!« odmítl to Olda. »Neříkej, že by sis nás spletla!«

»Něco ti povím!« pomyslela si Cilka zřetelně. »Ty mi přinejmenším měsíc nechoď na oči! Koho napadla ta do nebe volající pitomost, posílat k nám pana Prskavce?«

»Nikoho jsem k vám neposílal!« bránil se Olda.

»No ještě aby!« vybuchla. »Být to ze tvé hlavy, nesměl by ses mi objevit na očích do smrti smrťoucí! Co to bylo za debilitu, abych si tě vzala? Tebe? Nikdy! Ani kdybys byl jediný na světě, pamatuj si to, ***mrňousku***!«

»Já si to nevymyslel!« ujišťoval ji Olda nešťastně. »To napadlo pana Prskavce, přitom u mě ani u tetičky neuspěl. Co jsem s ním měl dělat?«

»Tak tys o tom dokonce věděl?« vybuchla Cilka. »Tys to věděl, ale nechal jsi ho dojít až k nám, ani ses mě nepokusil varovat? Telepatii ovládáš, ale inteligenci ti měla Bísiája dát aspoň na úroveň Čerta, to ti teda řeknu!«

»Hele, nech toho!« pokusil se ji zastavit.

»Kecat mi do mého rozhodování nebudeš, to ti teda garantuju!« odsekla. »Abys věděl, mám teď zaracha a nesmím ven, jen to hezky řekni ostatním! A nezapomeň po pravdě dodat, že je to kvůli tobě! Já si pak zjistím, jestli sis tu pravdu cudně nenechal pro sebe!«

»Tvoje přání je ale v rozporu s jiným tvým přáním,« upozornil ji trochu zarytě.

»S jakým?« zarazila se.

»Nechtěla jsi, aby to ostatní věděli,« upozornil ji. »Jestli jim mám opravdu sdělit důvod, proč máš zaracha, budu jim muset prozradit všechno.«

»No jo... ty bys jim to velice ochotně vykecal,« ochladla trochu. »Tak dobře, měním to: řekneš ostatním, že mám zaracha, ale nebudeš ***jako*** vědět proč. Sám to ale budeš vědět dobře a doufám, že ti to bude pěkně kroutit svědomím!«

»Nevím proč!« odsekl Olda. »Nic jsem nezkazil!«

»A s nějakou spoluprací nepočítej,« pokračovala. »Jednak jsou naši proti a jednoznačně mi to zakázali. Za druhé, poslechnu je výjimečně ráda, souhlasí to s mým vlastním názorem.«

»Cilko, ale tohle by sis měla lépe rozmyslet,« zvážněl Olda. »Promarnit takový dar není zrovna inteligentní. Mě by přece taková pitomost, že bychom se měli vzít, nenapadla ani ve snu, ale spolupráci bych se zahodit neodvážil. Jeden bez druhého budeme oba nuly.«

»Bude ti to hodně vadit? To budu jen ráda!« odsekla.

»Poslyš, mně tím neuškodíš,« přesvědčoval ji Olda. »Uškodíš lidem, kterým bychom měli pomoci.«

»Nejsem milosrdná jeptiška!« odsekla. »A s tebou by mě to ani nebavilo, rozumíš?«

»Bavilo nebo ne, Bísiája ti to proto dala a slíbila jsi jí to. Mně to taky změnilo všechny plány, ale takové dary se nezahazují!«

»Tak ať si to přijde vzít zpátky,« odsekla Cilka. »Rozumíš? Já takový ***obojek*** nechci ani zadarmo!«

»Ona přijde,« tvrdil Olda. »Vyříkáš si to s ní ale sama. Já jsem ti svoje řekl, nebudu tě do ničeho nutit násilím.«

»To bych ti ani neradila,« odsekla.

»Dobře, tak ahoj!« ukončil to raději.

Pak jako kdyby se probral ze strnulosti, otočil se na ostatní.

»Cilka nepřijde,« oznámil jim.

»Proč?« podivil se jako první Jirka.

»Říkala, že kvůli matematice,« vysvětloval všem Olda.

»To asi bude pravda,« potvrdil to Jarda Zimák. »Měla na posledním vysvědčení trojku, asi ji doma drží u učení.«

»Do konce prázdnin je snad času dost,« řekl Pepík Procházka, který si z nějaké trojky na vysvědčení nikdy nic nedělal.

»Hele, posledně Cilka tvrdila, že umíš počítat,« obrátil se Jirka na Oldu. »Co kdybys jí s tou matikou pomohl?«

Oldu potěšilo, že aspoň někoho napadlo pomoci kamarádce, ale musel je zklamat.

»Už jsem se jim nabízel,« přikývl chmurně. »Páni rodičové odmítli, že jsem o půl hlavy menší než Cilka, takže musím nutně znát méně než ona!«

»To je přece kravina!« ulevil si Jirka.

»To není kravina, to je fakt,« posteskl si Olda.

»Macounovi by zasloužili trojku všichni,« zhodnotil je Franta Liška. »Ať si je to fakt, je to především kravina. Jako kdyby výška znamenala rozum.«

»Dobře, ale co teď?« zajímalo Milenu.

»Co by bylo? Jde se na Kačák!« navrhl Olda.

»Bez Cilky?« zděsila se Milena.

»Když to jde bez Bísiáji, proč ne bez Cilky?« připomenul všem Olda, jak se nedávno bez obalu vyjádřila sama Cilka. »Legrace bude v každém případě.«

»To je fakt,« přidal se k němu Jirka.

»No dobře, jde se,« přidal se i Pepík.

Parta tedy vyrazila k rybníku...

*****

Legrace u vody obvykle nezávisí na jednom člověku a psiny si užili všichni dost, včetně Čerta, ačkoliv jako jediný byl za hrází, kam na něho nebylo vidět.

»Vyplašil jsem dvacet osm žab,« hlásil vítězně. »A jednu jsem dokonce ulovil! Ale pak jsem ji zase pustil, já něco tak odporného nežeru.«

»Ty přece sežereš kdeco,« pozastavil se nad tím Olda.

»To tedy ne!« hájil se psík. »Leccos z toho, co mi dáš, žeru jen ze zdvořilosti!«

»To si povíme, až budeš zase loudit!«

»Loudit, to je něco jiného!« namítl Čert. »Loudit od pána je přece psí povinnost!«

Šli domů všichni vymáčení a utahaní, ale v dobré náladě. Lodní regata, jak ji navrhl Olda, ***Memoriál Cilky Macounové***, se sice nekonala, neboť se sešlo málo lodí, kromě Oldy to totiž napadlo jen Jirku a nikomu se už nechtělo vracet se pro lodě domů, ale i tak bylo na Kačáku zábavy dost. Provalilo se totiž, že Olda umí létat. Pak už to před ostatními neuhájil. Jirka mu právem vyčetl své minulé ztrapnění tím, že nepřeskočil Bismarcka, když k tomu Olda použil ***nadpřirozené síly***. Olda se hájil, že přece Jirku přeskakovat Bismarcka nenutil, ani to nezalhával, takže v tomhle bodě Jirka pravdu nemá.

»Co já vím, nikoho taková možnost ani nenapadla,« prohlásil pevně.

Jirka to musel po chvilce váhání spravedlivě uznat a tím to bylo vyřízeno.

Zato Pepíka Procházku hned napadlo využít Oldu k leteckému potopení Bismarcka.

Na to přistoupili všichni, jen Olda tvrdil, že to nebude jednoduché. Nedávno si přečetl, že letadla Bismarcka za války jen poškodila a ke dnu ho poslaly bitevní lodě. Kluci Zimákové jako experti přes Bismarcka to potvrdili, načež Olda na Bismarcka udělal ukázkový nálet, narazil přitom do ***lodi*** oběma nohama, až Jarda Zimák spadl přes palubu. Loď se na vodě udržela, Honza Zimák na ní a Olda odletěl ***pro nedostatek paliva*** na břeh. Všem se ale líbilo, že dosud nepotopitelný Bismarck utrpěl aspoň částečnou škodu. Nejvíc jásal Jirka se svým ***torpédoborcem***, ačkoliv jeho útok na Bismarcka skončil podle očekávání převržením a tedy potopením torpédoborce. Bodejť, na Bismarcka by musely přijít rovnocenné bitevní lodě a ty nikde v dohledu nebyly.

Nehádal se nikdo, výborná nálada vydržela po celou cestu domů. Na Cilku si vzpomněl jen Olda, když se na návsi rozcházeli.

»Doufám, že Cilka nebude u matiky sedět zbytek prázdnin,« posteskl si.

»Šlo to přece i bez ní,« podíval se na něho tázavě Jirka.

»Šlo,« přikývl Olda. »Ale uznej, s ní by to bylo lepší.«

»Třeba,« připustil Jirka. »Nějak ti na ní moc záleží!«

»Jako na každém,« podotkl Olda. »Ty bys nám chyběl zrovna tak.«

Na tak smířlivé gesto nemohl Jirka nic namítat. Nemohl si přece v partě kazit postavení přesvědčeného bojovníka za spravedlnost. A tohle očividně spravedlivé bylo.

Olda se netěšil jen na to, až bude panu Prskavcovi referovat o zvratu u Macounů. Ale když se to vezme, Olda to nezavinil a zpytovat svědomí bude muset spíš pan Prskavec. Jeho snahy byly opravdu podobné drezúře slonů v obchodě s porcelánem.

Uvidíme, utěšoval se Olda.

*****

Zázrak

Večerní válečná porada u tetičky připomínala poradu velitelů francouzské armády po bitvě u Waterloo. Přinejmenším převládajícím duchem kruté porážky.

»Se spoluprací je, jak se zdá, konec,« řekl Olda naštvaně. »Cilce ji rodiče zakázali, ona sama ztratila zájem úplně. Navíc se mi zdá, že měla ještě radost z toho, jak to dopadlo.«

»To snad ne?« zarazil se pan Prskavec.

»Vypadalo to tak,« trval na svém Olda. »Ani se nechtěla učit další možnosti, jak jsme se na nich předtím dohodli. Že je nebude potřebovat.«

»Ona si to rozmyslí,« chlácholil ho pan Prskavec. »Teď ještě z toho nemá rozum.«

»Ale já ji do toho opravdu nebudu nutit!« vybuchl Olda. »To přece nejde!«

»Pak to ale zahodíte oba,« varoval ho starý pán. »Víš co? Za chvíli prázdniny skončí, ty odjedeš domů a já tady Cilku i její rodiče zpracuji. Budu mít na to skoro rok.«

»Nebo taky ne,« podotkl Olda. »Vaše americká snacha to může zhatit úplně. Uvažuji právě o tom, jak vás dostat co nejdál z jejich vlivu. Možná by se naši dali přesvědčit...«

»To nepůjde, Oldo,« zarazil se starý pán. »Nemohu přece... budu se muset vrátit domů a nějak to vydržet.«

»Můžeš taky zůstat tady,« nabízela mu další možnost tetička.

»To je jen dočasné útočiště,« namítal pan Prskavec.

»Navíc k ničemu,« přidal Olda. »Vaše snacha si zjistí, kde jste. A tetička vás může jen ubytovat, ale ne ochránit. Vy dva se Ingrid postavit nemůžete.«

»Ale co když si na tebe Ingrid pozve posilu nejvyšší, nějakého skutečného ďábla?«

»Právě proto bych jako nejlepší viděl odjet odsud co nejdřív někam, kam se ta ježibaba nedostane,« řekl Olda. »Upřímně řečeno, očekávám od ní beztak nějaký podraz.«

»A mě tu klidně necháš?« zamračila se tetička.

»Chápej, teti, Ingrid je potvora, ale nejde jí o tebe, jen o pana Prskavce. Když se od tebe pan Prskavec odstěhuje, tobě samotné nic hrozit nebude!«

»Kéž by tomu tak bylo!« přála si.

»Navrhl bych odjet hned zítra ráno,« řekl Olda. »Teď už je skoro noc, ale ráno jednak lépe trefím domů, jednak bude čas na jednání s mámou.«

»Ale... co kufry?«

»Když necháš panu Prskavcovi, co má teď na sobě... já taky víc nepotřebuji. Pro kufry může táta přijet později,« uvažoval Olda.

»Pojedete autobusem?« zeptala se ho pro jistotu. »Pak ale budete potřebovat peníze.«

»Můžeme odletět po ránu vzdušnou čarou,« řekl Olda. »Utáhnu najednou pana Prskavce i Čerta, už jsme to vyzkoušeli.«

»Nevím,« vrtěla hlavou tetička. »Nepřipadá mi to dobré, ale nevím ani o lepším řešení. Co teď? Já si vážně jiné rady nevím.«

»Jak říkám, ráno odletíme a nic už ti hrozit nebude,« řekl Olda. »Ví o tobě starý Johny Prskavec a Pepek, ale Johny Prskavec sedí ve vězení a ven se jen tak nedostane.«

»A Pepek?« nadhodil zamračeně starý pán.

»Nejspíš to ještě tetičce z Ameriky neřekl, jinak by to už jistě věděla.«

»To jí může říci kdykoliv.«

»Může. Ale do včerejška jí to neřekl. A zítra už to nebude pravda.«

Dohodli se tedy, že ráno Olda s Čertem i s panem Prskavcem odletí. Tetička se odešla do komory potěšit televizí, pan Prskavec ještě chvilku přemýšlel, než také zhasl světlo. Oldu všechno vyčerpalo natolik, že hned usnul.

*****

V noci ho ale probudil Čert.

Začal výt. Nahlas i telepaticky. Díky jeho nářku Olda vyskočil, jako by ho píchlo.

»Co je, Čerte?« snažil se psíka utišit.

»Oheň!« varoval ho Čert. »Někde je tu oheň! A spousta kouře!«

Olda natáhl vzduch nosem, ale nic necítil. Venku za okny ale skutečně probleskovalo mihotavé rudé světlo.

»Co se děje?« vzbudil se i pan Prskavec.

»Někde asi hoří,« řekl Olda. »Můžete rozsvítit?«

Pan Prskavec potmě došátral až ke dveřím, ale i když otočil starodávným vypínačem, světlo se nerozsvítilo a tma byla dál.

»Nejde proud,« konstatoval klidně.

»Měli bychom jít ven,« řekl Olda celkem zbytečně.

Pan Prskavec se potmě oblékal. Olda to měl ještě jednodušší, přebarvil si kombinézu na černo a byl připravený. Ale když otevřel dveře do předsíně, ucítil tolik kouře, že se rozkašlal.

»Hoří někde blízko!« varoval pana Prskavce.

Ve chvíli, kdy otevřel venkovní dveře, zahlédl ale přímo proti sobě v sousední zahradě dvě červené tečky a jeho upravené oči tam po orlím způsobu zvýraznily podivný pohyb, až se toho zalekl a ucouvl za dveře, které ho zakryly.

Vzápětí vedle něho cosi křísnlo do zdi, až vylétl obláček omítky. Současně spatřil naproti v zahradě u Marešů ostrý záblesk. Chyběl zvuk, ale výstřel se dá rozeznat i v němém filmu.

Ještě vteřinu uvažoval, zda je to vůbec možné.

Bylo by. Například Ingrid. Zničil jí sice pistolku, ale nemusela mít jen jednu.

Rychle se vyklonil z úkrytu, ale stejně rychle se zase stáhl. Kulka hvízdla nepříjemně blízko a ze zdi za ním vylétl obláček rozdrcené omítky. Teď už nemohl pochybovat o tom, co se děje. Někdo po něm střílí!

Ať tak či tak, tentokrát to vypadalo na skutečné nebezpečí. Až se mu strachem sevřel žaludek. Okamžitě se udělal neviditelným a vyhlédl ven, ale pro jistotu jen na okamžik, hned se zase stáhl zpátky.

Udělal dobře. Další hvízdnutí bylo ještě blíž a skoro ucítil závan vzduchu, jak horká kulka prolétla těsně vedle něho.

Jak to? uvažoval. Mám být neviditelný!

Navzdory tomu ho ale ten střelec viděl. Neviditelný byl pro obyčejné oči, ale kdo ví, co měl ten naproti! A také, kdo to byl. Ingrid by se nebál, ale být to někdo jako pan Holloway... Jak si zapamatoval umístění těch červených teček, vytvořil kolem nich oblast elektrolytické nevodivosti, neboli zónu přimrazení živých bytostí.

Opatrně vyhlédl a hned se zase stáhl, teď už nevěřil ničemu.

Další rána ale nepřišla. Nejspíš to pomohlo, střelce tím vyřadil.

Místo toho ale vedle něho dopadl na dvorek hořící kus dřeva. Světla už bylo dost, ale teď konečně pochopil, co se děje. Hořel domek tetičky Aničky!

»To hoří u nás!« vykřikl zoufale, až mu hlas přeskočil. »Vzbuďte tetičku!«

Čert kolem něho proskočil ven ze dveří a pelášil dál, až k plotu sousední zahrady.

»Hau hau, moc ohně!« kňučel na ně a choulil se pod keřík bezu.

Pan Prskavec už chtěl otevřít dveře do komory, ale tetička je otevřela přímo proti němu.

»Co se děje?« vyjekla.

»Hoří! A u nás!« křikl jí do očí pan Prskavec.

»U nás?« zaúpěla tetička.

»Jo,« potvrdil jí to lakonicky. »Všichni ven a hasit!«

Vyběhli na dvorek všichni tři. Olda se plně spolehl na přimrazení záhadného střelce, ani si nelámal hlavu, že ho bude muset vzkřísit. Na to má celou čtvrthodinu.

Když se ale ohlédl, strnul. Celá střecha tetiččiny chalupy byla v plameni, tašky pukaly žárem a zbytky se sypaly na dvorek, nahoře na vršku střechy už trčely k nebi jen pochodně hořících krovů. Pohled na pana Prskavce ho málem rozesmál, i když hodně trpkým smíchem. Pan Prskavec popadl kbelík a postavil jej pod pumpu.

To snad nemyslí vážně, napadlo Oldu. To už tam může rovnou plivat!

Napadlo ho ale použít ***idarchon***. Hořící střecha sice nebyla žádná svíčka, ale lepší něco než nic. Otočil se a snažil se stlačovat plameny, jak ho to učila Bísiája, od krajů ke středu.

Ze vsi se mezitím ozvalo poplašné zvonění zvonu a k ohni se začali sbíhat sousedé.

»To chce stříkačku!« volal kdosi.

»Už běželi pro klíče od zbrojnice!«

Dvě sousedky se ujaly vzlykající tetičky, neschopné jakékoliv akce. Sousedé se vrhli do chalupy, aby aspoň něco zachránili a vynosili ven.

Pan Prskavec konečně napumpoval první vědro a energickým rozmachem vchrstl vodu na hořící střechu. Voda ale vlétla do plamenů a zmizela v nich, jako by se nic nestalo. Jen to zasyčelo, ale oheň hučel dál. Pan Prskavec ignoroval bezúspěšnost své snahy a pumpoval dál, ačkoliv mu také muselo být jasné, že proti takhle rozbouřenému živlu s kýblem neuspěje.

Zato Olda stahoval plameny úspěšněji – a oheň pod jeho pohledem začal ustupovat!

Olda bytostně cítil, jak do jeho ***idarchonu*** proudí zbytková energie. Ačkoliv stál blízko plamenům a zvenčí cítil žár také, největší horko cítil zevnitř. Naštěstí si ho nikdo nevšiml, aby ho od ohně odehnal. Kolik energie vlastně ***idarchon*** pojme? napadlo ho. Je vůbec možné, aby se oheň, který by člověka zakrátko změnil v pečené podsvinče, vešel do nepatrného orgánu? Možné by to bylo. ***Idarchon*** kondenzuje energii do bublinek zkrouceného prostoru, snesou jí víc než jádra atomu.

Oheň ustupoval a Olda kromě horka necítil žádnou bolest, která by ho varovala před překročením svých možností. Z bouřící ohnivé smršti zbyl zakrátko jen skomírající plamenný chochol na hřebeni střechy, ale i ten neuvěřitelně náhle zhasl, když se tam Olda opřel očima.

Kolem byla náhle tma. Kdosi zamířil na střechu baterku. Z ohořelých trámů nestoupal ani proužek dýmu. Jako kdyby tu hořelo před týdnem.

Sousedé vynesli na dvorek z předsíně skříň, ale v nastalé tmě se udiveně zastavili.

»Proboha, co se to děje?« ozval se kdosi.

»Vono to zhaslo!« komentoval kdosi skutečnost, které nikdo nemohl uvěřit. »Zhaslo to úplně samo! To snad není možný!«

»Zázrak!« vykřikla tetička. »Oldo, kde jsi?«

»Tady!« oznamoval jí jen jako mimochodem.

Zázrak? došlo mu. Ba ne, ***idarchon***! Ale když ono to vážně jako zázrak vypadá! Nikdo tomu asi neuvěří, ale ten oheň přemohl on sám, dvanáctiletý kluk. A jen tak, očima.

Do ohromeného ticha se ozvalo kvílení sirény a zvuk motoru. Hasičské auto se přihnalo s červenými světly, zastavilo se před vraty a poloobležený velitel, dopínající si ještě helmu, zamířil na dvorek velký reflektor, který už dlouho u požáru nepotřeboval.

»Co se tady děje?« křičel na sousedy. »Dyť nehoří! Kde máte oheň?«

»Vono to zhaslo samo!« sděloval mu kdosi ohromeně od vrat.

»Blbost!« ulevil si hasič. »Kdo to uhasil? Měli jste oheň udržovat, než přijedeme!«

»Zhaslo to samo, nerozumíš?« vybuchl na něho soused.

»To je nesmysl!« zarazil se hasič. »Z dálky to vypadalo hůř! Kdyby to nevypadalo, ani bysme sem nejezdili! Ať mi nikdo nepovídá...«

»Copak nemáš oči?« trval na svém soused. »Je po ohni!«

»A to mám napsat do protokolu, že požár uhasl sám od sebe, ještě než jsme přijeli?«

»Napiš, sakra! Dyť je to pravda!«

Kolem velitele se mezitím shromáždila celá osádka, někteří si ještě dopínali přilby, jiní si zastrkovali košile do kalhot.

»Člověče, kde tady vůbec hořelo?« vybuchl velitel hasičů.

Zamířil totiž reflektor na střechu, ale ta byla – nepoškozená.

»Zázrak!« opakovala tetička nábožně a pokřižovala se. Pár sousedek se k ní přidalo.

Ale to už strnul i Olda. Že ***idarchon*** uhasil plameny, budiž! Bylo to sice příliš krásné, ale Olda své možnosti dostatečně neznal a uvěřit tomu mohl. Předtím ale na hořící střeše jasně viděl ohořelé krovy a všude kolem ležela na zemi červená drť střešních tašek, rozpukaných žárem. Na střeše ale očividně žádná taška nechyběla. Tohle se ***idarchonem*** vysvětlit nedalo!

»Bísiájo!« vyslal kolem sebe nesměle telepaticky. »Ty ses vrátila?«

»Kdo volá Bísiáju?« ozval se mu náhle jiný, také telepatický hlas, jen mnohem silnější.

»Já!« vykřikl naplno Olda a nasměroval to na neznámý hlas, ačkoliv nevěděl, kde je, ani komu patří. Naladil se na něj, aby zesílil své volání, ale ostatní to už nepotřebovali vědět.

»Kde je Bísiája?« zeptal se ho opět ten silný vnitřní hlas naléhavě. »Jistě tu byla, když ji znáš. Kde je teď?«

»Nedávno se vracela domů,« řekl o poznání zaraženěji. »Ale kdo jsi ty? Ty přece nejsi Bísiája!«

»To tedy nejsem,« opáčil telepatický hlas pobaveně. »Poslyš, jestli to dobře chápu, dělo se tu před chvilkou něco velice nepříjemného. Můžeš mi aspoň něco z toho vysvětlit?«

»Doufám, že jsi aspoň krajan Bísiáji,« oddychl si Olda.

»Tak... napůl,« přisvědčil. »Ztratila se, proto ji hledáme. Tady je zřejmě její stopa, budu ti vděčný za každou zmínku o ní.«

»Byla tu,« souhlasil Olda. »Ale když zjistila, že jsou tady tefirové...«

»Tefirové?« přerušil Oldu neznámý. »Tady jsou tefirové? To by mi hodně vysvětlovalo. Neměl by ses mi raději pořádně vyzpovídat?«

»Ale kdo vlastně jsi? Ukaž se mi!«

»Nevím, jestli mám,« váhal neznámý. »Zdá se mi, že je tu pěkně barbarský svět. Máte vůbec zkušenosti s bytostmi z jiných světů? Kromě Bísiáji, ale ta se vám hodně podobá.«

»Ty se nám nepodobáš?« sondoval opatrně Olda.

»Jen hodně vzdáleně,« připustil hlas. »A spíš duševně, než fyzicky.«

»Nedávno jsem s Bísiájou navštívil bytosti, které se nám vůbec nepodobaly,« pochlubil se Olda. »Ačkoliv jsme je vlastně jen potkali, když jsme přecházeli sousedním vesmírem.«

»Prováděla tě sousedním vesmírem? Neměla by tahat do jiných vesmírů barbary! Víš aspoň, proč ti to tam ukazovala?« zajímal se neznámý.

»Neměli jsme jinou možnost. Museli jsme tudy přejít, aby se to tefirové a jejich zdejší banda nedozvěděli. Tam jsme viděli tvory, kteří se lidem vůbec nepodobají. Bísiája se s nimi ale domluvila a prošlo to hladce.«

»Dejme tomu, že to umí,« přiznal jí neznámý. »Říkáš, že jste neměli jinou možnost?«

»Jistě, jinak to nešlo.«

»Aha,« vzal to hlas na vědomí. »Možné... by to... bylo...«

»Oldíku, co je s tebou?« zatřásla najednou chlapcem tetička. »Vůbec mě neposloucháš!«

»Nech mě, teti...« otřásl se. »Mluvím s andělem!«

»Neblázni, Oldíku! Vždyť tu nikdo není!«

»Víš dobře, že to umím! Je tady někde nablízku, ale nechce se nám ukázat,« vysvětloval jí chvatně. »On přece uhasil ten oheň a spravil ti střechu!«

»Vážně?« zarazila se a znejistěla. »A poděkoval jsi mu aspoň?«

»Ještě ne,« řekl Olda. »Ale to přijde, nech mě s ním domluvit.«

Tetička ho pustila a Olda se snažil hovořit dál, ale telepatické spojení zmizelo.

»Bísiájo!« pokusil se zavolat.

Nic se mu ale neozvalo. Andělka, ani ten druhý, který se podle vlastních slov podobal lidem Země jen hodně vzdáleně...

Dvorek byl pořád plný lidí, někdo vyběhl na půdu, ale tam prý bylo všechno v pořádku, včetně ohněm netknutého sena. Jen na chodbě byl ještě cítit kouř a zápach spáleniny. Nic ale nehořelo, ačkoliv hasiči v čele se svým velitelem kroutili nechápavě hlavami. Nebyli sami. Všichni přihlížející nemluvili o ničem jiném než o podivném uhašení požáru. Tety se vzácně shodovaly na zázraku a ostatní se jim nevysmívali, neměli totiž slov. Jen Olda ale betonově věděl, že tento zázrak byl pravý.

*****

Chlapi ochotně stěhovali skříň zpátky do předsíně, ale Olda si vzpomněl na neznámého střelce, kterého přimrazil za plotem u sousedů. Trochu ho polilo horko. Od té chvíle uplynulo více než čtvrt hodiny, limitu k bezpečnému oživení. Kromě toho si Olda nebyl jistý, co udělá, až zjistí, kdo to je. Předpokládal, že Ingrid od Prskavců, nebo někdo jiný, ale nebyl si tím jistý ani náhodou, mohl by to být klidně i někdo jiný. Na jednu stranu střelci nechtěl ublížit, ale na druhou stranu ten střelec po něm střílel, takže mu bezpochyby ubližovat chtěl.

Přeskočil plot s obavami, že uvidí ležící tělo se zčernalým obličejem, ale nic nenašel. Rozsvítil si oheň na dlani, ale ani v jeho plamenech nic neviděl. Až po chvilce mu zasvítil do očí slabý odlesk světla, ačkoliv to nepřehlédl jen díky upraveným očím.

Ležela tam na zemi – nábojnice.

Zvedl ji a přičichl k ní. Voněla spáleným střelným prachem, někdo ji vystřelil nedávno. To znamená, že byla určena pro něho. Kdo to mohl být? U Prskavců se zřejmě sešla banda mafiánů, na tu by to vypadalo. Ale jestli to byl někdo jiný, nebylo by to příjemné. Navíc se ta střelba odehrála bez hluku, nebylo slyšet žádné práskání výstřelů, jen nepříjemný svist kulek. Ten někdo byl až podezřele dobře vybavený. Pistole s tlumičem přece není zbraň pro nutnou sebeobranu!

Oldu střídavě polévalo horko a mráz. Někdo jim zapálil střechu nad hlavou a chystal se je postřílet, až budou vybíhat. To opravdu smrdělo hřbitovem. Přimrazení sice pomohlo, ale kam zmizel přimrazený? Leda, napadlo Oldu, leda by jich tam bylo víc. Střelce přimrazil, ale ti další jeho tělo odnesli. A nejspíš ho tím zabili, protože ochromený člověk se sám od sebe nevzpamatuje.

Ne že by nějak litoval toho vraha, to by musel být anděl. Ostatně, Bísiája se také smrtí ďábla netrápila a nelitovala ho. Ale bylo mu jasné, že teprve teď jde do tuhého. Druhá strana je na tahu a dá se od ní čekat cokoliv.

»Čerte!« pomyslel si Olda a směroval to na psíka.

Psík tu ještě před malou chvílí byl, ale teď zmizel a na telepatickou výzvu neodpovídal.

»Čerte!!!« vysílal Olda směrovaně jen na něho a plnou silou. Pes se ale neozval ani teď. Co je to? pomyslel si Olda. Tohle by měl ten pes vnímat i na opačné straně Země, nebo až v sousedním vesmíru! Kde zase vězí?

Až ho zamrazilo náhlou předtuchou. Neublížil mu nakonec někdo z té bandy? Komu by už zase to malé zvířátko vadilo?

Pes ale neodpovídal a nezdálo se, že vůbec poslouchá.

Takhle přijít o pejska! Zejména když ho potřeboval do svého posledního plánu! To teď vlastně nehrálo roli, jakýpak plán? Čert mu byl bližší než pouhé zvíře, vždyť to byl jediný inteligentní pes na světě! Tomu už mohl říkat plným právem kamarád!

Ačkoliv na něho samotného někdo před malou chvílí střílel a chtěl ho nejspíš zabít, teprve teď Oldovi došlo, jak vážné to je.

Pocítil jen strašný, bezmocný vztek.

*****

Ústup

Ráno bývá moudřejší večera...

Tohle pořekadlo ale vždycky neplatí a tohle ráno patřilo právem mezi výjimky.

Všem se všechno sypalo pod rukama.

Začalo to rozbitým hrnkem a rozlitou kávou. V porovnání se zachráněnou střechou nad hlavou se tetičce zdála škoda zanedbatelná, nicméně nálady jí nepřidala.

Na panu Prskavci prasklo obnošené, zvetšelé a navíc malé sako po strýčku Antonínovi. Tetička to ale přijala jako nutnou daň péči o návštěvu.

Zbytek noci přečkali bez dalších příjemných či nepříjemných příhod, i tak jich bylo až příliš mnoho. Ráno Olda obešel okolí poohlédnout se po stopách, ale tráva všude v okolních zahradách se stihla narovnat. Jen naproti u Marešů objevil další nábojnice, vystřelené v noci, ještě z nich byl trochu cítit ostrý pach střelného prachu.

Zato po psíkovi nenašel ani památku. Snad to bylo lepší než někde objevit jeho studené tělíčko, mohl se aspoň utěšovat, že se psík jen zaběhl, byl přece vyplašený z ohně a to zvířata často utíkají nazdařbůh co nejdál. Nebylo ale dobré znamení, že psík neodpovídal na telepatii, vnímatelnou kolem celého světa!

Olda se raději pokusil o telepatický kontakt s Cilkou. Nabízel jí podrobně vylíčit, co se v noci u tetičky stalo, ale na oplátku ji chtěl požádat, aby se podle svých možností podívala po Čertovi. Cilka ho ale hned zkraje odpálila s tím, že ji nezajímá, aby dal pokoj a nezdržoval.

Vzhledem k tomu, že si o neobvyklém ohni v chalupě tetičky Novotné povídala půlka vesnice, nevypadal Cilčin okázalý nezájem přirozeně. Jistě ji to stálo hodně přemáhání, aby odmítla slibované zajímavé povídání! A odmítnutí pomoci při pátrání po psíkovi? To už Olda zhodnotil jako otevřené vyhlášení nepřátelství a tak to také Cilce řekl.

»Když se chceš hádat, můžeš!« odsekla Cilka. »Ale dej mi pokoj!«

Tak se ovšem nedozvěděla to nejdůležitější, o čem neměla vesnice ani potuchy, totiž o příchodu dalšího posla ze světa Ogdurů. To teď věděl na celém světě jen Olda.

Nebo si to aspoň myslel.

Buď jak buď, v noci zažili návštěvu. A ne ledajakou! Vyslanec Ogdurů se neukázal ani na okamžik, ale dal o sobě vědět víc než dostatečně. Pomohl Oldovi uhasit oheň, postaral se o zacelení střechy a slovo ***zázrak*** se ve vsi dnes asi opakovalo nejčastěji.

Pomohl jim, ale pak zmizel.

Nejspíš považoval za důležitější najít Bísiáju. Kdoví v kterém neznámém světě honí to malé děvčátko v blankytně modrých šatičkách? Pro něho je to asi důležitější. Nakonec, je–li to pro Bísiáju, ať ji hledá, ale ať ji co nejdřív najde.

Olda se venku dlouho nezdržoval. Necítil se bezpečně, stále se rozhlížel, nebyl si jistý, odkud může přiletět další zákeřná střela. Vrátil se do sednice a tetičce i panu Prskavcovi opět navrhl odjet okamžitě k jeho rodičům.

»To tu mám nechat slepice a králíky?« spráskla ruce tetička.

»Ten oheň ti nestačil?« mračil se na ni Olda.

»Vždyť je všechno v pořádku!« namítala tetička.

»Není!« oznámil jí Olda. »Zmizel Čert! A kromě toho, pojďte se na něco podívat!«

A ukázal panu Prskavcovi, odkud může z omítky vydloubnout ty lesklé, špičaté kulky.

»Panebože, někdo sem střílel!« zbledl pan Prskavec, když držel v ruce první.

»Kdybychom hned vyběhli ven, postříleli by nás!« trval na svém Olda.

»To snad ne!« zbledla tetička. »Co jsme komu udělali?«

»Nejde o to, co jsme komu udělali!« odmítl takový názor starý pán. »Nebyli bychom ani první, ani poslední! Nevinně zastřelení se ve světě každoročně počítají na tisíce!«

»Podle čeho si to myslíš?« namítala tetička zaraženě.

»Tady máš dost pádný důkaz!« podržel jí pan Prskavec kulku před očima.

»Nemáme radši zavolat policii?« nadhodila nerozhodně tetička.

»Řekl bych, že policie bude bezmocná,« odhadoval to pan Prskavec. »Dějí se tady věci, které nepatří do našeho světa. Oheň sám uhasl, střecha se spravila, to nebylo přirozené. Jestli vážně stojíš o dlouhé a navíc úplně zbytečné výslechy, zavolej ji.«

»Myslela jsem, že ty zázraky dělá Olda!« řekla tetička.

»To si rychle přestaň myslet,« ujistil ji Olda. »Ano, něco umím, pokoušel jsem se uhasit střechu pomocí zázraku a dokonce jsem si chvíli myslel, že se mi to podařilo. Ale spravit ji neumím. Takže i ten oheň nejspíš uhasil někdo jiný. A já ani nevím kdo!«

»Jak to, mluvil jsi s někým přece?« připomněla mu.

»Mluvil,« přikývl Olda. »Nikoho jsem ale neviděl. To je normální, andělé se neukazují, komu nechtějí, ale ty teď po mně nechtěj vědět, kdo to byl, nevím to.«

»Jestli nám ale pomáhá někdo od nich, pak je to dobré, ne?«

»Jenže sem nepřišel, aby nám pomáhal,« ujistil oba Olda. »Poslali ho hledat Bísiáju. Nejspíš ji odešel hledat, je kdoví kde a my tu máme někde v sousedství ozbrojené grázly!«

»Myslíš Ingrid?« zachmuřil se pan Prskavec.

»Kdyby tu! Váš syn si pozval na pomoc horší bestii než vaši snachu, pravého ďábla!«

»Myslíš to vážně?« nedůvěřoval tomu starý pán.

»Bísiája mi tvrdila, že to ví určitě,« pokrčil rameny Olda. »Vždyť znala i ďábelskou řeč, kterou se domlouvali! Tohle všechno, požár i střílení, je nejspíš dílo lidí, ale pravý ďábel bude tisíckrát horší! Nebude lepší obětovat pár slepic a králíků? Můžeš je darovat sousedům!«

»Když já nevím... nezdá se mi to možné!« váhala tetička.

»To chceš, teti, čekat, až se ocitneš tváří v tvář samotnému ďáblovi?«

»Jsem pobožná ženská a svědomí mám čisté!« ohradila se. »Ďábel na mě nemůže!«

»Víš, co by ti na to řekla snacha pana Prskavce Ingrid?« usmál se trochu kysele Olda. »Pan Prskavec to přece musel slyšet taky. Říkala tomu: ***pohádky pro lidi***.«

»Olda má pravdu,« přiznal starý pán. »Přesně tak to Ingrid říkala. Čisté svědomí není žádná ochrana ani proti zlým lidem, natož proti těmhle.«

»Co to ale znamená?« pokračoval Olda. »To znamená, že můžeš být stokrát pobožnější, můžeš se každý den koupat ve svěcené vodě, když budeš ďáblovi překážet, zatočí s tebou. Mohla bys doufat jen v zázrak, že se někde poblíž bude nacházet anděl, aby mu to překazil. Bísiája ale zmizela a náš včerejší ochránce ji odešel zachraňovat, takže tu také není.«

»Proč by měl někdo zachraňovat anděla...?« pochybovala tetička.

»Bísiája byla přece malý andílek!« viklal ji. »Sama říkala, že se u nás ztratila a může jí trvat dlouho, než se dostane domů. Poslali tedy pro ni někoho jiného. Pomohl nám, ale pak odešel dál, hledat Bísiáju. A nám zůstali na krku ďáblové a jejich pomocníci! Pan Prskavec je už trochu zná, musí přece vědět, že není o co stát!«

»To jsme to ale vymňoukli!« posteskla si tetička.

»Vidíš!« řekl Olda smířlivěji. »Nepojedeme raději k našim?«

»Když já nevím...«

»Aničko!« nadechl se pan Prskavec, »Olda má pravdu. Tady to nevidím růžově. Není zdravé zůstávat, když na tebe někdo střílí a zapaluje ti střechu nad hlavou. Ten darebák může dnes v noci přijít znovu a tentokrát se mu to podaří.«

»Já jsem se ale tady v té chalupě narodila!« lamentovala.

»Taky bys v ní mohla umřít, a to dřív než si myslíš!«

»Ty mi tedy taky radíš odejít?«

»Taky,« přisvědčil. »Vezmi Oldu a odjeďte. Vezměte si s sebou tady tu kulku, ať vám Oldovi rodiče uvěří, co se tady dělo.«

»Moment!« zarazil se Olda. »A co vy?«

»Já s vámi přece jet nemohu,« zavrtěl hlavou starý pán. »Kdyby to udělala Ingrid kvůli mně, bude lepší, když se vrátím domů. Ona se s tím spokojí a přestane se o vás zajímat.«

»To si jen myslíte!« namítal Olda. »Vždyť ani nevíte, kdo teď u vás bydlí! Co vlastně víte o lidech, kteří se tam nedávno pohybovali? Kdo přivezl ty zbraně s tlumiči? Teď budou navíc naježení z posledního neúspěchu, jednoho z těch střelců jsem přimrazil, ale už jsem ho neodmrazil a jestli to oni sami nedovedou, je už v téhle chvíli po něm, rozumíte? Vážně ještě nevidíte, že tady jde hodně do tuhého?«

»Ty jsi někoho ...přimrazil?« zarazil se starý pán. »To jde?«

»Umím to,« přiznal Olda. »A když na mě ten někdo střílel, použil jsem to. Asi úspěšně, protože střílení přestalo. Pak jsem na to v tom fofru s ohněm zapomněl a když jsem se tam později podíval, nikdo tam neležel. Buď se tedy vzpamatoval, ale pak to nebyl člověk! Nebo ho ostatní odtáhli a pak je mrtvý. Přimrazeného musíte oživit do čtvrt hodiny, jinak zemře.«

»To jsem ani nevěděl,« ospravedlňoval se pan Prskavec.

»Tak si přestaňte myslet, že se můžete obětovat a vzít to na sebe. Taková oběť by byla zbytečná. Kdyby vás dostali příliš snadno, ještě by jim to zvedlo odvahu a jen byste tím zvýšil jejich chuť na pomstu.«

»Kdyby to byla pravda...« ustoupil trochu. »Ale na druhou stranu, skoro se divím, že od té doby ještě nic nepodnikli!«

»Včerejší zázrak je mohl vyvést z míry,« uvažoval Olda. »A taky mohou mít starosti s mrtvým střelcem, kdyby neuměli oživovat přimrazené. Jenže tím by také měli další pádný důvod k pomstě! Chcete tady počkat, až se vzpamatují? Neradil bych vám to, půjde o život!«

»Myslíš tedy, že bych měla říci Jiřce Marešové... aby mi pohlídala chalupu?« smiřovala se pozvolna tetička. »Jiřinka mi to možná kvůli udělá.«

»Radši tam rovnou zajdi,« opáčil Olda. »Teď hned, dokud to jde.«

»Půjdeme s tebou,« rozhodl pan Prskavec. »Nebudeme se tu zdržovat ani o chvilku déle než je nutné. Sbal si pár svršků a jdeme!«

Tetička si tedy v rychlosti začala balit tašku.

»Neber si žádné zbytečnosti,« napomínal ji Olda. »Nic neber dvojmo, ani kapesníky. Když budeš něco potřebovat, zařídím to.«

»Jak, prosím tě?«

»Zázrakem – a už se mě neptej!«

Nakonec z toho přece jen byla pořádná taška. Olda a starý pán zavazadla neměli. Olda tvrdil, že si pro kufr časem pošle tátu s autem a starý pán neměl vůbec nic. Uvolil se nést tašku tetičce a když mu namítala, že ještě minulý týden ležel málem hrobníkovi na lopatě, souhlasil, ale opět použil slovo, při kterém tetičce vstávaly vlasy na hlavě: ***zázrak***.

Došli vedle k Marešům. Tetička svěřila sousedce stavení, králíky i drůbež s tím, aby si živý inventář nechala za hlídání toho mrtvého. Sousedka to samozřejmě odmítla, vzala to jako samozřejmou a nezištnou sousedskou výpomoc. Jí by to přece tetička také neodmítla.

»Já ten oheň viděla,« pokyvovala hlavou. »Nedivím se, že tě to vzalo. Bylo proč.«

Rychle se pak rozloučili a tetička samozřejmě vykročila k autobusové zastávce.

»Nepojedeme autobusem,« upozorňoval ji Olda. »Vezmu vás tam oba vzduchem!«

»A to tedy ne!« vzepřela se tetička. »Aby mě někdo viděl létat? To nejde! Co by si o mně lidi pomysleli?«

»Olda to přece umí,« snažil se ji přesvědčit pan Prskavec. »Už jsem to zažil.«

»Já taky – a stačilo mi to!« bránila se.

Olda si jen povzdychl.

Autobus už ostatně přijížděl.

*****

Doma

Do města dojeli v pořádku. Autobus jel jakoby se nic nedělo, setkání s rodiči proběhlo až nečekaně klidně. Jen otec na informaci o střílení reagoval zprudka, že měli zavolat policii, od toho ji snad máme.

Všem bylo ale jasné, že to nebude idylka. Kulka vydloubnutá ze stěny tetiččiny předsíně byla až příliš skutečná a Olda samozřejmě schytal výčitky i za Čerta.

»Jak si to představuješ, přijít bez pejska?« zlobila se matka. »Kde chudák pes bloudí? Teď abychom obtelefonovali všechny psí útulky v okolí! Kde ho máme shánět?«

»To je zbytečné,« tvrdil jí se slzami v očích. »Nenajdete ho. Čert už není na světě, když mi neodpovídá.«

»Jak – není na světě?« optala se ho nejistěji.

»Když ho telepaticky zavolám, měl by se ozvat i z Austrálie,« vysvětloval jí plačky. »Kdyby mi neodpovídal, bylo by to vypovězení poslušnosti, ale Čert nikdy nebyl neposlušný, zatím se vždycky ozval. Obávám se, že už zkrátka vůbec není na světě.«

»To máš z toho, že jsi ho neměl na vodítku!«

»Mami, prosím tě! U tetičky hořelo!« naléhal na ni. »Ty bys myslela na vodítko, kdyby ti hořela střecha nad hlavou? Viděl jsem Čerta vybíhat ven, ještě nás varoval, že je tam moc ohně. Měl by být tedy v bezpečí. Pak jsem se soustředil na hašení a Čert zatím zmizel.«

»Tys tam byl něco platný!« usmál se otec.

»Náhodou!« odvětil. »Myslím, že jsem hasil ze všech nejúspěšněji. Jenže mi při tom pomáhal anděl, takže střecha zázračně zhasla sama.«

Shovívavý úsměv rodičů ale tetička i pan Prskavec proměnili v nelíčený údiv, když to Oldovi potvrdili. Ano, střecha chalupy zhasla sama a dokonce se sama zázračně spravila. Byl to zázrak a protože Olda zhasínat oheň na dálku umí, asi nestál úplně mimo.«

»Bylo při tom asi plno zmatku, nešlo to jinak...« uznala tedy matka.

»Psa ti seženeme jiného, hlavně že jsi celý ty,« mávl rukou otec.

»Takového psa neseženete!« odvětil vzdorovitě Olda, ale polykal přitom slzičky. »Na celém světě není ani jeden jediný telepaticky mluvící pes.«

»Já vím, ty to přece víš, když jsi jediný telepaticky mluvící člověk,« usmála se máma.

»Nejsem jediný,« opáčil Olda. »Ale Cilka se mnou nemluví.«

Postěžoval si pak mamince, jak s ním Cilka, kterou Bísiája upravila jako druhou, odmítá spolupracovat a nemluví s ním.

»Řekla mi ***mrňousku***,« stěžoval si.

»Kolik jí je?« zajímala se matka.

»Třináct,« řekl Olda. »Má pravdu, vždycky jí bude o rok víc. Ale neřekl bych, že bude věčně o půl hlavy vyšší.«

»A kdyby byla vyšší, co na tom?« pokrčila rameny maminka. »Pro jedno kvítí slunce nesvítí, ty ji přece nepotřebuješ?«

Musel tedy rodičům vysvětlit, k čemu Cilku potřebuje.

»Takže říkáš, sám to můžeš používat také, jen se slabším účinkem?« vyzvídal otec. »To by chtělo vyzkoušet. Včera jsem si popálil prst, vyzkoušej to na mně!«

»Dobře,« souhlasil Olda. »Můžeš sundat ten obvaz a ukázat mi to?«

Otec si odmotal s prstu obvaz. Puchýř po spálenině si zřejmě strhl, takže ta popálenina byla ošklivá, mokvavá.

Olda se nadechl, sebral sílu a poslal ji na otce, až se kolem trochu prosvětlilo.

»Oj!« trhl sebou otec. »Co to bylo?«

»Volná síla,« ujistil ho Olda skromně.

Matka s otcem na sebe pohlédli, pak se podívali na tetičku a pana Prskavce.

»Vy jste to neviděli?« zeptala se matka tetičky.

»My už to známe,« ujistil oba starý pán. »Na mně to zkoušeli oba a víckrát.«

»Kdo – oba?«

»Olda a Bísiája, ten andílek v sukních,« upřesnil pan Prskavec.

»Tady je ještě moc světla, u mě v chalupě to bylo znát víc,« přidala tetička.

»A mělo to nějaký výsledek?« chtěl trochu nevěřícně vědět otec.

»Deset let jsem se nehnul z invalidního vozíčku!« ujistil ho pan Prskavec. »A jak vidíte, chodím jako mladík. A to ani nemluvím o tom, jak mě sundávali hrobníkovi z lopaty.«

»Jenže to u toho byla ještě Bísiája,« posteskl si Olda. »Ta dělala zázraky! Mě naučila jen posílat sílu, to ještě není to pravé. A navíc by na to měli být dva.«

»Takže by to s Cilkou bylo lepší?« ujišťoval se otec.

»Asi tak tisíckrát,« odhadl to Olda.

»Pak byste se měli dát dohromady,« usoudil otec. »Čistě v zájmu věci, nemuseli byste si přece dělat násilí. Na druhou stranu, co si budeme povídat, jste děti, nemusíte mít rozum.«

»Teď máme horší starosti,« řekl Olda. »Pan Prskavec se nemůže vrátit domů. Usídlila se mu tam banda mafiánů, nejspíš oni tetičce včera zapálili střechu nad hlavou a stříleli na nás. A na andělskou pomoc se spoléhat nemůžeme.«

»To je ale choulostivá situace,« pokýval hlavou táta. »Ale žádná kaše se nejí tak horká, jak se uvaří. Ubytujeme vás zatím tady, než se to vyřeší.«

»Myslíte si, že se to dá vyřešit?« pochyboval pan Prskavec.

»Nějaké řešení musí být vždycky,« mávl rukou otec.

Další diskuse se vedla ohledně ubytování. Matka navrhla umístit tetičku do pokojíku po Jirkovi, kde nedávno přespávala Bísiája, pana Prskavce dát k Oldovi. Bylo to nejjednodušší, takže nikdo nebyl proti.

Úplně jinak to ale dopadlo s oblečením.

Tetička měla s sebou něco v tašce, zato pan Prskavec neměl nic jiného než co měl na sobě. Otec mu chtěl nabídnout něco ze svého šatníku, ale Olda se tomu postavil.

»Půjč mi něco z toho,« požádal tátu. »A dobře se všichni dívejte, protože teď na vlastní oči uvidíte to, čemu starý Einstein říkal $\mathbf{E=mc^2}$.«

Pomocí hmotové paměti ***hiblag*** pak zduplikoval většinu oděvních součástek. Rodiče se ani nestačili divit a tetička křižovat.

»Panebože, to je zázrak!« dívala se na to jako u vytržení.

»Proto jsem ti říkal, neber nic dvojmo,« usmíval se Olda. »Teď bych se měl podívat do ledničky. Jestli není úplně prázdná, můžeme si hned vystrojit hostinu.«

Jak řekl, tak udělal. Lednička moc plná nebyla, ale Oldovi stačilo, co tam našel. Máslo, dva jogurty, sýr a kus mrazeného uzeného, tak pro dva lidi, jak to maminka včera koupila. Olda všechno rozmnožil a přidal ztrojenou půlku chleba. K bohaté snídani pro všechny to stačilo a lednice přitom byla plnější než na začátku.

»To je skoro jako zázrak s pěti chleby a dvěma rybami!« rozplývala se tetička.

»Ogdurové to dokáží,« tvrdil Olda. »Kdoví, jestli to tenkrát nebylo totéž, ostatně, proč ne? Jako vzor by mi stačila i jedna ryba a jediný bochníček chleba.«

Cítil sice, že tím vyčerpal hodně okolní volné energie, ale ta se sem po chvilce stáhla ze vzdálenějších míst, takže by mohl v zázracích pokračovat. Technologií andělů by mohl docela věrohodně vysvětlit většinu dosud popisovaných zázraků. Bísiája přece křísila i mrtvé!

»Hele, Oldo, není za tímhle zázrakem i ta spravená střecha?« napadlo pana Prskavce.

»Určitě,« souhlasil Olda. »Ten anděl měl asi něco podobného, ale silnějšího. Já to umím jen do hmoty jednoho kilogramu.«

Nadšení trochu kalila skutečnost, že mohl ***hiblag*** používat jen on sám, ale měli stejně jen jeden a ***hiblag*** sám sebe zdvojit nemohl.

»Cilka to má také?« zajímalo pana Prskavce.

»Ne,« ujistil ho Olda. »***Hiblag*** jsem dostal jen já.«

»To bychom teď nemuseli vůbec nakupovat,« uvažovala maminka.

»Ani to není pravda,« povzdychl si Olda. »Potraviny se kazí. Možná se nebude měnit to, co je přímo v ***hiblagu***, ale tam může být jen jeden objekt. Ale bude stačit, když teď budeš kupovat od každé věci jen jeden kus. Jeden jogurt, jeden párek, čtvrtku chleba...«

»I tak je to podivuhodné,« trvala na svém maminka.

K dobrým zprávám přidal otec další, když si po chvilce vzpomněl na spálený prst. Mezitím se mu rána zatáhla, oschla a objevila se na ní čerstvá, zatím ještě slabá kůžička. Prst se hojil tak rychle, až to bylo k nevíře.

»Bylo by to krásné,« uvažoval Olda. »Jen kdyby tu nebyli ti nezvaní hosté!«

To ale nemohl ovlivnit.

*****

Zabydlení proběhlo úspěšně a otec s matkou odkvačili do práce. V bytě s Oldou zůstali jen pan Prskavec a tetička. Tetička se brzy zmocnila televizoru, pan Prskavec si s otcovým dovolením vypůjčil nějaké knihy z knihovničky, takže Olda zůstal sám a neměl co dělat.

»Asi bych se měl podívat zpátky do vsi,« nadhodil Olda, když v poledne seděli u stolu a odhadovali situaci. Zásob v lednici neubývalo, i když tetička uvařila vydatný oběd.

»Blázníš?« vyjekla tetička. »Myslíš, že tě tam pustím? Aby tě zastřelili?«

»Ty ještě nevíš, že se umím udělat neviditelný?« nadhodil Olda.

V téže chvíli mu ale samotnému došlo, že ho neznámý střelec viděl i při neviditelnosti! Uměl by si to vysvětlit, mohl třeba zůstat viditelný v infračerveném světle. Na neviditelnost by se ale spoléhat neměl! Nikdo jiný to nevěděl, takže to samozřejmě nikoho nenapadlo, ale tetička trvala na tom, že ho nikam nepustí, takže z toho nakonec sešlo. Znamenalo to, že mají trpně čekat na ránu, která může kdykoliv přijít z neznáma? To by bylo ze všeho nejhorší!

Olda doufal, že sem za nimi mafiánská banda Ingrid Prskavcové nepůjde. Jeho odhad se ovšem opíral o několik předpokladů, které mohly, ale nemusely být správné.

Za prvé, že Ingrid jejich útěk pochopí jako pokus o přerušení nepřátelských kontaktů a nebude na nich trvat, zejména když mohla tušit, že i Olda má silné ochránce. Oldu správně odhadla na malou šedou myšku, ale Olda jí dost jasně naznačil, že i ta myška je tak trochu šavlozubá a nebude to s ní jednoduché. Bude jí přínos z případného vítězství, spíš propagační než hmotný, stát za reálné riziko?

Za druhé, domníval se, že on, tetička ani pan Prskavec nejsou v Čechách jejich hlavním cílem. Třeba jim ani nebudou stát za zjišťování jejich současného bydliště.

Za třetí, dalo se také očekávat, že se budou přednostně zabývat osvobozením Johnyho, obžalovaného z padělání amerických dolarů.

»Měli jsme se obrátit na policii!« opakovala tetička.

»Kdo by nám uvěřil?« odporoval jí pan Prskavec. »Jsou to tak nepravděpodobné věci, že by byly úplně mimo chápání průměrných policajtů!«

Olda si nakonec vyvzdoroval aspoň dovolení k procházce po lesoparku.

»Co kdyby Čert utekl právě tam?« argumentoval. »Třeba tam na mě čeká.«

»A co telepatie?« vzpomněl si správně pan Prskavec.

»Mohl ji šokem z toho ohně zapomenout,« opáčil Olda. Dobře věděl, že to tak není, ale teď potřeboval získat souhlas k vycházce.

Pan Prskavec se nabídl, že s ním půjde, ale Olda tvrdil, že bude lépe, když s tetičkou zůstane doma a pro jistotu nikomu neotevřou.

»Vás Ingrid pozná na kilometr,« tvrdil. »Mě viděla minutu a to ještě v noci. Nevšimne si mě ani kdyby mě míjela.«

»Měli bychom na tebe dávat pozor,« připomněl mu ustaraně.

»To by bylo spíš naopak,« řekl Olda. »Mám víc možností, jak se o sebe postarat.«

Z domu ale vyšel opatrně a nejkratší cestou zamířil do lesoparku. Tudy vždycky chodil s Čertem. Chudák pejsek! K vršíčku, kde se mu poprvé objevila Bísiája, skoro doběhl. Čekalo ho ale zklamání, nic zajímavého tu nebylo. Pokračoval dál k vodní nádrži, kde předtím Bísiája vytáhla z vody tu malou holku.

*****

»Hele – Olda!« přivítal ho křik spolužaček Máni Hadrbolcové a Jitky Kučkové. Olda se s nimi nechtěl vybavovat, přišel si sem zavzpomínat na Bísiáju, ale nenechaly ho na pokoji.

»Kde máš brejle?« zvědavě se ho ptala Jitka.

»Nepotřebuju je!« odsekl nevrle.

»A kde máš svýho čokla?« vrhla se k němu i Máňa.

»Toho mi ani nepřipomínej!« zamračil se na ni Olda.

»Předvedeš nám zase břichomluvectví? Nebo sis z té kouzelnické příručky našprtal ještě něco?« dobírala si ho Máňa. »Co tam ještě bylo? Karetní kouzla? Králíci z klobouku?«

»Ta příručka nemá chybu!« rozhodl se Olda pokračovat v původní verzi. »Tamto je jen začátek, nemáte ani tušení, co v ní je dál!«

»A předvedeš nám něco?« navrhovala mu se škodolibým úsměvem Jitka. »Měl bys ale spěchat, za chvilku má přijít Igor, abys stihl zmizet, dokud je čas!«

»Igor Krsek? Ten hulvát?« zamračil se Olda ještě víc. »Jen ať přijde, ani si neškrtne.«

»To sis ale dovolil hodně!« přidala se Jitka pohrdavým tónem. »Máš moc svalnaté řeči! Aby ti Igor nerozbil kokos víc než minule. Tak dělej, kde máš kouzelný klobouk?«

»Primitivní triky by mě ani nebavily,« řekl Olda. »Co takhle vznášení?«

Podíval se na Máňu – a ta náhle vyjekla překvapením. Také Jitka vytřeštěně hleděla na její nohy, vznášející se decimetr nad zemí. Máňa sebou začala mrskat, ale ať dělala co dělala, bez pevné půdy pod nohama se nemohla ani otočit.

»Hele, nech mě!« ječela na Oldu. »Pusť mě!«

»Prosím!« kývl, ale upustil ji trochu nečekaně. Ačkoliv dopadla z pouhého decimetru, přitažlivost zemská ji překonala, nohy pod ní podklesly a Máňa se rozplácla na trávu.

»Týýý brďo, co to bylo?« vyskočila ale hned a zadívala se podezřívavě na Oldu.

»To bylo vznášení!« ujistil ji klidně. »Ogdursky ***rosichajo***. Můžeš být ráda, že jsi byla nad zemí jen kousek, z větší výšky bys dopadla hůř.«

»Jak jsi to udělal?« chtěla vědět Jitka.

»To pro vás dvě zůstane navždy tajemstvím,« odsekl tajemně. »Abyste si nemyslely, že si ze mě budete dělat šprťouchlata.«

»Tak si to tajemství nech pro sebe, krkoune!« obrátila se k němu zády Jitka.

To ale neměla dělat. V téže chvíli se vznesla i ona, jenže hlavou dolů. Když se jí začal svět před očima obracet vzhůru nohama, začala také ječet a v jejím hlasu bylo víc hrůzy. Olda se dal obměkčit, otočil ji nohama dolů a postavil na trávu, ale i když to udělal šetrněji, nohy pod ní také podklesly a Jitka šla k zemi jako prve Máňa.

»A hele, eskamotér se zase předvádí!« ozvalo se náhle za Oldou.

Než se vzpamatoval, držel ho za košili Igor Krsek, který mu na začátku prázdnin rozbil nos i brýle. Přiblížil se k Oldovi zezadu tak nenápadně, že si ho včas nevšiml. Olda dnes ale neměl v úmyslu ustupovat.

»Jo, předvádím se,« připustil klidně. »A ty mě koukej pustit!«

»Tůdle!« řekl Igor. »Víš, co jsem ti minule slíbil, když budeš z lidí dělat voly?! Ty s tím zkrátka nepřestaneš a nakládačku potřebuješ jako prase drbání!«

Rozmáchl se, ale k ráně se nedostal. Oldova košile se mu najednou vytrhla z ruky a Igor odletěl pozadu dobrých dvacet metrů. Břeh končil sotva v polovině té dráhy, zbytek už Igor proplachtil nízko nad vodou. Letěl ale podivně. To nebyla normální parabola, ale vypadalo to, jako kdyby klouzal po neviditelném laně. Na několik vteřin se dokonce ve vzduchu zastavil, jen se tam bezmocně zmítal. Až pak žbluňkl do vody, až se rozstříkla do všech stran.

»Šmarjá, co to bylo?« podívala se na Oldu zděšeně Máňa.

»Eskamotérská příručka: rosichajo, čili levitace předmětů pro začátečníky i pokročilé...« změnil se Olda na okamžik v pouťového vyvolavače. »Nacvičoval jsem to celé prázdniny a dneska zvednu očima i traktor. Zato vašemu vodníkovi vznášení nějak nejde. Ještě že umí aspoň plavat!«

»Neblázni, to myslíš vážně?« zarazila ho Máňa.

»Nemyslím to vážně,« odsekl. »Já to vážně dělám! Jak jinak bych ho tam hodil?«

»To sis ale dovolil hodně!« opakovala Jitka významně. »Nebudu se vůbec divit, když ti teď Igor rozbije ciferník důkladněji než minule. Myslíš, že si to nechá líbit?«

»Tak ať si to líbit nenechá!« řekl Olda ledabyle. »Příště poletí ještě dál!«

Všem bylo jasné, že Jitčino zbožné přání nevyjde. Igor měl starost, jak se dostat z vody. Plavat sice uměl, ale než začal dělat správná tempa, několikrát se kalné vody napil.

»Vyřiďte mu, až vyplave, že tam příště žbluňkne z větší výšky, jestli se mě dotkne,« pokračoval Olda. »Nebo ho pověsím za pásek na nějakou větev dvacet metrů nad zemí, odkud ho budou půl hodiny sundávat hasiči.«

»To myslíš vážně?« vyzvídala Máňa. »To snad není možný! Dyť je to proti přírodním zákonům!«

»Panebože!« podíval se Olda útrpně vzhůru. »Viděly to na vlastní oči – a nevěří! Proti přírodním zákonům to jistě není, jen hezky kajícně přiznejte, že jen nevíte, co za tím vězí.«

»A ty to víš?« vypálila na něho Jitka.

»Jak jinak bych toho mohl využívat?« usmál se s převahou vědoucího.

»Ty máš na to nějaký... nějaký stroj?« hádala Jitka.

»Ty nějaký vidíš?« opáčil Olda. »Žádný stroj! Poctivá černá magie!«

»A naučíš nás to?« chtěla vědět Máňa.

»To vážně nevím,« přiznal Olda. »Zvednout očima autobus je lehčí než učit to někoho, kdo pro to nemá nejmenší předpoklady.«

»To jako myslíš nás dvě?« urazila se Jitka.

»Nejen vás dvě! Většinu lidstva!« přikývl.

»A ty sám ty předpoklady máš?« odvětila jedovatě Jitka.

»A nemám?« usmál se shovívavě. »Jak vysoko tě mám zvednout, aby ti to došlo?«

»Hele, když s tím chceš dělat drahoty, jdi s tím někam jinam,« řekla Jitka rázně. »Třeba to naučíš toho svýho čokla, co když má k tomu předpoklady!«

»Vždyť už jdu,« ujistil ji Olda. »Kdo tady chtěl něco předvést? Přece vy dvě.«

Jitka mu ale připomněla Čerta. Co s tím psem opravdu je? Neodpovídá na telepatii, ale znamená to, že je mrtvý? Olda si náhle živě představil tělíčko psíka ležící bezvládně někde za vsí. Neměl by se po něm podívat? Je to přece jeho kamarád!

Odrazil se a vzletěl šikmo nad vodní nádrž.

Koutkem oka zahlédl vytřeštěné oči Máni a Jitky, pod sebou viděl Igora, který se celý strachy přikrčil, když nad ním letěl. Nezastavil se ale a nabral směr k vesnici tetičky Aničky, kde letos prožil nádherný počátek prázdnin, tak podivně a nešťastně zkažený.

Jdu si pro Čerta, pomyslel si. Ať se mi někdo postaví!

Odletí ještě dál než Igor!

*****

Výpad

Vesnice se blížila rychlostí závodního auta formule 1. Olda přeletěl lesíček, pak se snesl níž a letěl těsně nad polem kukuřice. Stačilo klesnout níž a byl pod úrovní nejvyšších vršků těch vysokých rostlin. Ale nezdálo se mu, že by si ho někdo všímal.

Přistál v kukuřici pár metrů od prvních domů vesnice. Na první pohled viděl, že chalupa tetičky dosud stojí. Nic se tam nedělo, ale to mohl být i klid před bouří.

Olda obešel první domy zadem, od polí. Bylo tu ticho. Marešových pes Hektor se po něm sice podíval, ale protože Oldu znal, zase si pohodlně lehl. Zvedl hlavu teprve když Olda přicházel přímo k němu.

»Neviděl jsi Čerta?« pokusil se psa telepaticky oslovit.

Pes zavrtěl ocasem, což mohlo znamenat to i ono. Olda si uvědomil, že pes bez telepatie nemůže reagovat na nic než na jednoduché příkazy.

»Podej packu!« vybídl opět telepaticky Hektora.

Pes poslušně podal packu, tohle uměl už dávno. Olda mu s ní potřásl a pak ji pustil.

»Jestli jsi dnes viděl Čerta, podej mi ještě packu!« požádal psa podruhé.

Pes sebou trhl, ale packu nepodal. Nejspíš tedy Čerta dnes neviděl. Nebo nepochopil, co po něm Olda chce. Byla to opravdu těžká domluva! Ale i pes přece může dát něco najevo.

»Ty jsi tedy Čerta neviděl... je to tak? Jestli jsi ho neviděl, hrábni takhle packou!«

Hrabat packou na požádání Hektor neuměl, ale po Oldově ukázce hrábl packou do hlíny před sebou, jako kdyby potvrzoval, že Čerta opravdu neviděl.

»Jsi hodnej pes,« pohladil ho Olda a protože si vzpomněl, jak to Čertovi dělalo dobře, přidal k tomu trochu volné síly, až se Hektor zatetelil blahem.

»Neviděl jsi aspoň, kam Čert utekl?« zeptal se ho ještě.

Pes vstal, poskočil na místě a zase si lehl.

»Cože?« podivil se Olda. »Co to mělo znamenat?«

Pes se ale na něho podíval provinile. Co mám dělat, když mluvit neumím, říkaly smutně jeho velké tmavé oči.

»Počkej, chceš říci, že Čert nikam neutekl?« hádal Olda.

Pes opět vstal. Odrazil se, jako kdyby proskakoval dírou v plotě, ale pak se zase otočil a klidně si lehl.

Oldu náhle polilo horko. Došlo mu, kde Čert nejspíš je.

A také mu došlo, proč ho nemůže najít. Čert neodpovídá na telepatii prostě proto, že už skutečně není na tomto světě. Ale není mrtvý. Odešel prostě s neznámým andělem hledat do cizího vesmíru Bísiáju. Na celém světě není nikdo, kdo by mu telepaticky odpověděl, pokud nepočítá Cilku, která mu odpovídat nechce.

»Hektore...« obrátil se opět na psa. »Viděl jsi Čerta odcházet? Jestli ano, štěkni!«

Hektor okamžitě štěkl. To dřív na povel neuměl, takže bylo jasné, že je to uvědomělý projev jeho psí vůle.

»Jak vypadal ten, se kterým Čert odcházel?« zajímal se Olda.

Pes si ale lehl a jen se vyčítavě na Oldu podíval. Oldovi došlo, že to asi nebyla správná otázka, na kterou by se dalo odpovědět jednoduše štěknutím. Napadlo ho, že se takhle musela cítit Bísiája, když se pokoušela mluvit s ním stylem Ano–Ne, dokud byl němý jako poleno.

»Tak jinak, odešel Čert s nějakým člověkem? Jestli ano, štěkni.«

Hektor ale zůstal v klidu, jen dál vrtěl ohonem.

»Chceš mi naznačit, že ten, s kým Čert odešel, nebyl člověk?«

»Haf!« štěkl Hektor.

»A šel s ním Čert sám?«

»Haf!«

»Slyšel jsi je předtím domlouvat se?«

Pes byl zticha. Oldu to trochu zmátlo, ale pak mu to došlo.

»Domlouvali se tak, že to nebylo slyšet, jako teď já s tebou?«

»Haf!«

A bylo to jasné. Olda Hektorovi poděkoval a přidal k tomu pohlazení doplněné volnou energií, až se pes slastně protáhl. Zasloužil sis to, pomyslel si Olda.

Čert tedy odešel dobrovolně s andělem. Nejspíš neviditelným, Hektor ho vnímal jako teď Oldu, ale neviděl ho a nemohl ho zařadit mezi lidi. Škoda, že Hektor neovládá telepatii! Jeho svědectví by vypadalo úplně jinak! Čertovy vzpomínky naprosto jasně usvědčily Pepka Prskavce, ačkoliv oficiálním soudům by to možná nestačilo. Ale ani tohle nebylo marné.

Olda se opět zvedl a opatrně se rozhlédl po okolí.

Jestli Čert odešel s andělem, mohl by si oddychnout. Anděl psovi neublíží. Teď by mu zbývalo podívat se po těch druhých, po bandě Ingrid Prskavcové.

Prošel tetiččinou zahradou na dvorek. Chalupa byla zamčená a vrata na ulici musel také přeskočit, protože neměl klíč. Se vznášivou silou teď přeskočil, co si umanul, třeba celý dům. Obezřetně se vydal po silnici na náves, odkud chtěl dojít až ke stavení Prskavcových.

Na návsi by mohl objevit Cilčinu partu, ale nebyla tam ani noha. Jen na lavičce se na sluníčku vyhřívala babička Kolomazníková.

»Á, hledáš ostatní, viď?« usmála se na něho bezzubými ústy.

Některým babičkám prý nedávno začaly růst třetí zuby, ale Kolomazníková byla na řadě mezi posledními, takže se to ještě nemohlo projevit. Úspěchem bylo, že chodila bez hole!

»Víte, kde jsou, bábi?« zeptal se jí zdvořile.

»Šli do lesa,« sdělovala mu ochotně. »Říkali, že půjdou tavit jantar. Nejspíš budou jako vždycky roztápět smůlu ze stromů, jako jsme to dělali za mlada my. Ale když tomu vymysleli tak vznešené jméno, proč ne?«

Parta je tedy v lese, uvažoval Olda. Poděkoval babičce za informaci a zamířil zvolna tím směrem. Kolem Prskavců by musel jít tak jako tak.

Cilka nejspíš bude zkoušet vytvrzování smůly, došlo mu. Jen aby se jí to povedlo, není to úplně jednoduché! Olda ale nemínil jít za nimi. Přešel kolem Prskavců a jen tak ledabyle se po očku mrkal, co se u nich děje, ale nedělo se tam nic, na dvorku nikdo nebyl.

Přešel kolem, zastavil se až před Málkovými, kam nebylo od Prskavců vidět. Uvažoval, co dál. Nemůže se přece před Prskavcovými promenádovat sem a tam, vzbudil by nežádoucí pozornost. Jedinou možností jak něco zjistit je udělat se neviditelný a proniknout k nim přes humna zadem. Je to také riskantní, když neviditelnost není stoprocentní, ale na druhé straně, ve dne by nemusel být v infračerveném světle nápadný. V tom horku se jistě ztratí, pokud je pravda, co četl v knížce, kde stálo, že infračervené světlo je vlastně sálavé teplo.

Zneviditelnil se a přeletěl vrata u Málků. Sem na něho sice nebylo od Prskavců vidět, ale nechtěl budit pozornost už tady. Za jejich humny přistál a na chvíli se opět zviditelnil, aby si před nejhorší částí své výpravy trochu oddechl.

»Jdeš na výzvědy?« ozvalo se náhle vedle něho.

Trhl sebou a rychle se rozhlédl, ale nikoho neviděl. Až po chvilce si jeho upravené oči podle pohybu povšimly jediného pohyblivého tvora, velkého kosa, sedícího na větvi v koruně jabloně. V téže chvíli mu ale došlo, že na něho nikdo nepromluvil. Byla to telepatie. Mohla ale přijít odkudkoliv, aniž by viděl, kdo ho oslovil.

»Kdo to je?« zeptal se neurčitě.

»Já,« přiletěla z neznáma odpověď. »Vidíš mě přece dobře!«

Veliký kos sklonil hlavu a zase se narovnal. Ta úklona... no ovšem, on to musel být!

»Ty jsi – ten pták?« zeptal se pro jistotu.

»Zrovna teď tak vypadám,« kos opět pokýval hlavou.

»Ty jsi ten, kdo nám pomáhal s ohněm?« vyhrkl Olda. »Nevíš náhodou o Čertovi?«

»Tvůj pes mi nabídl pomoc,« ujistil ho kos. »Je se mnou... dost daleko odtud, ačkoliv každá vzdálenost je jen relativní pojem. Neboj se o něho, vrátí se ti.«

»Počkej!« vyhrkl Olda. »Je s tebou... ale ty jsi přece tady, ne?«

»Mám takovou vlastnost... umím být současně na více místech,« kývl hlavou kos.

»Jak to, být na dvou místech?« nechápal Olda.

»Třeba takhle,« nabídl mu kos.

Znenadání se rozdělil, jako se dělili prvoci v jednom naučném filmu. Na větvi teď vedle kosa seděla černá veverka. Pak sebou trhla a naráz změnila barvu, byla teď správně rezavá se světlejším bříškem. Chvilku hopsala po větvi, pak se přitiskla ke kosovi a splynula s ním. Na větvi najednou seděl velký černý havran.

»Ty můžeš být současně na dvou místech?« třeštil na to oči Olda. »Takže jsi právě teď současně tady i s Čertem v sousedním vesmíru?«

»V sousedním ne,« upřesnil to havran. »Jsme trochu dál. O pár stovek světů dál.«

»Co tam ale dělá Čert?« zajímalo Oldu.

»Čenichá,« odvětil havran. »Je to sice divné, ale má lepší čich než já. Ten čich si asi od něho převezmu, ale teď na to nebyl čas, proto se mi jeho pomoc hodila.«

»A vyčenichal už něco?«

»Jistě,« potvrdil havran. »Jdeme spolu po stopě Bísiáji. Zpočátku to bylo obtížné, světy se navzájem neustále pootáčejí a nebylo vždy snadné spočítat, kudy Bísiája putovala, ale čím jsme jí blíž, tím menší máme zacházky. V tom posledním světě byla Bísiája nedávno, jistě ji už brzy najdeme.«

»Takže se ještě nedostala na některý známý svět?«

»Ne, namířila si to přímo do neprozkoumaného trojsvětového klubka, kde zabloudila. Je to s ní čím dál horší. Až ji s Čertem najdeme, dostane vyhubováno. Příliš riskuje, děvenka! Už na druhém světě odsud mohla vletět do tlamy některého obrovského dravce, a že jich tam je! Ve dvacátém osmém ji barbaři málem zastřelili... zatím měla víc štěstí než rozumu!«

»Vrátíte ji sem?« zajímal se Olda.

»Určitě ne!« řekl havran. »Dopravím ji nejkratší cestou domů, už se tam o ni strachují.«

»Ale dáš mi to aspoň vědět, ne? Já se o ni také strachuji!«

»Ty?« podíval se na něho havran a z jeho telepatické otázky čišel údiv.

»Co se divíš?« opáčil Olda dotčeně. »Nesmím se strachovat o kamarádku?«

»Kamarádku?« zasmál se havran a změnil se v sojku. »Ty jí říkáš kamarádka? Nevadí ti, že je o nějakých tři sta tisíc let starší?«

»Říkám,« trval Olda na svém paličatě. »Tvrdila mi ale, že jí je jenom patnáct let.«

»Jí samotné, tedy přesněji, jejímu fyzickému tělu, je skutečně jen patnáct let, to je asi pravda,« připustila sojka neochotně. »Ale vědomosti má o těch tři sta tisíc let starší.«

»Vy určujete věk podle vědomostí celé vaší civilizace?«

»Právě. A podle toho je vaše civilizace dost mladá... Už jsem si to trochu obhlédl.«

»Možná,« připustil Olda. »Bísiája si ale s námi hrála, jakoby sem patřila a myslím, že se mezi námi cítila dobře.«

»Hrála si?« zamžikala očima sojka.

»No jistě,« odvětil Olda. »Co je na tom špatného?«

»Hrála si...« opakovala nedůvěřivě. »To mi asi budeš muset vysvětlit...«

»Klidně, až na to bude víc času,« vzpomněl si Olda. »Já se teď potřebuji dozvědět něco důležitého o bandě Ingrid Prskavcové, rozumíš?«

»Nač ti to bude?« zajímala se sojka. Přitom se zmenšila a náhle z ní byl malý vrabčák.

»Mám dojem, že na mě někdo z nich při tom ohni střílel,« ujistil ho Olda.

»To není dojem,« připustil vrabec. »Střílela na tebe Ingrid, však jsi ji znehybnil, snad si to ještě pamatuješ?«

»Ano, ale... když jsem ji chtěl oživit, už tam nebyla,« zarazil se Olda při pomyšlení, že možná ublížil snaše pana Prskavce. I když to byla nejspíš pěkná potvora!

»Oživil jsem ji za tebe,« ujistil ho vrabec. »Přitom jsem zjistil, že je to barbarka a trochu jsem si ji vzal do zkoumání. Té se už bát nemusíš.«

»Jak to?« mračil se Olda, protože to nechápal. Na jednu stranu byl rád, že jeho chybičku někdo napravil a že si tedy nemusí nic vyčítat, na druhou stranu nechápal, proč by se jí neměl obávat, když je naživu a jistě bude jak se patří rozzuřená!

»Podle čeho soudíš, že není nebezpečná? Je přece ozbrojená a neváhá zbraně použít!«

»Byla by ti nebezpečná,« souhlasil vrabčák. »Kdybych ji nechal na pokoji. Teď už ti ale nebezpečná není. Chtěla ti ublížit, proto jsem jí trochu upravil paměť.«

»To jako, že si mě vůbec nepamatuje?« rozjasnil se trochu Olda.

»Pamatuje, ale ne jako nepřítele,« upřesnil. »Teď tě zná jako milého kluka na návštěvě u tetičky. Asi tě překvapí, až na tebe bude milá, ale nebude se přetvářet, změnil jsem ji.«

»To by bylo hezké, kdyby to nemělo pár zádrhelů,« řekl Olda skepticky.

»Jakých zádrhelů?« chtěl ihned vědět vrabec a změnil se opět v černého kosa.

»Ingrid není na světě sama,« začal Olda, ačkoliv ho ty proměny trochu vyváděly z míry. »Kdyby ta nenávist pocházela z ní, stačilo by to. Ona je ale, jak sama říkala, malá myška, co musí poslouchat šéfa, či jak ho tituluje. I kdyby se nakrásně sama nadobro obrátila, dostane se do konfliktu se šéfem, který jí pak začne ubližovat. Není to tak jednoduché, jak si asi myslíš!«

»Já si to nepředstavuji jednoduše,« opáčil kos. »V téhle chvíli nejsem jen tady a v sedmi stém šedesátém paralelním vesmíru odsud. Ve vašem světě jsem už na sto devatenácti dalších místech a snažím se rozluštit organizaci, jejímž nepatrným kolečkem Ingrid donedávna byla. Musím to ale přiznat, ta organizace je přímo obludná!«

»A uděláš s tím něco?« zajímal se Olda.

»To už dělám, průběžně kdykoliv přijdu na další článek toho ohavného systému,« ujistil ho kos. »Přeměnil jsem paměť už více než tisícovce lidí, ale pořád to nestačí.«

»Bísíája tvrdila, že zničila samotnou hlavu té organizace,« pospíšil si Olda s informací, podle něho velice důležitou. »Zlikvidovala opravdového ďábla, vy jim snad říkáte tefirové...«

»To vím i z jiných zdrojů,« připustil vrabec, který se mezitím stal z kosa. »Nebyl to od ní nejhloupější tah, ačkoliv proti té organizaci neměla naději. Víc nebylo v jejích možnostech a snad by to na nějakou dobu protiakce tefirů zdrželo... Tu organizaci ale zničení jedné hlavy nezmění, všichni by v tom pokračovali dál. Někteří prostě smrti šéfa neuvěřili, jiní věděli, že se po odstraněném šéfovi brzy objeví jiný tefir, organizaci převezme, zkontroluje a případně zhodnotí, kdo se jak choval v době dočasného bezvládí. Tefirové mají jiné pojetí dobra a zla než my, podle nich se špatně chová ten, kdo přestane lidem škodit.«

»Proto jsem se také snažil uklidit tetičku i pana Prskavce co nejdál od Ingrid,« ujistil ho Olda. »A proto chci vědět, co se tady dělo a co od nich můžeme ještě čekat.«

»Milý hochu, nejsi na takové věci i na zdejší poměry trochu mladý?« podíval se na něho pátravě vrabec, ačkoliv to od něho působilo přinejmenším směšně.

»Moje máma má na to lepší názor. Když je člověk jediný, kdo může pomoci, pak prostě pomoci musí,« řekl Olda. »Kdo jiný by se měl tou bandou zabývat? Bísíája ostatně taky ještě není hotový člověk a přece se zdejším tefirům postavila!«

»Jistě, jenže měla lepší možnosti než ty, nemyslíš? Ačkoliv na druhé straně, nebyla tu doma a nedokázala by sama získat dost informací. Tohle určitě není práce pro jednoho anděla, ke všemu teprve dítě.«

»Já vím, však nakonec sama přiznala, že na to nestačí a že udělá nejlépe, když sežene co nejdřív účinnější pomoc,« přikývl.

»Aha,« přikývl vrabec. »Proto se rozhodla hledat cestu domů, jinak by tu nejspíš přesně podle pravidel v klidu počkala. Máš pravdu, to rozhodnutí jí počítám jako plus. Kdyby tu jen čekala, už by byla doma. Když se vydala pro pomoc, hodně tím pro vás riskovala, ale na tak malou děvenku to nebylo špatné rozhodnutí.«

»Vidíš! A budeš mi vyčítat, že se o ni strachuji!« opáčil Olda. »Zvlášť když říkáš, že na některých světech jsou dravci a jinde domorodci po lidech střílí!«

Vrabec neodpověděl, zřejmě přemýšlel. Přitom se změnil v mourovatou kočku.

»Když je tomu tak, vrať se domů,« řekla kočka po chvilce. »Tady tě nikdo nepotřebuje. Můžeš vrátit domů i tetičku i toho pána, už jim nikdo nezkřiví ani vlas. Trochu to tu srovnám, než se s Bísiájou vrátíme domů.«

»Príma,« souhlasil Olda. »Bude to jednodušší, když nebudeme mít Ingrid v zádech. Ale ještě by mě zajímalo, co bude s Čertem?«

»Pes se ti samozřejmě brzy vrátí, o toho neměj strach,« pokračovala kočka.

»A Bísiája už se tu neobjeví?« vyhrkl Olda.

»Bísiája tu přece nikdy doma nebyla.«

»Nebyla, ale skoro jako kdyby byla naše,« řekl Olda. »Mohla by se sem snad někdy, aspoň občas a třeba jen na chvilku, podívat, ne? Určitě by si s námi ráda zahrála! Tam, kde je doma, žádné děti nejsou, to je jako kdybyste jí sebrali celé dětství!«

»Budu o tom uvažovat,« připustila kočka zamyšleně. »Vidíš to z jiného pohledu, můžeš mít dokonce v něčem pravdu. Ale na druhé straně, tenhle svět není vhodný pro děti. Máte tu příliš mnoho násilí.«

»Pěkně děkuji!« opáčil Olda. »To je hodně povzbuzující! Ty si pak také zmizíš... i když tu možná stihneš něco srovnat... Bísiája říkala, že tefirové nejsou z našeho světa. Je to tak?«

»Jak se to vezme,« řekla. »Původně opravdu nejsou. Něco málo už o tom vím.«

»A... nemůžete s nimi něco udělat?« zkusil navrhnout Olda. »Jestli jsou z jiného světa, vraťte je tam! Bísiája taky říkala, že by to tady bylo bez nich lepší. My na ně asi nestačíme!«

»To jistě,« souhlasila veverka. »Ale není to tak jednoduché, jak si myslíš. Nemají kam se vrátit. Vlastní svět si už dávno zničili.«

»Vlastní svět si zničili a teď ničí svět nám?«

»To nevyčítej mně,« opáčila. »My se tomu zdejšímu problému časem určitě věnujeme, nenecháme to tak. Ale nebude to hned, možná ani za deset let ne. Uznej, jsme daleko a tohle nebude mise pro jednoho, i když může být na více místech současně a zdejších zloduchů se nemusí obávat. Budeme sem muset poslat odborníků víc.«

»Jsi si opravdu jistý, že ti nikdo z nich neublíží?« staral se Olda.

»Ovšem,« přikývla veverka a změnila se opět v kočku. »Kdo může být současně na více místech, tomu nehrozí zničení. Navíc mě není vidět... Ty potřebuješ sílu, abys nebyl viditelný. Já nejsem vidět z podstaty. Normálně se nikomu neukazuji a když chci, aby mě někdo viděl, jako teď ty, musím vzít na sebe nějakou podobu, i když je mi jedno, jakou.«

Najednou se začal nafukovat a měnit tvar. Olda nestačil zírat. Na stromě seděl jeho černý pejsek Čert!

»Čertíku!« vykřikl na něho radostně.

»Nejsem Čert,« ňafl psík. »Jen tak vypadám. Chceš, abych vypadal jako ty sám?«

Ještě víc se nafoukl – a za okamžik seděl na stromě druhý Olda.

»Počkej, to snad není možné!« zarazil se Olda. »Jaká je tvoje skutečná podoba?«

Kluk na stromě se prudce zmenšil, až získal opět vzhled černého kosa.

»Jaká je podoba včelího roje?« zeptal se Oldy protiotázkou.

»Počkej!« zarazil se Olda. »Ty přece nejsi včelí roj!«

»Ovšemže nejsem roj včel, ačkoliv bych tak mohl vypadat, kdyby se mi chtělo. Nemám ale pevnou podobu, to je vše. Mohu vypadat jak chci a přitom nikdy nejsem, co vypadám.«

»Z toho jsem úplný jelen!« přiznal Olda.

»Máte ještě málo zkušeností s jinými formami života,« připustil kos chápavě.

»Dobře, ať jsi, co jsi, zřejmě svedeš hodně. Já stačím na málo. Bísíája chtěla, abychom pomáhali lidem. Proto mimo mě upravila i Cilku. Jenže Cilka se mnou nechce spolupracovat a bez ní toho svedu příliš málo. Nemohl by ses podívat, proč je taková?«

»Bylo hodně neuvážené dávat barbarům ***idarchony***,« pokýval hlavou kos. »Barbaři toho příliš často zneužívají. A ***idarchonem*** se dá ublížit velice snadno!«

»Naplno jsem to použil jen proti Ingrid, ale střílela na mě,« hájil se Olda.

»Už vím a nevyčítám ti to,« spokojil se s tím kos. »V takové situaci je to pochopitelné. Měl jsi starost, co se s ní stalo, chtěl jsi ji oživit, jde o to, abyste ty možnosti nepoužívali proti jiným lidem bezdůvodně. Máme v tom směru spoustu špatných zkušeností. Bísíája to myslela v dobrém, ale nemohla to věrohodně odhadnout... dobře, podívám se ti na to, pomáhat jiným není nic špatného.«

»Chtěl bych Bísíáje udělat radost,« řekl Olda. »Aby si to nikdy nemusela vyčítat.«

»Možná ti s tím trochu pomohu,« řekl opatrně kos. »Ale mohu ti to slíbit jen za sebe. Jestli Cilka opravdu nebude chtít, nutit ji k tomu nemohu a nebudu.«

»Díky i za to,« řekl Olda. »Jen bych chtěl ještě vědět... Jak tě mám vlastně nazývat? Jak tě třeba nazývají... Ogdurové? Musí tě přece nějak oslovovat!«

»Ti mi říkají jenom ***přítel***,« řekl kosák a v jeho telepatické odpovědi probleskl náznak shovívavého úsměvu. »Jsem, kdo jsem. Na jméně nezáleží, to je u mě méně než tvar.«

Změnil se v kočku, ale pak se náhle rozplynul. Nevypadalo to jako pouhé zprůhlednění. Spíš jako když se rozletí roj včel, nebo ještě lépe, jako když se vypaří obláček mlhy, nebo když se ve větru rozpadá socha z písku. Jednotlivá zrníčka se rozletí do všech stran a dělí se dál a dál, až zmizí úplně.

Olda na to chvíli civěl.

Pak se obrátil, vzletěl nad vesnici a zamířil přes les domů.

Od Ingrid už nikomu nebezpečí nehrozí, to je vynikající zpráva. Co na to ale řeknou dospělí? Nejprve tetičku vyháněl z domova v líčení kdovíjakého nebezpečí a teď aby jim řekl, že je všechno v pořádku?

Jenže tohle je přece úplně jiná situace než včera! Včera nemohl tušit, že Přítel andělů už zasahuje! Zdálo se mu, že zmizel ze světa pátrat po Bísíáje! A byla to vlastně pravda, jen nemohl vědět, že může být současně na více místech!

Dospělí to snad také pochopí...

*****

Návraty

Oldův návrat proběhl v klidu a pohodě. Díky létání se ani nezdálo, že by byl ve vesnici, ale jen chvíli v lesoparku. I tak ho ale tetička i pan Prskavec přivítali s viditelným ulehčením. Zřejmě se o něho strachovali, po včerejšku nebylo divu.

»Mám dobré zprávy,« sděloval jim Olda ve dveřích a bez obalu jim oznámil, že veškeré nebezpečí ve vsi pominulo a oba se mohou klidně a v pohodě vrátit domů.

Výbuch bomby dole na ulici by způsobil větší rozruch, ale tohle také stálo za to!

»To chceš jako říci, že se při tom ohni nestřílelo?« podíval se na něho nesmírně udiveně pan Prskavec.

»Střílelo,« řekl Olda. »Ale za jiné situace.«

»V čem byla jiná?« zajímal se pan Prskavec.

»V tom, že jsme teď pod ochranou andělského přítele a nemusíme se bát ani vaší snachy Ingrid, ani jejího šéfa a vůbec, žádného z nich.«

»Tím bych si setsakra jistý nebyl!« pochyboval starý pán trpce.

»Uvidíte!« ujišťoval ho Olda. »Nejspíš vás to ale bude stát nějaké přemáhání. Andělský přítel všechny předělal na milé příbuzné a oni si teď nepamatují, že proti nám něco měli a že něco nesprávného dělali. Ale i vy se k nim budete muset chovat jako by se nic nestalo.«

»Ale co zbraně... a takové ty věcičky k nahánění strachu?« zajímal se.

»Neexistují,« ujistil ho Olda. »Náš andělský přítel mě ujistil, že to dal do pořádku nejen ve vesnici, ale i jinde.«

»A ti... opravdoví ďáblové?«

»Ani těch se nemusíme obávat,« řekl Olda stručně.

»Mluvíš, jako kdyby to byla pravda,« řekl starý pán. »A zatím... největší nejistotu hledej v lidech. I nejlepší přítel, nebo vlastní syn, ti může připravit nepříjemné překvapení! Mohu to říkat právem, v synech jsem se zklamal zrovna nedávno.«

»Ano, ale...« opáčil Olda. »Souhlasím, že to platí o lidech. Neplatí to o Ogdurech, a už vůbec ne o našem andělském příteli.«

»Děláš, jako kdyby se nám vůbec nepodobal,« podívala se na Oldu tázavě tetička.

»Jenže on opravdu může vypadat jak sám chce,« usmál se Olda.

»Jak sám chce?« opakoval po něm významně starý pán.

»Jistě,« souhlasil Olda. »Když chce vypadat jako havran, vypadá jako havran. Když chce vypadat jako veverka, vypadá jako veverka. Když chce vypadat jako já, vypadá jako já.«

»Nestraš!« vyhrkla tetička.

»Kromě toho může být současně na sto dvaceti místech,« dodal Olda. »Ale to byste asi museli vidět, to je dost neuvěřitelné. Kdybych to sám neviděl...«

»Tys to snad viděl?« podívala se na něho tázavě.

»Viděl jsem ho v několika podobách a současně na dvou místech,« řekl Olda. »Když připustíte, že se někdo umí rozdělit, nemůže vás překvapit ani těch sto dvacet, nebo tisíc.«

Dívali se na něho jako na polovičního blázna, ale trval na svém.

*****

Než přišli rodiče, zabýval se rozmnožováním různých věcí pomocí hmotové paměti, protože, jak říkal, tuhle hračku může mít jen on a nikomu ji dát nemůže, už proto, že by s ní kromě něho nikdo na světě nedokázal zacházet.

Když přišli rodiče a dozvěděli se totéž co tetička s panem Prskavcem, nastal konečně čas vážného zamyšlení. Všem bylo jasné, že se budou muset opět rozhodnout, ale to, co Olda říkal, bylo příliš nevěrohodné a neuvěřitelné, než aby to mohli jen tak přijmout.

Olda měl naštěstí na jejich přesvědčování velice pádný prostředek. Když byli všichni pohromadě, předvedl jim pomocí vzpomínek a telepatie, jak to setkání s andělským přítelem probíhalo. Byl to pro ně úžasný zážitek, nenacházeli slov a když skončil, všichni mlčeli. Kdo se ale setkal s takovým svědectvím, nemohl pochybovat.

Svědectví Čerta, vyvolané kdysi Bísiájou, patřilo přece do stejného druhu zážitků!

»To je něco jiného,« připustila tetička. »Jestli je to tak, mohli bychom se vrátit. Beztak se mi nechtělo nechat tam všechno a utíkat jako zloději!«

Ostatním nezbylo než jí přizvukovat. A otec rozhodl, že tam všechny zaveze autem, aby se netrmáceli autobusem. Olda tam zůstane také, do konce prázdnin bylo ještě dost času.

A tak ještě týž večer zastavilo před tetiččinou chalupou auto. Vystoupili čtyři, ale otec jen pomohl tetičce s taškou, rozloučil se a odjel. Jen si chvíli prohlížel zázračně opravenou střechu, ale na nic nepřišel, až na to, že střepy střešních tašek ležely na zemi ...jaksi navíc. Na střeše přece žádná nechyběla! Nezmohl se ale na víc než na nedůvěřivé kroucení hlavou.

Tetička nejprve spěchala k sousedce. Převzala od ní veškerý živý inventář a předala jí za celodenní péči velikou láhev. Olda sice neduplikoval koňak nadšeně, ale uznával, že u nás je tento druh dárků tradiční a nějaký dárek tetička přinést musí.

»Já věděla, že u mladých dlouho nebudeš,« komentovala její příchod sousedka, aniž by tušila pravou příčinu těch změn. »Všude dobře, doma nejlíp!«

Další rozhodování se konalo až v sednici. Pan Prskavec totiž začal nahlas uvažovat, jak si odveze domů postel. Bylo to těžké uvažování. Tetička by mu jistě na odvoz půjčila kárku, ale cestovat přes celou vesnici s postelí... a vysvětlovat, jak se ta postel dostala k tetičce...

»Víte co?« navrhl jim Olda bezelstně. »Odložte to. Jednak mají u Prskavců na návštěvě spoustu lidí a postel se tam třeba nevejde. Za druhé, já vám ji tam klidně hodím, až to bude opravdu nutné. A za třetí, vadí vám tady? Mně ne! Rádi si přece s panem Prskavcem večer povídáme. A konečně za čtvrté, léčení ještě neskončilo, nač spěchat?«

Tetička s panem Prskavcem se na sebe podívali – a ustoupili. Oldův návrh měl něco do sebe. Pana Prskavce zato napadlo, když už Olda umí vytvářet ty úžasné ***živé obrazy***, že by jim mohl přiblížit některé záhady okolo Bísiáji. Olda se trochu zamyslel a pak přikývl.

»Ale jen vybrané části,« vymínil si. »Bylo toho moc, udělám vám jen... takový sestřih, nebo jak tomu říkají v televizi...«

Ještě než tetička začala připravovat večeři, postaral se, aby i její lednička byla plná. To se jí líbilo, i když ji jemně upozornil, že párky, co tam měla, budou muset na dnešní večeři skončit, protože déle nevydrží.

Po večeři tedy tetička nešla na televizi, jako jindy, Olda začal vzpomínat, vzpomínky telepaticky vysílat a oba jeho posluchači ho se zavřenýma očima pozorně sledovali.

...jak se poprvé Bísiája objevila v záři světla a s andělskými křídly...

...jak se pokoušela s Oldou domluvit...

...jak zjistila, že se nemůže vrátit...

...jak upravila Čerta a ten jí začal sdělovat své názory na soužití se ***smečkou člověků***...

Trochu přeskočil vlastní úpravu, zejména své obavy. Pokračoval, jak si Bísiáju poprvé přivedl domů. Pak to šlo plynule dál a skončil až pozdě v noci.

»Tedy Oldíku, bylo to lepší než televizní seriály,« řekla nakonec tetička.

»Měl jsi neuvěřitelné štěstí,« přikývl pan Prskavec. »Potkat pravého anděla se každému nepodaří!«

»Zásluhu na tom nemám skoro žádnou,« řekl Olda. »To všechno Bísiája... že se objevila právě u nás v lesoparku a já jsem tam venčil Čerta. Pak už to šlo úplně samo.«

»A co budeš dělat teď, když je všechno v pohodě?« zajímal se pan Prskavec.

»Mám přece prázdniny!« pokrčil rameny Olda. »Zítra jdu za ostatními.«

Pak se vyšplhal na pec a za chvilku nevěděl o světě...

*****

Ráno se Olda vypravil do vsi, aby zjistil plány party na dnešní den. Na návsi našel Jirku a Milenu. Milena měla tašku s ručníkem, Jirka gumovou automobilovou duši, ***torpédoborec***. V plánu byl tedy Kačák, Olda se ani nemusel dotazovat. Jirka mu hned sám obšírně referoval o všem, co se v partě stalo za dobu, co s nimi nebyl. Kupodivu Oldu nepřekvapil ***úžasnou novinou***, že Cilka umí vytvrzovat jantar jako předtím Bísiája. Olda jen lakonicky prohlásil, že to umí také a o Cilce to ví.

»A to víš, že Cilka dokáže na dvacet metrů uhasit svíčku?« vyzvídal na něm Jirka.

»To jsem ji přece učil také,« souhlasil Olda.

»Nauč mě to taky!« požádal ho hned Jirka.

»To není jen tak,« vymlouval se Olda.

»Tak jsi lhář!« zaútočil na něho najednou Jirka. »Kdybys to dokázal naučit Cilku, proč ne mě? Jen si sprostě a drze vymýšlíš!«

»Nevymýšlím si!« bránil se Olda. »Naučím to každého, komu dala Bísiája ***idarchon***. Ty jsi od ní nic nedostal, takže máš smůlu.«

»Co je to za blbost?« naježil se Jirka.

»Žádná blbost!« opravil ho Olda s odevzdaným výrazem.

Pak se udělal poloprůhledným a oběma ukázal, co to vlastně ***idarchon*** je.

»Kdybys měl v sobě tohle, mohl bys dělat totéž co Cilka nebo já,« řekl nakonec Jirkovi. »Neučil jsem Cilku žádným kouzlům, ale jen a jen zacházet s tímhle. Když to v sobě nemáš, nikdo tě nic nenaučí, chápeš? Chceš se naučit hrát na piáno, když nemáš ruce?«

»A ona... ona to má v sobě taky?« zeptal se Jirka zaraženě.

»Ano,« potvrdil mu Olda. »To je takový dárek od Bísiáji, dostali jsme to jen my dva.«

»Proč ne všichni?« zeptala se opatrně Milena.

»Bísiája to správně neměla dát nikomu,« řekl Olda. »Porušila dokonce nějaká pravidla. když to dala nám dvěma. Víc si ani netroufla.«

»Dobře, ale proč zrovna dvěma?« pokračoval Jirka. »Jeden, dva, tři, není to jedno?«

»Není,« řekl Olda. »Dva mohou posílat na lidi ***potěšení***, na to mě potřebovala i Bísiája. Jeden sám na to nestačí a tři jsou nadbyteční. Než odešla, upravila Cilku, abychom byli zase dva a mohli v tom pokračovat.«

»Proč tedy nepokračujete?« namítl správně Jirka.

»Protože Cilka nechce,« pokrčil rameny Olda.

»Jak, nechce?« nechápal Jirka.

»Prostě nechce!« řekl Olda. »Nelíbím se jí, či co.«

»Není blbá?« vyhrkl Jirka.

»Zeptej se jí sám,« řekl Olda. »Doufám, že za chvilku přijde.«

Cilka si dávala jako obvykle na čas. Nejdřív přišli na náves kluci Zimákové s ***křižníkem Bismarckem***, Pepík Procházka a Franta Liška. Tentokrát to pro ni nebyla žádná výhoda. Parta začala otevřeně probírat otázku darů od Bísiáji a Olda se rozhodl před kamarády prolomit všechna tajemství.

»Nám ***potěšení*** babičku úplně uzdravilo,« řekl Franta Liška. »A že to s ní bylo nahnuté, o tom ať nikdo nepochybuje! Jen ten doktor od záchranky, jenže ten ji neviděl předtím, ale až potom, když už vlastně doktora nepotřebovala.«

»Babička Zavoralová měla rakovinu,« přidala Milena. »Sami doktoři v nemocnici tomu říkají ***zázračné uzdravení***. Předtím jen ležela a měla bolesti, až jí museli dávat morfium, včera už jela sama na kole nakupovat!«

Případů zázračného působení Bísiáji bylo dost. Jen starého Hadra, který Bísiáju odmítl, odvezla tento týden sanitka do nemocnice, ale za to už přece Bísiája nemohla.

Uprostřed debaty dorazila Cilka s velkou taškou s ručníkem.

»Jdeme na Kačák?« navrhla partě samozřejmě.

Bylo to domluvené od včerejška, takže její otázka byla čistě řečnická, nemohla čekat nic jiného než souhlas.

»Kačák počká,« odsekl Jirka. »Umíš lítat jako Olda?«

»No...« zarazila se. »Nevím. Možná.«

»A co ***potěšení*** stařiček?« pokračoval Jirka. »Dokážeš to?«

»To vážně nevím,« zamračila se Cilka.

Pak si uvědomila, že na ní všichni visí očima a čekají napjatě na každé její slovo.

»Ty jsi kecal, co?« zaútočila telepaticky na Oldu. »Nedohodli jsme se jinak?«

»Jistě, dohodli jsme se jinak,« potvrdil jí to Olda, ale nahlas, aby to slyšeli všichni. »Ty jsi ale dohody zrušila. Ty dvě dohody spolu souvisely, ne? Odmítla jsi spolupráci, já odmítám dodržovat tajemství.«

»Naši mi to zakázali!« odsekla pořád ještě telepaticky a směrovaně jen na něho.

»Nemůžeš mluvit nahlas?« opáčil Olda. »Chtějí to snad slyšet všichni! Já to přece vím už dlouho! Tajemství je zkrátka konec.«

»To ti teda nezapomenu,« odsekla pořád jen pro něho a blýskla po něm očima.

»Naši mi s ním zakázali chodit,« řekla po chvilce nahlas. »Nabízel se, že mě bude učit matiku, ale máma mi to zakázala, když mi... ukazoval nemravné věci...«

»Cože?« vykřikl Jirka překvapeně.

Také ostatní se na Oldu podívali divně. Olda to ihned pochopil jako podraz, však to také podraz byl. Ale včas ho napadlo, že není nic ztraceno.

»To jsem vám přece ukazoval taky!« bránil se. »Co je na tom nemravného?«

»Co jsi komu ukazoval?« vyskočil Franta, který o ničem nevěděl.

»Tohle!« opáčil Olda nevrle. Zprůhlednět a nechal ze sebe viditelný jen ***idarchon***.

»Umím být napůl průhledný,« pokračoval. »Ale podle mě na tom nic nemravného není. Vsadím se, že mi to učitelé dovolí ukazovat i ve škole při vyučování, jako normální vědeckou ukázku. Ještě jsem neviděl film, který by to ukazoval tak dobře.«

Postupně nechal na sobě viditelné srdce, plíce, žaludek a játra.

»Tak a teď jste viděli to samé co ona,« řekl. »Nic víc.«

»Ale to snad nebylo nemravné!« uklidnil se rychle i Jirka.

»Máma si to ale myslela!« držela se Cilka výmluvy. »A zakázala mu k nám chodit!«

»To tedy pěkně přehnala,« usoudil Jirka.

»Jenže potom k nám poslal pana Prskavce,« pokračovala Cilka. »Představte si, že se ten nemrava nestyděl našim navrhnout, abych si Oldu vzala za manžela, chápete? Co má komu co navrhovat? Copak to jde? Co si o sobě myslí? Všichni Prskavcovi jsou nafoukaní! Myslí si, že si za peníze koupí každého! Já ale na prodej nejsem, já tedy ne!«

Rozbrečela se a začala si utírat oči.

»Kdo mluvil o penězích?« opáčil Olda. »Já rozhodně ne a pokud vím, pan Prskavec měl na mysli pomoc stařičkům, ne peníze!«

»Vážně chtěl, aby Cilka a ty...?« zeptal se ho ale výhružně Jirka, který viděl, že to Cilku opravdu rozrušilo a jak se zdálo, postavil se na její stranu.

»Chtěl, když to chceš vědět!« vybuchl Olda. »Pan Prskavec je ze staré doby a nejspíš to myslel dobře. Že je to pitomost, to jsem mu řekl hned na začátku, ale nedal na mě. A už vůbec nemůžeš tvrdit, že bych ho k tomu navedl, nebo že bych ho tam poslal. Nebyl to můj výmysl, ale jeho. Za to přece nemohu.«

»Co si vlastně o tom myslíš?« pokračoval Jirka tvrdě ve výslechu Oldy.

»Co? Že bychom měli lidem pomáhat, nic víc bych do toho netahal!«

»No... na tom by snad nebylo nic špatného,« usuzoval vážně Jirka.

»Cože?« vybuchla Cilka. »Ty s tím ještě souhlasíš? Ty?«

»Na tom nic zlého není,« opakoval Jirka. »Snad si nemyslíš, že musí mít každý doktor pletky s kdejakou zdravotní sestrou? Neměli ti vaši raději zakázat pitomé televizní seriály?«

»Ještě ty se k němu přidej!« odmítla Cilka. »Víš, co by to znamenalo? Vystudovat na doktory, to je samo o sobě problém, učení mi nikdy nešlo...«

»Bísiája ti přidala schopnosti i inteligenci a ani předtím jsi nebyla tak pitomá, jak se teď děláš,« vskočil jí do řeči Olda.

»Ale aby mě škola bavila, to těžko!« opáčila jedovatě. »No a pak bychom se nesměli od sebe málem ani hnout... Copak se to dá vydržet?«

»Když chceš pomáhat lidem, musíš leccos strpět,« řekl Olda. »Pan Prskavec by to chtěl hned pojistit svatbou, ale on je opravdu ze staré doby. Podle mě je to zbytečné. Celá ***oběť*** by byla v tom, že bychom se museli vyskytovat někde poblíž, v jednom městě a nejspíš v jedné nemocnici. Ale proč ne? Já si tu spolupráci představuji volně. Být oba doktoři, budeme mít každý svoji ordinaci. Jednou za den bychom se sešli, ***potěšili*** jednoho potřebného – a to by asi bylo všechno.«

»To říkáš teď... ale... takhle jsi mi to nikdy neřekl!« couvala Cilka.

»Protože jsi o tom nikdy nechtěla mluvit!« odpálil ji Olda. »To bylo pořád: ***slíbila jsem to Bísiáje, ale ne tobě, to snad stačí...*** A pak jsi to prostě zrušila. Kvůli panu Prskavcovi? Ten viděl, jak ho Bísiája seškrábla hrobníkovi z lopaty a zbavila ho vozíčku, na kterém se deset let trápil! Dnes chodí a je mu líp než před dvaceti lety! Proto vidí jen dobro, které bychom mohli lidem přinést! Já si sice nejsem jistý, že to dokážeme bez Bísiáji, ale za pokus by to stálo!«

»Ale abych si tě brala, promiň!« odsekla jedovatě. »To ať po mně nikdo nechce, to bych radši skočila z mostu!«

»Neboj se, svatba ti ode mě nehrozí!« opáčil Olda kysele. »Kdo má s tebou vydržet celý život? Já tedy ne!«

»Já s tebou tuplem ne!« odsekla.

»Jenže pan Prskavec si myslí, že svatba něco pojistí...« pokračoval Olda. »Přesvědčoval i tetičku, když se ho snažila krotit. Že by to byl jediný oprávněný sňatek z rozumu za poslední dva tisíce let! Já si to nemyslím. Nač hned svatbu? To je přece pitomost!«

»No právě!« chytila se toho. »Já navíc nesnáším městský život. Chci bydlet na vesnici, v přírodě, ne v nějaké betonové králíkárně! Nemocnice, pacienti, ordinace, to mě neláká!«

»U tebe by to asi oběť byla,« souhlasil Olda. »Pak jsi to měla včas odmítnout! Bísiája by to dala někomu jinému, kdo by to za takovou ***oběť*** nepovažoval.«

»Když ale za mnou přišla v noci!« vzlykla a zase se zdálo, že se zase rozbrečí. »Přišla, jako kdybych měla jediná zachránit svět! A já jí na to kývla! To jsem ještě nevěděla, co bude se mnou dělat, ani se mi o tom mluvit nechce, ale příjemné to nebylo! A pak, že musím spolupracovat a ke všemu zrovna s ním! Že pro mě bude jediný na světě! Copak by mě mohlo včas napadnout, co to bude znamenat?«

»Mě to taky hned nenapadlo,« přiznal Olda zamračeně. »Do letošních prázdnin jsem se zajímal hlavně o auta. Nepochyboval jsem, že je to zájem na celý život, a najednou bác ho! Abych dělat doktora! A ještě se zabývat hlavně důchodci! Taky mi to všechno nabouralo.«

»Ale přistoupil jsi na to!« odsekla. »Nějak moc ochotně!«

»Přistoupil,« přikývl. »Takový dar se neodmítá! Mělo to jedinou chybu, že Bísiája padla zrovna na tebe! Vůbec jí nepřišlo na mysl, že to dokážeš tak pitomě zkazit!«

»Vadí ti, že beze mě budeš nula?« odsekla jedovatě.

»Vadí!« odsekl. »Samozřejmě mi to vadí! Nuly budeme oba, protože jeden bez druhého nic nesvedeme, ale vadí mi na tom, jak to můžeš tak ledabyle zahodit!«

»Takový dar je obojek!« vytáhla svůj další argument. »A to já nesnesu!«

»Obojek?« opáčil Olda. »Možná! Ale nezlob se, připadáš mi jako vrah. Procházíš se na břehu, ve vodě se topí lidi, jsi jediná na světě, kdo může pomoci – a ty se nechceš namočit! Připadá mi to, zlob se nebo ne, jako bys ty lidi osobně vraždila.«

»Já nikoho nevraždím!« řekla, ale zřejmě se jí v krku zalkla ostřejší odpověď.

»Možná nikoho,« připustil. »Možná tři sta lidí ročně. A že je nezabiješ? Zabiješ je právě tím, že nic neuděláš. Já vím, topící se lidi zabije voda, tyhle zase rakovina. A taky lhostejnost, přeber si to jak chceš! Chystáš masovou vraždu z lhostejnosti... Styď se!«

Místo aby odpověděla, rozbrečela se ještě víc, popadla tašku a dala se na útěk domů.

»Tos' jí to dal opravdu hodně,« řekl Jarda Zimák po chvilce.

»Ty... Oldo, to jsi ale vážně přehnal!« obrátil se k Oldovi vyčítavě i Jirka.

»Já?« vybuchl Olda. »Víš, co říkal pan Prskavec? S tou svatbou to samozřejmě přehnal, ale on ještě věří na sňatky z rozumu. Nechci ho poslouchat ve všem, ale zahodit dar od anděla je podle něho těžký zločin a to je pravda! My dva, já a Cilka, můžeme znamenat tři sta šedesát pět zázraků do roka – anebo nic. Myslíš si, že já bych tomu nic neobětoval?«

»No jo, ale ty to chceš sám...!« namítal Pepík Procházka. »Je to tvoje vůle.«

»Chci, protože vidím, co by to přineslo. Vy jste neviděli, jak stařečkové okřáli? Jak už dvě babičky utekly hrobníkovi z lopaty? Jak pan Prskavec chodí, ačkoliv se deset let nezvedl z invalidního vozíčku?«

»To je těžké,« svraštil Jirka čelo přemýšlením. »Pro Cilku by to asi bylo horší. Nešlo by to... nějak přenést na někoho jiného?«

»Obětoval by ses místo ní?« zeptal se ho přímo Olda.

»Nevím,« trochu couvl Jirka.

»Představ si na jejím místě sebe,« uvažoval Olda. »Mohli bychom Bísiáju požádat, až se bude vracet, aby to sebrala Cilce a dala tobě... Ještě by to snad šlo...«

»Ona se tudy bude vracet?« ožila trochu Milena. »Jak to víš?«

»Bísiája prý zabloudila,« řekl Olda vážně. »Hledají ji Ogdurové a Čert jim pomáhá. Má prý úžasný čich a je to navíc jediný pes na světě, se kterým se dá mluvit. Půjčili si ho, aby jim pomohl s pátráním. Až se budou vracet, mohli bychom se jich zeptat...«

»Andělů?« vyhrkl Jarda Zimák. »Páni! To je teda něco! A Čert jim pomáhá?«

»Nevím jestli zrovna Ogdurů...« řekl Olda opatrně. »Hovořil jsem včera s jedním jejich přítelem. Ten mi všechno řekl.«

»Přítelem?« zajímalo Jirku. »Jak vypadá takový přítel andělů?«

Dívali se všichni napjatě, ale nikdo nečekal, že se Olda najednou rozesměje. Smál se, až se kuckal smíchy.

»Jak vypadá?« opakoval po Jirkovi. »To je hodně složitá otázka!«

»Prosím tě, co je na tom složitého?« urazil se Jirka. »To nedokážeš popsat, jak vypadal někdo, s kým jsi mluvil?«

»Nedokážu,« přiznal Olda. »Potíž je v tom, že on vypadá, jak právě chce. Viděl jsem ho jako kosa, vrabce, havrana, veverku, psa, sojku, kočku...«

»...a měnil se ti plynule před očima... tomu máme věřit?« odfrkl si nevěřícně Jirka.

»Jo, plynule. Nebo náhle, podle toho, jak se mu chtělo,« souhlasil Olda. »Nepozemský život může mít pro nás úplně nečekanou formu. Jednu chvíli dokonce vypadal jako náš Čert, až mě tou podobou zmátl, ale pak vypadal i jako já.«

»A tomu máme věřit?« opakoval Jirka naštvaně.

»Poslyš, Jirko, vymýšlím si často, nebo to nemám zapotřebí?« zvážněl Olda.

»No jo, ale je to strašně nepravděpodobné...« trval na své nedůvěře.

»Nepravděpodobné je asi všechno od chvíle, kdy se na Zemi objevila Bísiája,« souhlasil Olda. »Jenže tady se opravdu dějí věci, které do našeho světa nepatří. Například Prskavcovi.

Asi se budete hodně divit, ale nejsou už nafoukaní, nejde jim o peníze a uvidíte, že se budou chovat docela normálně, sousedsky.«

»Cože?« vyjekl Jirka. »Jak to můžeš tvrdit?«

»Vím to od někoho, komu věřím,« odvětil Olda. »Od Přítele andělů.«

»Ani malej Johny?« nevěřila Milena.

»Ani ten,« tvrdil Olda.

»To by chtělo vyzkoušet!« navrhl Franta Liška.

»Můžeme, ale jindy,« odmítl to Olda. »Nepůjdeme raději na ten Kačák?«

»Bez Cilky?« zděsila se Milena. »Neměl bys ji zavolat zpátky?«

»To víš! Aby zase řekla, že jí dělám nemravné návrhy!« odmítl to Olda.

»Ona to tak nemyslela,« omlouvala ji Milena.

»Ona to tak myslela,« řekl tvrdě Olda. »Chtěla mě očernit! Měli jste se vidět, jak jste se všichni tvářili! Mám já zapotřebí nechat se od ní pomlouvat? Jen ji nechte, ať si to promyslí pěkně o samotě! Potřebuje na to klid!«

Vykročili tedy ke Kačáku, ale všichni vypadali zamyšleně.

»Říct jí ale do očí, že někoho vraždí, to byla síla,« vyčetl Oldovi Jirka. »Měl bys jí dát aspoň najevo, že jsi to tak nemyslel!«

»Není to snad pravda?« odmítl jakékoliv smiřování Olda. »Člověče, zamysli se nad tím, ty přece můžeš být nestranný! Ber to chvilku očima babičky Zavoralové! Kolik lidí zemře, když se do toho nedáme co nejdřív? Tři sta zázraků ročně! Anebo tři sta pohřbů!«

»Ti by zemřeli tak jako tak!« namítal.

»Promiň, ale to je pitomost!« postavil se mu Olda. »Uvažovat tak všichni doktoři, začali by na pacienty otevřeně kašlat. To by to dopadlo! Babička Lišková by byla bez nás po smrti. Nejsem sice doktor, ale chápej to už konečně taky, s takovým darem se nehazarduje!«

Jirka se raději stáhl, když viděl Oldovu neústupnost.

Pak došli k rybníku a nastala obvyklá zábava. Olda odmítl opakovat nálet na Bismarcka, ale nabídl se, že bude dělat torpédo. Bylo to něco nového, takže na to všichni lehce přistoupili v očekávání nové zábavy. Kluci Zimákové odpluli od břehu a Olda skočil do vody. Všichni očekávali, že k nim bude plavat, proto je překvapilo, že Olda zajel pod vodu a už se nevynořil.

Olda se nechal táhnout v hloubce ***idarchonem*** a sledoval jen směr. Po chvilce se přinutil otevřít oči. Voda byla kalná, bylo vidět sotva na dva metry, ale nad sebou viděl jen blyštivou hladinu. Plul proto dál, zatím mu vzduch nechyběl, necítil nutnost nadýchnout se. To by bylo něco pro potápěče, uvědomil si. Potápět se bez drahých přístrojů!

Náhle spatřil na hladině šikmo před sebou veliké černé kolo a dva páry nohou.

Stočil se tedy vzhůru a zrychlil. Do traktorové duše najel zespodu tak rychle, že ji naráz převrátil. Oba kluci přepadli přes okraj a chvíli se plácali kolem, než se gumy zase chytli.

Na břehu skákali nadšením všichni, kdo to viděli.

Bismarck poprvé neodolal!

*****

Večer se vraceli všichni společně, utahaní, ale v dobré náladě. Na Cilku si nikdo ani slovíčkem nevzpomněl. Tentokrát ani Olda. Ne že by na ni zapomněl, ale poručil si nemluvit o ní, nezačínat o ní hovor, jako kdyby neexistovala.

Na návsi se rozloučili a rozešli.

»Kam půjdeme zítra?« nadhodil Pepík.

»Až co nás zítra napadne,« mávl rukou Olda.

Domů došel v pohodě. Tetička už na něho čekala, ale nejprve musel rozmnožit suroviny k přípravě večeře, tetička nakoupila úsporně po jednom kuse jen vzorky. Když zduplikoval co chtěla, nabídl se dojít na trávu králíkům, což tetička samozřejmě neodmítla.

»Můžeš to ale udělat jako s nákupem!« navrhla mu.

»Plýtvat volnou energii na trávu pro králíky?« podíval se na ni udiveně.

Vzal si koš a srp a vyrazil na trávu. Konec konců, mohl přitom vzpomínat na Bísiáju i na Čerta, kteří mu při tom zatím pokaždé dělali doprovod.

Kde jim je konec? uvažoval. Andělský přítel mu slíbil, že Čerta vrátí, až Bísiáju najdou.

Čert nikde, takže ji dosud nenašli. Jak to, když nedávno tvrdil, že už ji mají blízko?

Králíci se do trávy pustili jako vždycky a Olda uklízel koš.

Ale najednou...

Přímo bytostně pocítil to nezřetelné telepatické zavlnění. Že by přece jen Cilka projevila ochotu k domluvě?

Nebyla to ale Cilka. Stranou se objevila roztřepená bílá plocha, ale z andělských křídel vyskočil malý černý pejsek a křídla hned poté zmizela.

»Čerte!« vykřikl radostně Olda, praštil srpem a roztáhl náruč.

»Tady jsem!« skočil mu do ní pejsek a radostně vrtěl ocáskem. »Konečně známé vůně!«

»Počkej, neolizuj mě!« bránil se mu Olda. »Ať nám neuteče!«

»Kdo nám nemá utéci?« nechápal psík a opět olízl Oldovi obličej.

»Tvůj andělský přítel!« řekl Olda.

»Ten?« vyplázl Čert jazyk. »Ten se dávno se mnou rozloučil! Doprovodil mě asi čtyři světy odsud, tam už jsem řekl, že trefím domů sám! A jak se mi to povedlo!«

»Počkej!« strnul Olda. »On ti přece musel otvírat brány!«

»Nemusel!« štěkl psík. »Já to teď umím sám! Koukáš, co?«

»To tedy jo,« zesmutněl Olda v neblahém tušení, že jeho plány dostaly další zásah pod čáru ponoru.

»Mám dvě nová játra!« chlubil se psík. »***Slýrib*** je dobrý pro cesty z jednoho vesmíru do druhého a ***xeri*** na zahánění oblud. Nevěřil bys, jak obrovské psy jsem tam zahnal! A kdyby jen psy! Taky medvědy, mamuty a ještě větší!«

»Ty jsi dostal... ***slýrib*** ?« podíval se na něho nedůvěřivě Olda. »Bránu do vesmíru?«

»Jo!« ňafl psík. »Proto jsem taky mohl přijít úplně sám. Když jsem vyčenichal, že jsem na místě, kde Bísiája začínala, řekl mi přítel, ať už spěchám domů sám, že už nezabloudím. Oni pak šli druhou stranou, prý to mají blíž.«

»Počkej, ty jsi šel skrz svět těch chobotnic?« vyptával se Olda.

»Ty jsou docela fajn,« rozplýval se psík. »Se mnou se kamarádily. Asi to bude pro tebe velké překvapení, ale nejsi jediný člověk, kdo se dostal do jejich světa.«

»Já to přece vím!« usmál se Olda. »Taky Bísiája a pan Prskavec...«

»Jo! A ještě celá obrovská smečka!« dodal psík. »Prý asi milion, to je na mě ale nějak moc nohou. Někteří tam žijí už dlouho! Ale na Zemi je to tajemství, víš? Máš rád tajemství?«

»Počkej, ale náš přítel taky něco říkal o světě, kde žijí obrovské obludy! A tím světem bys podle toho musel při návratu projít!«

»Taky že jsem prošel!« vypjal se hrdě psík. »Obludy veliké jako autobus! Nebudeš mi to věřit, ale všechny jsem zahnal!«

»To mi budeš muset pořádně vyprávět,« přikývl Olda. »Ale já jsem se chtěl přítele na něco zeptat, víš? Proto mi tak vadí, že jste se rozešli, chápeš?«

»On se sem brzy vrátí, pokud tu už není.«

»On je někde tady?« vyskočil Olda. Konec konců, možné by to bylo!

»To nevím,« ňafl psík skromněji. »Mohl bych ho zavolat telepatií, to by slyšel až tam, co je Bísiája doma. Škoda, že ho nesmím volat. Leda by šlo o život, což právě teď nejde.«

»I když to je důležité?« pokusil se ho zviklat Olda.

»Jde o život?« štěkl psík.

»O život zrovna ne,« připustil Olda.

»Tak to nesmím,« opáčil psík. »To by nebyla žádná poslušnost! A na poslušnosti u psů hodně záleží, chápeš?«

»Chápu,« přikývl Olda. »Škoda. Počkej, ale proč si nezavolala domů Bísíája?«

»Protože mám lepší než ona,« chlubil se Čert. »Za věrné čenichání jsem dostal poslední novinku, výkonnější telepatii, než mají všichni Ogdurové! Tedy, oni ji brzy dostanou taky... ale já ji mám už teď, to koukáš!«

Psík se přitom úplně nadmul pýchou.

»Poslyš, jak je to ale s poslušností ohledně samostatného cestování psů vesmíry? To se smí?« ptal se Olda.

»Přítel říkal, že smím,« opáčil psík. »Tedy, nezakazoval mi to. Víš, jak snadno se dají nadprostorem obejít pitomé ploty?« dodal dychtivě.

»Neříkej, že ti to dovolil k cestování za fenkami!«

»Nezakázal mi to!« namítl psík. »Jen ty velké hafany nesmím zabíjet. Zahnat je smím, ale zabíjet ne. Když si ale představíš, že teď zastraším i tyrannosaura...«

»Jak, prosím tě?« divil se Olda.

»Pomocí ***xeri*** – snadno!« řekl psík. »Měl jsi vidět, jak ta obluda couvala! Přitom bych se jí do tlamy určitě vešel i s tebou!«

»Předvedl bys mi to zastrašení?« napadlo Oldu.

»Jde nám o život?« opáčil psík.

»Nejde, ale...«

»Tak nesmím,« odmítl psík. »To je přísně zakázané. A poslušnost je poslušnost.«

Olda si jen vzdychl.

»Hele,« napadlo ho najednou, »Nedostal jsi taky ***idarchon***?«

»Myslíš ty ***játra na lítání a na oheň***?« upřesňoval si psík.

»Ano, to jsem myslel,« řekl Olda.

»Ty jsem nepotřeboval,« přiznal zklamaně psík. »Dostal jsem jen to nejnutnější, nic víc. Prý jsem i tak nejlépe vybavený pes na světě a to je určitě pravda.«

»To tedy jsi,« přiznal mu Olda. »Ale ***idarchon*** by byl lepší než ***xeri***.«

»To může tvrdit jen někdo, kdo ***xeri*** nezná!« ňafl pes. »Víš jak je užitečné umět si držet od těla všechny možné obludy? Kdybych to neměl... no, on by je ***přítel*** zahnal, jako zahnal ty obrovské drzé kočky... ale takhle je to lepší. Víš vůbec, jak psu po takové zkušenosti stoupne sebevědomí?«

»Koukám, že máš sebevědomí jako celý pavilon šelem,« řekl Olda. »Ale pomoci mi teď nemůžeš. Takže je to všechno pro kočku.«

»O kočkách ani nemluv,« opáčil Čert. »Jsou tam... no, naštěstí dost daleko, ale představ si kočky velké jako autobus, zuby jako když se postavím na zadní... to jsou bestie! Nejhorší na tom je, že si z ***xeri*** nic nedělaly, musel je zahánět přítel... Naše kočky jsou proti nim úplně neviňoučká koťátka, i když si říkají bengálský tygr!«

»A tam někde šla Bísíája?« zarazil se Olda.

»Prý měla štěstí,« řekl psík. »Velké obludy zastrašovala jako já, ale na ty drzé kočky to neplatilo... Naštěstí ji včas napadlo proskočit do sousedního vesmíru. Tam jsou sice ohavní a jedovatí hadi, ale ti už se zahnat dají... Měl jsi vidět, jak rychle se plazili pryč!«

»No nazdar!« vzdychl si Olda. »Ona kvůli nám takhle riskovala!«

»Přítel to taky tak říkal!« přispíšil si Čert. »A taky jí pěkně vyhuboval! Hned když jsme ji ulovili! Ale měl jsi ji vidět, jak byla ráda, málem oblízla ona mě!«

»Mohli se aspoň na chvilku zastavit u nás!« litoval Olda.

»To tedy nemohli,« ujistil ho psík. »Bísíája spěchala domů. Přítel jí nabízel, že to za ni vyřídí, ale ona chtěla být u toho, až se bude jednat o tobě... tedy o nás, vlastně o Zemi jako takové... Nechtěla, aby se jednalo bez ní!«

»Aha,« řekl Olda. »Jak to jednání dopadlo, to už nevíš, že?«

»To ani vědět nemohu, protože o tom nejspíš jednají právě teď!«

»Ach jo,« povzdychl si Olda. »Zase se někde jedná o nás bez nás...«

»Buď rád,« utěšoval ho Čert. »Představ si, že by o nás jednali zdejší černí vrahové!«

»Doufejme, že to pro nás dopadne dobře,« řekl Olda.

»Pro dnešek mi stačí, že už jsem doma,« vzdychl si psík. »Tam to bylo, pořád v pozoru, pořád očkem koukat, kde se co blíží, kdo by chtěl psa sežrat... Víš, jak rád se teď stočím do klubíčka na svém koberečku? A... nebyl by tady pro psa aspoň jeden buřtík? Dostával jsem tam ryby, nebyly nejhorší, taky je žeru rád, ale o buřtíku se mi tam jen zdálo!«

»Buřtík bude!« řekl Olda. »Jsou v ledničce, tetička včera jeden koupila.«

»Jeden? Ach jo, to asi pro psa nezbude!« strachoval se psík.

»Zbude!« ujistil ho s úsměvem Olda. »I kdyby byl opravdu poslední a jediný!«

»Tomu říkám slovo!« dodal Čert.

*****

Zakázaný výlet

Ráno přišel Olda na náves opět s Čertem.

Pejsek se nesl jako hvězda a hned se stal středem pozornosti. Než se parta sešla, všichni věděli, co se dělo mezi vesmíry. Olda čekal, že to psík každému zopakuje, ale psík měl zřejmě dost dojmů, aby se opakovat nemusel. Jen jeho chlubení, jak statečně zaháněl ty obrovské obludy, nenašlo pochopení. Všichni se mu po straně smáli.

Cilka tentokrát nedorazila vůbec. Jako poslední přišla Milena a pak dlouho poslouchali Čertovy báje, než ztratili trpělivost.

»Ona na nás kašle!« řekl Jirka naštvaně.

»Není divu, po takový vostudě...« podotkl Pepík Procházka.

»Jakýpak vostudě?« obořil se na něho Jirka. »To přece není žádná srandička! Co bys na jejím místě dělal ty?«

»Není to legrace,« zastal se Cilky i Olda. »Nechte ji, ať jí to pořádně projde hlavou!«

»Její škoda,« podotkl Honza Zimák.

»Nedozví se ani, jak jsem zahnal tyrannosaura...« podotkl Čert.

»Kuš!« obořil se na psa Jirka, jak byl v ráži. »Kdo má poslouchat takový vychloubání! Ty kdybys potkal hospodského vlčáka Arana, tak se poděláš strachy!«

»Cože?« naježil se psík. »Tak se tam pojďte podívat se mnou, vy štěňata!«

Partu náhle ovanul nepříjemný zápach zkažených vajíček, vycházející z oválného, slabě modře orámovaného otvoru, za nímž byla jakási džungle. Dole rostlo pár řídkých keřů, půdu pokrývalo zetlelé listí jako v pozemských lesích, ale stromy tam sahaly do neuvěřitelné výše, přinejmenším do sta metrů a kmeny měly neuvěřitelně silné. Olda jediný pochopil, co to je.

»Čerte, tam přece nesmíme!« pokoušel se zarazit psíka.

»Co to je?« ukazovala zděšeně na otvor do cizího světa Milena.

»Sousední svět devítichapadlových chobotnic!« řekl Olda polohlasem, jako by se bál, že ho některá uslyší. »Čert opravdu umí procházet mezi světy! Ale nesmí se to!«

»Jen ať se jdou podívat!« štěkl psík. »Kdo se bojí, ať tu zůstane!«

A sám jako první proskočil oválem do džungle.

»Pojďte za mnou!« lákal všechny z oválu. »Nikdo tu není, nikdo vás nesežere!«

»Bísiája říkala, že nesmí do cizích světů pouštět barbary!« varoval ho Olda.

»Mně to nikdo nezakázal,« kasal se psík. »Takže to mám dovolené!«

»Chtěl bych se tam ještě aspoň jednou v životě podívat!« řekl Olda toužebně. »Myslel jsem si, že to už nikdy neuvidím, ale chtěl bych se tam vrátit, aspoň na chvilku!«

»Tak pojď, co ti v tom brání?« lákal ho Čert.

»Kluci... Milčo... Pojďte tam!« rozhlédl se Olda vzrušeně po partě. »Máme jedinečnou příležitost! Bísiája tam lidi brát nesměla, Čertovi to taky brzy zakáží, ale teď to ještě jde! Kdo jde s námi do cizího světa?«

Sám udělal dva kroky k propusti a srdnatě vkročil na měkkou lesní půdu, pokrytou mechem. Pod nohama mu prasklo pár větviček, ale jinak se nic zvláštního nestalo.

»Pojďte taky!« lákal Čert ostatní. »Ale rychle, kdo to má držet tak dlouho otevřené?«

První se odhodlal Jirka. Opatrně vykročil k otvoru a prošel jím. Pak Franta Liška, Pepík Procházka a oba bratři Zimákové. Nakonec Milena, která nechtěla zůstat sama na Zemi, když už tam byli všichni.

Ovál se uzavřel. Kolem party byla tichá džungle cizího světa, ani pták nikde nezapípal.

»Tady nic není,« začichal psík. »Chobotnice jsou daleko. Je tu jen nějaký hmyz, ale je strašně hořký, nic dobrého. Půjdeme raději ještě dál, tam určitě něco bude.«

»Počkej, Čerte, tam snad jsou ty obludy!« varoval psíka Olda.

»Ty myslíš, že na nás číhají?« štěkl psík. »Tady měly být chobotnice, kde jsou? Možná budeme dlouho čekat, než nějakou obludu aspoň z dálky uvidíme!«

Otevřel další ovál. Jakmile zmizela roztřepená bílá plocha, objevila se rovná, přehledná písčitá pláň s občasnými keři. Pes rychle proskočil oválem a ostražitě se rozhlédl.

»Jen pojďte!« lákal ostatní. »Obludy jsou daleko, nebojte se jich, zaženu je. A i kdyby ne, utečeme jim všichni zpátky.«

Olda šel tedy jako první a ostatní za ním. Když se za Milenou oválný průchod zavřel, všichni se ale přece jen raději semkli do houfu. Kolem nich nebyla Země, náš známý svět, kde přece jen víme, co nás může a nemůže potkat.

Stáli skoro na rovince, byly tu jen drobné terénní vlnky, kde by se žádné velké zvíře neschovalo. Pro jistotu se všichni ostražitě rozhlíželi. Nedaleko od nich se vypínalo několik rozložitých kaktusů a asi dvě stě metrů za nimi začínal lesík podivných palem. Kupodivu tu ani nebylo takové vedro, jak podle kaktusů očekávali. Jen ve vzduchu byla cítit nepříjemná hnilobná vůně.

»No... byl jsem tady s přítelem a s ním jsem se nemusel bát ničeho,« pokračoval psík. »Ale jeho není vidět, takže když se objevily...«

»Támhle něco je!« vykřikl Jirka a ukazoval šikmo stranou.

»To nejsou žádné bestie,« komentoval to psík. »To jsou jen taková větší prasata.«

Ta ***větší prasata*** byli tři dinosauři, každý o velikosti slušného tanku. Šinuli se k lesíku, při jejich rozměrech a naježených hrotech pancířů se asi dravců neobávali. Na koncích ocasů měli obrovské koule s trny, něco jako řemdih, ovšem mohli by tím bourat i betonové stavby.

»Ale podívejte se támhle!« upozorňoval skupinku dětí pes. »Tam ty bestie už by na nás mohly dostat chuť.«

Skupinka pěti menších dinosaurů vyšla z lesíka vzdáleného asi půl kilometru. Nebyli to zřejmě největší zdejší dravci, ale setkání s nimi by nemuselo být příjemné ani pro medvěda. Kráčeli zvolna, zdánlivě bez cíle. Najednou se rozběhli do vějíře a vyrazili rychlostí geparda.

Mezi dunami vyskočil menší dinosaur. Do této chvíle nebyl vidět, asi tam někde ležel a odpočíval. Dal se na útěk, ale brzy bylo jasné, že jeho pronásledovatelé jsou rychlejší. Štvali ho jako vlci jelena a doháněli ho. Štvanec najednou seběhl do nějaké terénní prohlubně, kam za ním neviděli. Pronásledovatelé tam zaběhli také a už se neobjevili, nejspíš ho dostihli. Co se tam skutečně dělo, mohli jen hádat, ale nikdo nepochyboval, že to pro uloveného dinosaura dobře nedopadlo.

Zaujati vzdálenou tragédií zapomněli sledovat okolí. Dávné Čertovy instinkty naštěstí pracovaly dál a přinutily pejska otočit se.

V té chvíli se ozval řev podobný burácení hromu.

Všichni z toho ztuhli a kdo se ohlédl, ztuhl dvojnásob.

Nejméně desetimetrový dravý ještěr s obrovskou tlamou klusal přímo k nim – sotva sto metrů od nich. Nekmital nohama tak rychle, jako ti menší, ale kdo by doufal, že mu uteče, šeredně by se spletl. Každý ten krok měřil osm až deset metrů, obluda se blížila tak rychle, že by jí neutekl ani závodní kůň.

Psík proti obludě vyrazil, ačkoliv bylo každému jasné, že ho roztrhá jediným hrábnutím obrovské zubaté tlamy, ani přitom nezpomalí. Ještě pět skoků – a je u nich!

V té chvíli se ale pejsek proměnil v obrovské klubko modrého ohně. Sršení elektrických výbojů vyvedlo útočícího veleještěra z míry. Prudce zabral obrovskými tlapami a zabrzdil, až mu od pařátů vylétly gejzíry písku. Zařval, až všem zalehlo v uších a trochu se sklonil, zřejmě se chtěl na tu divnou věc podívat zblízka. Jenže z klubka modrého ohně vystřelil blesk přímo do ještěřího čumáku a obr odskočil jako vymrštěný pružinou.

»Jedeš, potvoro!« štěkal Čert. »Zmiz! Nebo tě roztrhám!«

Štěkotu i výhrůžkám by se každý jen zasmál, ačkoliv Čertovým telepatickým pojmům rozuměli lidé i zvířata. A výhrůžky v nich obsažené nebyly právě mírumilovné. Ještěr se ještě jednou sklonil a zblízka na psíka zařval, ale dostal další nepříjemný modrý blesk do čumáku, odskočil ještě víc, pak se ale otočil a dal na útěk.

»Roztrhám tě! Upálím! Oheň na tebe pošlu! A pak tě sežeru!« štěkal psík na netvora.

Pak se otočil a s vítězným výrazem a vrtícím ocáskem se vrátil k Oldovi.

»To jsem mu to nandal, co?« oslovil omráčenou skupinku dětí.

»Tedy, Čerte, doma dostaneš veliký buřtík!« sliboval mu ohromený Olda.

»Všichni to slyšeli?« rozhlédl se psík. »Platí! Ten buřt si nechám líbit!«

»Ať žije Čert!« jásal Jirka.

»Vidíš, pane? A nikdo mi nevěřil!« kasal se psík.

»No jo, kdo to mohl vědět, když jsi odmítl předvádět, jak vlastně ty bestie strašíš?« řekl Olda. »Ani mě nenapadlo, že to bude takový ohňostroj!«

»Vidíš, a ty bys to klidně vyměnil za ***idarchon***!« odfrkl si psík. »Přitom je to tak úžasné strašení, jaké se jen tak nevidí.«

»Teď nechápu jen jedno,« řekl Olda. »Ty kočky. Jak to, že jim tohle nevadilo?«

»Jednak byly moc velké,« uvažoval Čert. »A za druhé, byly taky elektrické. Jim to nic nedělalo, sežraly by mě rychleji než já slupnu buřt. Naštěstí je vystrašil přítel.«

»Jak?« zajímalo Oldu.

»Vím já?« zastříhal ušima psík. »Prostě se najednou otočily a mazaly pryč! Naježené byly jako každá kočka, jen z nich elektrické jiskry lítaly!«

Všichni ale byli z toho překvapení trochu ztuhlí, takže nikdo neprotestoval, když Milena navrhla vrátit se. Ostatně, dnes už toho zažili dost. Jen všichni tušili, že jim to nikdo neuvěří, takže se s tím nebudou moci nikomu pochlubit.

Čert jim vytvořil další otvor, tentokrát do země chobotnic, ale žádnou z obyvatelek toho světa zase nespatřili. Nezdržovali se tu proto a vrátili se domů.

Jirka si ve světě chobotnic ulomil podivný hnědý plod, podobný salámu. Visel tam na dosah ruky z větve jednoho stromu, stačilo povyskočit.

»Hele, nech to tam,« zrazoval ho Olda. »Co když je to jedovaté?«

»Já si to vysuším,« tvrdil Jirka. Nedal jinak a podivný hnědý salám si donesl domů.

Objevili se na jiném místě, než kudy do cizího světa vstoupili. Čert cosi zabručel o tom, že se světy proti sobě trochu otáčejí, takže mu přítel musel vždycky spočítat, kde si má otevřít bránu, ale není to o mnoho, prý to dělalo nanejvýš pár kilometrů. Teď to naštěstí bylo ještě méně. Místo na návsi se zjevili na dvoře u Lišků. Nikomu to ale nevadilo, rychle se rozloučili a spěchali každý domů, beztak byl právě čas k obědu.

»Čerte, byl jsi jednička!« nabídl mu Jirka ruku, což pejsek pochopil a podal mu packu.

»Buřtík si zasloužil,« dodala Milena. »Doufám, že ho neošidíš, Oldo! Všichni jsme tvůj slib slyšeli a Čertovi to dosvědčíme.«

Olda jen velkoryse mávl rukou.

Franta Liška pak vyprovodil všechny kamarády až na ulici.

»Taky jsem si něco přinesl,« řekl a ukázal všem asi jako pěst velkou prázdnou mušli. »Ležela v ***Dinosaurii*** na písku.«

»Ta rozhodně jedovatá není,« zhodnotil ji Olda.

Takové mušle si občas přivážejí lidé od moře. Perleťově se leskla, byla velká a těžká, ale to bylo asi všechno, ničím výjimečná nebyla. Cenu jedinečnosti jí ale dodávalo, že byla z úplně cizího světa... Byl to zajímavý svět a jméno Dinosaurie se k němu hodilo nejlépe.

(Později se tak nazýval i oficiálně.)

»Cilka bude litovat, že s námi nebyla,« vzpomněl si nakonec Jirka na kamarádku.

»To bude!« souhlasila Milena. »Nemohl bys pro ni, Oldo, nakreslit pár obrázků? Ty to umíš skoro jako fotografie!«

»Příště si tam vezmeme fotoaparát,« napadlo Jirku.

»Příště s námi Cilka jistě bude,« řekl Olda. »Pochybuji, že vydrží trucovat, až se dozví, o co všechno přišla!«

*****

Odpoledne ale Cilka nepřišla. Milena trvala na tom, že pro ni dojde, ale Jirka i Olda se proti tomu postavili.

»Když jí nestojíme za společnost, jen ať o to přijde!« řekl Jirka.

»Dostal Čert buřta?« zajímalo Jardu Zimáka.

»Mňam, dva!« potvrdil pejsek, že Olda nebyl škot.

»U nás doma byl dneska strašný tanec!« oznamoval všem Jirka. »Táta objevil ten salám ze světa chobotnic. Zrovna jsem pomáhal mámě a táta před obědem skoro čtvrtinu snědl.«

»Ty vole!« zamračil se Olda. »Co kdyby to bylo jedovaté?«

»Přesně tak řádil táta, když se dozvěděl, co to bylo!« souhlasil Jirka. »Málem jsem za to dostal strašný sekec. Táta to hodil do kamen, hořelo to parádně, mastné to bylo... máma se ale pustila do táty, že před obědem neměl jíst a k tomu něco, co mu nepatřilo. Táta na to namítal, že to považoval za normální uherák. Nějak si prý nevšiml, že v tom jsou semínka, chutnalo to správně, no, pustil se do mě, co mám co nechávat takové věci v ledničce? Naštěstí mu z toho dodneška nic nebylo.«

»Neměl jsi to vůbec dávat do ledničky,« radil mu Jarda Zimák.

Po bitvě je ovšem každý frajtr generálem.

»Proč?« pokrčil rameny Jirka. »Jestli z toho tátovi nic nebude, budu jen litovat, že jsem to neochutnal taky.«

»Hele, nepatří to do našeho světa,« varoval ho Franta. »Četl jsem, že výlety do cizích světů nemusí být vůbec jednoduché. Někdy se tam stačí napít a máš o problémy postaráno!«

»Bísiája prý prozkoumala tím směrem pět světů, agresivní bakterie nikde nejsou,« ujistil všechny Olda. »Ale co se týče rostlin, těmi bych si vážně nebyl jistý.«

»Uvidíme zítra,« řekl zarputile Jirka. »Když už to táta vyzkoušel... víš co by to bylo? Svět, kde na stromech roste uherský salám?«

Všichni považovali za samozřejmé, že půjdou opět na výlet do cizích světů. Čert s tím byl svolný, lichotilo mu, že bude zase hlavní postavou. Všichni mu teď věřili do posledního štěknutí všechno a pejskovi vzrostlo sebevědomí do závratných výšin.

Drobná chybka byla, že nikdo nevzal foťák, ačkoliv o tom ráno uvažovali. Asi se každý, kdo mohl fotoaparát přinést, spoléhal na ostatní. Olda jen pokrčil rameny, sám foťák neměl.

Chvíli čekali na Cilku, ale když se opět neuráčila přijít, udělal Čert do světa chobotnic otvor a všichni se tam spořádaně přesunuli.

Nejprve se rozhodli projít se po světě chobotnic a podívat se po místních zajímavostech. Jirka za chvilku objevil salámový strom a tentokrát si po šišce salámu utrhli všichni.

»Mohli bychom si něco přinést i z ***Dinosaurie***?« navrhl nesměle Jarda Zimák.

Čert nebyl proti, jen všem opatrně radil držet se pohromadě, což bylo tak samozřejmé, že to nemusel připomínat. Nikdo ani nenamítal, když tam proskočil otvorem jako první, aby se pořádně rozhlédl, než tam pozve ostatní.

Prošli do Dinosaurie a opatrně se rozhlíželi na všechny strany, ale ani dnes zpočátku nic neviděli. Háječek, pokud to byl tentýž, byl ještě dál než ráno. Kolem byla pustá planina řídce posázená kaktusy, kde by se neschovala ani veverka.

Až po chvilce objevila Milena stranou ohromné dinosauří stopy. Navrhla chvíli po nich jít, je snad jedno, kterým směrem jdou a tady by mohli narazit na zbytky po dinosaurech.

Nikdo nebyl proti, takže chvíli sledovali dinosauří stopy. Jirka ale zorganizoval kruhové pozorování, aby je něco nezaskočilo jako ráno. Milenu nechal sledovat stopy, když je objevila a byl to její nápad. Navíc jí přidělil Čerta, také pro toho bylo sledování stop přirozené. Bratři Zimákové měli hlídat nalevo, Frantík Lišků s Oldou napravo, Pepík Procházka a Jirka měli skupinku střežit zezadu. Postupovali pomalu, zbytečně se nehnali. Aspoň malou škebličku už měl každý, válelo se jich tu v písku dost. Najednou Milena zpozorněla a zahleděla se šikmo doprava. Na nevelkém kopečku tam objevila cosi podivného.

»Pojďme tam!« navrhla. »Vypadá to jako hnízdo!«

Bylo to skutečně hnízdo, ale nedávno vyrabované nějakým dravcem. Kolem se válely rozbité skořápky, promísené s kostičkami ještěřích mláďat, vejce asi byla před vylíhnutím.

»Někdo si tu pochutnal!« komentoval to Jirka. »Když si představím, co by dali za něco takového archeologové!«

»Hele!« vykřikla náhle Milena. Překročila okraj hnízda, shýbla se a zvedla neporušené vejce, veliké asi jako pštrosí, jemně kropenaté zelenými a hnědými skvrnami.

»To si vezmu domů!« prohlásila. »Tady je něco sežere! Nebo se zkazí!«

»Páni!« vzdychl si Jirka. »Tomu říkám úlovek!«

Všichni se kolem Mileny nahrnuli.

»Co si takhle vysedět z toho ještěra!« nadhodil Jirka.

»Neblázněte!« krotil všechny Olda. »Kdo ví, co je to za druh? Co když je to dravec? Třeba velociraptor? Kdo si ho troufne zvládnout?«

»Mohli bychom ho dát do ZOO,« hájila vejce Milena. »Něco takového zaručeně nemají v žádné zoologické zahradě na světě.«

»Pozor!« štěkl najednou Čert. »Kdo měl hlídat dozadu?«

Dvacet metrů za skupinkou se pomalu, tiše jako vlk, plížil ještěr. Nebyl tak veliký jako včerejší tyrannosaur, ale neměl ani daleko do pořádného tygra a už podle veliké zubaté tlamy to byl dravec.

»Jedeš!« zaštěkal na něho statečně psík a vyběhl mu naproti. »Sežeru tě!«

Pak se změnil v ohnivou kouli, až ještěr odskočil leknutím.

»Zmiz!« štěkal Čert. »Utíkej! Roztrhám tě, roztrhám!«

Ještěr ale popoběhl sotva deset metrů. Pak se zastavil a hladově civěl na skupinku dětí. Bylo vidět, že Čertovi ustoupí, ale ty ostatní by pořád ještě rád ulovil.

»Pozor, Čerte!« vykřikl najednou telepaticky Olda. »Je jich víc – a chtějí nás obklíčit!«

Psík na okamžik uhasl, v tom modravém elektrickém ohni se zřejmě nemohl rozhlížet. A skutečně! Další dva ještěři se plížili zleva, tři zprava. Tvořili kolem skupinky dětí vějíř.

»Čerte, průchod k chobotnicím a mizíme!« navrhl Olda.

Psík ještě jednou výstražně zasršel modravými jiskrami. Ještěři couvli, ale jen dva – tři kroky, pak se zastavili. Nemínili se zřejmě dát na útěk.

»Zmizte všichni!« zaštěkal na ně psík ještě poslední výstrahu.

Ještěři se už ani nehnuli, jen ti krajní pomalu uzavírali kruh kolem dětí. Zřejmě netušili, jaké překvapení jim tito bezbranní tvorové ještě chystají.

»Oldo!« zakvílel najednou Čert. »Nemohu udělat průchod k chobotnicím! Nejde to!«

Skupinka dětí strnula. Obklíčeni dravými ještěry, beze zbraní a bez možnosti úniku, co je mohlo potkat horšího?

»Pozor!« napadlo náhle Oldu. »Všichni se chyťte za ruce! Zvednu vás do výšky!«

»Ale co bude s vejcem?« zaúpěla Milena.

»Všechno za košile!« zařval Olda. »Ať máte volné ruce! Co upadne, to tu zůstane!«

Úlovky bleskově mizely za košilemi a tričky a skupinka se rychle popadla za ruce. Olda se vznesl a táhl za sebou celý hrozen dětí. Nedržel je, jen je táhl silou a sám letěl dva metry

nad nimi. Zvedli se a než se ještěři vzpamatovali, letěli skoro padesát metrů vysoko. Čert zůstal dole, ale Olda věřil, že se mu při jeho zastrašovacích schopnostech nic nestane.

»Roztrhám vás, roztrhám!« štěkal psík a vrhl se proti nejbližšímu ještěru. Blesk dravce zasáhl zblízka a donutil ho odskočit, ale ještěr se ani teď nedal na útěk. Jen se proti psíkovi ohnal tlamou plnou pěticentimetrových zubů.

»Tu máš!« štěkl psík.

Po zásahu bleskem se ještěr citelně zapotácel, však to bylo pěkně zblízka! Vzpamatoval se sice, ale raději neochotně odvrávoral stranou. Na cestu dostal od Čerta další blesk, ale to už se psík rozběhl do mezery mezi dvěma ještěry, aby nezůstal pozadu za odlétajícími dětmi.

»Nenechávejte mě tady!« zakňučel psík strachy.

»Zažeň raději ty bestie!« radil mu Olda. I v telepatii bylo znát, jak supí námahou.

»Ty potvory nějak neutíkají!« stěžoval si psík. Bohužel to byla pravda. Ještěři utvořili vějíř a z bezpečné vzdálenosti sledovali psíka, který utíkal, až se z něho do všech stran sypaly jiskry. Psík ale ztrácel dech a běžel z posledních sil. Oheň asi nepatřil mezi snadné efekty.

Také Olda cítil, jak kolem nich znatelně ubývá volná energie. Jak všechny táhl, cítil už vlčí hlad a sotva popadal dech. Raději začal se všemi pomalu klesat.

»Padáme!« zaječel Jirka.

»Klid!« telepatoval všem rychle Olda, aby zamezil panice, ale bylo znát, že sám klidný není, takže neklid celé letící skupinky citelně vzrůstal. »Musíme níž, abychom mohli utéci k chobotnicím, ale aby na nás nedoskočily ty bestie. Čerte, co je s průchodem?«

»Nejde otevřít!«

»Ani do následujícího světa?« napadlo Oldu.

»Co tam?« kňučel strachy psík. »Tohle ti nestačí?«

»Čerte!« varoval ho Olda. »Tohle dlouho nevydržíme! Musíme pryč! I kdybychom měli jít na další svět, ten snad nemá ještěry ani chobotnice!«

»Jak myslíš!« svolil psík.

Přímo před letícím hroznem dětí se objevila bílá plocha, ale hned se změnila ve veliký otvor do dalšího světa, orámovaný svítící modrou čárou. Rychle jím proletěli a otvor ihned zmizel. Dole na zemi se objevil jiný, menší. Proskočil jím psík, už bez svého modrého ohně.

»Tady jsem! Pojďte dolů!« pobízel všechny.

Olda přistával opatrně. Šest dětí, které táhl andělskou silou, neváželo mnoho, asi by jich unesl i víc, ale ne nadlouho. Za chvíli by možná začali padat, uvědomil si.

Přistáli na nevelkém kopečku. Měli tu aspoň rozhled po okolí. Neviděli kolem dokola žádné zvíře, ale to prve v ***Dinosaurii*** také ne.

»Jéžiši, to jsme ale dopadli!« lamentoval Jirka, když se zvedl ze země.

Jedině Olda při přistání neupadl. Měl přece jen větší trénink, všichni ostatní měli pocit, jakoby právě vylezli z vody a gravitace s nimi měla lehkou práci. Milena se pečlivě starala o dinosauří vejce, ale to zřejmě přečkalo i tento pád.

»Čerte, jak je to s tím průchodem?« obořil se Olda na psíka.

»Nevím,« zakňučel psík. »Nešlo mi to. Nic víc nevím, tohle se mi ještě nestalo.«

»Tedy, zůstat někde v kdoví kolikátém vesmíru jako Bísiája, ale bez jejích možností...« lamentoval Jirka.

»Přece tady nezůstaneme!« zaúpěla Milena.

»To jistě ne,« odsekl Olda. Také stěží lapal po dechu. Vydal před chvílí hodně energie a nějak pomalu se mu doplňovala. Bísiája říkala, že jí má Země nadprůměrně. Což také mohlo znamenat, že jinde může být životně důležité energie naopak neobyčejně málo.

Kolem nich byly mírumilovné louky, ale v trávě se mohlo schovávat ledacos. Nevěděli o zdejším světě téměř nic. Nemuseli by tady být draví ještěři jako v ***Dinosaurii***, stačilo by pár

jedovatých hadů. Bísiája tvrdila, že tu nejsou agresivní baktérie, ale sama navštěvovala okolní světy v noci a o dalších živých tvorech neměla přehled.

Upřímně řečeno, k optimismu moc důvodů neměli.

Klidný proto nebyl nikdo.

*****

Když se Olda konečně vydýchal, mohl začít normálně uvažovat.

»Co budeme dělat?« uvažoval mezitím nahlas Jirka. »Tady přece zůstat nemůžeme. Na Dinosaurii nás honí potvory a k chobotnicím se nemůžeme dostat. Nechci strašit, ale připadá mi to dost katastrofálně.«

Milena na to začala rovnou brečet.

»Počkej, katastrofální to ještě není,« řekl Olda. »Bestií z Dinosaurie se zbavíme tím, že přejdeme o dva až tři kilometry stranou. Horší je to se zablokovanou bránou. Bísiája tvrdila, že pět nejbližších světů je v pohodě. To znamená, žádné nestabilní spoje.«

»Ještě nikdy se mi nestalo, aby se nějaká brána neotevřela,« kníknul provinile Čertík.

»Bohužel o tom nevíme nic,« řekl Olda. »Až se vrátíme domů, nejspíš si už další cesty odpustíme. Není to bezpečné a teď aspoň víme, proč mi to Bísiája nechtěla dát. Ale pořád máme v záloze pomoc andělského přítele, Čert tvrdil, že ho dokáže kdykoliv přivolat.«

»Jo, ale jen když jde o život,« připomněl Čert.

»Až půjde opravdu o život, nestihne to,« podotkl Jirka. »Před chvílí šlo o život všem a Čerta to ani nenapadlo.«

»Což je možná dobře,« opáčil Olda. »Až ho zavoláme, skončili jsme se všemi výlety.«

»Ty máš i po tomhle chuť na výlety?« vybuchl Jirka.

»Nemusíme se přece courat až na ***Dinosaurii***,« řekl Olda. »Co nás sem hnalo? Ověřit si, že Čert zažene tyrannosaura? No dobrá, ověřili jsme si to, ale současně jsme zjistili, že tu jsou potvory, které si z něho nic nedělají. Čerta by nesežraly, ale nás ano. Ale proč si uzavřít úplně cestu i k chobotnicím? Tam je to bez nebezpečí, Čert se s nimi zná a salámové stromy snad za to stojí! Když ale zavoláme na pomoc andělského přítele, máme se všemi výlety šmytec!«

»Já bych ho raději zavolal,« sklonil Jirka hlavu. »Tady to vážně smrdí krchovem. Vedle u těch bestií ještě víc.«

»Nech nás udělat ještě jeden pokus!« zvedl Olda palec. »Jediný! Když nevyjde, zavolá Čert přítele a ať se stane, co se má stát.«

»Jeden pokus snad vydržíme,« přimlouval se i Jarda Zimák.

»Dobře, ale jen jeden,« ustoupil Jirka.

Zvedli se a namířili přes travnatou pláň směrem, kterým by se vzdálili od lesíka. Olda uvažoval, že by tam ty potvory měly nezaslouženou výhodu, mohly by je snadno překvapit. Raději od nich dál, na přehlednou rovinu.

Svět, kde teď šli, byl zřejmě pustý. Olda v dáli objevil stádo nějakých tvorů, ale zvířata se příliš nehýbala a Olda tvrdil, že se poklidně pasou.

»Vypadají jako krávy,« řekl.

Nikdo se s ním ale nechtěl hádat, všichni měli jiné myšlenky.

Ušli skoro čtyři kilometry, když Olda navrhl uskutečnit ten pokus.

»Nejprve tam půjde Čert,« plánoval další postup. »Obhlédne to a kdyby tam nic nebylo, půjdeme tam všichni. A pak už to bude záležet na tom, jestli se mu podaří otevřít bránu do světa chobotnic, nebo si bude muset zavolat přítele.«

»A co budeš dělat, až se Čert přítele nedovolá?« opáčil Honza Zimák.

»Nedělej paniku,« odrazil ho Olda. »Snad už jsme dnešní příděl smůly vyčerpali.«

Zastavili se na nevysokém kopečku, aby měli rozhled. To samozřejmě platilo jen tady, v tomto světě, protože když Čert otevřel propust, byla v úzké hluboké rokli.

»Popojedem, bratře Žižko, koule by nedoletěla,« komentoval to Pepík Procházka.

Sešli proto s kopečku dolů.

»Když jsme byli nahoře, objevili jsme se dole,« uvažoval Jarda Zimák. »Teď jdeme dolů, abychom se dostali nahoru. Nezdá se ti to divné?«

»Tohle mi náhodou přítel vysvětloval,« štěkl Čert. »Když spojíš dva vesmíry, trochu se navzájem poposunou. Proto taky může být současně otevřená jen jedna brána.«

»Hele,« napadlo najednou Oldu, »Nemohla by to být příčina, proč ti nešla otevřít brána k chobotnicím? Co když tam měl někdo otevřenou jinou bránu?«

»Ale kdo?« nechápal psík. »Přítel je teď s Bísiájou na jednání...«

»Mohl to být kdokoliv jiný, třeba i na druhé straně světa,« podotkl Olda.

»Pak bych si nejvíc přál, aby tu bránu co nejdřív zavřel,« ušklíbl se Jirka.

Čert mezitím udělal další krátký pokus a zjistil, že před nimi je nevelký vršíček, takže by se měli přesunout ještě asi o dvacet metrů stranou.

Přešli tam bez remcání. Čert pak proskočil otvorem do Dinosaurie, ale hned se k partě obrátil s dobrou zprávou, že nablízku žádná potvora na dohled ani na ***dočich*** není.

Ukázněně tedy všichni přešli do Dinosaurie. Samozřejmě se ostražitě rozhlíželi kolem, ale nikde se nic nehýbalo. Nebezpeční dravci byli nejspíš ty čtyři kilometry daleko a navíc se jistě skrývali, takže nebyli vidět.

»Kdo se umí modlit, ať se honem modlí, budeme to potřebovat,« řekla Milena potichu, jakmile se za ní otvor zavřel.

»Už to jde!« zajásal ale psík. »Hurá k chobotnicím!«

Otvor do světa chobotnic mířil přímo do kmene obrovského stromu, nicméně to už Čert vyřešil sám, zrušil jej, otevřel další o dva metry dál a hned tam odhodlaně vskočil.

Všichni ho překotně následovali, nikdo nechtěl opouštět nebezpečnou Dinosaurii jako poslední. Ani strašlivý puch zkažených vajíček jim tentokrát nevadil.

»Zaplaťpámbu!« oddychl si Jirka.

»***Hände hoch***!« ozvalo se v té chvíli a před skupinkou dětí se rázně z porostu vztyčily tři obrovské dvoumetrové hnědozelené chobotnice. Kromě nich tam ale bylo jakési zvíře větší než slon, s rozpraskanou kůží podoby stromové kůry a s nejméně dvacetimetrovými chapadly. Objalo jimi naráz celou skupinku, jako by se kolem nich ovinulo několik hadů–škrtičů.

»***Die Rache ist mein Wunsch***!« zaskřípalo strašlivým hlasem.

A všechny děti začaly zděšením ječet...

*****

Vyhazov

První se z celé skupinky vzpamatoval Čert.

»Co blázníte?« obořil se na chobotnice. »My už se nekamarádíme?«

Všichni přitom pocítili, jak se i obrovský oživlý strom otřásl překvapením.

»Ha! Jak to, že znají ***pojmořeč***?« odpověděl také telepaticky, ačkoliv to bylo určené spíš chobotnicím než dětem.

»Už jsme tu přece byli a dohodli jsme se s vámi!« vzpamatoval se i Olda a obrátil se na chobotnice vyčítavě.

»***Das ist nicht möglich!«*** odvětila jedna z nich skřípavě.

»Tomu nerozumíme!« ohradil se Olda. »Mluvte s námi ***pojmořečí***!«

»Já jim ale rozumím!« špitla Milena. »Vždyť oni mluví normálně německy!«

»Cože?« ztuhl Olda překvapením.

»Normálně německy,« tvrdila neotřesitelně. »Říkají, že to není možné. Předtím to bylo ještě horší, chtěly po nás, abychom se vzdali. A říkaly něco o pomstě!«

»Umíte ***pojmořeč***?« otázala se jich mezitím jedna z chobotnic.

»Umíme!« řekl Olda. »Tedy, rozumíme jí všichni, ale mluvit umím jen já a Čert.«

»Ty jim rozumíš?« podívala se Milena na Oldu udiveně.

»Ty snad ne?« opáčil.

»Když mluvíš tou divnou andělskou řečí, rozumíme ti. Čertovi taky. Ale tyhle potvory mlčí a přece jim odpovídáš. Co to má znamenat?« přemýšlela usilovně Milena.

»Je to asi divné, ale nedá se to vyloučit,« připustil Olda zamračeně. »Ogdurové mohou používat variantu telepatie, které rozumí kdekdo. Tihle sice také hovoří telepatií, ale rozumí jim jen ten, kdo má sám telepatii v hlavě, v tom případě jen já a Čert.«

»Hele, domluv to s nimi nějak,« naléhala Milena. »Já bych asi s němčinou neuspěla.«

Nikdo jiný z party německy neuměl, takže to zůstalo na Oldovi a Čertovi.

Olda chobotnicím nejprve naznačil, že mohou mluvit jen s ním, protože jejich ***pojmořeč*** není srozumitelná všem. Nad tím se pozastavily, ale nakonec to přijaly jako fakt, o kterém nemá smysl diskutovat.

»Tady nemáte co dělat!« pokračoval oživlý strom nevlídně.

Nebyl to samozřejmě strom, ale zdejší tvor, vzhledově od chobotnic odlišný, nicméně očividně rozumný, o tom nebylo pochyb. Praštil přitom jedním ze svých mnoha chapadel do země; zadunělo to, jako když padne pokácený urostlý strom.

»Minule jste se ke mně všichni chovali kamarádsky,« vyčítal jim Čert. »Ten hlavní, co se mnou a s mým přítelem hovořil, byl tuším Xiatlien.«

»To souhlasí,« potvrdila jedna z chobotnic. »Xiatlien nás nedávno informoval o setkání s přátelsky smýšlejícími tvory. Ale nic o tom, že byste byli zadobře s lidmi.«

»Lidí je na mnoha světech více druhů,« snažil se jí to rychle vysvětlit Olda. »Nejspíš jste se setkali s Němci, podle toho, že umíte jejich řeč. To je ale jen jeden druh.«

»Vy tu lidskou řeč umíte?« vybafla na něho chobotnice.

»Ne,« řekl Olda. »Není to naše řeč. Jen Milča se ji trochu učila, ale zatím ji ani pořádně neumí, takže si ji netroufá použít.«

»Možná je to tak pro vás lepší,« ujistil ho stromovitý tvor. »My je nemáme rádi. Řeknu ti, jsou to pěkné bestie! Vedou proti nám válku, kosti jim zpřelámat!«

Jeho kosmaté paťáty, silné jako kmeny pozemských stromů, by toho jistě byly schopné, nikdo o tom po předchozí ukázce nepochyboval. Teď se uvolnily a přestaly děti objímat, což vypadalo nadějněji než na začátku.

»O Němcích se říká moc nepěkného,« připustil Olda. »U nás mají na svědomí i nejhorší válku vůbec, ale to už je dávno. Zdejší lidé nejsou naši, my o nich ani nevíme. Někdo z vás nám ale při naší minulé návštěvě říkal, že tu jsou tvorové, kteří by k nám nebyli vlídní.«

»Například my,« opáčil stromovitý tvor souhlasně. »Nám Němci spáchali tolik zla, že bych vás mohl klidně zakousnout.«

Jeho kusadla velikosti lžíce menšího bagru přitom napovídala, jak by to asi probíhalo.

»I když nejsme Němci?« nadhodil Olda opatrně, předtím se ovšem trochu otřásl.

»A kdo to má rozeznávat?« odvětil stromovitý. »Pro nás jste jeden jako druhý.«

»Je možné, že s tím nemáte nic společného,« připustila jedna z chobotnic. »Přitom jste mláďata. Tím spíš sem nemáte chodit, tady není pro lidi bezpečno. Co tu vlastně děláte?«

»Prcháme,« přiznal Olda. »V sousedním světě nás honili dravci. Utekli jsme před nimi k vám, ale opravdu jsme chtěli jen projít.«

»Dobře, když to dokážete, projděte,« svolila první chobotnice. »Ale jestli chcete dobrou radu, sem se už nevracejte. Válka je válka a nevybírá si. Před měsícem spadla nedaleko odtud atomová střela lidí. Kdybyste se v té chvíli nacházeli poblíž, udělala by z vás kaši.«

»Atomová střela?« zděsil se Olda. »Tady se používají atomové střely?«

»Ano. Ti lidé je proti nám používají,« potvrdila mu to chobotnice.

»Potěš pámbu!« zaúpěl Olda. »Jestli je to tak, pak se sem rozhodně vracet nebudeme.«

»Tady byste mohli pro nic za nic zahynout, ačkoliv za nic nemůžete,« souhlasila třetí chobotnice. »Není tu pro vás zdravé prostředí. Jděte domů a už se sem nevracejte!«

Jednání tím skončilo, chobotnice ani stromovitý tvor jim nic víc neřekli.

»Čerte, jdeme domů!« nařídil Olda psíkovi.

Vzápětí všichni rychle naskákali do nevelkého otvoru, který jim psík vytvořil.

Byli doma, v polích za vsí, ale domů měli sotva hodinku ostřejší chůze. Cestou všem Olda dodatečně překládal, o čem s chobotnicemi jednal.

»Vidíš, jak se zdá, máme po cestování tak jako tak,« obrátil se na Oldu Jirka. »Bál ses zavolat přítele a vyhodily nás chobotnice.«

»Škoda,« odvětil lakonicky Olda. »Ale napadlo mě něco. Ty salámy rostly na stromech. Tvůj táta něco říkal o semínkách. Co si je takhle zasadit?«

»Teda, to je fakt!« chytil se toho nápadu Franta Liška. »Já si určitě pár salámovníků na naší zahradě zasadím.«

Právě procházeli kolem kapličky, zarostlé plevelem a obklopené poli. Kdysi k ní vedla cesta, ale v dobách nadšeného spojování lánů zemědělského družstva cestu rozorali, takže se ke kapličce dalo přijít jen přes pole. Všichni ale tušili, že to bude naopak výhoda, salámovník by tu mohl tajně vyrůst bez nebezpečí, že ho někdo poseká.

Zkusili odkrojit kus jednoho plodu, vydloubli pár semínek a bratři Zimákové je pečlivě zasázeli do jamek, vykutaných do ztvrdlé hlíny.

»To chce nejprve květináč,« mínila Milena, ale neprotestovala, protože »čert ví, třeba to vyroste i tak...«

Samozřejmě, když už byli skoro doma a hlavně v bezpečí, nastalo největší obdivování dinosauřího vejce, které všechno přečkalo bez pohromy. Milena na ně byla jaksepatří pyšná. To vejce byl přece její objev i nápad. Vítězně si je přinesli do vesnice a spolu s Milenou je uložili do sena na půdu jejich stodoly, aby bylo v teple.

»Nemělo by se to nějak zahřívat?« staral se Pepík Procházků. »Každá umělá líheň má pro vejce ohřívání s termostatem.«

»Dinosauři na vejcích neseděli,« mínila Milena. »To hnízdo tam leželo jen tak. Ještě si zasadím do květináčů semínka salámovníků.«

Olda ale mínil, že by mohl vejci pomoci energií.

»Když to pomáhá stařečkům, mohlo by to pomoci i vejci, ne?«

Nikdo proti tomu nic nenamítal a Olda vejci na seně přidal, co mohl.

S tím se rozešli a všichni nadšeně plánovali, jak budou pěstovat salámy.

»Vidíš, Čerte, s cestováním do cizích světů je konec,« řekl Olda, když s pejskem mířili k tetiččině chalupě. Slunce už se nížilo, stíny se prodlužovaly.

»Škoda,« odštěkl psík. »Nebylo to tam nejhorší.«

»Jedno ti už nikdo nevezme,« uznal Olda. »Všichni viděli, jak jsi zahnal tyrannosaura. A nebál ses ani celé smečky těch menších.«

»Vidíš!« nadmul se psík pýchou.

»Ale na druhé straně, ***idarchon*** to vyřešil taky a lépe,« pokračoval hned Olda. »Uletět obludám bylo stejně účinné jako je zahnat. Konec konců, brána se dá vytvořit i ve výšce, není kvůli tomu nutné sestupovat na zem.«

Neměl tak docela pravdu. V Dinosaurii byli i létající dravci, kterým bylo těžké uletět. To ale v této chvíli ani Olda, ani Čert vědět nemohli...

»Teď už tam stejně nepůjdeme,« odvětil psík smutně.

»Kdoví, třeba ještě ano,« vzdychl si Olda tišeji.

»Vždyť se tam válčí! Slyšel jsi to? Co to vlastně jsou ty atomové střely?«

»To jsou hodně nebezpečné věci,« řekl Olda. »Mám dojem, že kdyby ses tam objevil ve chvíli, kdy taková střela bouchne, byl by z tebe rázem opečený buřtík!«

»To by ale bylo ošklivé!« mínil pes. »Neříkám, že opečený buřtík je špatný, naopak, ale já bych tak vypadat nechtěl...«

»To by bylo opravdu ošklivé,« souhlasil Olda. »Takže tě nejspíš nebudu smět pouštět přes svět chobotnic ani za fenkami.«

»Cože? Ani za fenkami?« zděsil se psík, kterému až teď došlo, co to bude znamenat.

»To víš! Nechci, aby tam někde z tebe zůstal jen opečený buřt.«

»To je ale kruté! Zrovna když jsem měl tak hezké plány!«

»Neboj se,« těšil psíka Olda. »Války netrvají věčně. Ta u chobotnic nejspíš brzy skončí a pak to tam třeba bude bezpečné.«

»Ale kdy to bude?« dychtil vědět psík.

»To nevím,« usadil ho Olda. »Až skončí, snad se to dozvíme.«

(Neměl tušení, že válka lidí proti chobotnicím trvá v tom světě už nepřetržitě padesát let – ale to už je přece jen jiná záležitost...)

»Nejde mi ale do hlavy,« pokračoval po chvilce, »jak to, že o tom nevíme. Máme televizi, rozhlas, noviny, ale nikde ani zprávička o tom, že se lidé dostali do světa chobotnic. Natož že tam vedou válku.«

»Tak tohle mě ani nenapadlo,« přiznal Čert. »No jo, ale jestli nebude ani zprávička, jak se dozvíme, až tam válka skončí?«

»To nevím,« řekl Olda.

»Doufám, že se aspoň brzy dozvíme, jak to dopadlo s Bísiájou!« nadhodil Čert.

»To by mě taky zajímalo,« řekl Olda.

*****

Druhého dne ráno přišla na náves také Cilka. Dokonce tam byla dřív než Olda a hned se po něm sháněla. Olda s Čertem přišli jako vždy, ani první, ani poslední.

»Všechno jsem přednesla našim, aby to rozsoudili,« začala Cilka, »Včetně názoru, že je zločin takový dar odmítnout. Naši ale trvají na tom, že to bylo od Bísiáji nezodpovědné. Podle nich se takové dary nemají dětem dávat. Máme si tedy oba, rozumíš, Oldo, oba, počkat, až nám bude osmnáct. Pak už to bude čistě naše věc a budeme si o tom rozhodovat sami, ale do té doby – šmytec bez protestů!«

Olda neodpověděl hned, nejprve se trochu zamyslel.

»Takže nám nechali jen naději,« řekl po chvilce. »Ono to vypadá docela rozumně, že? Počkejte, pak si to rozhodnete... ano, ale někdy se člověk musí rozhodnout včas. Když přijdeš do baletní školy v osmnácti, pošlou tě domů, že jdeš pozdě. Hudebníci se taky začínají učit na nástroje dávno před školou. A když nebudeš používat ***idarchon***, zakrní ti.«

»Používat ho budu,« řekla Cilka. »Je to přece výhodné. Ale nic ti slibovat nebudu a ty za mnou nebudeš dolejzat, dokud ti nebude osmnáct, platí?«

»To už je snad rozumné,« přidal se hned k Cilce Jirka.

»Nevím, jestli je to rozumné,« řekl Olda vážně. »Bísiája není ani patnáct a předváděla nám zázraky, až nám oči přecházely! Ale když to jinak nepůjde, odložíme to o šest let!«

»Dobře, ale dnes odpoledne půjdeme na Kačák, dokud jsou prázdniny,« navrhla Cilka.

»Proč ne?« opáčil Olda. Nikdo nebyl proti.

Panu Rovnému ze salámu špatně nebylo, takže je dnes zvědavě okusili všichni a shodli se, že opravdu chutnají jako uherák. Všichni si dali semínka na stranu, takže jich mohli Cilce věnovat plnou hrst a celá parta se nakonec zvedla k Macounům sázet salámovníky.

»Olda k nám ale do konce prázdnin nesmí,« řekla znenadání až u vrat Cilka.

»Počkej, jak to? Ani s ostatními?« zamračil se Olda.

»Ani s ostatními. Naši si to zkrátka nepřejí,« trvala na svém Cilka.

»To není spravedlivé!« přidal se ale k Oldovi Jirka. »Opravdu to vypadá, jako bys mu chtěla oplácet Dinosaurii. Jenže tys tam nešla z vlastní vůle, co máš teď komu co bránit?«

»Kdyby šlo o mě, ať si chodí kam chce,« odsekla Cilka. »Ale naši ho poženou!«

»Tak si to zasázej sama a my zatím půjdeme na náves,« navrhl Jirka.

Olda se ale kupodivu přidal k Cilce.

»Jen jděte sázet všichni, já přijdu až odpoledne na Kačák,« řekl smířlivě.

»Kam půjdeš?« zastavil ho Jirka.

»Domů,« řekl Olda. »Jdu si namalovat pár obrázků z Dinosaurie, odpoledne je přinesu. Beztak byste mi mohli jen koukat přes rameno.«

Jirka tedy pokrčil rameny a parta šla k Macounům bez Oldy. Olda raději pískl na Čerta a vydali se spolu opačným směrem.

»Čerte,« začal Olda po chvilce, když šli spolu po návsi. »Jak je to vlastně s bránami do vesmírů?«

»Jak to myslíš?« zpozorněl Čert.

»Bísiája říkala, že z každého světa vedou nejméně dvě cesty,« uvažoval Olda. »Země má dva sousedy. Gehennu se smrtelnou radioaktivitou, na druhé straně zemi chobotnic. Víc cest ze Země nevede?«

»Vede,« přikývl Čert. »Právě Země je velká křižovatka. Ale jiné cesty jsou obtížnější. A některé i nebezpečnější.«

»Co všechno o tom víš?« zeptal se ho.

»Když se hodně zaměřím na měsíc, vytvořím ti další dvě brány,« řekl Čert. »Ale přítel mě varoval, ať to bez něho nikdy nedělám. Venušské, marsické a zejména jupiterské světy prý jsou ze všech nejhorší. Zemské a měsíční světy mají aspoň dýchatelný vzduch, ale jinde se může pes hrozně rychle udusit.«

»A Měsíční světy?«

»Ty jsou podle přítele ještě jakž takž...«

»Takže, ne že bych tě naváděl, ale mohli bychom spolu vyzkoušet ještě dvě měsíční cesty,« uvažoval Olda. »Jen my dva, rozumíš? My dva se přece můžeme vhodně doplňovat. Ty umíš otevírat brány, já létat. To by nebylo špatné. Kdybych tě vzal do náruče, mohl bys udělat bránu tak vysoko, aby nás nemohla ohrozit vůbec žádná zvířata, rozumíš?«

»Myslíš – jen ty a já?« zpozorněl Čert.

»Ano,« řekl Olda. »Nikoho bych tam nebral, dokud nezjistíme, jestli je tam bezpečno. Na Dinosaurii jsme málem dopadli špatně.«

»Myslíš, že by se daly přes měsíc obcházet i ploty?« zajímalo psíka.

»Tebe zase zajímají jenom fenky, že?« podíval se na něho Olda přísně.

»Zajímají,« souhlasil bezelstně psík. »Fenky a smečka jsou pro psa moc důležité.«

»Fenky a smečka,« opakoval Olda. »A já jsem co? Vosk?«

»Ty jsi přece odjakživa moje smečka,« odvětil důstojně Čert.

Olda se na psíka podíval trochu méně přísně.

»Ještě že to myslíš takhle,« řekl smířlivě.

*****

Odpoledne na Kačáku už zase kralovala partě Cilka. Olda přinesl pár obrázků, ale Cilka na ně vůbec nebyla zvědavá, ačkoliv jí to muselo stát hodně přemáhání. Ostatní si obrázky prohlédli, bylo na co se dívat, ale pak na ně rychle zapomněli.

Olda obrázky pečlivě naskládal do desek a uložil do tašky s ručníkem. Nemáte zájem, nemějte, pomyslel si. Další obrázky z neznámých světů jen tak neuvidíte!

Řádění ve vodě trvalo celé odpoledne a když se všichni vraceli, mluvili už jen o dnešku. Stálo to za to! Jak Cilka torpédovala Bismarcka!

Olda se k tetičce vrátil ve špatné náladě. Ne pro neúspěch obrázků, konec konců, stejný zájem budí asi fotografie z dovolené. Kdyby si někdo donesl fotoaparát, měl by teď podobné obrázky, naštěstí pro Oldu na to všichni zapomněli, takže jeho nákresy zůstaly a ještě dlouho zůstanou unikátní.

Oldovi ale víc vadilo, jak to dopadlo s Cilkou. Čekat ještě šest let? To se mu zdálo moc dlouho, vždyť to byla polovina jeho života! Tak dlouho čekat na rozhodnutí, navíc s nejistým výsledkem? Pro Cilku dohoda úspěšná byla, mohla všechno hodit za hlavu a vesele si užívat příjemných stránek ***idarchonu***. Proč se zatěžovat pomáháním cizím lidem? Rozhodne se to až za šest let, kdo by na to myslel už dnes?

Olda to ale pociťoval jako hroznou nespravedlnost. Ne na sobě, ale na lidech, kterým by měli pomoci, vždyť je vlastně hodili přes palubu! Ačkoliv pořád neměl jasnou představu, jak by to měli dělat, ani jak budou ty lidi vyhledávat, dobře věděl, že odklad o šest let znamená, že někteří nemocní se pomoci prostě nedočkají.

Na Cilku se zlobit nemohl, rozhodli to její rodiče. Vysvětlila jim to podle vlastních slov správně, stejně jako pan Prskavec, který nevyužití andělských darů nazval zločinem. I když to chtěl řešit staromódně a nešikovně, v mnoha směrech měl pravdu.

Každý rok nečinnosti bude znamenat tři sta úplně zbytečných pohřbů.

Nevyužít andělských darů je podle něho zločin a něco na tom bude.

I kdyby to mělo být na ***pouhých*** šest let. Protože šest let je více než dva tisíce pohřbů, kterým by mohli zabránit, ale nezabrání.

Tím hůř, kdyby to bylo natrvalo.

*****

Harakiri

Konec prázdnin přiletěl jako na křídlech.

Najednou stálo před vraty tetiččina dvorku tátovo auto a máma se tetičky vyptávala, jak to s Oldou letos šlo. Tetička nešetřila chválou a rázně odmítla nechat si zaplatit za Bísiáju.

»Vždyť jste za ni zaplaceno nedostali a nedostanete!« tvrdila.

Nakládání kufrů netrvalo dlouho. Maminka se zamyšleně přehrabovala v dívčích věcech z kufru Bísiáji.

»Andílek – a už je doma...« rozněžnila se.

Tím samozřejmě strhla i tetičku, která se také rozplakala, jak byla ta dívenka milá...

Olda a Čert se ještě běželi rozloučit s kamarády. Parta už věděla, že si pro Oldu přijeli rodiče a všichni byli rádi, že na ně Olda nezapomněl.

Všichni? Vypadalo to tak.

»Budu se snažit, abych byl příští prázdniny zase tady,« řekl Olda.

»Nezapomeň přivézt i našeho tyrannoborce!« poplácával Jirka Čerta, až se pejsek celý nadýmal důležitostí.

»Uvidíme, až jak se to vyvine s chobotnicemi,« řekl Olda neurčitě.

»Poslyš, že ty jsi o tom neslyšel?« vyskočil Jirka. »Vědí to už všichni, bylo to včera ve večerních zprávách! Ze světa chobotnic se prý vrátilo pár lidí! Přijeli auty přímo do Ameriky a jednali s Američany, aby jim pomohli ukončit válku s chobotnicemi!«

»Vážně?« vyskočil Čert. »Pak bychom se tam zase mohli podívat!«

»Říkali ale, že to tam sice vypadá nadějně, ale na rychlý konec zrovna ne,« zarazil Oldu Jirka. »No, kdyby to skončilo aspoň do roka, mohli bychom se tam už napřesrok podívat. Teď už beztak prázdniny končí.«

»Ukázali tam i pár obrázků chobotnic,« dodala Milena. »Prý je ale fotili v noci, takže ty fotky byly hnusné. Každý musí uznat, že tvoje obrázky jsou lepší.«

»Tu největší obludu ve zprávách ani neukazovali,« přidal se Jarda Zimák. »Víš, co nás tam objímala všechny najednou... Třeba se s ní ani nesetkali!«

Všichni se tomu zasmáli – netušili, že má mimoděk pravdu.

»Američani tam prý posílají nějaké letadlové lodě,« dodal rychle Jirka. »Chtějí to tam co nejdřív zpacifikovat. Uvidíme, jak se jim to povede!«

To byla dobrá novina. Olda skoro litoval, že se včera na televizi nedívali, večer balili kufry a zprávy prošvihli. Napadlo ho ale, že jeho obrázky ve škole prudce stoupnou v ceně. Ne že by je chtěl prodávat, ale když bude o světě chobotnic všechno zveřejněné, i největším skeptikům nezbude než uvěřit, že se o prázdninách s těmi podivnými tvory cizího světa setkal. Možná budou mít zájem i učitelé, především Hrdinová, co učí biologii.

Rozloučil se rychle se všemi.

»Napřesrok přijdu,« telepaticky ťukl Cilce, když jí podával ruku. »Přemýšlej o tom.«

»Řekli jsme, že nebudeš dolejzat,« zamračila se.

»Nedolejzám!« namítl Olda. »Jen připomínám. To není zakázané.«

Pak se s Čertem vrátili k tetičce, aby se s nimi rozloučila i ona.

»Jé!« ťukl se do čela, když spatřil pana Prskavce. »Nestihl jsem dát vám domů postel!«

»To může počkat, nech to na nás,« usmíval se pan Prskavec. »Kdyby to bylo nutné, sám ji už unesu, jak jste mě s Bísiájou dali krásně dohromady.«

»Brzy se tu zase stavím,« sliboval mu Olda. »Léčení ještě neskončilo. Teď nemám sílu, ale až to budeme posílat tisíckrát silněji...«

»Tak přece si to Cilka rozmyslela?« mrkl na Oldu starý pán lišácky.

»Ještě ne, ale úplně to nevylučuje; snad je to na dobré cestě,« utěšoval se Olda.

»Já přece pořád říkám, že se umoudří, vždyť je to zatím jen takový žabec,« řekl pan Prskavec. »Určitě není zlá, aby to vydržela dlouho kazit.«

»Macounovi nejsou zlí,« přidala se i tetička.

»A i kdyby,« řekl Olda. »Sto na dva krát nic je jedna, sto na dva krát dva je sto milionů, ale sto na dva krát jedna je deset tisíc a i to je podstatně víc než jedna.«

»Počkej, téhle matematice nerozumím,« zarazil se pan Prskavec.

»Tomu nemusíte rozumět, uvidíte, až přijedu příště!«

Víc z něho nedostal. Netušil, že ta Oldova matematika jednou převrátí naruby celý svět. Olda mlčel, tvářil se tajemně jako věštkyně Pýthie a pan Prskavec raději zanechal vyptávání. Kluk chce mít tajemství, ať je má. Rozloučili se ještě jednou, pak bouchly dveře a auto se rozjelo. Sbohem, vesničko, jedeme do města!

*****

A zase doma!

Olda si hned po příjezdu uložil největší poklady do svého pokojíčku. Zatímco maminka třídila kufr podle toho, co půjde rovnou do pračky a co Olda ani neměl na sobě, ukládal si do poličky pečlivě obrázky Bísiáji a výjevy z cizích světů. Měl jich přece haldu.

Smečku dravých veleještěrů, pokoušejících se obklíčit skupinku vystrašených dětí.

Štěkajícího psíka s aureolou modrého ohně, statečně dorážejícího na obrovského, ale překvapeného a poděšeně couvajícího tyrannosaura.

Podivnou stromovitou bytost ze světa chobotnic.

Obraz skutečného Pekla, světa zvaného Gehenna.

Ale také Bísiáju na kůru kostela, zpívající andělským hlasem nábožnou píseň.

Ten obrázek musel namalovat dvakrát. Tak se mu povedl, že jej nechal tetičce, přitom jej sám chtěl mít také. Dvakrát musel namalovat také scénku, kdy Bísiája ve svých modrých šatičkách otvírá bránu do světa chobotnic a ***bozgi*** za ní vytváří iluzi velikých labutích křídel.

Ještě pečlivěji si uložil, co si vypůjčil od tetičky. Nevěděla, že si něco půjčuje a ani by mu to nedovolila, ale on jí vlastně nic nevzal, jen si něco odnesl ve hmotové paměti. Duplikát si teď uložil co nejdál dozadu do zásuvky psacího stolu. Ještě se toho trochu bál, ale čím víc o tom přemítal, tím se mu to zdálo reálnější.

Pak ho napadlo podívat se na učebnice pro další ročník. Nikdy předtím nebyl šprt, ale teď ho samotného zajímalo, jak mu půjde učení, když do toho zapojí mimozemské možnosti.

Začetl se proto do jedné z učebnic...

Pokud to mohl posoudit, logické uvažování mu šlo díky úpravě od Bísiáji lépe, rovněž paměť se mu zlepšila. Po přečtení učebnice ji nejen uměl do posledního slovíčka, ale co bylo důležitější, všemu perfektně rozuměl. I když to mělo i nevýhody. Některé vědomosti uložené v učebnicích mu připadaly nehotové, příliš zjednodušené. Znal teď toho mnohem víc.

Tak ho nakonec nad učebnicí našla maminka. Nechtěla ani uvěřit svým očím, ale rychle se vzpamatovala. Ukázal jí pak, zpočátku opatrně, své obrázky. Opět málem nevěřila vlastním očím, jak byly dokonalé.

»Nikdy jsi přece tak hezky nemaloval?« dívala se na něho překvapeně. »Neměl by ses přihlásit do nějaké výtvarné školy? Třeba by si tě tam všimli!«

»Nemám zájem,« zavrtěl hlavou. »Půjdu na medicínu.«

Předvedl jí pak částečnou viditelnost, aby viděla, co ho k tomu asi přivedlo.

»Bísiája mi dala úžasné dary,« dodal k tomu. »Léčila se mnou lidi a naučila mě to, ale měl bych k tomu vědět ještě mnohem víc.«

»Na taková rozhodnutí je brzy,« konejšila ho. »Nejdřív musíš vychodit normální školu, pak se uvidí.«

»A co kdybych tu normální školu vychodil rychleji... řekněme za měsíc?« navrhl jí. »Ty ani nevíš, co jsem dostal od Bísiáji za vědomosti!«

»To nejde,« zarazila se. »I kdybys na to měl všechny vyžadované vědomosti, naše školy s něčím takovým prostě nepočítají.«

Olda se zamyslel.

»Naše školy...« podotkl. »Ty jsou příšerně zkostnatělé, nepočítají s ničím novým a už vůbec ne se zázraky.«

»Něco podobného nám říkala tetička a nakonec i pan Prskavec,« odvětila zamyšleně. »Oběma šlo především o zázraky. A měl ses jich účastnit i ty...«

»Co je to vlastně zázrak?« podíval se na maminku nevinně.

»Asi něco nadpřirozeného, ne?« odvětila s tušením nějakého chytáku.

»Dobře,« přikývl. »Jenže, co je v jednom světě nadpřirozené, může být jinde normální. Naši elektrickou svítilnu by v nějakém méně vyvinutém světě považovali za zázrak. A Bísiája dělala jen to, co je u nich normální.«

»Ale v našem světě to jako normální nevypadalo,« dodala maminka.

»Jistě,« souhlasil Olda. »Co je pro nás zázrak, je pro ně normální. Jenže pro mě už taky, vždyť to docela běžně používám. Není u nás normální létat bez letadla, a já takových zázraků umím víc. Měl bych je ale k něčemu dobrému využít.«

»Jenže jsi sám. Jeden člověk svět nepředělá.«

»Neřekl bych,« zavrtěl hlavou. »Už se přece mockrát stalo, že jeden člověk změnil svět. Stačilo vynalézt něco důležitého, parní stroj, lokomotivu, letadlo nebo i kus správně ohnutého plechu, který při orání důkladně obrací hlínu. Vynález obyčejného pluhu dal přitom lidem víc než vynález dynamitu, ať mi to Nobel promine! A všechny vynálezy dohromady způsobily, že by člověk z předminulého století dnešní svět nepoznal.«

»Ty bys chtěl něco vynalézt?«

»Ne, ale znám spoustu věcí, které v našem světě vypadají zázračně. Nevynalezl jsem je, ale chci aspoň něco z toho použít, aby to sloužilo lidem. Nechtěl bych, aby si Bísiája někdy vyčítala, co mi to vlastně dala.«

Maminka se na něho pátravě podívala.

»Ta Bísiája byla docela hezká dívenka, viď?«

»Vždyť byla anděl,« usmál se Olda. »Vědomosti měla... asi tak na pět našich univerzit. Navíc byla z civilizace, která je proti nám úžasně napřed. Ogdurové létali antigravitačními letadly ve stejné době, jako lidé na Zemi otloukali pěstní klíny a pazourkové nože. Dnes jsou nejspíš ještě dál, ale na úplně jiné úrovni.«

»A líbila se ti?«

Olda se na maminku podíval s útrpným výrazem.

»Líbila,« řekl. »Ale ne tak, jak myslíš. Vždyť jsem se s ní skamarádil, ani jsem nevěděl, že je to holka! Na ní bylo hezké právě to, jak byla kamarádská.«

»Dobře,« usmála se. »Teď máš jako nejbližšího kamaráda Čerta, že? Líbilo se mi, jak jsi ho namaloval proti tomu veleještěrovi. Je to hezky symbolické.«

»To není symbolické,« zvážněl okamžitě Olda. »To je dokument, tak to skutečně bylo. Celá naše parta byla nedávno ve třech cizích světech. V jednom žijí pravěké potvory a Čert tam opravdu tyrannosaura zahnal.«

»Čert?« rozesmála se.

Olda zavřel oči a začal vzpomínat, současně to telepaticky nasměroval na matku.

Desetimetrový veleještěr s obrovskou zubatou tlamou klusal přímo k nim. Neutekl by mu ani závodní kůň a byl od nich už jen sto metrů. Psík proti němu srdnatě vyrazil, ačkoliv se zdálo jisté, že ho ta obluda roztrhá jedním hrábnutím obrovské zubaté tlamy.

Náhle se pejsek změnil v obrovské klubko modrého ohně. Praskot a sršení elektrických výbojů vyvedly útočícího veleještěra z míry. Zastavil se, zařval a hrozivě vycenil zuby, ale z klubka modrého ohně náhle vystřelil do ještěřího nosu blesk a obr od Čerta odskočil.

»Jedeš, potvoro!« štěkal Čert na netvora. »Zmiz! Nebo tě roztrhám!«

Ještěr na okamžik váhal, pak se otočil a dal se na zbabělý útěk, zatímco Čert se vítězně a s vrtícím ocáskem vrátil k Oldovi.

Olda přestal vzpomínat a vydechl si. Posílání úplných vzpomínek vyčerpávalo, ale bylo to velice efektní, stačil mu jediný pohled na maminku, aby pochopil, že zvítězil. Proti tak dokonalé představě se nedalo nic namítat, byla to skutečnost sama.

»Proboha!« bylo jediné slovo, které vydechla.

»To bylo na druhém světě od naší Země,« vysvětloval jí Olda. »Byli jsme až na třetím. Mami, chtěl bych se tam ještě někdy podívat. Aspoň na chvilku!«

»Jak ses tam dostal?« vzpamatovala se konečně.

»Čert umí otevírat vesmírné brány,« ujistil ji. »Byl už aspoň na stovce světů.«

Musel pak matce říci o Čertově nabídce andělskému příteli s pomocí.

»Čert tak získal, co potřeboval k cestám do cizích světů: bránu a zastrašovací oheň proti zvířatům,« skončil. »Skoro mu závidím, ale já jsem dostal něco lepšího, schopnost pomáhat lidem. Čert toho využije k výletům a možná k útěku za fenkami, ale já budu užitečnější.«

»To si ještě pořádně promyslíme,« odvětila maminka. »Ale teď půjdeme večeřet. Dnes už toho bylo dost, zítra je taky den.«

*****

Další dopoledne strávil Olda přípravou na školu. Přečetl všechny učebnice, vlastně by už ani do školy chodit nemusel, ale jak říkala maminka, naše školy nejsou připravené na učení paměťovými pihami, takže mu nezbývalo než smířit se s vysedáváním ve školní lavici. Olda si to ale naplánoval jinak, věřil, že se s učiteli domluví. V Austrálii přece děti také do školy nechodí, učí se doma a do školy chodí jen skládat zkoušky.

No jo, ale to je v Austrálii...!

Největší pochopení teď našel u Čerta.

Je odedávna známé, že psi svým pánům až pozoruhodně rozumějí, ale u Čerta to platilo stonásobně. Možná nedosahoval průměrné úrovně lidské inteligence, ale u menší části lidské populace ji už asi přesahoval. Dalo se s ním diskutovat, ačkoliv Olda věděl, že v otázce fenek bude mít vždycky jasno po psím.

»Kdy si uděláme ten výlet?« zajímalo psíka.

»Počkej trochu,« konejšil ho Olda. »Teď to nepůjde. Začne škola a budu mít čas nejdřív v neděli.«

»Tobě se taky škola nelíbí, viď!« nadhodil pes. »Já tu školu nenávidím. Nejraději bych ji zakousl. Místo abys chodil se mnou, chodíš někam beze mne a to se mi nelíbí.«

»Když... ta škola je nutná...« povzdychl si Olda.

»Já vím, že bys tam nechodil, kdybys nemusel,« uvažoval po svém způsobu psík. »Ale už jako štěněti mi vadilo, že jsi tam chodil beze mě. Pořád jsem se těšil, že tě někdy napadne vzít mě do tašky.«

»To jsi ale musel být štěně, aby ses tam vešel!« usmál se Olda.

»Taky že jsem byl,« připustil Čert.

»Jenže bys nevydržel zticha, začal bys tam kňučet a byl by průšvih!«

»Byl bych tiše jako myš, když kolem brousí kočka!«

»Jo, to říkáš teď,« nevěřil mu Olda. »Kdo to vždycky kňučel, jen zabouchly dveře?«

»No jo, ale to jsem věděl, že jdeš pryč a dlouho tě neuvidím,« omlouval to psík. »Víš ty vůbec, jak je takovému opuštěnému štěněti smutno?«

»Vidíš! A teď to začne znovu...«

»Však je na mně snad vidět, jak se mi to nelíbí!« přispíšil si psík.

»Co se dá dělat, školu už nějak vydržíme,« vzal Olda psíka do náruče. »Co bys řekl na občasné výlety do světů za světem chobotnic? Když tě takhle vezmu do náručí... a věděl bych ještě o něčem lepším...«

»Naposledy jsem musel u těch oblud utíkat po svých!« připomněl mu vyčítavě.

»Já myslel, že to chápeš!« urazil se Olda. »O tebe jsem se nebál, když jsem viděl, jak si na tebe netroufají, bál jsem se o kamarády, které by ti draci sežrali snadno jako ty pět buřtů.«

»Jo, pět buřtů... kdy já jsem dostal pět buřtů?«

»Občas dostaneš dva i tři,« poznamenal Olda. »Teď, co mám hmotovou paměť ***hiblag***, nemusím na buřtech šetřit. Ale ty bys jich sežral každý den pět a vypadal bys za chvíli jako kulička. A tlustý pes, uznej sám, že to není ono. Mohly by se ti pak přestat líbit fenky! Nebo by ses přestal líbit ty jim!«

»Když ty buřty jsou tak dobrý!« olízl se psík.

»No právě! Všechny dobré věci jdou na váhu. A tlustý pes ani o fenky nemá zájem!«

»Počkej... tím chceš naznačit, že mi přestaneš dávat buřty úplně?« podíval se Čert na Oldu se strašným podezřením.

»Úplně ne,« zavrtěl hlavou Olda. »Ale nedostaneš jich pět najednou. Dva, občas tři, to je rozumné množství, to stačíš přebytečný tuk vyběhat a na tom snad můžeme zůstat, ne?«

»No proto!« odfrkl si pes. »Tohle je rozumná řeč. Ale co jsi to ještě říkal, že bys věděl o něčem lepším...?«

»To ještě přesně nevím,« přiznal Olda. »A nebylo by to jednoduché.«

»Tak mi to přece řekni...« žadonil psík.

»Víš, Bísiája mi vpravila do hlavy spoustu znalostí...« začal Olda.

»Mně taky!« skočil mu do řeči psík. »Něco je mi ale k ničemu. No řekni sám, k čemu potřebuje pes vědět, kolik nohou má stonožka, když něco tak hořkého stejně nemůže sežrat? Nebo ještě hůř, jak se protínají nějaké zakřivené čáry v prostoru? No řekni, k čemu takový pes potřebuje paraboly a hyperboly?«

»Počkej, nepřerušuj mě, nebo se nic nedovíš,« zastavil ho Olda. »Taky si myslím, že mi dala nějaké zbytečné znalosti, zbytečné v našem světě, oni je asi za zbytečné nepovažují. Ale abych se dostal k tomu důležitému. Bísiája se neodvážila dát mi všechno co sama měla. Něco proto, že bych to beztak nezvládl, třeba ***tozogr***, ten podivný nástroj, podobný žížale. Něco se mi ani neodvážila dát, například ***slýrib***, abych nemohl cestovat mezi světy, tvrdila, že se to barbarům dávat nesmí. Tvůj andělský přítel ti ale ***slýrib*** dal a zřejmě se nebál, že bys toho zneužíval k nějakým lumpárnám.«

»Nějaké kázání jsem si od něho také musel vytrpět,« přiznal psík.

»A pamatuješ si to ještě?«

»Aby ne!« odfrkl si psík. »Hlavně si nemám všímat venušských a jupiterských světů... Až na jednu výjimku nedaleko od Země jsou nebezpečné, říkal. Prosím tě, kde jsou vlastně na obloze Venuše a Jupiter? Ještě tak měsíc je dost velký, aby se na něj dalo výt, ale všechny ostatní hvězdy jsou úplně stejné, kdo se má v nich vyznat? Ale povídej radši...«

»Některé ty vědomosti jsou velice zajímavé,« navázal Olda. »Jedna z nich je nejspíš pro nás důležitá. Víš, jak se předávají umělé orgány?«

»No...« zamyslel se psík, »Bísiája to dělala tím... ***tozogrem***... Ten ale nemáme.«

»***Tozogr*** je jen nástroj,« pokračoval Olda. »Dopraví pár potřebných buněk na správné místo do těla a ty buňky se začnou množit. Tu schopnost mají všechny umělé orgány Ogdurů. Také jsou všechny slučitelné se vším, nemají tkáňovou nesnášenlivost, rozumíš?«

»Nerozumím ti,« zavrtěl hlavou psík. »Nezlob se, ale pes nemusí chápat všechny lidské vymyšlenosti.«

»Nevadí, stačí ti chápat, že když chybí nesnášenlivost, takový orgán se uchytí kdekoliv. Proto mi je mohla dát, ačkoliv nejsem anděl. A proto jsi je mohl dostat i ty, pes. Chápeš?«

»No dobře,« snažil se přemýšlet psík. »Tak je mám. Co z toho?«

»Co bys řekl na možnost, že bych ti dal ***idarchon***?« vyhrkl Olda.

»Myslíš ***játra na létání***?« podíval se na něho pes. »Ale... ty přece nemáš ***tozogr***!«

»To je jen nástroj!« opáčil Olda. »Já mám jiný!«

Otevřel zásuvku stolu a úplně zezadu vytáhl – starou injekční stříkačku po zemřelém strýčkovi, mezitím pečlivě vymytou a vyvařenou.

»Tohle ne!« odtáhl se Čert. »Tohle znám od zvěrolékaře, to přece bolí!«

»Bolí,« přikývl Olda. »***Tozogr*** nebolel, ale ten nemám. Musíš se rozmyslet. Jestli chceš umět létat za fenkami přes ploty a třeba i na balkony, musíš něco vydržet. Já to budu muset vydržet také, ačkoliv to dostaneš ty.«

»No... ale... a co třeba nějaké bolestné...?« napadlo psíka.

»Pět buřtů bude stačit?« ani nemrkl Olda.

»Pět buřtů?« zasvítila psí očička. »Najednou?«

»Najednou,« slíbil mu Olda. »Pro jednou z nich neztloustneš!«

»Zajímavý, že to dřív nešlo!« podotkl psík vyčítavě.

»Pro jednou – to znamená, že se to nebude opakovat každý den,« upřesnil Olda. »Teď je na to ale ta pravá a jedinečná příležitost. Výjimka, rozumíš? Něco za něco.«

»No, za pět buřtů...« ustoupil psík. »A nebude to bolet víc než u zvěrolékaře?«

»Hele, injekce proti vzteklině dostáváš i bez bolestného!« připomněl mu Olda. »Tohle by vážně nemělo být horší.«

»Nemělo být?« podotkl významně pes. »Nějak v tom necítím žádnou jistotu, uznej!«

»Vyzkoušené to nemám,« pokrčil rameny Olda. »Uznávám to. Proto ti také nabízím pět buřtů, jinak by ti stačily tři.«

»A co když se to nepovede?« staral se pes.

»Kdyby to nevyšlo, zavoláš andělského přítele. To máš přece dovolené.«

»Tak dobře,« ustoupil Čert. »Za pět buřtů... a nebudeš mě kárat, když si občas... někdy na pár minut zmizím...?«

»Když to nebude na dlouho...« podotkl Olda. »To víš, někdy se i člověk může bát, aby se psovi nic zlého nestalo...«

»Dobře, tak začni, ať je to za námi!« pomyslel si pes.

Olda sice čekal delší přemlouvání, překvapilo ho, jak snadno se dal Čert přesvědčit, ale nakonec, přesvědčování nebylo nejhorším krokem, jemu samotnému trvalo rozhodování déle a nebylo tak jednoduché. Riziko tu přece bylo. On sám přece nebyl doktorem, aby to dokázal odpovědně posoudit, neměl ani odvahu za nějakým doktorem jít, musel by mu třeba prozradit víc než by chtěl a riziko by se nemuselo snížit. Vědomosti od Bísiáji mu dovolovaly jakýsi optimismus, ale jisté nic nebylo. Až na možnost zavolat andělského přítele, kdyby to nevyšlo. Asi by pak oba kajícně vyslechli nějaké kázání, ale možná výhra za tohle riziko stála.

Posadil si teď psíka vedle sebe na postel. Maminka byla na nákupu, takže její hubování nehrozilo. Ještě jednou potěžkal v ruce injekční stříkačku. Ta strýčkova byla ještě poctivá skleněná, ne jako moderní umělohmotné, ale i tak nevážila mnoho.

Pak se zprůhledněl a nechal ze sebe viditelný jen ***idarchon***. Nasadil hrot jehly tam, kde byl nejblíže – a odhodlaně přitlačil.

Bodnutí čekal, ale přece jen ho na okamžik nepříjemně překvapilo. Byl ale už předem rozhodnutý nezdržovat to. Viděl teď, jak se hrot jehly přibližuje k ***idarchonu***, až zmizel pod jeho povrchem. Zabolelo ho přitom uvnitř, ale stiskl zuby, je to přece jenom pitomá injekce, těch už snesl! Zatáhl za píst a do stříkačky vhrklo trochu jeho krve s tmavohnědou hmotou, až se mu z toho udělalo nanic. Překonal to se zaťatými zuby. Doktor musí vydržet víc, snad už to bude všechno, řekl si. Vytáhl opatrně jehlu z břicha a chvíli pozoroval, jak v něm poškozený orgán trochu krvácí. Teď bych potřeboval trochu energie od někoho zvenku, napadlo ho.

Nikdo tu ale nebyl, kdo by mu mohl pomoci. Idarchon se mezitím stáhl, okraje rány přestaly propouštět krev, snad se brzy vzpamatuje, uvažoval Olda.

»Teď pojď ty,« pozval psíka na klín.

»Vypadalo to chutně,« olízl se Čert. »Já rád játra!«

»Na tahle si nech zajít chuť,« odsekl Olda, protože ho to ještě trochu bolelo.

Psík si lehl Oldovi na klín. Olda se trochu soustředil a zprůhlednil psíka. Zase ho uvnitř zabolelo, když nutil svůj poškozený idarchon k vyčerpávající činnosti.

Psík měl orgány uspořádané trochu jinak jež člověk, ale byly podobné a daly se snadno rozeznat, zvlášť když je Olda už několikrát viděl na sobě. Rychle přelétl očima ty běžné. Psí srdíčko bylo sice trochu menší, ale jinak stejného tvaru. Spatřil tam ale dva úplně neznámé orgány, jeden až u krku, druhý naopak uprostřed břicha, ten měl ošklivou zelenavou barvu zkažených párků. Játra ale byla na správném místě, tam kde je Olda očekával.

»Teď vydrž!« upozornil psíka a nasadil jehlu.

»Jaúúú!« zaúpěl telepaticky psík.

»Vydrž!« pobídl ho Olda. »Pět buřtů snad za to stojí!«

Psík jen neslyšně telepaticky kňučel, ale asi za to nemohl, vycházelo to z něho.

Hrot jehly naškrábl psíkovi játra a Olda vmáčkl do rány obsah injekční stříkačky. Dával tím psíkovi kus sebe a mělo by to stačit. Andělské orgány jsou přece slučitelné se vším.

Vytáhl rychle jehlu ven.

»Počkej, ať si to můžu olíznout!« žadonil psík. »Bolelo mě to! Víc než injekce!«

»Ty počkej!« zarazil ho Olda velitelsky.

Pak poslal na psíka část síly. Neodvážil se dát to naplno, obával se, aby to jeho vlastní poškozený ***idarchon*** nevyčerpalo, ale zdálo se, že funguje dál, jinak by nemohl ovládat svou vlastní i psíkovu průhlednost.

Psík se zatetelil blahem. Bylo to nad rámec domluvy, ale bylo to příjemné. Olda chvíli pozoroval, jak se rána na psích játrech svírá a přestává dovnitř krvácet. Pak spatřil, jak se na povrchu hladkých jater objevil nepatrný pupínek a začal zvolna pučet. Zvolna? Zvětšoval se přímo před očima a za chvilku byl větší než hrášek. Takhle rychle nekyne ani těsto s droždím! To by ale znamenalo – úspěch!

Víc se ale dívat nevydržel a přestal psíka zprůhledňovat, cítil už příliš velkou únavu.

Jistotu budou mít až zítra, ale už teď to vypadá nadějně.

Tedy, jestli se to povede, zamrazilo Oldu, bude Čert létat, ovládat oheň, zvedat očima předměty, ale především – dokáže posílat volnou energii na lidi. Nejspíš nebude mít sílu jako Cilka, ale i malá veličina je víc než nula. S Oldou se to znásobí a v exponentu to bude tisíckrát víc, než by dokázal dávat Olda sám. Ale co je nejdůležitější, psovi na rozdíl od Cilky nebude vadit závislost na Oldovi. U psa je to přirozený vztah, Olda je jeho smečka. Olda zase nebude záviset na jedné vrtošivé, ješitné holce, které očividně dělalo potěšení, že on bude bez ní nula. Naopak, teď bude nula ona bez něho!

Co udělám, kdyby si to přece jen rozmyslela? napadlo ho.

Pravda, nabízenou spolupráci by neměl odmítnout. Cilka bude mít větší sílu. Ale teď už by to byla spolupráce víc než rovnocenná, vydírat by ho už nemohla. Konec konců, psíka si může upravit i ona, pokud ji to napadne a troufne si na to. Asi bych jí v tom měl pomoci, uvažoval, i kdyby se na mě vykašlala. Čím nás bude víc, tím víc dobrého vykonáme...

»Ty buřty...« strkal mu Čert čumákem do ruky. »Slíbil jsi je...«

»Necháš mě trochu se vzpamatovat?« zahuboval Olda a zplna se nadechl. »Neboj se, buřty dostaneš, to bude první, co teď udělám. Sám to mám bez buřtů i bez pohlazení!«

Opatrně shodil psíka s klína na podlahu. Psík se postavil a důvěřivě čekal, co bude dál. Mělo to přece skončit až psí pochoutkou.

Olda bez dalšího reptání vytáhl ***hiblag***. Buřt už měl připravený uvnitř, stačilo podívat se skrz kámen na podlahu a vyslat telepatický příkaz.

Na podlaze se postupně objevilo pět krásných, tučných špekáčků. Psovi při každém jen zasvítila očička a jakmile napočítal do pěti, a Čert už počítat uměl, vrhl se na krajní, popadl pochoutku do tlamy, pak si lehl a začal si ji okusovat a vychutnávat.

»To si dám líbit,« vrčel blahem. »Měl by ses naučit udělat i játrrra. Já je strrrašně rrrád a když jsem je viděl na sobě, dostal jsem na ně hrrroznou chuť.«

»Játra se naučím,« sliboval Olda psovi.

Před očima mu ale ubíhalo víc než pár buřtů, případně jater. Psovi to stačí, ale jemu se začíná plnit, k čemu ho Bísiája připravovala. Současně ho ale až zamrazilo, když si uvědomil souvislosti, které ho napadly vlastně až teď, po první úspěšné operaci.

Andělský přítel daroval Čertovi hvězdnou bránu – umělý orgán ***slýrib***. Dokonce novější, než měli sami Ogdurové včetně Bísiáji. A také orgán, kterým psík zastrašoval zvířata na Dinosaurii. Jistě nebyl určený pouze k tomu, psík mohl na radu andělského přítele využívat jen některé vedlejší efekty.

Jenže, a to napadlo Oldu až teď, andělský přítel nepotřeboval psa předělávat! Vždyť mu nic dávat nemusel! Mohl být stále s ním a chránit ho, jako před elektrickými kočkami, proti kterým byli sibiřští tygři neškodná koťátka. Kdoví, jestli opravdu potřeboval jeho čich. Mohla to být jen záminka. Andělský přítel by si jistě poradil i bez psa, ale pes mu dal svou ochotou příležitost poskytnout mu protislužbou nějaké dary...

Proč mu ale nedal přinejmenším stejně užitečný ***idarchon***?

Oldu až zamrazil náhlý nápad, že ty dary dostal sice pes, ale spolu s ním i on. Barbar je dostat nesmí, to je pro Ogdury zákon, ani jejich přítel si je nedovolí otevřeně překročit. Ale nic mu nebrání dát je psovi. Zejména když žádný zákon psům výslovně nezakazuje předávat takový orgán dál – a třeba i člověku.

Počkáme, až jak to dopadne, uvažoval Olda. Jestli dobře, zkusím druhý krok, přenesení orgánů ze psa na člověka. Měly by být přece slučitelné v každém směru.

Jestli to ale dopadne...

Zamrazilo ho, když si uvědomil důsledky.

Nebude se svým psem jenom léčit lidi! I když jistě také, byl by přece zločin nevyužít dar takového významu. Ale kromě toho...

Dobrodružné cestování je snem každého kluka a jemu se může splnit víc, než by si kdy předtím odvážil pomyslet!

Kolumbus kdysi objevil Ameriku, on může objevit víc než pouhý jeden kontinent!

Nejen náš svět, ale všechny okolní světy mu budou ležet u nohou!

Bude je moci navštěvovat! Objevovat je! Využívat! Přátelit se na nich s lidmi i s jinými bytostmi, jistě se tam najdou vlídnější tvorové než nevrlé chobotnice!

Brány vesmírů se před ním otevírají...

*****

© Praha 2003

Kniha končí, ale příběh kluka Oldy, jeho psíka Čerta a dalších kamarádů pokračuje. Další kniha má název Učedník andělů a opět začíná prvním dnem – tentokrát školního roku...

Obsah

Andílek....1
Prázdniny....2
Trosečník....8
Přehrada....19
Vyjednávání....26
Domov....29
Vyjížďka....37
U tetičky....41
Smůla....50
Neděle....56
Jantar....61
Růže....65
Kačák....74
Zpěv....82
Životní síla....87
Potěšení....91
Schválnost....99
Výpalné....107
Mše....113
Potyčka s ďáblem....118
Cilka....130
Škola kouzel....138
Dámský gambit....146
Dozvuky....154
Zázrak....161
Ústup....167
Doma....170
Výpad....175
Návraty....181
Zakázaný výlet....191
Vyhazov....199
Harakiri....204
Obsah....213